RICHARD DOETSCH

UN HOȚ PROFESIONIST, O COMOARĂ NEPREȚUITĂ.

CEA MAI PĂZITĂ FORTĂREAȚĂ DIN LUME PE CALE DE A FI CUCERITĂ!

DINCOLO DE CREDINȚĂ

RICHARD DOETSCH

DINCOLO DE CREDINȚĂ

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
DOETSCH, RICHARD
Dincolo de credinţă/ Richard Doetsch; trad.: Lingua Connexion. – Bucureşti: Editura RAO, 2012
ISBN 978-606-609-403-0

821.111-31=135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117–119, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

RICHARD DOETSCH
The Thieves of Faith
Copyright © Richard Doetsch, 2008
Această traducere a fost publicată prin înțelegere cu
The Bantom Dell Publishing Group,
o divizie a Random House, Inc.

Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
LINGUA CONNEXION

© RAO International Publishing House, 2008
pentru versiunea în limba română

2012

ISBN 978-606-609-403-0

Pentru Virginia,
prietena mea cea mai bună.
Te iubesc din toată inima.

Cele mai de preț momente sunt cele în care te strâng în brațe, iar tu mă îmbrățișezi la rândul tău. Sunt momente perfecte, când mă simt cu adevărat acasă.

Mulțumesc că ai făcut ca viața noastră să fie mai frumoasă decât mi-am putut imagina vreodată.

Alpii Dolomiți ai Italiei

Înălţându-se până la cer, acoperiţi de zăpadă şi foarte abrupţi, impunându-se deasupra văii Cortina din nordul Italiei, Dolomiţii din Belluno îşi întindeau umbra imensă pe o distanţă de aproape cincizeci de kilometri spre orizont, acoperind valea şi lipsind-o de orice rază a soarelui din toiul iernii.

Micuţa cabană era aşezată la poalele muntelui. Pereţii înalţi fuseseră construiţi din lemn de pin din pădurile din jur, iar acoperişul din stuf era chiar mai rezistent decât unul dintre cele moderne. Cu excepţia micilor reparaţii, căsuţa era neschimbată de un secol şi jumătate. Prelucrată brut şi meşteşugită din acelaşi lemn de pin, mobila era rudimentară, austeră. Nu avea cine ştie ce dotări: era alimentată cu apă de la o fântână şi încălzită de un şemineu mare; lumina era produsă de lămpi cu ulei de modă veche. De fapt, nici în ruptul capului nu ai fi spus că te afli în secolul douăzeci şi unu, dacă nu vedeai laptopul şi telefonul mobil de pe masa de lemn. Pe ecran se putea observa o listă cu investiţiile băncii Safra din Luxemburg. Genevieve Zivera îşi accesase fiecare cont, verificându-le cu o precizie de ceasornicar, şi văzuse că absolut toate fuseseră lichidate.

Bărbatul urcase puţin peste şase kilometri pe poteca dosită a văii, sfărâmând cu bocancii zăpada afânată de aproape un metru grosime. Deşi vânturile dinspre răsărit îl privau de orice

urmă de căldură, îi convenea de minune că îi ştergeau urmele lăsate în zăpadă. Costumul alb de iarnă îi proteja corpul, iar rucsacul era bine strâns la spate pentru a-l susţine. Aburi denşi îi ieşeau prin barba neagră şi deasă, îngroşată de promoroacă. Părul lung şi negru i se ivea de sub căciula de lână şi se răsucea în vântul care se înteţea necontenit. În drumeţia lui prin pădurea înzăpezită, de trei ore, nu făcuse niciun popas. În cele din urmă, ajunse într-un luminiş unde nu mai creşteau copaci, aflat la poalele munţilor ascuţiţi, de culoare cenuşie. Îşi plănuise perfect urcuşul: soarele tocmai apunea şi îi rămânea destul timp ca să-şi facă treaba, urmând să se facă nevăzut la adăpostul întunericului. Decât să fie prins, prefera pericolul hipotermiei, al degerăturilor şi chiar să moară. Misiunea lui trebuia să rămână secretă cu orice preţ.

Căsuţa lui Genevieve devenise refugiul ei departe de lume. De când se ştia, venea aici ca să-şi pună ordine în gânduri, să-şi găsească pacea interioară. Aici era perfect izolată; nimeni şi nimic nu o distrăgea. Aşa reuşea să găsească soluţii la orice problemă care o chinuia. Obişnuia să urce pe suprafaţa aspră a muntelui, apăsată de nelinişti, de piedicile pe care i le ridica viaţa, împovărată de probleme aparent fără rezolvare. Cobora după o singură săptămână, nu numai cu inima curată şi cu gândul limpezit, ci şi cu soluţii şi răspunsuri; mai mult decât atât, revenea mult mai motivată. Ori de câte ori făcea acest lucru, scotea la iveală o femeie cu mintea, cu trupul şi cu sufletul înnoite. Trăia o redescoperire a speranţei.

Se afla acolo de trei zile şi rezolvase deja toate problemele pe care le avea când venise acolo. Toate cu excepţia uneia, iar el era o problemă mult mai grea decât crezuse în toţi aceşti ani. Şi asta pentru că refuza să-i cedeze, refuza să-i ofere lucrul pe care el îl dorea cu ardoare. O flatase, îi oferise bani, încercase să fie convingător într-un fel moderat, o ameninţase indirect, exercitase presiuni exterioare asupra ei şi chiar o

intimidase în mod vădit. Cu toate acestea, nu reuşise să o manipuleze.

În cele din urmă, o atacase folosindu-se de influenţa, puterea şi averea lui pentru a-i distruge viaţa, fără să-i pese de cei afectaţi. Îi retrăsese sursele de venit. Nemaiavând niciun ban în cont, orfelinatul fusese desfiinţat, copiii fiind trimişi brusc în centre de plasament. Dar nu cedase nici măcar atunci – nu putea fi înduplecată sub nicio formă.

Mai apoi, el îşi făcu apariţia în toiul nopţii. După ce răscoli fiecare colţişor al casei fără să găsească ce căuta, îi dădu foc din temelii. Ea era în pragul disperării pe toate planurile: financiar, fizic şi mental.

Era doar o chestiune de timp până când avea să o prindă. Deocamdată o vâna fără încetare, neobosit în goana lui.

De îndată ce bărbatul bărbos amplasă ultimul explozibil pe suprafaţa pietroasă a muntelui, ninsoarea se opri pentru un moment, iar perdeaua de nori se despărţi, dezvăluind o porţiune mică de cer albastru. Privi spre valea de dedesubt, în timp ce ultimele umbre ale apusului umpleau văzduhul, scăldând lumea într-o lumină aurie. Priveliştile sălbatice se desfăşurau până la linia orizontului, paşnice şi virgine. În afară de căbănuţa din depărtare, nu exista niciun alt semn de civilizaţie cât vedeai cu ochii. Vântul se îndârji apoi din nou, perdeaua de nori acoperi complet cerul, lăsând noaptea să pună stăpânire pe ţinut, iar zăpada reveni în rafale.

Bărbatul îşi încărcă rucsacul şi se uită la ceas. Scoase un aparat mic, pe care nu-l putea ţine bine din cauza mănuşilor. Îşi potrivi cronometrul până când ledurile roşii afişară ora 20.00. Apăsă apoi un buton de pe margine. Câteva momente mai târziu, între crestele abrupte ale muntelui se dezamorsară cele cinci explozibile aşezate la douăzeci de metri distanţă unul faţă de celălalt. Primul ecran afişa ora 20.00, urmând ca explozibilele să se dezamorseze pe rând, la câte două secunde. Flăcările lor purpurii se risipiră odată cu reînceperea ninsorii.

Aruncă o ultimă privire spre căbănuţă, după care îşi întoarse faţa, peste coama muntelui.

Pentru prima dată în viaţa ei, Genevieve cunoscu frica: nu îi era teamă că va fi prinsă şi nici gândul morţii nu o mai speria acum; era îngrijorată că bărbatul va găsi ceea ce căuta, ceea ce credea că îi aparţine de drept. Ce căuta el nu era un lucru pe care puteai să-l cumperi sau să-l câştigi în vreun fel şi ar fi făcut orice ca să-l obţină. Era cu adevărat ultimul om de pe pământ care ar fi trebuit să stăpânească o asemenea ştiinţă, un secret ascuns lumii de atâta amar de vreme.

Îl cunoştea pe bărbat. Auzise de atrocităţile pe care le săvârşise, de nesăbuinţele comise faţă de apropiaţii lui: făcea orice pentru a-şi îndeplini scopurile din ce în ce mai ambiţioase.

De aceea fusese nevoită să recurgă la unicul lucru pe care nu voia să-l facă şi regreta deja că apelase la prietenul ei. Era mai mult decât o simplă rugăminte: îi ceruse imposibilul. Ştia că îşi încalcă astfel toate principiile morale şi etice, dar, în acelaşi timp, era conştientă de faptul că până şi cele mai abjecte fapte sunt scuzate pentru prevenirea unui rău mai mare.

Nu avea cum să îl răsplătească în bani sau să-i ofere vreun obiect de valoare. Singurul ei bun erau cuvintele. Încercă să-l înduioşeze, să-i ajungă la inimă, şi toate astea pentru că ştia că unele secrete trebuie păstrate cu orice preţ. Nu trebuiau să fie descoperite în veci, indiferent ce s-ar fi întâmplat.

Vântul nopţii vâjâia cu putere printre crenelurile stâncoase ale Alpilor Dolomiţi. În curând se stârni o furtună groaznică; un viscol drăcesc luă cu asalt crestele montane, acoperindu-le cu un strat proaspăt de nea. Totul deveni apoi nemişcat; se aşternu o tăcere de mormânt odată cu zăpada moale care se cernea, absorbind şi cele câteva zgomote care răsunau dintre vârfurile munţilor.

Apoi, fără vreun avertisment, tunetul zdruncină noaptea: din străfundurile pietrosului golaş al Dolomiţilor din Belluno

se auzi o serie de explozii succesive. Forţa îşi croia drum pe toate faţetele muntelui; bucăţi de stâncă se desprindeau, dislocând în rostogolirea lor gheaţă şi zăpadă.

În timp ce ecourile îşi potoleau răsunetul, absorbite de zăpada care nu înceta să cadă, un nou tunet se dezlănţui. Dacă primul fusese asurzitor, acesta din urmă depăşi orice închipuire. Creştea în intensitate cu fiecare secundă, ca un tren apropiindu-se de staţie, din ce în ce mai zgomotos, despicând noaptea în mii şi mii de bucăţele.

Torentul de zăpadă scălda muntele, înghiţind totul în calea lui şi smulgând copacii din rădăcină, asemenea buruienilor plivite înainte de seceriş. Noroc că acest colţişor de munte rămăsese neexploatat. Nici urmă de sate, iar schiorii nu se refugiaseră niciodată aici; exista o singură căbănuţă, veche de o sută cincizeci de ani. Şi nu avea să fie cruţată.

Capitolul 1

Michael St. Pierre fugea cât îl ţineau picioarele pe strada Mont-Blanc din Geneva, Elveţia, printre maşini şi autobuze, felinare şi cerşetori.

Era ora două dimineaţa, într-o joi. Zăpada bătuse de curând dinspre munţi şi îmbrăcase cu o mantie albă străzile deja lunecoase ale Genevei. În goana lui nebună, clădirile etajate, în culori şterse de precipitaţiile recente, treceau pe lângă el ca nişte fantome. Abia trecuseră patruzeci şi cinci de secunde de când părăsise confortul căminului şi senzaţia de căldură deja dispăruse. Ochii lui de un albastru pătrunzător lăcrimau din cauza vântului; fiecare fulg de zăpadă îi tăia faţa ca o lamă, în timp ce părul negru i se răsfira în aerul răcoros al nopţii.

Fu cât pe ce să-şi piardă echilibrul când o coti pe o stradă întunecoasă, din cauza rucsacului greu de culoare neagră pe care îl căra în spate. O tăie de-a dreptul pe aleile pustii, croindu-şi drum spre cartierul istoric. Devenise una cu umbrele: salopeta strâmtă şi închisă la culoare pe care o purta se confunda cu întunericul, iar ritmurile sacadate ale respiraţiei răsunau printre clădirile din apropiere.

În cele din urmă, ajunse în spate la numărul 24, pe Rue de Fleur. Clădirea, o casă greu de descris, cu cinci etaje, părea pustie pe timpul nopţii. Dar Michael ştia că majoritatea lucrurilor

importante şi valoroase se ascundeau adesea în spatele imprevizibilului şi al lumescului.

De îndată ce porţiunea de zăpadă se topi, Michael pipăi spaţiile dintre blocurile de granit, testându-şi puterea. Noroc cu mănuşile bine căptuşite, cu care putea să strângă bine. Privi spre acoperişul pe care furtunile de zăpadă îl transformaseră într-o adevărată trapă către un infern alb al fantomelor.

Michael încercă să-şi adune gândurile, renunţând la orice alt contact cu exteriorul. Avea la dispoziţie mai puţin de un minut până la izbucnirea focurilor de artificii, mai puţin de un minut pentru a îndeplini ultima ei dorinţă.

Michael înşfăcă pachetul şi îl strânse mai tare la spate, apoi începu să urce.

– *Nascentes morimur* – din momentul în care ne naştem începem să murim – spuse preotul, în timp ce vântul îi răscolea părul negru.

Era un bărbat înalt, lat în umeri. Mâinile lui aspre apucară un rozariu, iar cu degetul mare frecă primul nod de deasupra crucii. Părintele Simon Bellatori părea mai degrabă un colonel de armată grizonant decât un slujitor al Bisericii. Vocea lui pătrunzătoare de italian părea mai potrivită pentru a da ordine decât binecuvântări.

– Unii se gândesc la trup ca la o închisoare care ne condamnă la condiţia noastră de muritori, în timp ce sufletele noastre sunt eterne, dorind doar să fie eliberate din trupul lumesc. Alţii cred că viaţa este limitată, însă celor ce au credinţă li se vor da speranţa şi cheile Raiului. Pentru că acesta este locul unde există cu adevărat viaţa eternă, unde sora noastră Genevieve va trăi pentru totdeauna.

Micul grup stătea într-un cimitir vechi de când lumea din mahalaua Romei. Iarna cenuşie din Italia îl înfioră pe Michael, în timp ce îşi îndrepta privirile către oraş, spre Vaticanul din depărtare. Ascultând rugăciunile prietenilor săi din curte, îşi plecă fruntea. În timp ce câteva bocitoare venite la slujbă

strânseră cărţile de rugăciune şi acatistele pentru Liturghie, mâna lui Michael părea un tentacul al morţii încleştat pe un plic gălbui. Avea un blazon cu o cruce albastră şi ajunsese cu o săptămână în urmă.

Ea i-l înmânase în urmă cu şapte zile, de îndată ce el îi deschisese uşa. Stătea acolo, pe treapta din faţă a pragului casei, smotocind dulăii lui Michael – Hawk şi Raven – care îi mulţumeau cu obişnuitul lor lătrat frenetic.

- 'Neaţa, Somnorilă! spuse Genevieve, privindu-l cu un zâmbet cald.

Era îmbrăcată cu o haină albă lungă, iar părul ei închis la culoare era strâns într-o coadă. La încheietura mâinii avea un şirag de perle, iar la gât purta un crucifix vechi. Era impecabilă şi rafinată, ceea ce îl făcu pe Michael să zâmbească şi mai larg, în timp ce o privea cum îi strânge în braţe pe cei doi ciobăneşti de Berna pe aleea înzăpezită.

Michael ieşise în dimineaţa răcoroasă de iarnă.

– Dacă ştiam că vii...

– Dacă ştiai, ce? Te-ai fi bărbierit, ai fi făcut curat în casă? întrebă Genevieve cu accentul ei italian blând.

– Ceva de genul ăsta. Michael se aşeză lângă ea. Vrei să-ţi pregătesc micul dejun?

Ea îl privi. Ochii săi calzi nu puteau ascunde o umbră de tristeţe, o emoţie pe care Michael n-o mai văzuse până atunci la prietena lui.

Se întâlniseră la moartea soţiei lui Michael. Genevieve fusese trimisă de către părintele Simon Bellatori de la arhive pentru a transmite condoleanţele Vaticanului şi ale Papei însuşi la moartea lui Mary St. Pierre.

Era mai mult decât ironic faptul că Genevieve avea un orfelinat; nu era o simplă coincidenţă nici faptul că Simon o trimisese pe ea. Michael rămăsese orfan la naştere şi, deşi avusese noroc de nişte părinţi adoptivi iubitori, care între timp muriseră, empatizase întotdeauna cu cei abandonaţi, cu cei care-şi deschideau inima şi cărora le păsa de cei suferinzi.

Relaţia lui Genevieve cu Michael evoluase în ultimele şase luni. Michael vedea în ea o soră mai mare, care îi înţelegea temerile, suferinţele. Era dibace şi subtilă atunci când încerca să îl aline, ştiind foarte bine că fiecare om trece peste greutăţi în felul său, că suferă în felul său. Nu-l judeca niciodată pe Michael pentru trecutul lui, spunând că fiecare îşi poartă crucea; oricât de ciudate sunt talentele pe care le avem, trebuie să ştim cum să le folosim, pentru că, în definitiv, acestea ne definesc. Michael era uimit de felul în care gândea ea; viziunea ei despre viaţă era întotdeauna pozitivă, indiferent de circumstanţe. Nu se temea de nimic şi reuşea să vadă binele până şi în cele mai întunecate inimi.

– Aşadar, iată-ne aici, şi nu poţi spune că suntem tocmai vecini – Byram Hills se află la cinci mii şase sute de kilometri distanţă de Italia. Nu-mi vine să cred că ai venit doar ca să împrumuţi maşina de îndepărtat zăpada.

Genevieve îi zâmbi lui Michael, scăpându-i şi un fel de râset, care însă dispăru repede.

– Trebuie să te întreb ceva. Vorbea foarte repede, ca şi când trebuia neapărat să se descarce.

– Te ascult.

– Nu spune nimic încă, te rog. O să te întreb ce crezi despre ce urmează să-ţi povestesc.

– E-n ordine, şopti Michael, observându-i ezitarea din voce.

Îşi înclină fruntea empatic; niciodată nu o auzise vorbind atât de ameninţător.

– Există un tablou. E vorba despre tabloul meu, Michael, un obiect păstrat în familia mea din generaţie în generaţie. Este una dintre cele două lucrări semnate de un artist enigmatic. Îl credeam pierdut, dar tocmai ce am aflat că a apărut pe piaţa neagră. Conţine un secret de familie, care, dacă va fi descoperit, va avea mai multe urmări decât îţi imaginezi.

Genevieve se opri pentru un moment, mângâindu-l pe burtă pe Hawk. Continuă apoi să vorbească, fără să-şi ia ochii de la câine.

– Nu-mi doresc să-l recuperez. De fapt, vreau să fie distrus înainte ca singura persoană care nu trebuie vreodată să-l găsească să pună mâna pe el.

Michael asculta, înţelegând perfect că îi cerea să comită o infracţiune în numele ei. Se uită la plic, la blazonul cu crucifix albastru al lui Genevieve. Momentul păru să se scurgă încet, în timp ce răceala dimineţii începea să-i pătrundă până în măduva oaselor.

– Sunt hăituită, Michael! Hăituită să dezvălui secretul din spatele acestei capodopere.

– Cum adică hăituită? întrebă Michael, lăsând să-i scape o nuanţă de furie defensivă în glas.

Se ridică brusc în picioare, ascultând-o cu şi mai mult interes.

– Bărbatul care încearcă să pună mâna pe acest tablou are cel mai întunecat suflet din lume. E un om lipsit de compasiune, de remuşcări. Se dedă la orice pentru a-şi atinge scopurile. Pentru el, nicio viaţă de om nu este relevantă cu adevărat, nicio acţiune nu e prea neortodoxă. Este disperat şi este exact ca un animal închis, care şi-ar mânca mădularele pentru a scăpa. Iar un om disperat nu are nicio limită, nimic nu-l poate opri. Şi calea pe care o caută, cea spre care îl va ghida acest tablou, nu va duce decât la moarte.

– Cum de ştii toate astea? întrebă Michael.

În vocea lui se simţea empatia, fără vreo urmă de scepticism.

– Cum poţi să fii sigură că nu tragi concluzii pripite? Cine ar putea avea o inimă atât de rece încât să vâneze o altă fiinţă umană?

– Cu toate că îmi este ruşine să recunosc, omul despre care-ţi vorbesc, cel care mă urmăreşte... este propriul meu fiu.

Michael îi absorbea cuvintele fără să-şi ia privirea de la ea. Ochii ei, care fuseseră întotdeauna atât de puternici, atât de încrezători, erau acum plini de disperare, descumpăniţi întocmai ca ochii unui copil rătăcit de părinţii lui.

În cele din urmă, Genevieve deschise catarama de alamă a genţii ei de piele de culoarea bronzului, căută înăuntru şi scoate cheile de la maşină. Se ridică, se aranjă puţin, recăpătându-şi calmul şi statura demnă.

Michael se ridică şi el în linişte, rămânând lângă ea şi privind-o în continuare.

– Nu ştiu ce să spun.

Genevieve se întinse şi-l sărută uşor pe obraz.

– Să nu sufli o vorbă, mi-e ruşine că ţi-am cerut asta. Puse cu delicateţe plicul galben în mâna lui Michael. Te înţeleg perfect dacă vei refuza să faci asta; de fapt, chiar sper să n-o faci. A fost o prostie să vin aici.

– Genevieve... apucă să murmure Michael, dar nu mai ştiu ce să spună văzând-o cum se îndepărtează.

– Te sun într-o săptămână, îi spuse ea în timp ce se întoarse.

Michael o privi în timp ce cobora pe aleea înzăpezită, intră în maşină şi demară.

În următoarele zile, Michael se gândi la rugămintea lui Genevieve: să fie oare o exagerare, o reacţie paranoică la trădarea iubirii materne? Când se gândea la disperarea din ochii ei... era atât de diferită atunci când încerca să-i înduplece inima. Cu toate că se simţea cuprins de îndoială, Michael nu pusese nici măcar o clipă intenţia lui Genevieve sub semnul întrebării, pentru că, oricare ar fi fost însemnătatea tabloului, Genevieve credea în el cu toată fiinţa sa.

Cererea ei apăsa greu pe umerii lui Michael; practic, îi cerea să intre din nou într-o lume pe care el o lăsase de multă vreme în urmă, cu care nu mai avusese de-a face de la moartea lui Mary. Era o viaţă la care renunţase bucuros în memoria unei soţii cu principii de nestrămutat. Pe lângă asta, nu mai era la fel de abil şi se temea că mintea nu-i mai era la fel de lucidă. Nu numai că-i cerea să fure tabloul, ci şi să se asigure că acesta nu va ajunge niciodată în mâinile fiului ei.

Trei zile mai târziu, Michael o sună pentru a discuta cu ea, pentru a-i oferi sprijin moral, aşa cum şi ea o făcuse de atâtea ori. Voia să refuze politicos abia la sfârşitul conversaţiei. Ea îi cerea să spargă o galerie de pe piaţa neagră, despre care ştia doar din auzite. Şi, chiar dacă ar fi găsit-o prin minune, i-ar fi fost imposibil să pătrundă acolo.

Tresări însă când văzu că telefonul ei era închis. Blocă apelul şi formă imediat numărul lui Simon. Nici nu trebui să asculte prea mult – tonul prietenului său spunea totul.

Genevieve era moartă.

Firma Belange nu era decât un zvon în lumea artei. Vindea doar pe piaţa neagră şi făcea contrabandă cu produse rafinate care nu se găseau nicăieri altundeva. Tablouri, sculpturi, bijuterii şi antichităţi: obiecte despre care nimeni nu mai ştia nimic. Se ocupa şi cu artefacte legendare. În realitate, zvonul rămânea doar o vorbă în vânt. Belange era doar un nume de cod pentru Killian McShane. Un singur om conducea totul, din zece locaţii diferite răspândite prin Elveţia şi Amsterdam. Cu toate că McShane era un adevărat iubitor de artă şi se ocupa numai cu asta, nicio singură locaţie nu dovedea acest lucru. În realitate, clădirile erau doar nişte case la oraş, iar locatarii lor se ocupau cu operaţiuni financiare. McShane amenajase un birou în subsolul fiecărei case şi vizita fiecare locaţie doar de două ori pe an.

McShane se comporta ca un negustor clandestin în ceea ce priveşte comorile uitate ale lumii artei. Cerea un comision de cincisprezece procente pentru fiecare tranzacţie. Măsurile de siguranţă erau mai presus de făgăduiala discreţiei, iar cele de pe Rue de Fleur, de la numărul 24, erau de cel mai înalt nivel. Trei paznici vegheau fără încetare: unul la intrarea principală, un al doilea în hol, iar celălalt pe acoperiş. Nu erau portari obişnuiţi, pe care să-i angajezi de la o agenţie de pază. McShane avusese grijă să aleagă doar foşti membri ai poliţiei militare foarte antrenaţi, pentru a-şi proteja afacerile cât mai

bine posibil. Fuseseră angajați pentru două mari calități – vigilența și precizia – și primiseră instrucțiuni clare să nu ezite să le folosească pe oricare dintre acestea dacă ar fi fost nevoie. Dispozitivele electronice erau de primă clasă, foarte apropiate ca design de cele folosite în armată, și inspirate de cele folosite pentru protecția muzeelor. Nu aveai de unde să cunoști asemenea lucruri dacă nu erai familiarizat cu lumea hoților.

Fiecare tablou sau obiect care urma să intre în circuit era adus în clădire cu cea mai mare discreție, în maximă securitate și expus apoi în demisolul controlat climatic, ferit de ochii lumii. După terminarea negocierilor, banii erau aduși și livrați lui McShane. Nimeni dintre cei implicați în tranzacție nu cunoștea identitatea celeilalte persoane și, până și McShane își păstra anonimatul, lucrând prin intermediari. Plata se făcea strict prin giranți, pentru a evita toată birocrația impusă de bănci. Obligațiunile trebuiau depuse și păstrate timp de douăzeci și patru de ore, pentru verificare și validare. După terminarea acestei perioade, atât banii, cât și obiectul de artă erau distribuite fiecărei părți, fără a lăsa vreun fel de dovadă că tranzacția avusese loc.

*

Jocurile sexuale ieșiseră exact așa cum fuseseră plănuite – l-ar fi distras până și pe cel mai vigilent paznic de la munca lui, pentru că instinctul are cea mai mare influență asupra unui om, fie el și prudența în persoană. Erau un adevărat foc de nestăvilit al intimității. Cele două doamne ajunseseră pe seară pe acoperișul clădirii vecine, mai mică cu un etaj; aduseseră cu ele un student și, ignorând răcoarea nopții, se dezbrăcaseră de hainele de blană, dezvăluindu-și trupurile perfecte, goale și delicate. Deschisese radiocasetofonul, schimbaseră frecvența pe un post cu muzică techno și începuseră să îl distreze pe băiatul de douăzeci și unu de ani în toate felurile senzuale posibile, conștiente că spectacolul lor urma să fie vizionat și de voyeuristul singuratic de pe acoperișul bătut de vânturi de vizavi.

Michael sări peste parapetul îndepărtat, fără ştiinţa gardianului distrat şi deja excitat. Urcase cele cinci etaje ale casei, ajutat de spaţiile egale dintre blocurile de granit, în care se putea prinde perfect cu degetele de la mâini şi picioare. Liftul era paravanul perfect ca să se ascundă, pentru a-şi deschide încet rucsacul cu instrumente. Scoase din el frânghia, pentru a coborî uşor, şi o fixă bine. Aşeză apoi doi magneţi mari, unul deasupra şi celălalt la baza liftului. Blocă alarmele astfel încât nimeni să nu detecteze nimic. Descuie uşa şi se strecură înăuntru, închizând-o în urma lui fără cel mai mic zgomot. Cu ajutorul informaţiilor pe care i le dăduse Genevieve şi al cunoştinţelor lui deloc de neglijat, putuse să pună cap la cap actuala adresă a lui Belange şi să se asigure de tranzacţia în curs. În schimb, îi fusese mult mai greu să facă rost de planul clădirii şi reuşise să o analizeze abia cu o oră în urmă.

Michael aruncă o privire în josul puţului întunecat al liftului vechi de o sută de ani; un miros stătut de pământ se ridică, agresându-i simţurile. Scoase din rucsac scara cu resort şi o fixă de o ramă a liftului ce traversa tavanul. Prinse hamurile de căţărat pe cablul de ascensor, îşi verifică rucsacul şi coborî în linişte şase etaje în întuneric. Cama îl cobora într-un ritm controlat de el, prin telecomanda pe care o ţinea în mână. Era utilă mai degrabă pentru efectul de elastic şi Michael urma să o folosească mai degrabă pentru a ieşi cu succes din subsol decât pentru coborâri.

Încetini până ajunse cam la cinci centimetri deasupra acoperişului cabinei de lift, care staţiona pe timpul nopţii în pivniţa demisolului. Se opri şi îşi lipi urechea de uşa rece de metal. Întâmpinat de o linişte deplină, deschise uşile cu băgare de seamă – cuplându-le înapoi pe şinele lor –, apoi se căţără în holul întunecat.

Ca orice afacere, arta se rezumă la profit. O maşină, un calculator, chiar şi o prostituată – toate acestea sunt de mare preţ atunci când sunt proaspete şi noi, neîntinate de timp, de

uzură sau de viaţă. Pe de altă parte, o operă de artă e ca vinul: cu cât e mai veche, cu atât e mai valoroasă. O capodoperă este apreciată la justa ei valoare numai după moartea creatorului său, care nu mai poate culege toate recompensele pentru creaţia sufletului său. Pictura, ca majoritatea artelor, este desăvârşită datorită interpretării artistului: văzută prin ochii şi prin mintea lui, filtrată prin sufletul lui şi exprimată prin inima sa. Fiecare lucrare în parte este o dovadă unică de iubire, un copil de care să ai grijă, de care să fii mândru, adus pe lume prin chinurile creaţiei. Şi, cu toate astea, nu artistul este cel care adună laurii, care este admirat pentru performanţele odraslei sale. Cel care o face în locul lui este investitorul, cel cu potenţial financiar, cel care ştie să scoată profit pe piaţă, care se bucură de lucrurile furate: indivizi care nu ştiu să facă diferenţa între o pânză adevărată şi o bucată de hârtie, între o pensulă şi un stilou, între cerneală şi ulei. Nu contează dacă apreciază sau nu cu adevărat ceea ce comercializează; bucuria cea mai mare este simţul posesiei. Pentru că ei deţin un obiect unic, ceva ce nu mai poate fi reprodus vreodată de acelaşi artist.

Ceea ce îl atrage pe adevăratul colecţionar este dorinţa de a obţine imposibilul. De a avea ceea ce alţii nu au. Obiecte demult dispărute, şterse din evidenţa timpului, a istoriei, odată cu distrugerile provocate de război. După şablonul economic, preţul depinde şi aici de cerere şi ofertă.

Testamentul lui Chaucer Govier reprezenta vârful carierei artistului, o adevărată capodoperă în toate sensurile cuvântului. Era considerată una dintre cele mai bune două opere ale sale, de o frumuseţe şi o emoţie atât de puternică, atât de perfectă, încât artistul ştia că nu le va mai egala niciodată. Fusese binecuvântat cu un talent extraordinar şi îl folosise dând naştere acestei lucrări divine.

Govier nu era un artist foarte cunoscut, dar foarte curând avea să fie subiectul a numeroase titluri de ziar. Jurnalul surorii sale fusese descoperit şi autentificat de curând. Acolo era descrisă detaliat întreaga viaţă a lui Govier, însă cel mai mare

interes fusese provocat de ultima pagină. Era povestea morţii lui, în anul 1610, care pusese pe jar întreaga lume a artei. Viaţa lui Govier concura în dramatism cu cea a lui Van Gogh.

Ca să-şi plătească materialele pentru pictură, Govier făcea tot felul de munci la Mănăstirea Trinity. Săptămână de săptămână, călătorea în munţii Scoţiei, aducând diverse bunuri călugărilor şi făcând tot felul de reparaţii. Într-o zi de duminică, în timp ce repara o spărtură de pe acoperiş cu nişte catran, intră în vorbă cu un călugăr care era pe moarte, pe nume Zhitnik. Govier înţelegea cu mare greutate engleza cu accente ruseşti a bărbatului, în timp ce pălăvrăgeau despre vreme, natură sau viaţă. Conversaţia alunecă spre artă şi Dumnezeu, lucruri la care amândoi ţineau foarte mult. Zhitnik îi povesti despre lucrările extraordinare din Moscova, în special din Kremlin, lucru care îl ţinu pe Govier pironit în loc. Povestea pilde şi legende despre Dumnezeu şi îngerii săi, care îl captară pe Govier în aşa măsură, încât nici nu simţi când ceasurile arătară ora nouă seara. Curând, tânărul artist se despărţi de bătrân. În drumul lui spre uşă, călugărul îl chemă lângă el şi îi dădu două bucăţi groase de pânză. Apoi îl îndemnă să picteze două tablouri care să descrie poveştile pe care i le spusese ceva mai devreme şi îl rugă în final să le expedieze la o adresă din sudul Europei. Îi mai dădu crucifixul pe care îl purta la gât şi îl rugă să îl trimită împreună cu pânzele pictate, pentru ca acestea să fie recunoscute. Singura plată pe care i-o putea oferi erau rugăciunile lui, aşa că îl binecuvântă pe Govier şi plecă.

Încântat de ceea ce tocmai se întâmplase, Govier începu imediat să lucreze şi munci pe brânci timp de două săptămâni, redând pe pânză poveştile călugărului: *Testamentul* şi *Veşnicia.* În dimineaţa în care le termină de pictat, Govier plânse văzându-le frumuseţea – era descrierea autentică a lui Dumnezeu. Le trimise alături de crucifix, aşa cum îi ceruse călugărul. Profund copleşit în acea dimineaţă de uimitoarea realizare a geniului său, sări de pe podul Fonx Tower în apele

învolburate ale râului St. Ann. Purtate de apă, trupul şi talentul său fură zdrobite de pietre.

Când celălalt tablou, *Veşnicia,* a dispărut, *Testamentul* a circulat din mână în mână prin Europa până şi-a găsit binemeritatul loc la vila din afara Parisului a familiei Trepaud, până pe 14 iunie 1940, când naziştii au asaltat oraşul. Erwin Rommel a comandat trupelor sale să culeagă în drumul lor toate operele de artă, inclusiv *Testamentul*. Cele mai multe dintre acestea au fost adăugate colecţiei sale şi nu s-a mai auzit nimic despre ele de la moartea sa, în 1945, în deşerturile africane.

Dar, ca toate miracolele specifice geniului, termenul „pierdut" este relativ. *Testamentul* a rezistat distrugerii, trecând prin multe mâini, fiind vândut în secret, îmbogăţind toate persoanele cărora le-a aparţinut la un moment dat. Iar acum se afla în seiful subsolului aclimatizat al firmei Belange, locaţie ştiută doar de McShane, cumpărătorul *Testamentului,* şi de bărbatul în negru care alerga pe holul din acest subsol.

Michael se agăţă de tavan, cu genunchii şi mâinile strânse de benzi în suportul de aluminiu fixator, cu corpul în afara câmpului vizual al camerei de luat vederi. Aceasta se rotea la o sută cinzeci de grade, la intervale de douăzeci de secunde. Încăperea era simplă, mobilată cu două scaune bogat ornamentate şi o canapea. Pereţii erau din lemn negru de cireş, iar lumina era delicată, asigurată de o singură lampă încadrată. Podeaua era acoperită cu o plasă verde, densă, din sârmă. Nimeni nu vedea ecranul ascuns, dar orice pas neglijent putea provoca un şoc echivalent cu o bubuitură de armă, punându-l pe intrus în situaţia patetică de a sări ca o minge de baschet pe podea, paralizat instantaneu.

Michael studiase pictura lui Govier ore în şir; cu toate astea, nu era pe deplin pregătit să o vadă de aproape. Nu se inventase încă un cuvânt pentru a-i descrie frumuseţea. Atenţia lui se îndreptă către suporturile securizate în care era prins tabloul; măsură din ochi grosimea pereţilor camerei, calculă

nivelul de securitate al clădirii şi gradul de instruire al personalului angajat. Acum însă, în timp ce stătea agăţat de tavan, realiza că se află în faţa unei adevărate capodopere.

Michael urmări rotirea camerei, cronometrând-o. Execută în cap următoarea sa mişcare, de patru ori, de parcă o şi îndeplinea. Apoi se desprinse şi se întoarse, sprijinindu-se în genunchi, ca şi când ar fi făcut acest lucru din pură obişnuinţă. Cuţitul aproape că nu i se mai vedea în timp ce aluneca de jur împrejurul cadranului, desprinzând pânza rigidă din ramă. O îndepărtă de la locul ei şi, dintr-o singură mişcare, o înlocui cu alta; clicul magnetic confirmă potrivirea perfectă a surogatului în locul picturii originale. Surogatul era o fotografie ieftină cu o textură asemănătoare pânzei, perfectă pentru camera de luat vederi, pe care nu o putea deosebi de original. Se ridică înainte de a fi prins de camera de luat vederi, care continua să se rotească în acelaşi ritm.

Michael se furişă înapoi, oscilând de-a lungul tavanului, şi se balansă apoi pe uşă. Coborî, aşezând pânza în faţa lui. O privi îndeaproape, admirându-i frumuseţea pentru câteva secunde, înainte de a o întoarce.

Totuşi, în timp ce privea pânza, mintea i se înceţoşă. Îi pipăi textura rigidă şi se uită în spatele cartonului pentru a căuta lucrul despre care Genevieve îi povestise că ar fi atât de groaznic. Dar nu găsi nimic. Cât despre semnătura lui Govier de pe spatele lucrării, nici urmă de ea.

Michael ridică pânza, ţinând-o în aer. Aprinse lanterna şi lumină din spate, dar raza ei nu penetra opera de artă. În cele din urmă, examină marginile, răsucind pictura pe toate feţele. Ceea ce-l nedumerea era grosimea ei neobişnuită.

Îşi scoase cuţitul şi decupă lucrarea pe margini, sperând că nu se înşală, rugându-se ca nu cumva să distrugă fără rost nepreţuita opera de artă. Lama alunecă în tablou până la mâner, pierdut între feţele pânzei; Michael îl întoarse la colţuri şi continuă să taie până când ajunse la capătul celălalt. Cele două părţi ale pânzei căzură ca o coajă de banană. Michael

apucă pânzele şi le despărţi. Puse jumătăţile pe pământ. Spatele nepreţuitei picturi era gol. În schimb, cealaltă pânză... Michael o studie cu atenţie. Era o hartă complexă care umplea pictura de nouăzeci pe o sută cincizeci de centimetri cu zeci de detalii, o descriere multidimensională a unor clădiri transparente, minunate, presărate cu poteci cu nume în latină sau rusă. Dacă lucrarea lui Govier era o capodoperă, această hartă era ceva mai mult de-atât. Aşadar, acesta era lucrul de care se temea Genevieve şi care o costase viaţa.

Michael aşeză pânzele una deasupra celeilalte, le rulă, le puse într-un tub pe care îl avea la spate şi o luă la fugă de-a lungul holului.

Warner Heinz coborî de pe acoperiş pe scări. Inima îi bătea încă după spectacolul trioului de adolescenţi. Merse pe coridor fără să scoată o vorbă, trecu pe lângă Philippe Olav şi se duse direct în bucătărie; îşi clăti faţa cu apă, îşi turnă o ceaşcă de cafea şi se îndreptă din nou spre scări.

– Trebuie neapărat să vezi petrecerea sălbatică de-afară, în toată plenitudinea iernii de pe acoperiş, îi spuse în germană Heinz lui Olav, colegul său de muncă.

– Nu mai schimb locul doar pentru o oră, îi spuse Olav fără să-şi întoarcă privirile de la monitoarele de securitate.

– Fă cum crezi! zâmbi Heinz, în timp ce urca pe scara de incendiu.

Philippe se relaxă: interesul lui fusese incitat.

– Bine, spune-mi despre sălbăticie...

– Stai să verific subsolul şi-ţi spun.

Heinz coborî.

Michael o luă la fugă spre coridor, aruncă două bucăţi de frânghie pe umeri şi sări în puţul liftului. Reflexele vechii sale meserii reveneau rapid: agăţă harnaşamentele pe cablul ascensorului şi, fără să piardă vreun moment, apăsă butonul de control. Smucit în întuneric la o viteză mare, urcă cele şase etaje în mai puţin de trei secunde. Coborî pe podeaua acoperişului.

Deschise uşa cu grijă, uitându-se după gardian, dar, surprinzător, era pustiu. Rămase un moment pe acoperiş şi privi oraşul. O zăpadă moale începuse din nou să se cearnă, curăţând Geneva, creând un efect de glob de cristal peste arhitectura Elveţiei. Râul Ron traversa oraşul, trecând prin Arles, în Franţa, înainte de a se vărsa în Marea Mediterană. Din Arles era inspirat tabloul *Noaptea înstelată* al lui Van Gogh. Nicio stea nu era pe cer, iar oraşul era liniştit, încă scăldat în frumuseţe la acea oră târzie. Michael se gândea la Genevieve – ce mult i-ar fi plăcut acest oraş cu nume atât de apropiat de al ei! Gândindu-se la moartea ei bruscă, un zâmbet îi apăru pe faţă: reuşise să îi îndeplinească ultima dorinţă. Armonia momentului fu însă curând întreruptă.

Uşa de la scara de incendiu se izbi cu putere de perete. Înainte ca Michael să apuce să-l vadă măcar pe urmăritor, izbucniră focurile de armă. Se repezi la frânghia fixată mai devreme de peretele parapetului şi coborî. Gloanţele bubuiră în continuare în spatele lui, fărâmiţând cărămizile din jur. Michael se ascunse după perete şi, fără să se gândească prea mult, o luă la goană spre capătul celălalt, printre focurile de armă ce ricoşau din pereţi. În cele din urmă, îl văzu pe urmăritor: îmbrăcat în negru, ţinea pistolul cu ambele mâini; avea genunchii flexaţi şi mâinile uşor îndoite. Nu încăpea nicio îndoială că era vorba despre un profesionist. Michael nu se opri să-i vadă chipul, ci continuă să alerge pe marginea clădirii şi, fără să ezite vreun moment, sări de pe clădire la o distanţă de patru metri, până pe acoperişul vecin, unde ateriză cu greu, exact în mijlocul partidei de sex în trei. Fetele ţipară când Michael ateriză peste ele, în timp ce băiatul îşi căuta de zor hainele. Michael se ridică şi, în timp ce alerga, scoase din rucsac una dintre frânghii, o prinse de hamurile de la brâu şi îşi continuă urcuşul de-a lungul acoperişului. Se opri în capăt, agăţă frânghia de un burlan al acoperişului şi îşi dădu drumul. Alunecă vreo optsprezece metri, ţinându-se strâns de frânghie; mănuşile îi ardeau din cauza fricţiunii. Căzu cu o bufnitură. Nu se mai uită în spate în timp ce gonea pe rue Mont-Blanc; ştia că urmăritorii se vor afla în curând în spatele lui, şi chiar aşa era.

Acum erau trei. Păreau să plutească pe deasupra străzii, apropiindu-se din ce în ce mai mult. Michael se forţă din toate puterile. Era palpitant să fii urmărit, un fel de exaltare nefirească amestecată cu frică. Şi putea crea o oarecare dependenţă. Era însă o dependenţă care se vindeca de îndată ce erai prins. Şi Michael nu avea nicio intenţie să-şi trateze imediat această dependenţă. Trecu peste moment, frica împingându-l să fugă din ce în ce mai repede.

Ninsoarea se înteţi, căzând în vijelii intermitente, condusă de nori prin vânturile turbionare. Strada deveni alunecoasă din cauza zăpezii din ce în ce mai afânate. Michael nu-şi făcea griji că va cădea; se concentra să ocolească maşinile şi obstacolele din drumul său şi să păstreze distanţa faţă de urmăritori. Se gândea la Genevieve, la viaţa ei pierdută în avalanşă, la felul în care îl implorase, dar şi la tabloul din rucsac. Alergă în continuare. Nu avea cum să nu ducă la bun sfârşit sarcina pe care i-o încredinţase, exact înainte de a muri.

Undeva în faţă se putea zări podul. Se întindea circa douăzeci de metri peste râul Ron, iar apele lui extrem de reci purtau bucăţi mari de gheaţă. Deşi acolo intenţiona să ajungă, Michael ştia foarte bine că poate fi locul unde va fi prins. Podul era foarte strâmt şi l-ar fi expus prea tare. Nu avea scăpare în cazul în care urmăritorii şi-ar fi folosit armele. În fiecare direcţie erau străzi şi străduţe unde s-ar fi putut ascunde pe moment, clădiri şi chiar tuneluri, în care ar fi putut să-i piardă pe urmăritori. Era cu siguranţă o variantă mai bună decât podul.

Şi iată că apărură, patinând în josul râului: şase maşini de poliţie, cu sirenele aprinse. Poliţiştii coborâră din maşini, scoţându-şi armele.

Michael aruncă o privire spre străzile lăturalnice şi se gândi timp de o clipă. Vocea părintelui Simon se auzea ca ecou în mintea lui, repetând cuvintele de la înmormântare: „*Nascentes morimur* – din momentul în care ne naştem începem să murim". Iată...

În cele din urmă, optă pentru pod; alergă frenetic, ca şi cum tocmai ar fi evadat din închisoare. Cei trei urmăritori se aflau în spatele lui, iar la douăzeci de metri în faţă erau cele

şase maşini de poliţie. Fusese înconjurat, nu avea cum să scape. Dar încercă să se adune şi continuă să alerge, îndepărtându-se din ce în ce mai mult de urmăritori. Nu era nimeni pe pod la ora aceea şi nu se punea problema unor victime colaterale. Trebuia să recurgă la soluţia extremă. Ningea din ce în ce mai tare, iar zăpada era dusă de vânt pe apă. Aproape viscolea. Râul era pe punctul de a îngheţa, dar vremea din ultimele zile nu-i dădea voie, se umplea doar cu bucăţi de gheaţă ici şi colo, deşi temperatura apei era de minus treizeci de grade.

Podul era scăldat de lumina girofarelor. Michael se afla în mijlocul străzii; urmele îi fuseseră deja şterse de furtuna de zăpadă. Cei trei îşi încetiniră ritmul, iar ofiţerii din faţă îşi ocupară poziţiile lângă maşini. Scoseseră armele şi le îndreptaseră spre el. Totuşi, el continuă să alerge, mai cu seamă când văzu toate armele îndreptate asupra lui. Făcea acest lucru mai mult pentru a crea confuzie în rândul celor care îl aşteptau în faţă. Alergă tot mai repede, alegându-şi ritmul în faţa mulţimii de arme din faţa lui.

Apoi, fără preaviz, ezitare sau motiv, Michael o luă la dreapta şi sări brusc peste balustrada podului în apele reci ale râului Ron, dispărând într-o clipită. Poliţiştii rămăseseră consternaţi. Se ridicară încet din spatele maşinilor. Armele le alunecară din mâini, în timp ce stăteau cu gurile căscate privind săritura sinucigaşă a bărbatului în apa îngheţată. Doar cu câteva momente mai devreme îşi descărcaseră armele pe pod. Răscoleau acum zăpada cu ochii şi nu le venea să creadă.

Urmăritorii lui Michael veniră şi ei să se convingă. Se aplecară peste parapet în locul de unde sărise, urmărind apa care se revărsa în rafale, dar nu văzură nimic altceva în afara bucăţilor de gheaţă care se bălăngăneau de pereţii podului. Nu se putea ascunde nicăieri, iar mai sus nu se vedea niciun refugiu. Cu toate astea, cei trei nu-şi permiteau să rişte. Heinz trecu peste balustradă şi cercetă sub pod. Nici urmă de Michael. Era un moment suspendat în timp. Poliţiştii bombăneau neîncetat, şocaţi de ceea ce tocmai văzuseră.

Fără să scoată vreun cuvânt, unul dintre poliţişti arătă spre râu. Plutind în josul râului, un corp îmbrăcat în haine negre se ridicase la suprafaţă. Era la douăzeci de metri depărtare. Poliţiştii solicitară prin radio o barcă. Cei trei priviră în jur în tăcere; unul dintre ei rămăsese cu ochii pe cadavru, iar ceilalţi continuau să cerceteze râul.

Michael plonjase în râu ca într-un con de lavă. Chipul şi mâinile îi amorţiseră; răceala tăioasă îi înţepa pielea feţei. Purta pe dedesubt un costum de scafandru, care îi ţinuse de cald şi în timpul jafului; acum îl ţinea în viaţă. Michael se lăsă la fund, înotând împotriva curentului. Îşi agăţă cureaua de năvodul de fier ancorat de piloni, ca să-l susţină. Se agăţă de un ochi al năvodului şi trase o bine-venită gură de aer în plămânii grei. Curentul era destul de puternic ca să poată purta în aval bulele de aer expirate, care ieşeau la suprafaţă neobservate. Michael îşi puse masca de scafandru. Expiră pe nas în mască, apoi privi apa tulbure a râului. În cele din urmă, reuşi să învingă rafalele de curenţi şi trase rezervorul de aer. Îşi fixă vesta de salvare perfect în jurul corpului.

Se uită apoi la ceas: trecuse un minut. Eliberând năvodul, privi cum manechinul îmbrăcat în negru era tras de curent în josul râului. Ştia că vor trece cel puţin cincisprezece minute până când vor mobiliza o barcă pentru a recupera dezamăgiţi momeala din apele îngheţate.

Michael îşi pregătise echipamentul cu o noapte înainte, la adăpostul apei şi al întunericului. Purtase un costum de scafandru mai de calitate şi ajunsese în susul râului cu un vehicul cu propulsie subacvatică. Exista o mică posibilitate ca năvodul să se rupă din locul în care fusese fixat în cele douăzeci şi patru de ore dinaintea furtului, dar norocul rămăsese de partea lui Michael. Prinse mânerele UPV-ului, verifică busola agăţată de ghidon şi o porni din loc. Acceleră motorul şi, ţinându-se bine, se lăsă purtat de micul UPV, care îl trase împotriva curentului cu o viteză de opt kilometri pe oră.

Michael se opri la un kilometru şi jumătate distanţă, unde dădu de nişte ramuri ce atârnau sub greutatea zăpezii. Cercetă pădurea şi ieşi din apă; luă cu el doar rucsacul. Se scutură, apoi trase pe el un hanorac şi o pereche de blugi. Îşi lăsă echipamentul purtat de curenţi, îşi puse ghiozdanul în spate şi ieşi din pădure într-o parcare.

Deschise portbagajul unui Peugeot din 1983, scoase un bidon de nouăsprezece litri şi îl aşeză lângă maşină. Îşi puse o pereche de mănuşi de plastic şi desfăcu capacul cu o şurubelniţă. Îşi luă privirile pentru un moment de la bidon; putea vedea încă agitaţia de pe pod. Un grup de poliţişti urmărea barca de salvare, clătinându-se printre bucăţile de gheaţă purtate de apele reci ale râului. Nu putu să nu zâmbească atunci când se gândi la reacţia lor din momentul în care îi vor scoate „corpul" din apă.

Michael se întoarse, deschise tubul impermeabil, scoase pictura şi harta şi le aşeză pe scaunul din faţă al maşinii. Ştia foarte bine ce are de făcut, dar parcă nu se îndura. Era vorba totuşi de creaţia unui om, de sentimentele exteriorizate prin artă ale acestuia. Era o operă de artă de care nimeni nu mai ştia nimic de atâta amar de vreme, iar acum...

Adevăratul scop al misiunii sale fusese harta pe care tocmai o privea. Care o fi fost menirea ei? Era lucrată în detalii extrem de minuţioase, o poartă către o lume necunoscută, ascunsă în spatele unui monument spiritual. O lume cunoscută doar de Genevieve, un ghid către un mister care reuşise să-i fure minţile fiului ei şi care pe ea o înspăimântase. Prea puţin îi păsa lui Michael unde ducea sau ce se afla în spatele acestuia. Singurul lucru care conta pentru el era faptul că prietena lui îşi pierduse viaţa.

Fără să mai stea pe gânduri, apucă briceagul şi ciopârţi harta şi pictura lui Govier. Puse totul în bidon şi privi cum micile bucăţi se dizolvară instantaneu. Nimeni nu le va mai putea vedea vreodată de-acum încolo. De data asta, secretul călugărului, capodopera lui Govier, acel mister din vremuri îndepărtate aveau să fie şterse cu adevărat de pe faţa pământului.

Capitolul 2

În fiecare dimineaţă, Paul Busch se trezea la şase şi jumătate, indiferent de ora la care se culca. Chiar dacă nu punea capul pe pernă înainte de şase şi un sfert, dădea o raită pe plajă sau trăgea de greutăţi în garajul său până pe la şapte fără douăzeci de minute. De când se pensionase, reuşise să-şi lucreze corpul înalt de doi metri, astfel încât muşchii i se vedeau din nou prin haine. După duşul de la ora şapte şi jumătate, îmbrăcat şi gata să-şi îndeplinească obligaţiile părinteşti, lua micul dejun cu soţia sa, Jeannie, şi cu gemenii lor irlandezi de şase ani, Robbie şi Chrissie. Obişnuia să-şi conducă copiii la autobuz înainte de ora opt şi un sfert şi-şi rezerva plăcerea de a privi în jur şi de a trage o gură de aer proaspăt de mare, preţuind fiecare clipă a vieţii pe care o trăia în prezent. Nu trecuseră nici trei luni de când se pensionase, dar se acomodase de minune cu noua situaţie.

Busch obişnuia să sară în maşina sa Corvette, o decapota şi lăsa vântul să-i răscolească părul blond-argintiu. Se oprea să-şi bea cafeaua şi să răsfoiască ziarele la Shrieffer's Deli şi, dacă se nimerea să dea peste vreun localnic, schimba cu el o vorbă, două. Joia şi duminica erau, fără excepţie, zilele în care cumpăra un bilet la loto. Speranţa îmbogăţirii i se strecura în inimă şi îl înrobea întocmai ca un drog. După ce îl îndesa în buzunar, păşea încrezător, sigur că va câştiga la următoarea tragere la sorţi. Zi de zi, această senzaţie îl făcea să zâmbească

şi îi îmblânzea vocea. Efectul euforic al biletului dura exact până în momentul extragerilor, apoi dispărea complet. Busch rămânea abătut, fiindcă nu se numărase printre câştigători, dar speranţa câştigului revenea cu următorul bilet cumpărat, şi tot aşa.

Jeannie fusese cea care îl forţase pe Paul să iasă la pensie. Chiar dacă şovăise la început, reuşise să se acomodeze perfect. Îşi comasase pensia într-un venit imens, din care cumpărase patru lucruri: un restaurant cu ditamai barul, o maşină Corvette din '68, o chitară marca Fender Stratocaster şi albumul „The Black Album" al trupei Metallica. Seară de seară, la ora şapte, pornea maşina, cobora acoperişul, îşi punea CD-ul celor de la Metallica şi asculta piesa *The Unforgiven* în drum spre muncă. Era modul lui preferat de a-şi exprima dispreţul faţă de lume.

Îi plăcea la nebunie să se ocupe de barul său, visa la asta de când se ştia. Dar, şi de această dată, ca şi în cazul celorlalte visuri pe care le avea, îi tot venea în minte vechea zicală: „Ai grijă ce-ţi doreşti". Barul era tot ce-şi putea dori. Jeannie se îngrijea de restaurant, în timp ce soţul ei aproviziona barul cu băutură şi era o bună gazdă pentru clienţii săi. După doar o lună, cum era şi firesc, totul se transformase în rutină. I se făcuse dor de agitaţia din fiecare zi de la vechiul lui job de la poliţie. Dar bineînţeles că vedea şi partea plină a paharului: moartea nu-l mai pândea la toate colţurile, iar Jeannie era mulţumită măcar cu atât. Paul nu putea să nege acest lucru, oricât de mult i-ar fi lipsit vechea slujbă.

Busch stătea pe terasa din faţă privindu-şi Corvette-ul galben, singura maşină parcată acolo la ora aceea. Deschise clapa telefonului mobil şi sună:

– Ce faci, mai vii astă-seară?

– Ţi-am spus că da, răspunse Michael. Stai liniştit.

– Verificam doar. Unde eşti?

– Acasă, spuse repede Michael. Tu?

Busch se uită în jos la câinii lui Michael, care stăteau lungiţi lângă el, şi îi mângâie pe după urechi.

– Şi eu sunt tot acasă. Ne vedem diseară.

Busch se ridică şi traversă strada. Deschise portiera maşinii, se mai uită o dată la casa lui Michael şi clătină din cap. Mai mângâie puţin dulăii, puse cheile în contact şi demară.

Michael stătea de unul singur în cimitirul Banksville, amuţit de durere, simţindu-se pentru a mia oară rănit de pierderea care-i golise inima. Avea privirea încremenită pe mormântul lui Mary. *Darul Domnului pentru Michael, darul lui Michael pentru Domnul.* Trecuse un an de-atunci, iar durerea nu dispăruse câtuşi de puţin. Ştia că ea se afla acum într-un loc mai bun, dar nici măcar acest gând nu putea să-i aline durerea.

Soarele îşi arunca ultimele raze aurii pe marea de pietre de mormânt; Michael îşi ridică privirea şi se uită prin cimitir. Era singur acolo, în seara umedă de iunie. Privi în stânga, la mormintele părinţilor săi. Simţea lipsa familiei pe care o avusese la un moment dat. Moartea lui Genevieve dublase sentimentul de singurătate resimţit de Michael şi acutizase lipsa familiei, lipsa unui scop în viaţă. Îi amintea de faptul că va muri şi el, dar cel mai mult îi amintea de înmormântarea lui Mary.

Îşi simţi telefonul mobil vibrând în buzunar. Îl scoase şi îl închise, băgându-l în buzunarul lateral al gecii sport albastre, pe care, nu ştia de ce, nu o mai purtase de la moartea lui Mary. Era preferata ei – de la firma Ralph Lauren –, dar, odată cu moartea ei, fiecare obiect din casă, fiecare lucru care i se întâmpla părea să capete o altă semnificaţie. Paharul din care băuse ultima dată, ultimul pulover pe care-l purtase, stiloul ei preferat. Lucrurile se legau acum într-un fel sau altul, chiar şi acolo unde nu se aştepta. Unele amintiri îl făceau să zâmbească, altele, să plângă. Nu ştersese din cutia vocală niciun mesaj primit de la ea şi obişnuia să le asculte aproape zilnic, pentru a-şi aminti vocea ei, pentru a o reînvia măcar în memorie.

Ea îi purta adesea cămăşile sau gecile şi lăsa întotdeauna în buzunare câte ceva care să-i amintească de iubirea pe care i-o purta: fie bilete la un meci cu Yankee, fie un răvaş cu un proverb sau, de cele mai multe ori, bileţele de dragoste.

Aşa că, după ce-şi făcuse curaj să îmbrace geaca Ralph Lauren din nou, scosese din căptuşeală ghemotocul de hârtie pe care i-l lăsase.

Nu intenţionase să vină la cimitir în seara aceea, dar gândul scrisorii nu-i dăduse pace. Nu fusese pe deplin conştient de ceea ce făcea – luase pur şi simplu bicicleta şi plecase.

Deschise uşor buzunarul, apropiindu-l de faţă. Imediat ce scoase scrisoarea, mirosul ei îi invadă nările, amintindu-i de zilele fericite pe care le petrecuseră împreună. Totul reveni pentru un scurt moment, exact aşa cum fusese odată: îi era foarte dor de ea.

Desfăcu hârtia şi începu să citească. Scrisul ei era elegant, o consecinţă a stilului deprins în urma educaţiei catolice primite. Hârtia mototolită îl puse pe gânduri.

Michael,

Cred că aceasta este cea mai grea scrisoare pe care a trebuit s-o scriu vreodată, dar ştiu că durerea mea e infinit mai mică în comparaţie cu sentimentele tale de acum, când citeşti aceste ultime rânduri. Nu uita că te voi iubi întotdeauna; timpul petrecut împreună, deşi scurt, a fost plin de pasiune. M-ai făcut mai fericită decât credeam vreodată că voi fi.

Mi se rupe inima ştiind că te-am lăsat singur pe lume, fără copiii pe care să-i numeşti ai tăi, fără o familie care să-ţi aline durerea. Nimeni nu ştie asta mai bine decât mine, Michael, şi ştiu că vei încerca să-ţi ascunzi durerea, temerile, dar te implor să n-o faci, pentru că te vor roade pe dinăuntru, umplându-te de amărăciune.

Probabil că n-ai mai purtat geaca asta de mult timp, probabil că ai purtat-o numai pe cea din piele neagră, care-i atât de uzată şi de murdară. Mă bucur că în sfârşit ai pus pe tine ceva decent.

Michael zâmbi gândindu-se la perspicacitatea ei.

Nu vreau să fiu o bătaie de cap, dar... încearcă să mănânci o masă sănătoasă măcar o dată pe lună, du-ţi hai-

nele la spălat şi, mai presus de orice, nu uita să te bărbiereşti mai des, e păcat să-ţi ascunzi chipul atrăgător.

Michael îşi plimbă mâinile prin barbă şi zâmbi din nou.

Ai atât de multă afecţiune de dăruit şi, oricât de mult te va supăra acest lucru, nu pot să nu-ţi spun că trebuie să iubeşti din nou. Ar fi o pierdere ca o persoană atât de sensibilă ca tine să stea singură. Nu vreau să insist pe acest subiect, fiindcă nu vreau să te întristez. Vei simţi cu siguranţă când va veni momentul.

Asta mă duce din nou cu gândul la adevăratul motiv pentru care ţi-am scris această ultimă scrisoare. Îmi doresc să faci ceva pentru tine, să fii egoist măcar o dată. Din păcate, n-am făcut decât să vorbim despre asta.

Ei sunt acolo, dragul meu, undeva în lumea asta mare, iar tu, cu flerul şi intuiţia ta, sigur vei reuşi să-i găseşti.

Speram să pot face eu asta pentru tine. Am tot căutat printre certificate de naştere, încercând să dau de oameni care au lucrat la orfelinatul de unde te-a adoptat familia St. Pierre, dar în zadar. Tot ce am găsit este adresa unui avocat care face voluntariat la St. Catherine. Am dat de el printr-o femeie pe care am cunoscut-o în timp ce analizam dosarele din spitalele din Boston.

Dar te cunosc eu, Michael, şi ştiu că ai tendinţa de a te pune pe ultimul loc. Tocmai de aceea te rog să-ţi găseşti părinţii adevăraţi. Fă-o pentru mine. Este ultimul lucru pe care ţi-l cer, care mă va lăsa să plec de aici împăcată, ştiind că nu eşti singur pe lume. Familia este într-adevăr cea care întregeşte un om; umple golurile sufletului, readucând speranţa pe care o credem pierdută de mult.

Te iubesc, Michael, întotdeauna o voi face.
Soţia, iubita, prietena ta cea mai bună,
Mary

În josul paginii era notată cu creionul o adresă: strada Franklin nr. 22, Boston.

Mai privi o dată scrisoarea, o împături şi o puse înapoi în plic, apoi băgă plicul în buzunarul gecii.

Capitolul 3

Era abia începutul lunii iunie, şi primul val de căldură din an îşi făcea deja simţită prezenţa de cinci zile. Dintre toate nopţile fără aer condiţionat, aceasta era cea mai rea. Aerul era atât de fierbinte, că părea să-ţi ardă plămânii la fiecare respiraţie. Persista pur şi simplu acolo, nemişcat, fără să circule câtuşi de puţin, de parcă voia să-şi sugrume victimele până când cedau căldurii. Paul Busch era sigur că profitul de la bar se va tripla faţă de serile obişnuite, dacă nu chiar mai mult; oamenii cumpărau băuturi doar pentru gheaţă, care se topea oricum în câteva minute. Se cam săturase: toată lumea se îmbăta, iar căldura era de nesuportat. Era de ajuns ca o singură persoană să se aprindă pentru ca toţi ceilalţi să se molipsească, sfârşind într-o încăierare sângeroasă care ar fi distrus barul, un lucru nu tocmai plăcut pentru o noapte de miercuri din luna iunie.

Valhalla era un restaurant luxos, amplasat într-un oraş care se transformase recent într-un loc pentru cei cu venituri mari, destinat unei clientele pretenţioase. Meniurile autentic americane erau servite într-o manieră elegantă. Tineretul cu un ego nemăsurat rămânea de obicei după ora unsprezece în speranţa unui vânat proaspăt, pe care îl atrăgea prin flirt subtil şi lichior fin. Nu numai bărbaţii se bucurau de fiorul vânătorii; multe dintre femei îşi marcau teritoriul începând de miercuri

până duminică. În ciuda aşteptărilor, mai mult de jumătate dintre cei care vânau erau de sex feminin.

Barul din lemn de cireş era singurul obiect păstrat de-a lungul timpului, în restaurantul care fusese pe rând Ox Yoke Inn, grătarul pentru bărbaţi, unde femeile nu erau acceptate; GG North, un bar de motociclişti, care se închisese când cursele deveniseră prea greu de controlat de către cei doar unsprezece poliţişti; Par's, o caricatură de bar pentru grătare. Lemnul barului era constant lăcuit şi ceruit; fusese martor la tot felul de discuţii, chiar mai perverse decât cele dintr-un confesional. Paul se mândrea cu el şi, în acel moment, era ascuns de mulţimea de oameni care se înghesuiau să-i atragă atenţia pentru următorul rând de băutură.

Muzica venea dintr-un Steinway scurt, de aproximativ doi metri, tehnologie germană, fabricat în Queens, New York, prin 1928. Pianistul cânta fără oprire, reuşind de fiecare dată să atingă câte-o coardă sensibilă a mulţimii din bar, printr-un echilibru între muzica pop actuală şi un retro din anii '70, la standardele lui Perry Como. Cum înăuntru temperatura atingea treizeci şi şase de grade Celsius, iar umiditatea era atât de ridicată şi apăsătoare încât din cameră păreau că ies aburi, clienţii transpirau abundent, fapt ce producea pete închise pe haine în zona axilei, ciufulind părul drept şi zburlind buclele. Chipurile tuturor, roşii şi umede, contrastau cu pielea uscată ca paiul a pianistului, care cânta piesă după piesă. Nici vorbă de transpiraţie pe hainele sau pe corpul său, cu excepţia unei singure picături pe tâmpla dreaptă, care-i atârna chiar sub claia de păr castaniu şi ciufulit. Vocea lui Michael St. Pierre era când cristalină ca apa, când aspră ca pietrişul şi reuşea de fiecare dată să emoţioneze. Cânta în fiecare miercuri seara, iar femeile se năpusteau asupra lui, dansând pe lângă bar şi încercând să îi atragă atenţia cu zâmbetele lor ademenitoare. Şi tot în fiecare miercuri le întorcea câte un zâmbet politicos, evitând capcana privitului în ochi. Nu scotea nicio vorbă în afară de versurile piesei şi a ocazionalului „mulţumesc".

În timp ce cânta piesa *Wonderful Tonight* a lui Eric Clapton, se putea observa în ochii săi albaştri o umbră de durere. Toate femeile vedeau asta, dorindu-şi ca el să fi cântat pentru ele. Se întrebau cine era stăpâna inimii lui, cine îl însufleţea astfel.

După ce termină de cântat, bărbatul înalt de un metru optzeci se ridică de la pian, îşi luă geaca de piele – preferata sa, moale şi crăpată după atâţia ani de purtat – şi se îndreptă către colţul îndepărtat al barului.

– Cam melancolici în seara asta, spuse Paul, abandonându-i pe ceilalţi clienţi pentru a-i turna prietenului său un pahar de whisky, cu excesiv de multă gheaţă.

– Nici nu e cald aici, spune Michael, mai în glumă, mai în serios.

Atinse cu degetul apa rece prelinsă pe pahar şi îşi frecă fruntea.

– N-o să mai am gheaţă decât pentru următorul sfert de oră, apoi toată lumea o să plece. Paul continua să umple paharele clienţilor săi în timp ce conversa cu Michael. Vrei să mergem sus să prindem finalul meciului cu Yankee sau până la urmă te dai bătut şi iei cu tine una dintre domnişoarele astea frumoase? Paul dădu din cap, făcând aluzie la grupul de femei mai mult decât drăguţe care înconjurau barul.

La auzul celor spuse de Paul, una dintre ele se întoarse către Michael şi îi zâmbi timid. Părul ei scurt şi blond arăta surprinzător de bine pentru vremea de afară. Îl fixă pe Michael şi se îndreptă către el. Câţiva bărbaţi o priviră cum se apropie de el şi renunţară să-şi mai facă planuri cu ea în acea seară.

– Ai cântat foarte frumos, spuse ea.

– Mulţumesc, răspunse Michael, în timp ce îi aruncă lui Paul o privire de „mulţumesc mult".

– Nu aduci a pianist, continuă ea.

Avea dreptate. Umerii laţi şi mâinile lui aspre erau mai degrabă ale unui atlet sau tăietor de lemne.

– Dar cum arată un pianist? Buzele lui Michael sugerau o jumătate de zâmbet.

– Nu ştiu, dar în niciun caz ca tine, răspunse ea măsurându-l cu privirea.

Michael zâmbi şi luă o înghiţitură din băutura sa.

– Îmi pare rău, spuse el.

– De ce? Ea îşi îndreptă privirea spre el.

Michael îi arătă inelarul cu verighetă.

– Nu-i nimic.

Ridică şi ea mâna; purta pe deget o verighetă cu un diamant de patru carate.

– Şi eu sunt căsătorită.

Michael nu se putu abţine să nu râdă.

– Mulţumesc oricum.

Ea îl privi drept în ochi pentru un moment, zâmbi, apoi plecă.

Paul, care văzuse întreaga scenă, termină de şters nişte pahare şi se întoarse.

– De ce-ai făcut asta?

– La ce te referi?

– De ce-o mai porţi? Paul arătă spre verighetă, zâmbind cu compătimire. Nu crezi că este timpul să renunţi la ea? Perioada de doliu s-a terminat, Michael. Mary ar fi vrut să fii fericit, să găseşti pe cineva, să întemeiezi o familie.

– N-am chef să vorbesc despre asta acum.

Paul se aplecă peste tejghea.

– Niciodată nu vrei ori de câte ori eu sau Jeannie aducem în discuţie chestiunea asta.

– Ascultă, voi aveţi o familie frumoasă. Dar familia nu e pentru toată lumea.

– Familia este cel mai important lucru, Michael. Este motivul pentru care facem ceea ce facem. Şi nu uita, ai spus-o chiar tu, cu gura ta.

Michael nu mai zise nimic, ci continuă să-şi privească prietenul.

– Nu poţi să treci singur prin viaţă, Michael.

– Păi sigur că nu, doar de-asta te am pe tine, îi spuse Michael zâmbind.

– Desigur, spuse Busch bătându-l pe umăr, doar că nu sărut foarte bine.

– Haide, dulceaţă, nu fi modest.

– Mă întreb ce-ar zice Mary dacă te-ar vedea singur.

Michael zâmbi, dădu paharul peste cap şi îşi luă haina.

– Vorbim mâine-dimineaţă, spuse el ieşind pe uşa din spate a barului.

Capitolul 4

Apa din lacul Kensico se avântă asupra parbrizului ca o furtună în zare. Ea nu ţipă, nu scoase niciun sunet; desigur, în sinea ei lucrurile se petreceau cu totul altfel. Gândurile îi împânziseră creierul ca argintul-viu. Se ţinu strâns de volanul Buickului alb, ca şi cum acest lucru ar fi salvat-o ca prin minune, dar în adâncul ei ştia că nu va fi aşa. Estimase înălţimea podului cam la optsprezece metri şi plonjase în gol doar cu o jumătate de secundă în urmă. Putea vedea bucata verde de parapet smulsă, alunecând chiar deasupra maşinii; în curând, aceasta lovi apa ca un cuţit la ţintă.

Cele trei secunde rămase nu-i mai ajungeau pentru a-şi spune rugăciunea... ci doar pentru regrete şi mustrări de conştiinţă, pentru că se ascunsese în spatele unei avalanşe şi al unui necrolog. Îi părea rău că apelase la subterfugii, deşi era singura soluţie pentru a dispărea. Sau cel puţin aşa zise înainte ca ei s-o găsească.

Cele două camionete Ford F-10 o urmăriseră cu farurile stinse, profilându-se fără zgomot în întuneric. O prinseseră la mijloc pe pod şi o depăşiseră pe părţile laterale, cu o viteză de peste o sută zece kilometri pe oră. Apoi stopurile se aprinseseră, înroşind văzduhul imediat ce apăsaseră pe frână, şi un fum gros ieşise din cauciucuri. Se opriseră în acelaşi timp într-o intersecţie, nas în nas, blocând cealaltă parte a podului. Doi bărbaţi

coborâseră din camionete, cu armele îndreptate spre ea ca spre un criminal. Sperase până în ultima secundă că fusese o greşeală şi că bărbaţii urmau să intre din nou în camionete, fără a săvârşi vreo faptă împotriva legii. Numai că lucrurile nu stătuseră aşa. Era prinsă şi se îndrepta spre o moarte sigură. Apoi se gândise la o scăpare. Aşteptase până în ultimul moment, apoi trăsese cu putere de volan la dreapta, dar maşina nu îi urmase comenzile – cauciucul din dreapta se dezumflase şi pierduse complet controlul. Alunecase, cu toate că apăsase frâna cu ambele picioare. Se izbise de parapet şi plonjase în apă. Buickul dispăruse în noapte, planând deasupra lacului ca o pasăre în zbor. Nu văzuse chipul niciunuia dintre bărbaţi ori plăcuţele de înmatriculare. Recunoscuse doar modelul camioanelor, pentru că era asemănător cu cel al unui prieten.

Mai devreme, observase o maşină diferită – un Chevrolet Suburban argintiu – cam la şase kilometri în spate. O urmărise imediat cum ieşise de pe autostradă şi se ţinuse după ea vreo două sute de metri. Când oprise să alimenteze, Chevroletul dispăruse, iar ea se gândise că fusese o simplă coincidenţă, poate chiar paranoia. Dar, când observase că maşina era din nou pe urmele ei cinci minute mai târziu, curiozitatea ei se transformase într-o suspiciune motivată. Acest lucru o deconcertase, îi distrăsese atenţia de la drum şi nu băgase de seamă cele două camioane Ford. Nu-i trecuse prin minte nicio secundă că ar putea fi mai mulţi pe urmele ei, dar faptul că îşi dădea seama de asta abia atunci n-o ajutase cu nimic. Ar fi putut reacţiona la timp ca să evite camioanele pe podul care se ramifica în patru benzi. Ştia că avea să moară fără să-şi fi răspuns la foarte multe întrebări şi regreta că lăsase atât de multe în urmă.

Încă vreo paisprezece metri până la impact: coafura şi machiajul ei perfecte nu o mai făceau să se simtă în siguranţă ca în alte situaţii problematice.

Îl văzuse pe Michael la înmormântarea ei – fusese un moment suprarealist cel în care îşi ascultase propria slujbă. Stătuse mai departe, ascunsă sub borurile largi ale unei pălării

şi în spatele unor ochelari tip Jackie Kennedy. Văzuse durerea din ochii lui, durerea pe care i-o provocase unui om care suferea deja foarte mult. Înscenarea propriei morţi le provocase durere tuturor celor care o iubiseră, în afară de complicele ei. După ce petrecuse o perioadă în munţi, după ce bătuse Europa în lung şi-n lat timp de trei luni, sperase să dispară complet din memoria celor care o urmăriseră. Privind situaţia în ansamblu, fusese o acţiune care nu făcuse altceva decât să grăbească inevitabilul.

Mai avea în jur de şase metri până să se scufunde, şi maşina se afla în poziţie verticală, când îşi aminti de poşetă. Genevieve se întoarse şi îşi înfăşură mâna care îi tremura pe geanta de piele, trăgând-o spre ea de parcă era singura şansă de supravieţuire.

Botul maşinii se scufundă în lac, iar apa se ridică în jur ca o fântână arteziană. Airbagurile se umflară, înconjurând-o pe femeie într-un cocon format din baloane şi protejându-i corpul de impactul imediat. Centura de siguranţă o strângea, dar în acelaşi timp o apăra împotriva eventualului şoc provocat de scufundarea bruscă în apă. Se simţea de parcă o sută de pietre erau azvârlite în direcţia ei din toate unghiurile posibile, în timp ce mintea ei părea să nu mai funcţioneze.

Lumina farurilor pătrunse în apa limpede până la aproximativ treizeci de metri adâncime, apoi se stinse. Maşina se ridică pe neaşteptate deasupra apei pentru câteva secunde, în timp ce ecourile bufniturii se răsfrânseră pe pantele dimprejur. Apoi se făcu din nou linişte.

De îndată ce maşina rămase nemişcată, plutind silenţios, pe jumătate scufundată, bule de aer începură să iasă prin crăpăturile geamurilor din spate, la început încet, apoi într-un ritm mai alert, până când pocniturile puteau fi auzite de pe celălalt mal al lacului; sunetul era asemănător ţipetelor unui copil. Apoi, de parcă nivelul apei ar fi crescut brusc, lacul înghiţi Buickul ca nisipurile mişcătoare. Durase doar treizeci de secunde ca maşina să fie ştearsă de pe faţa pământului, iar apa să revină la aspectul ei sticlos de mai înainte.

Capitolul 5

Motocicleta Harley-Davidson tăie strada întunecată şi goală, vâjâitul motorului sfâşiind noaptea liniştită. Ramurile copacilor formau un acoperiş care masca cerul plin de stele, lăsând doar câteva raze ale lunii să-şi croiască drum printre frunze, reflectând cromul lucios al motocicletei. Părul lui Michael se răsfira în vânt, în timp ce casca rămăsese în portbagajul motocicletei. Îşi întoarse motocicleta la nouăzeci şi cinci de grade, simțind că vântul care-i bate în faţă îl eliberează; nimeni nu-l mai necăjea, nimeni nu-l mai compătimea. Obrajii îi tremurau din cauza vitezei şi se gândi că într-o viaţă anterioară obişnuia să sară din avioane. Îşi îndreptă atenţia către drumul nisipos, lovind pietrele de pe ambele margini ale drumului, făcând cei trei sute de metri în douăzeci de secunde.

Casa era mai mult decât izolată; era singur acolo, departe de lume. Era o casă pe jumătate în stil modern, pe jumătate în stil rustic, cu un singur etaj şi cu tavan înalt, proiectată de un arhitect din anii '60. Exteriorul din piatră şi lemn era în armonie cu împrejurimile; în afară de garajul din spatele casei, în care puteau intra trei maşini, nu schimbase mare lucru la ea de acum şase luni, când o cumpărase. Compania de pază a lui Michael avusese câteva angajamente ferme, care asigurau un venit constant şi salarii pentru personalul său, format din trei persoane. Casele sofisticate al căror număr creştea necontenit

şi afacerile din zonă asigurau un flux constant de contracte de instalaţii şi servicii, iar compania deschisese recent mai multe birouri de consultanță, care se dovediseră rentabile.

Dulăii ciobăneşti de Berna ai lui Michael se năpustiră afară, lătrând la auzul motocicletei uriaşe până când acesta opri motorul. Raven avea cinci ani, iar Hawk puţin peste un an. Michael cedase în cele din urmă şi-l cumpărase şi pe-al doilea. Nu era la fel de mare ca Raven şi lătra încontinuu la umbre, însă era un tovarăş agreabil. Dulăii îl urmară pe Michael, care deschise larg uşa. Azvârli geaca pe masa de biliard din living şi se duse glonț spre bucătărie. Desfăcu o bere şi scoase din buzunar scrisoarea de la Mary. O citi de două ori, încercând să înţeleagă ultimele gânduri ale soţiei sale, aflate acum pe lumea cealaltă.

Michael fusese atât de fericit cu Mary, încât se temuse ca nu cumva totul să fie doar un vis. Se completau perfect, aşa cum se întâmplă numai când iubeşti cu adevărat pe cineva. Era universul lui, era persoana care îl iubea cu bune şi cu rele. Credea în el, îşi punea speranţele în el şi îl încuraja mereu.

Dar totul se dusese pe apa sâmbetei odată cu ea: încrederea, iubirea, optimismul şi speranţele.

În timp ce recitea scrisoarea, acele sentimente şi emoţii uitate se reaprinseră. Mary era capabilă să îl facă să vadă lucrurile mai clar, chiar şi acum, după ce murise.

Citi ultima parte a scrisorii:

Dar te cunosc eu, Michael, şi ştiu că ai tendința de a te pune pe ultimul loc. Tocmai de aceea te rog să-ți găseşti părinţii adevărați. Fă-o pentru mine. Este ultimul lucru pe care ți-l cer, care mă va lăsa să plec de aici împăcată, ştiind că nu eşti singur pe lume. Familia este, într-adevăr, cea care întregeşte un om; umple golurile sufletului, readucând speranța pe care o credem pierdută de mult.

Michael fu trezit din gândurile sale de sunetul telefonului. Traversă bucătăria şi ridică receptorul.

– Domnul Michael St. Pierre?

Tonul femeii de la capătul firului părea oficial.

– Da?

– Vă sun de la Departamentul de Poliţie Byram Hills. Vă caută căpitanul Delia.

Michael auzi tonul de transfer şi nu scoase o vorbă. Inima îi bătea din ce în ce mai tare, iar timpul părea să treacă foarte greu. Niciodată nu fusese căutat de poliţie din motive care ţineau de viaţa sa socială.

– Michael, trebuie să ne vedem.

Cinci minute mai devreme, Paul Busch îşi curăţa barul, strângând sticlele şi paharele tocmai spălate. Seara fusese mai profitabilă ca niciodată. Acest loc fusese visul lui de când se ştia. Jeannie, soţia sa, fusese mai mult decât înţelegătoare atunci când îl cumpăraseră; ştia că îl va ţine în afara pericolului şi că va grăbi astfel data pensionării lui. Da, câştigurile erau cu mult peste salariul de poliţist, putea mânca şi bea fără să plătească, dar îi lipseau adrenalina, fiorul vânătorii şi iureşul care îl însoţea permanent.

În timp ce scotea banii încasaţi, auzi telefonul sunând.

– Fir-ar să fie de telefon! E trecut de miezul nopţii.

Paul răspunse, cu gândul de a încheia imediat conversaţia.

– Ce e? răspunse el.

– Paul, Bob Delia e la telefon. Scuză-mă că te deranjez la o oră aşa târzie.

Busch îşi stăpâni nervii şi nu zise nimic pentru un moment.

– Nicio problemă, generale.

– Se pare că s-a prăbuşit o maşină pe podul Kensico.

– Când asta?

– Acum ceva timp. Nu au fost martori, dar credem că s-a întâmplat cu cel puţin o oră în urmă.

Căpitanul se opri o clipă, de parcă s-ar fi întrebat cine ar fi putut muri în asemenea circumstanţe oribile.

– Uite care-i treaba, frații Bennett sunt plecați în Maine toată săptămâna și nu avem pe nimeni care să se poată scufunda la asemenea adâncimi.

Paul rămase cu întrebarea pe buze, dar nu spuse nimic.

– Și, îți dai seama, dacă așteptăm până dimineață, toată presa va fi aici și Dumnezeu știe cât de necuviincioși vor fi și ce prostii vor spune. Nu vreau să văd la știrile de dimineață bietele cadavre scoase din apă.

Busch îl știa pe Delia de douăzeci de ani. Nu fuseseră niciodată foarte apropiați, dar se respectau reciproc încă de pe vremea în care acționau împreună și își păzeau spatele unul celuilalt.

– Aș fi sunat pe altcineva dacă aș fi avut pe cine...

Cât timp fusese în poliție, Busch era scafandrul principal și folosea vasul departamentului ori de câte ori era necesar. Ar fi ales cu ochii închiși să facă asta în locul muncii sale de polițist de zi cu zi, iar situațiile în care fusese nevoie de echipament marin puteau fi numărate pe degete.

– O să fiu acolo în cinci minute. Totuși, fă-mi o favoare.

– Spune.

– Sună-l pe Michael, spune-i să-mi aducă echipamentul lui și ne vedem acolo.

Delia nu spuse nimic; momentul rămase suspendat în aer. Busch se aștepta la o reacție, cum făcea de fiecare dată. Michael fusese unul dintre „clienții"[1] aflați în supravegherea lui Busch și astfel deveniseră prieteni. Busch călătorise cu avionul în Europa pentru a-i sări în ajutor lui Michael, fapt care făcea notă discordantă cu întreaga sa personalitate. Dar, la urma urmei, era prietenul său cel mai bun. Când Busch se întorsese în State bătut măr, Delia căutase să-i arunce în închisoare pe amândoi, cu orice preț. Dar Busch fusese alături de prietenul său, depunând mărturie pentru a arăta că acesta e nevinovat. Delia renunțase în cele din urmă, și asta numai din respect

---

[1] În original, „parolee" – persoană eliberată pe cuvânt, în baza unei promisiuni. (n.red.)

pentru colegul lui şi anii săi în serviciul poliţiei, însă încă avea mari rezerve şi suspiciuni în ceea ce-l privea pe Michael.

– Căpitane, ştii că nu mă pot scufunda singur, zise Busch.

– Ştiu, răspunse Delia cu un oftat.

Michael şi Paul intrară în bazinul luminat de reflectoare gigantice Klieg de la aproximativ optsprezece metri deasupra podului, care fusese blocat din ambele părţi şi înţesat de maşini de salvare. Nu existau martori ai accidentului, dar urmele de derapaj, lungi de nouă metri, care se terminau în dreptul parapetului lipsă, ridicau un mare semn de întrebare.

Michael condusese pe podul cu patru benzi de sute de ori, bucurându-se de priveliştea liniştită, cu ape înconjurate de păduri dese. În zilele de restrişte, acesta era întotdeauna locul în care venea ca să se adune, însă acum lucrurile stăteau altfel. Când privi apele în care se reflecta luna, ştiu că nu va mai regăsi niciodată aici acelaşi confort. Nu se putea gândi decât la imaginea maşinii plonjând în apă, cu pasagerii ei disperaţi, cerând ajutorul pe care nu aveau cum să-l primească.

Paul şi Michael purtau echipamentul complet pentru scufundările de vară: câte un tub de oxigen, mască, înotătoare, o vestă de salvare. Fiecare avea la el un cuţit, o busolă, un rucsac special şi un dispozitiv de iluminare subacvatic cu intensitate mare.

– Doamne, cred că n-am mai înotat aici de vreo douăzeci de ani!

Michael aruncă o privire spre grupul de curioşi ce se adunase sub reflectoarele de deasupra şi care aştepta în suspans.

– Şi credeam că nu vom mai lucra vreodată împreună...

Paul îi făcu cu mâna căpitanului Delia, care se afla pe mal împreună cu subordonaţii săi, alături de un medic de ambulanţă ce părea furios.

– Cred că l-a terminat faptul că a trebuit să-ţi ceară ajutorul. Paul îşi reglă cronometrul. Ce a spus?

– Că singurul motiv pentru care m-a sunat a fost că avea nevoie de ajutorul tău şi, prin urmare, şi tu aveai nevoie de ajutorul meu. Nu cumva să trag eu concluzia că îmi cerea ceva.

– Şi?

– I-am spus: şi dacă refuz?

Paul zâmbi.

– Atunci...

– Mi-a spus să mă duc dracului şi mi-a închis telefonul în nas.

Michael zâmbi larg, apoi scuipă în mască şi frecă saliva de lentile.

– Ăsta da mod de a te calma...

Paul şi Michael încercau să-şi păstreze calmul pentru ceea ce urma; astfel rămâneau concentraţi asupra misiunii lor şi se linişteau la gândul că era posibil să dea cu ochii de ceva cadavre.

Înotară până spre locul pe care-l estimau ca fiind cel în care maşina se scufundase, verificară pentru a treia oară echipamentele, se priviră aprobator şi începură coborârea. Michael se scufundă primul, aprinse lanterna, îşi destupă urechile şi se afundă în apa limpede şi rece. Bazinul Kensico era colectorul principal al oraşului New York, un lac artificial format odată cu inundarea oraşului Kensico din 1915. Pe fundul acestuia se mai găseau încă dovezi ale trecutului său: copaci fantomatici, crengi fără frunze care-l încurcau pe înotătorul neexperimentat. Străzile lui pline de mâl şi casele din cărămidă aşteptau în linişte întoarcerea foştilor proprietari. Un oraş-fantomă în întuneric. După ce ajunseră la fundul bazinului, Michael şi Paul fixară un grilaj şi cercetară fiecare colţişor. În timp ce Michael înota spre est, deschise lanterna şi lumină cărămizile fostei secţii de poliţie; barele de la geam erau acoperite de mâl, iar peştii pătrundeau cu uşurinţă înăuntru.

În cele din urmă, văzu în întuneric un morman de piese; părea să fie o maşină. Michael scoase cuţitul, îi făcu un semn lui Paul şi se apropie şi mai mult. Buickul stătea proptit de o stâncă imensă, într-un unghi de patruzeci şi cinci de grade; uşa şoferului atârna deschisă, iar airbagurile pluteau înfricoşătoare

ca nişte năluci. Michael se opri pentru un moment şi îşi făcu semnul crucii, rugându-se în gând pentru oricine fusese prins înăuntru şi nu avusese şansa să fie salvat, sperând să nu fie vorba de vreun copil. Îndreptă lanterna spre portiera deschisă şi se eliberă brusc de tensiunea care îl apăsase până atunci. Verifică de câteva ori, privi şi către locurile din spate, apoi văzu bulele de aer care se tot ridicau; în cele din urmă, ieşi din vehicul, recunoscător că nu găsise nicio victimă. Îşi croi drum spre celelalte scaune şi încercă uşa. Nu putu să o clintească din cauza unor stânci care o blocau. Înotă înapoi şi observă o excrescenţă sub scaun. Se întinse şi scoase de acolo o geantă cafenie din piele. O lumină cu lanterna, o desfăcu şi rămase mai mult decât uimit când nu găsi nimic înăuntru. Absenţa lucrurilor obişnuite sublinia şi mai mult importanţa acestui obiect. Nu găsi nicio perie de păr sau pieptene, nicio trusă de machiaj, niciun portofel, cărţi de credit, nici măcar o pilă de unghii. Singurul obiect pe care îl găsi fu o carte de vizită. Din fericire, apa nu reuşise încă să şteargă cerneala.

Michael ajunse la albia râului, conştient dintr-odată de liniştea deplină; îşi auzea doar respiraţia grea, precum cea a lui Darth Vader, prin tubul de oxigen. Nu recunoscuse numele Stephen Kelley şi verifică încă o dată. În timp ce lumina mai bine cartea de vizită, simţi un fior pe şira spinării şi începu să se adune. Inspira ca şi când rezerva de aer tocmai se golise. Panica puse stăpânire pe el; se forţă să nu respire prea repede. Vedea perfect adresa sub lumină, la mai bine de douăzeci şi şapte de metri adâncime. Era din Boston, era exact adresa pe care o memorase în urmă cu şase ore, cea pe care Mary o notase în scrisoarea ei – strada Franklin, numărul 22, Boston.

Capitolul 6

Ilya Raechen stătea în colţişorul camerei lui de motel, gândindu-se la o soluţie pentru problemele cu care se confrunta. Ciugulea din cutia cu mâncare chinezească, derulând în minte ultimele opt ore pe care le trăise. Petrecuse trei luni căutând-o pe Genevieve Zivera în toată lumea şi reuşise în sfârşit să-i ia urma. Informaţiile pe care le primise duceau la districtul Westchester, New York, şi la Boston, Massachusetts. Cele două locaţii aveau cumva legătură una cu cealaltă, dar el nu reuşise să o descopere. Se tot gândise cum să pună mâna pe ea: putea s-o ia prin surprindere sau să aştepte să ajungă la destinaţie, să-i pună cătuşele şi să plece.

Sarcina pe care o avea de îndeplinit punea o mare presiune asupra lui. Avea nevoie să ajungă acasă – îi promisese fiului său că nu va fi plecat mai mult de o zi. Niciodată în decursul anilor nu-şi încălcase promisiunile şi acum, mai mult ca oricând, nu putea să-l dezamăgească. Singurul lui copil, Serghei, era la pat, starea lui înrăutăţindu-se cu fiecare zi. Avea doar şase ani.

Când primise telefonul, Raechen protestase, dar mai-marii săi nu stătuseră la discuţii. Îi vorbiseră de mândria sa, de simţul datoriei şi al onoarei. Dar, mai presus de orice, ceea ce îl angrenase din nou în această meserie fusese apelul la sentimentele

lui. Îi explicaseră că, dacă va reuşi să îndeplinească această misiune, vor găsi metoda de a-i salva băiatul din mâinile morţii.

Raechen avea mulţi aşi în mânecă: deşi avea cincizeci de ani, era la fel de în formă ca la douăzeci şi şase, când fusese căpitan în Armata Roşie. Părul său negru încărunţise în dreptul tâmplelor, dar ochii lui de un albastru spălăcit rămăseseră la fel de pătrunzători ca în tinereţe. Avea o aparenţă aspră de slovac, moştenită de la mama sa; trăsăturile îi erau rigide şi scorţoase, făcându-l să pară respingător şi să inspire frică. Felul în care arăta îl ajutase mult, însă surorile lui nu se împăcau prea bine cu asta.

Era o legendă vie în cele mai rău famate cercuri. Se credea că reputaţia pe care şi-o construise când lucrase în secret pentru URSS e doar ficţiune – acţiunile pe care le desfăşurase la ordinele superiorilor săi erau cu totul înfricoşătoare. Era un asasin, expert în sustragere de informaţii; era poliglot şi fusese lăudat de multe ori, pentru că reuşise să se infiltreze în guvernele străine. Mult timp se zvonise că e mort, dar erau nişte concluzii evident premature; se zicea că fusese asasinat, pentru că-şi schimbase filozofia de viaţă. De fapt, omul acesta practic fără conştiinţă se căsătorise, iar naşterea copilului său îl umanizase. Cu toate acestea, părea că revine la vechiul său fel de a fi din cauza evenimentelor recente.

Puse deoparte mâncarea şi luă dosarul lui Genevieve Zivera. Era foarte simplu: trebuia să o prindă şi să o predea. Raechen era foarte abil când venea vorba de răpiri, însă prefera să le treacă sub tăcere. Nu mai comisese crime de vreo şapte ani, iar mintea lui încerca să alunge feţele victimelor sale din coşmaruri. Intenţiona să o prindă pe Genevieve şi să o predea vie.

Îi luase urma în Boston, prin Connecticut, apoi înapoi în Westchester. Când cele două camioane goneau alături de el, cu farurile stinse şi cu claxoanele urlând, stomacul i se strânsese; avusese o premoniţie. Nu mai era nimic de făcut; putuse

doar să privească cele două Forduri din spatele său şi să derapeze de cealaltă parte, eliminând doi bărbaţi înarmaţi.

Degeaba urlase în timp ce privea ce se întâmplă în faţa lui: femeia încercase să stabilizeze Buickul, dar nu reuşise decât să se prăbuşească peste parapet. El apăsase frânele şi privise maşina plonjând în cerul întunecat, apoi lovind suprafaţa bazinului într-o explozie de apă. Se gândea numai la faptul că, odată cu scufundarea maşinii, fusese distrusă şi speranţa de vindecare a fiului său.

Mai privise o dată cele două camioane, dar văzuse numai umbrele care se îndepărtau în întuneric.

Raechen o luase pe o potecă spre pădure şi, după ce ajunsese la lac, se scufundase, în speranţa că o va mai găsi vie. Înotase cât de repede putuse spre maşina în derivă, din care nu mai rămăsese la suprafaţă decât portbagajul. Se strecurase pe lângă el, dar în zadar. Apa se învârtea în ochiuri în jurul lui; din motor ieşeau aburi groşi, iar bulele de aer formau un clăbuc de nepătruns. Ajunsese sub apele întunecate, apucase de mânerul de la portiera şoferului, dar fusese smucit dedesubt, în timp ce maşina aluneca tot mai mult spre fundul apei.

Străpunsese întunericul pe urma maşinii care cobora în viteză, întocmai ca o locomotivă care aruncă în mişcare un nor imens de aburi. Se ţinea strâns de caroseria de aproximativ o sută patruzeci de kilograme. Aproape că nu mai avea aer, vedea stele verzi şi, la un moment dat, fusese pe punctul de a-şi pierde cunoştinţa; timpanele aproape că îi explodau din cauza presiunii ridicate. Raechen încercase să ignore toate aceste dureri fizice, ştiind că ea suferea mult mai mult, blocată în mormântul pe patru roţi care aluneca tot mai tare în adâncuri.

Prinsese mânerul cu ambele mâini, apropiindu-şi în acelaşi timp şi picioarele de maşină, şi trăsese cu putere de el, împotriva curentului. Se strecurase, bâjbâind pe lângă corpul fără vlagă al lui Genevieve. Desfăcuse centura de siguranţă şi o scosese de acolo, în timp ce maşina se scufunda în uitare.

*

Raechen stătea în camera lui de motel, ciugulind ultimele rămăşiţe din mâncarea chinezească şi ochii pironiţi pe Genevieve, care zăcea fără cunoştinţă pe pat. Era mai mult moartă decât vie. Avea două coaste rupte şi o contuzie la frunte. Când se trezi, cu douăsprezece ore mai târziu, se simţea de parcă ar fi fost târâtă printre picioarele unor elefanţi. Măcar era în viaţă. Scoase din buzunar o sticluţă maronie de anestezic şi puse câteva picături pe un prosop. Închise sticluţa, o băgă înapoi în buzunar şi tamponă uşor faţa lui Genevieve; anestezicul îi menţinea starea de inconştienţă. Se uită la ea cum stătea liniştită. Toate fotografiile cu femeia aceasta pe care le văzuse o făcuseră mai familiară decât propria familie. Inocenţa pe care o emana Genevieve îi dădea un oarecare sentiment de ruşine faţă de ceea ce făcea, dar acesta păli în comparaţie cu suferinţa fiului său, care îi dădea mai multă putere ca oricând să lupte.

Raechen bănuia cine erau cei doi urmăritori care provocaseră accidentul; şi ei o căutau pe Genevieve. Dacă aveau să apară din nou, trebuia să-şi pună în practică vechile sale aptitudini. Nimeni nu-l putea opri. Genevieve Zivera nu avea cum să-i scape printre degete după ce tocmai trecuse prin ce trecuse.

Nu avea cum să-şi dezamăgească superiorii, nu avea cum să-şi dezamăgească ţara şi, cel mai important, nu putea să-şi dezamăgească propriul fiu. Mai avea încă speranţă.

Capitolul 7

Alec Michael St. Pierre se afla în magazia sa. Fusese doar un simplu garaj, pe care îl transformase într-un atelier complet dotat pentru prelucrarea lemnului, a metalului şi a maselor plastice. În timp ce majoritatea capilor de familie îşi petreceau timpul sub maşinile de curse ori rotind câte o bucată de lemn la nesfârşit în căutarea jocului perfect, tatăl lui Michael găsea plăcere în procesul creaţiei. Ajusta şi modela, sculpta şi ascuţea; făcea din lemn mobilă, din metal artă, din plastic orice îi dorea inima. Michael obişnuia să-şi privească tatăl concentrându-se, complet absorbit de munca sa. Părea că nu se mai află în aceeaşi cameră cu el – dacă nu fizic, sigur mental – pentru că nimic nu putea să îl distragă atunci când lucra la ceva. Era uimit de dexteritatea de care dădea dovadă, în ciuda degetelor sale butucănoase.

Nici pe vremea când Michael avea paisprezece ani, lucrurile nu stăteau altfel. Michael era slab şi musculos, iar tatăl său – bondoc; băiatul avea părul lung şi ondulat, al unui adolescent, dar nu cunoscuse încă pe cineva destul de înaintat în vârstă cât să-şi amintească cum arăta tatăl său când avea păr. Era un bărbat cerebral; fiul, deşi isteţ, tindea să fie mai mult trupeş. Dar, aşa cum se întâmplă adesea, extremele se atrag. Michael îşi petrecea cu el fiecare sâmbătă dimineaţă înainte să meargă să joace sportul de sezon, oricare ar fi fost acela. Vorbeau

vrute şi nevrute. Domnul St. Pierre încerca să-i insufle fiului său dorinţa de a lucra cu uneltele, de a construi şi crea. Era sigur că Michael are o minte foarte creativă, trebuia doar să deprindă puţin meşteşugul şi ar fi fost capabil să creeze orice ar fi avut în minte. Dar, ca atâţia alţi adolescenţi, pur şi simplu nu era atras de lucrurile pe care le făcea părintele său. Nu se împotrivea, dar era foarte preocupat de sport. Michael îşi asculta tatăl şi îl ajuta, dar, cu toate că nu era foarte interesat de construcţii, nu sufla o vorbă, ştiind că aceasta era pasiunea tatălui său.

Alec nu jucase niciodată vreun sport de echipă, dar nu aveai de unde să-ţi dai seama de acest lucru: citea despre orice sport pe care-l practica Michael şi dădea impresia că este un veteran înrăit.

– Poftim, ţine asta, spuse Alec, dându-i fiului său o carcasă mare de metal.

Michael o luă, se sprijini de tatăl său şi privi mecanismele complexe ale ceasului de doi metri al bunicului său, care era aproape gata. Fiecare piesă era fabricată din nimicuri: cutia de lemn, pendulul, carcasa, mecanismul, chiar şi cadranul.

– Eşti pregătit pentru meciul de azi? îl întrebă tatăl fără să-şi ridice ochii de la mecanism.

– Cred că da, mai jucăm totuşi, de câteva ori. Stepinac este o echipă destul de bună.

Alec nu răspunse, aparent neatent pe moment. Îi vorbi abia peste un minut, de parcă lăsase să treacă doar câteva secunde.

– Da, dar nu au un conducător ca tine, care să fie atât de bun în defensivă.

Privirile lor se întâlniră.

– Ştii cât de norocos eşti că nu ai genele mele şi ale mamei tale?

Alec se bătu uşor pe burtă.

– Tu jucai când erai mic?

Alec zâmbi.

– Eu eram fericit şi dacă eram ultimul ales, spuse el şi întinse o mână către Michael.

– Dă-mi, te rog, mecanismul înapoi.

Michael i-l dădu.

– De fapt, de ce nu-l pui tu chiar aici?

Alec arătă spre un suport mic de metal. Michael privi mecanismul ceasului şi strecură roata dinţată deasupra axului. Tatăl său fixă un capac minuscul pe ax şi strânse apoi capacul. Îşi încolăci braţele scurte în jurul ceasului, mobilizându-l şi pe Michael, care se aşeză lângă ceas.

– La trei, da? Şi... trei.

Ridicară ceasul de pe bancă şi-l aşezară pe podea. Alec desfăcu cadranul de sticlă.

– Cât e? întrebă el, arătând spre limba minutarului.

Michael privi ceasul şi răspunse:

– E nouă fără un minut.

– Perfect atunci. Fixă ceasul şi deschise uşa de sticlă a pendulului. Ajută-mă puţin, te rog.

Michael ridică pendulul şi îl lăsă să se legene.

Tic... tic... tic... Ceasul scotea sunetele lui obişnuite. Michael privea cum toate acele mecanisme se îmbinau, provocând rotirea limbilor şi, dintr-odată, se auzi un bocănit; mecanismul se activă, iar pendulul bătu de nouă ori.

Michael era încă fermecat de bătaia constantă a ceasului, care măsura ziua la fel cum o făcea în urmă cu douăzeci şi ceva de ani. Privi ceasornicul imens, dorindu-şi să-l poată da înapoi. Îi lipseau dimineţile în care stătea de vorbă cu tatăl său, care vedea lucrurile atât de clar de fiecare dată. Michael nu apreciase niciodată cu adevărat cât de importante erau înţelepciunea şi experienţa. Ca mulţi alţii, luase ca atare iubirea necondiţionată pe care i-o oferise tatăl său, fără a bănui faptul că şi acesta ar fi avut nevoie de acelaşi lucru. Murise în urmă cu câţiva ani, pe neaşteptate, din cauza unor complicaţii cauzate de diabet; mai târziu, îşi pierduse şi mama, care suferise

foarte tare din cauza morţii soţului ei. Michael îşi dorise să mai fi petrecut măcar o săptămână cu tatăl său, poate chiar o singură zi, ca să-l întrebe toate acele lucruri la care nu avea niciun răspuns; se gândise mereu că va fi destul timp pentru ele; era mereu preocupat de viitor, uitând să mai trăiască în prezent.

I-ar fi plăcut compania lui acum, dar la fel ca şi cu un an în urmă, când Mary murise, ar fi trebuit să ia aminte la sfatul înţeleptului său părinte.

Dorinţa lui Mary îi domina inima, ca să nu mai vorbim despre adresa pe care o avea în faţa ochilor, care nu făcea decât să-i întărească o idee ce nu-i dădea pace. Era vorba despre adresa avocatului Stephen Kelley, despre care Mary credea că îl poate ajuta pe Michael în căutările lui.

Tatăl său îl îndemnase mereu să-şi găsească părinţii biologici, explicându-i cât de important e să ştim de unde venim, din ce aluat suntem făcuţi. Îi explicase de timpuriu că are două perechi de părinţi: cei care îl aduseseră pe lume din iubire şi cei care îl crescuseră tot cu iubire, însă Michael respinsese gândul căutării celor dintâi, cel puţin atâta timp cât familia care îl adoptase, St. Pierre, era în viaţă. Ar fi simţit că îşi trădează părinţii, că le-ar întoarce spatele, că i-ar alege pe cei care l-au părăsit în favoarea celor care avuseseră grijă de el.

Michael stătea în cameră, cu dulăii dormind la picioarele sale, privind întruna la scrisoarea lui Mary şi la cartea de vizită de pe masa din faţă. Adresa era din Boston, un oraş cu totul necunoscut pentru Michael – strada Franklin nr. 22 nu-i spunea nimic. Pentru un fan al echipei Yankee, acesta era oraşul adversarului. Fusese în New England de nenumărate ori, preferând Cape Cod, un loc special pentru el şi Mary, unde îşi petreceau sfârşitul de săptămână.

Mintea sa era năpădită de confuzie când se gândea la cartea de vizită pe care o găsise în geantă. Nu era o coincidenţă faptul că textul înscris pe aceasta se potrivea cu adresa pe care i-o lăsase Mary. Ceasul bunicului său, care tocmai bătuse

patru dimineaţa, părea să fie de acord şi-l readuse cu picioarele pe pământ.

Michael îşi luă paharul, îl umplu cu Jack Daniels şi îl dădu pe gât; curând repetă gestul. Derula întruna tot ce se întâmplase în ultimele patru ore şi i se părea un talmeş-balmeş. Era sigur că îi scapă ceva, că un singur detaliu l-ar fi lămurit pe deplin. Brusc îşi dădu seama.

Fiindcă se concentrase atât de mult pe cartea de vizită, uitase de geanta găsită în maşină. O ridică şi o aşeză pe masă, alături de scrisoare şi de cartea de vizită. Era o simplă geantă din piele cu încuietoare de alamă şi o curea cusută de mână. Verifică de trei ori fiecare buzunar gol şi-şi dădu seama că tocmai abaterea de la normal sublinia importanţa singurului obiect găsit acolo. Nu era niciun fel de obiect specific feminin; nu găsi cosmetice sau orice fel de obiecte care ar umple de obicei o geantă de damă. Numai cartea de vizită se afla acolo, din fericire cu scrisul neşters de apă.

Michael simţi cum îl trece un fior pe şira spinării şi încercă să se adune. Mai privi geanta încă o dată; nu era vorba despre modelul genţii şi nici despre faptul că găsise înăuntru cartea de vizită, era altceva – i se părea că o mai văzuse undeva.

Era tot mai sigur de asta.

Capitolul 8

Ilya Raechen se afla pe podul Delaware când răsuflă în sfârşit uşurat. Condusese Chevy-ul Suburban cu geamuri fumurii timp de patru ore, fără ca măcar să asculte ceva la radio. Coborâse pe strada Jersey Turpike, fericit că putuse să plătească intrarea fără să trebuiască să aibă de-a face cu vreun funcţionar; cu cât erau mai puţini cei care îl vedeau, cu atât era mai bine pentru el. Fusese nevoit să aplice vechea practică a victimei ţinute în portbagaj cu căluşul în gură, dar nu avusese de ales.

După 11 septembrie, toate dubiţele şi camioanele atrăgeau atenţia, aşa că nu se mai putea ascunde în spatele legitimaţiei care îi atesta apartenenţa la corpul diplomatic rusesc, în cazul în care ar fi fost tras pe dreapta. Nu putea să inventeze scuze pentru femeia legată din portbagajul maşinii sale.

Întreaga lui viaţă, Raechen îi spusese fiului său că îl va proteja întotdeauna, că va fi alături de el orice s-ar întâmpla. Era o promisiune pe care orice părinte i-o face copilului său, în care un copil se încrede orbeşte. Şi era o promisiune pe care Raechen nu o putuse respecta; fiul său aluneca încet-încet spre moarte, extenuat de boală. Dar lucrurile se schimbau, speranţa apăruse pentru amândoi. Gata cu promisiunile încălcate – îşi va salva copilul cu orice preţ.

Aşteptase până la ora cinci şi jumătate înainte să elibereze camera de motel. Nu prea era lumină, iar parcarea era goală; seara nu e niciodată prea mult trafic. Îşi încărcă ambele pistoale, apoi le fixă de curea, la spate. Nu-şi mai folosise armele de şapte ani, de când se retrăsese pentru a-şi întemeia o familie. Înainte să urce în maşină, Raechen se rugă ca lucrurile să nu se schimbe în decursul acelei zile.

În timp ce trecu graniţa cu Delaware, sună să verifice dacă avionul era pregătit. Trebuia să fie alimentat cu combustibil şi să-l aştepte pe o mică pistă din zona rurală a oraşului Maryland, care avea autorizaţie pentru un zbor discret în afara ţării. Urma să zboare cu Genevieve şi să o predea personal, nu din loialitate sau din mândrie: trebuia să se asigure că îşi va primi plata care să-i permită să plătească tratamentul de care fiul său avea atâta nevoie. Conta pe ei, dar, cel mai important, băiatul său îşi pusese toate speranţele în el.

Capitolul 9

Mansarda era un fel de teren de joacă pentru adulţi, un spaţiu privat aflat deasupra restaurantului Valhalla. Busch o proiectase singur, dând viaţă unei imagini care stăruise în mintea lui încă de când avea şaisprezece ani. Camera era lungă şi îngustă, iar debaraua era tăiată în unghi până la şase metri deasupra acoperişului gros, închis la culoare şi lucios, reflectând razele soarelui. Mesele de biliard, cele rezervate jocului de cărţi şi maşina cu bile erau aranjate în partea din spate, în timp ce o canapea voluminoasă şi două fotolii masive ocupau partea din faţă, încadrând un televizor imens cu plasmă. În colţ se afla un mic bar, înţesat cu lichioruri şi diverse sortimente de bere de la distribuitori, drept mulţumire pentru afacerea prosperă de la parter continuată de Busch. Aici era sanctuarul său, unde aveau voie numai prietenii. Jeannie îi permisese această plăcere, cu condiţia ca afacerile barului şi ale restaurantului să nu fie afectate.

Busch îl urmă pe Michael în cameră, aplecându-şi capul la intrare şi trântind uşa în urma lui. Turnă ceva de băut pentru amândoi, apoi se destinse.

– Nici urmă de vreun cadavru încă. Oricine ar fi fost acolo, a scăpat cu viaţă. Maşina a fost închiriată în Boston, spuse Busch. Sub un nume fals. Cunoşti pe cineva în Boston?

Michael nu spuse nimic; se gândea la adresa din Boston pe care i-o dăduse Mary, care se întâmplă să fie aceeaşi cu cea de pe cartea de vizită din buzunarul său.

– Cred că Genevieve Zivera conducea maşina aceea.

– Poftim? Ochii lui Busch se deschiseră larg, în timp ce izbucni în râs. Ce vrei să spui, că a aterizat din Rai ca să conducă şi să se relaxeze puţin?

Michael tăcu, privind în gol.

– E moartă, Michael, spuse Busch, serios de această dată.

– Ştiu, dar tot cred că ea a fost la volanul acelei maşini, răspunse Michael în timp ce se îndrepta spre fereastra circulară privind oraşul Byram Hills.

– Ce se întâmplă, Michael? tună Busch. Stai acolo şi-mi spui că o femeie a înviat, că a găsit o metodă ca să se întoarcă din morţi, după care a amuţit? Trebuie să fie un motiv care te-a făcut să spui asta! Ce naiba, sunt prietenul tău, spune-mi ce se întâmplă!

– Bine, zise Michael întorcându-se şi sprijinindu-se de tejgheaua barului.

Busch apucă un tac şi începu să se învârtească încoace şi-ncolo, încercând să-şi stăpânească furia.

– Înainte ca Genevieve să dispară acum patru luni, înainte de a muri, a venit la mine.

Busch se opri şi se întoarse spre Michael, aruncând flăcări din priviri.

– M-a rugat să-i fac o favoare, continuă Michael.

– Michael... Busch începea să se enerveze. Majoritatea oamenilor le cer prietenilor lor să-i ducă acasă sau să le împrumute câţiva dolari. Oamenii nu-ţi cer astfel de favoruri. Ce dracului ai făcut?

În timp ce Michael îi povestea despre expediţiile sale din iarnă, din Elveţia, Busch se forţa să nu-i facă o scenă prietenului său. Busch nu-şi pierdea cumpătul cu una, cu două – era vorba despre principiile pe care şi le păstrase toată viaţa. Legea era lege şi era făcută cu un scop, însă acum, ascultând

detaliile aventurii lui Michael şi înţelegând că făcuse toate acele lucruri la rugămintea unei prietene pe moarte, nu putea să-l judece. Michael nu avusese nimic de câştigat de pe urma faptelor sale. Dimpotrivă, lucrurile pe care le făcuse îi puseseră propria viaţă şi libertate în pericol. Busch nu făcu niciun comentariu după ce Michael termină de spus povestea.

– Mai e ceva, adăugă Michael oarecum şovăind.

Busch inspiră adânc şi reţinu aerul pentru o secundă. Se aşeză pe unul dintre scaunele de la bar. Acceptase povestea prietenului său, dar simţea că n-o să-i placă şi urmarea.

– Am găsit o geantă în maşină, e cea pe care o purta Genevieve acum patru luni, când a venit la mine.

Busch închise ochii. „Acu-i acu'", se gândi el.

– Am găsit un singur lucru în geantă.

Michael aşeză cartea de vizită pe masă.

– Ai furat dovezi? întrebă Busch, ţinându-şi încă ochii închişi. Asta e de rău, Michael.

– Dovezi? Genevieve e cea care a fost în maşină, fără îndoială. Această carte de vizită era sigur pentru mine.

– Ce dracului se întâmplă, Michael? Îmi ascunzi ceva?

– Nu fi ridicol, credeam că eşti la pensie.

– Să nu deschidem discuţia asta, te rog.

Busch nu se mai putea păcăli: îi era dor de meseria lui de poliţist, de detectiv, încercând să-şi dea seama cum stau lucrurile. Dar soţia lui, Jeannie, aproape că îl obligase să se pensioneze şi o făcuse mult prea devreme. Nu i-o spusese, dar avusese mari îndoieli chiar începând de a doua zi după ce se retrăsese şi în acest moment îşi amintea totul cu regret. Îi lipseau adrenalina, satisfacţia rezolvării unui caz, îndreptarea răului. Cel mai mult îi lipsea dreptatea. Tot ce vedea acum erau oameni înecaţi în scotch şi bere, plângându-se de vieţile lor plictisitoare sau teribile. Busch visase că barul va fi recompensa lui, timpul lui liber în care să se relaxeze, dar nici vorbă de aşa ceva. Era pur şi simplu plictisitor. Toate ca toate, dar un lucru era clar: lui Busch îi lipsea activitatea lui de poliţist.

Suferea de sindromul „era-mai-bine-înainte". Plecase din poliţie pentru a-şi îndeplini visul de a avea propriul bar şi pentru a scăpa de stres. Dar îi lipseau adrenalina şi senzaţia că schimbă ceva în bine.

– Dacă Genevieve a condus maşina aceea, atunci unde se află ea acum? întrebă Busch, în timp ce deschise ochii într-un final.

– Nu ştiu, dar nu cred că este moartă.

– Dacă era la volan, îmi pare rău s-o spun, dar e foarte posibil să fie moartă, iar cadavrul ei să fie pe acolo, pe undeva. Ar putea fi rănită sau pur şi simplu nu ea a condus acea maşină... iar tu ai o imaginaţie mult prea bogată.

Michael scoase din buzunar scrisoarea de la Mary şi o aşeză lângă cartea de vizită. Cele două adrese identice se aflau acum una lângă cealaltă.

Busch trecu pe lângă ele şi citi scrisoarea de la Mary fără să scoată o vorbă, apoi o puse la loc şi se afundă în gânduri.

– Nu-mi spune că e o simplă coincidenţă... Michael se opri pentru un moment ca să se adune, încercând să-şi recapete calmul. Pentru că nu e aşa sub nicio formă!

Busch mai verifică o dată cartea de vizită.

– Cine e Stephen Kelley?

– În afara faptului că este avocat? spuse Michael. N-am nici cea mai vagă idee. Face muncă de voluntariat pentru Biserică şi pentru orfelinatul de unde vin. Am încercat să dau de el, dar nu mi-a răspuns.

Busch se tot uita la cartea de vizită, comparând adresa cu cea de pe scrisoarea lui Mary.

– Paul, cred că tatăl meu e pe acolo, pe undeva. Şi că are de-a face cu toată treaba asta. Nu ştiu exact în ce fel; Mary şi Genevieve insistau să-l caut. Adresele astea trimit la acelaşi indiciu.

Busch se întoarse în cele din urmă spre Michael.

– Ce cauţi de fapt, Michael? Ce speri să găseşti? Vrei cu adevărat să-ţi găseşti tatăl sau doar să-i îndeplineşti lui Mary

ultima dorinţă ca să-ţi vindeci sentimentul de vinovăţie care te bântuie?

– Nu ştiu, spuse Michael. Poate...

– Michael, spuse Busch pe un ton calm, Mary nu mai este printre noi. Orice ai face, nu vei putea să o aduci înapoi. Dar, dacă vrei să-ţi găseşti părinţii biologici...

Michael merse până la masă, ridică scrisoarea şi se uită la prietenul său.

– Ce zici, mergem în Boston?

Capitolul 10

Era spre seară. Erau deja douăzeci şi trei de grade, iar aburii se condensau fără încetare pe geamurile maşinii lui Busch, în timp ce ieşeau din staţia de poliţie a oraşului Byram Hills. Lacul fusese drenat; scafandrii răscoliseră tot ce era de răscolit, toţi ajungând la acelaşi rezultat: oricine fusese la volanul Buickului, viu sau mort, nu era de găsit în apă, pe mal sau lângă maşină. Fuseseră descoperite urme de picioare pe mal, dar nu erau concludente – puteau aparţine unui pescar sau unor adolescenţi, nimeni nu putea spune cu siguranţă. Maşina fusese recunoscută ca aparţinând unui birou de închirieri din aeroportul Logan din Boston, dar şoferul nu fusese identificat, ceea ce-i întărea suspiciunile lui Michael.

Mobilul lui Michael era prins de încheietura umărului. Trecuseră trei minute de când operatorul din Vatican îl lăsase în aşteptare. El şi Busch erau deja la a doua sticlă de cola; Michael cumpărase băutura cu cafeină şi zahăr care îi plăcea cel mai mult lui Busch.

Trei bipuri scurte se auziră din telefon, apoi un „Michael“? Accentul era italian.

– Simon...

Michael nu-şi putea ascunde emoţia din voce; era ca şi cum ar fi fost anunţat că s-a născut cineva sau că altcineva s-a

vindecat de o boală incurabilă. Dar circumstanţele şi anxietatea îl făcură să se tempereze.

– E în viaţă! spuse Michael.

– Poftim? Bună şi ţie, Michael! replică Simon, neînţelegând spusele lui Michael.

– Simon, trăieşte!

– Despre cine vorbeşti?

– Despre Genevieve.

– În viaţă? Michael simţea foarte bine confuzia lui Simon în liniştea de la capătul liniei. Dar e absurd!

– Ştiu că e greu de crezut.

– Ai văzut-o? Unde e?

– Nu, e vorba despre un accident de maşină...

Michael continuă să-i explice lui Simon ce se întâmplase – îşi dădea seama că teoria lui nu era tocmai credibilă şi luă în considerare posibilitatea de a fi de fapt victima propriei imaginaţii şi a unei dorinţe subconştiente. Explică ce era cu geanta şi cu cartea de vizită, felul în care adresa menţionată se potrivea cu adresa pe care i-o lăsase Mary şi faptul că poliţia nu găsise pe nimeni pe fundul lacului.

– Dar tu n-ai văzut-o? întrebă Simon, insistând.

– Nu, răspunse Michael ezitând.

– Ai căutat-o?

– Am început să o căutăm azi-noapte, dar e ca şi cum am căuta acul în carul cu fân. Poliţia a drenat lacul, dar ştiu că nu e acolo. A dispărut, Simon, nu ştiu cum, dar a dispărut.

Pe măsură ce secundele se scurgeau, Michael îşi dădea seama de ceva: Simon nu pusese la îndoială nici măcar un moment aşa-zisa ei înviere, apariţia ei bruscă, de parcă nici n-ar fi murit vreodată.

– Trebuie să plec, spuse Simon brusc.

– Spune-mi ce vrei să fac.

– Nimic. Stai departe de asta, Michael.

Tonul lui Simon era mai degrabă unul poruncitor decât sfătuitor.

– Mă cunoşti mai bine de-atât. Credeam că e moartă, Simon. Ai organizat ceremonia funerară, pentru numele lui Dumnezeu. Ce se întâmplă?

– Nu te amesteca, îl imploră Simon. O voi găsi.

– Dar era aici, voia să ajungă la mine.

– Dacă a fost acolo, acum e sigur mult mai departe.

– De unde ştii?

Momentul de tăcere se prelungi, întrerupt doar de interferenţele din reţea.

– Ar putea fi răpită, spuse Michael. Ar putea fugi. Tu nici măcar nu ştii unde să o cauţi.

– Ştiu de unde să încep, spuse Simon. Ascultă, ştiu că sunteţi prieteni, dar este şi prietena mea. Crede-mă, Michael, n-o poţi proteja.

O linişte absolută părea să curgă prin telefon, inundând maşina.

– Să o protejez? întrebă Michael, pus deodată în gardă. De cine anume să o protejez?

Michael îşi simţea sângele clocotind prin vene; era dat peste cap.

– Te rog. Simon tăcu un moment. Doar nu te amesteca. Dacă e în viaţă, o voi găsi eu.

Michael şi Simon erau prieteni de optsprezece luni, dar Simon tot Simon rămăsese. Un om capabil de un devotament absolut pentru Dumnezeu şi pentru prieteni. Un om care luase mai multe vieţi decât salvase, un om care nu spunea niciodată „te rog".

– Simon, spuse Michael, cedând în cele din urmă, credeam că e moartă.

– Aşa credea toată lumea, spuse Simon încet, după care închise telefonul.

Capitolul 11

Cele două vâsle tăiau apele râului Charles, iar carena albă-sidefie părea să plutească deasupra valurilor de parcă ar fi fost un bloc de gheaţă. Cei doi vâslaşi semănau cu nişte jucării mecanice care se sincronizează perfect. Michael privi cum dispărură la o cotitură în susul râului, în timp ce trecea podul Longfellow din centrul Bostonului. Părăsiseră staţia de poliţie la ora cinci dimineaţa şi făcuseră drumul de trei ore în mai puţin de două ore şi jumătate; când îşi conducea Corvette-ul, Busch nu pierdea nicio secundă. În ciuda discursului lui Simon cu care nu aveai cum să nu fii de acord, cei doi stabiliseră că, atunci când se vor întoarce, vor face orice ca să o găsească pe Genevieve.

Putură să oprească la staţia de poliţie datorită lui Busch, care se interesa, chipurile, de maşina scufundată şi de cum mergeau investigaţiile. De fapt, mai exista încă un motiv pentru vizita lor. Chiar dacă nu mai era angajat în poliţie, Busch rămăsese totuşi cel mai popular om de acolo. Începătorii şi veteranii îi cereau sfaturi, atât pe plan profesional, cât şi pe plan personal, şi aşa stăteau lucrurile de douăzeci de ani. De fapt, Busch era mai respectat chiar decât căpitanul Delia. Aşa că, atunci când Busch îl rugă pe Joe Grasso să-l ajute, sergentul nu ezită nicio secundă. Nu întrebă de ce avea nevoie de informaţii despre cel care locuia pe strada Franklin nr. 22, în

Boston; pur şi simplu tastă adresa în bazele de date ale poliţiei, căutând în dosarele DMV, FBI şi LexisNexis. Nu găsi mare lucru, dar ce găsi fu de-a dreptul surprinzător.

Stephen Kelley era un avocat în vârstă de cincizeci şi opt de ani, cu o carieră uimitoare. Fusese avocat pentru un district întreg, însă evita să-i apere pe criminali, optând în schimb pentru fuziuni şi achiziţii. Michael credea însă că acest bărbat îi protejează totuşi pe criminali. Trecutul lui de om sărac era întunecat; în plus, avea şi câteva caziere deschise mai demult, în tinereţe. Dar, după ce împlinise douăzeci de ani, se mutase din sudul Bostonului şi reuşise să câştige un venit de peste şaptezeci şi cinci de milioane de dolari.

Acţiunile sale filantropice se îndreptau spre două zone: politica – donase sume importante politicienilor din sudul Bostonului, oraşul său natal – şi copiii, încurajând adopţiile şi instituţiile în care erau îngrijiţi cei fără adăpost.

Busch se afla acum în Beacon Hill, zona de elită a Bostonului, unde se concentrau toată forţa şi agitaţia capitalei New England. Casele erau rafinate şi parcă fără vârstă, multe dintre ele fiind neschimbate de sute de ani.

– Jeannie o să fie foarte supărată când o să afle că te joci de-a detectivul – o să-ţi spună că un lucru duce la altul şi mâine, poimâine o să revii în poliţie.

– Credeam că nu facem nimic altceva decât să îţi căutăm părinţii.

– Aşa e, dar nu poţi să-mi spui că nu vezi totul ca pe un puzzle pe care trebuie să-l rezolvi. Parcă erai pensionat.

– Haide, doar mă cunoşti – lupu-şi schimbă părul, dar năravul ba. Ştii la ce mă refer, nu?

Bineînţeles că Michael ştia. Busch era poliţist. Întotdeauna fusese, întotdeauna va fi. Faptul că renunţase la meseria lui pentru un bar nu-i putea schimba felul de-a fi. Michael ştia asta mai bine decât oricine; nici el nu procedase corect dacă tot „se retrăsese". Să instalezi sisteme de securitate nu era totuna cu pericolele la care se expunea acum.

– Oricum o să se supere.

– Nu e chiar aşa. Chiar ea mi-a spus să te ajut. După ce i-am povestit despre scrisoarea lui Mary şi câteva lucruri despre părinţii tăi, a fost de părere că e o idee bună să vin cu tine, spuse Busch. Crezi că tipul ăsta ştie cine sunt părinţii tăi?

– Asta urmează să aflu.

Busch coti pe o stradă pietruită şi ajunse pe strada Franklin la nr. 22. Era un duplex locuit de o singură familie, netencuit pe afară, însă partea de sus era dintr-o marmură albă care părea la fel de nouă ca în ziua în care fusese construită casa. Arborii decorativi care înconjurau cele cinci trepte ce duceau la uşa de mahon din faţă erau perfect simetrici şi păreau tunşi cu o foarfecă de grădină. De fiecare parte a uşii atârnau două felinare cu gaz, amintind de vremurile de dinaintea apariţiei electricităţii. Era o casă aleasă pe o stradă exclusivistă; un trofeu al privilegiaţilor, al celor avuţi, îmbogăţiţi prin propria muncă sau printr-o moştenire şi, din câte citise Michael în baza de date de la LexisNexis, averea lui Stephen fusese câştigată prin cea de-a doua metodă.

– Vrei să vin cu tine? îl întrebă Busch în timp ce cotea pentru a parca maşina.

– Nu te supăra, dar nu cred că m-ar ajuta prea mult aerul tău intimidant.

– Poftim? Busch era cu adevărat şocat.

– Dacă un tip de doi metri mi-ar ciocăni la uşă, nu ştiu cât de uşor mi-ar fi să-i răspund la întrebări.

– Dar nu intimidez pe nimeni! izbucni Busch dintr-odată.

Michael zâmbi în timp ce îşi privea prietenul bine făcut aflat în spatele volanului. Scaunul era împins la maximum, iar mâinile sale gigantice strângeau volanul.

– Toate ca toate, dar personalitatea ta caldă iese la iveală. Doar că prima impresie pe care o laşi îi îndepărtează pe oameni. Şi nu ştiu dacă o să mai am şansa să vorbesc a doua oară cu tipul ăsta.

– Ieşi dracului din maşina mea! spuse Busch, scuturându-şi capul. Îşi înclină scaunul şi închise ochii.

Trecu o secundă, timp în care Michael se holbă la prietenul său, apoi ieşi din maşină. Dar, înainte să închidă portiera...

– Sună-mă dacă ai nevoie să intimidez pe cineva, bombăni Busch.

Michael zâmbi în timp ce ieşi din parcare şi o luă pe strada pe care erau aliniate casele. Busch era un om inimos, prietenul său cel mai bun; Michael nu avea nicio îndoială că îi va sări în ajutor aşa cum o făcuse şi altă dată, dar se îndoia că va avea probleme cu un avocat de cincizeci şi opt de ani.

Urcă cele cinci trepte şi se opri pe pragul din faţa uşii imense de mahon. Soneria era un leu de alamă, iar soarele dimineţii se reflecta pe coama aurită a acestuia. Michael mai rămase acolo un moment; scoase apoi cartea de vizită şi informaţiile despre proprietarul casei în faţa căreia se afla. Verifică încă o dată adresa şi se gândi cum să-l abordeze pe numitul Stephen Kelley. Îşi luă inima în dinţi în cele din urmă şi ridică inelul de metal. Sunetul produs confirmă faptul că se afla în faţa unei case imense.

Aşteptă vreo treizeci de secunde şi tocmai se pregătea să bată din nou când uşa se deschise. Nu faptul că uşa fusese deschisă brusc îl şocă pe Michael, ci persoana din spatele acesteia.

Avea în jur de un metru şaptezeci, părul lung şi negru, coafat elegant în timpul zilei, ca pentru întâlniri de afaceri, şi probabil aranjat cu totul altfel seara. Nu avea mai mult de treizeci de ani, era îmbrăcată într-un sacou cu dungi şi o fustă asortată, care-i venea ca turnată. Părea să aibă o constituţie atletică, dar nu-i lipsea nici acel vino-ncoa', în ciuda aerului său oficial. Dar, dincolo de orice, ochii ei îl făcură pe Michael să-şi înghită cuvintele. Ochi mari, de un căprui intens, care parcă îngăduiau o privire scurtă în sufletul ei.

– Vă pot ajuta cu ceva? întrebă femeia.

– Bună dimineaţa! spuse Michael, luat prin surprindere. Îl caut pe Stephen Kelley.

– Aveţi programare?

Vocea ei fermă şi hotărâtă îl făcu pe Michael să uite de impresia puternică pe care tocmai i-o lăsase.

– Nu tocmai. Mă numesc Michael...

Înainte să termine ce avea de zis, apăru un bărbat înalt de doi metri. Părul său grizonant – mai mult alb decât grizonant – era pieptănat pe spate şi aranjat elegant. Purta un costum de culoarea cărbunelui, fără nicio cută. Îşi aşeză cu căldură mâna stângă pe umărul femeii.

– Cine eşti?

Vocea lui era puternică şi poruncitoare.

– Numele meu este Michael St. Pierre, răspunse Michael cam deranjat de întâmpinarea nu tocmai călduroasă a cuplului în costume cu dungi subţiri.

Bărbatul îi aruncă o privire, studiindu-i chipul preţ de câteva clipe.

– Şi... continuă femeia.

– Şi...

Michael simţi că se enervează de-a binelea, însă se bucură că ieşise din starea de mai devreme. Nu suporta să fie tratat cu superioritate. În timp ce se gândea ce să-i răspundă femeii, îi trecu prin cap că tot acest demers era zadarnic. Îi veneau în minte cuvintele lui Busch: „Ce cauţi tu cu adevărat, Michael?"

– Soţia mea mi-a dat adresa dumneavoastră.

Michael le vorbi direct şi hotărât, la fel cum procedaseră şi cei doi din faţa lui.

Kelley văzu cartea de vizită pe care Michael o ţinea în mână.

– Se poate?

Michael îi dădu cartea de vizită. Kelley o ţinea la nivelul ochilor, întorcând-o pe-o parte şi pe cealaltă, analizând-o de parcă ar fi fost răspunsul la vreo întrebare foarte importantă. Îl privi din nou pe Michael, dădu din cap, apoi i-o returnă.

– Aceasta este cartea mea de vizită pe care nu o dau oricui. Cine ţi-a dat-o?

– A fost găsită într-o geantă, dar se întâmplă că adresa menţionată să corespundă cu a dumneavoastră – Michael arătă spre uşă –, adresă pe care mi-a lăsat-o şi soţia mea. Nu cred că este vreo coincidenţă. Asta încerc să aflu.

Kelley o privi pe femeie.

– Susan?

Ea scutură din cap, în timp ce-l măsura pe Michael din cap până în picioare.

– Eşti poliţist?

Michael dădu din cap că nu.

– N-am dat nimănui recent cartea ta de vizită, continuă ea.

– Ei bine, se pare că asta e. Domnişoara Newman şi cu mine suntem deja în întârziere, spuse Kelley pe un ton indiferent.

Atinse uşa cu mâna dreaptă, cu intenţia de a o închide, ca un rezumat al întregii discuţii cu străinul din faţa lor.

Michael continuă să-i privească pe cei doi, surprins de răceala lor, amintindu-şi deodată motivul pentru care nu suporta avocaţii. Deşi între ei exista o diferenţă de vreo treizeci de ani, era clar că cei doi erau făcuţi unul pentru celălalt, pentru simplul motiv că nu puteau fi potriviţi pentru nimeni altcineva.

– Mi s-a spus că m-aţi putea ajuta să-mi găsesc părinţii, dar, din câte înţeleg, a fost o greşeală, spuse Michael în timp ce cobora treptele. Vocea lui trăda o mare doză de sarcasm.

Susan se întorsese în casă, lăsându-l pe Kelly în uşă, privindu-l pe Michael îndepărtându-se. Nu dură mai mult de câteva secunde până când acesta îl strigă:

– Michael...? Aşteaptă.

Michael fu invitat într-o bibliotecă retrasă, ca un bârlog destinat doar bărbaţilor. Era un spaţiu cald, dar masculin: pereţi închişi de mahon, rafturi suspendate cu cărţi, un birou impozant în faţa unei ferestre largi încadrate de nişte draperii

castanii. Deasupra unui şemineu imens, pe care se aflau o mulţime de flori de sezon şi crenguţe de copac, era agăţată o pictură cu un leu impunător într-o savană africană.

– Îmi cer scuze, spuse Kelley, în timp ce-l invita pe Michael să se aşeze într-un imens fotoliu din piele.

Michael se holba la el în timp ce se aşeza, încă deranjat de felul în care îl expediase ceva mai devreme.

Kelley îşi scoase sacoul şi îl aşeză pe spătarul unui scaun mare de tec. Era mai înalt decât crezuse Michael la început. Avea puţin peste doi metri şi părea foarte în formă în cămaşa sa cu guler răsfrânt şi bine apretat. Bretelele se potriveau cu cravata de un albastru-deschis; părul cărunt era tuns cu foarte mult bun-gust. Tot ce avea legătură cu el era perfect controlat – părul, comportamentul, limbajul pe care îl folosea; era cizelat în toate sensurile. Lăsa impresia unui om puternic atunci când îşi privea oaspetele. Michael se învârtise în cele mai dure cercuri, de la celule de închisoare şi camere de interogare până la străzile pline de tot felul de indivizi dubioşi, pe unde fusese nevoit să umble din cauza meseriei pe care o avea. Dar niciodată până acum nu întâlnise o personalitate atât de impunătoare; era prima dată când se simţea intimidat de cineva. Încercă încă să-şi înlăture rapid această senzaţie.

– Aş putea să-ţi ofer ceva de băut, o cafea, poate micul dejun? întrebă Kelley.

– Nu, mulţumesc.

Kelley se aşeză pe canapea picior peste picior, sprijinindu-şi braţul pe spătar.

– M-ai prins într-un moment prost, spuse el.

– Aşa-i întâmpinaţi pe oamenii de obicei?

Era o atmosferă tensionată – amândoi păreau că se chinuie să-şi găsească cuvintele.

– Depinde.

Kelley privi peste umărul lui Michael; pentru un moment, păru că priveşte în gol, ca şi cum s-ar fi pierdut în propria casă.

– Vă simţiţi bine? întrebă Michael.

Privi chipul bărbatului. Furia pe care o observase mai devreme dispăruse şi lăsase loc unei expresii triste.

– Îmi pare rău să aud de moartea lui Mary, spuse el în cele din urmă, părând să-şi fi revenit.

Michael fu complet năucit la auzul acestor cuvinte; nu se aştepta ca avocatul să fie la curent cu moartea soţiei sale. Nu se simţi însă în stare să scoată un cuvânt sau să răspundă în vreun fel.

Kelley se ridică brusc şi se îndreptă spre uşă.

– Aţi... murmură Michael confuz. Aţi cunoscut-o?

Kelley se opri şi se întoarse spre el. Îl privi, reîntorcându-se pe nesimţite în cameră. Îi aruncă o privire lungă şi un zâmbet trist înainte de a se aşeza din nou.

– Nici nu ştiu sigur cum m-a găsit. Era o femeie foarte descurcăreaţă. Dar da, era deja bolnavă când am cunoscut-o, spunea că eşti plecat undeva în interes de serviciu. Încerca să afle cine sunt părinţii tăi biologici.

– Când s-a întâmplat asta?

– Acum un an. Vorbea despre tine cu foarte multă dragoste.

Michael îşi feri privirea.

– Îmi pare rău pentru pierderea pe care ai suferit-o. Înţeleg foarte bine sentimentul de singurătate, de disperare care te macină pe dinăuntru, adăugă Kelley cu mâhnire în glas.

Michael dădu din cap aprobator.

– Vă mulţumesc. Dacă a venit la dumneavoastră, înseamnă că ştia că o puteţi ajuta, că mă puteţi ajuta.

– Ştiu, mă aşteptam să vii la mine de-acum un an. Mi s-a părut nepotrivit să discut despre părinţii tăi cu ea, fără ca tu să fii prezent.

– Îi cunoaşteţi pe părinţii mei?

Michael nu-şi putu ascunde nedumerirea.

– Da, ştiu cine a fost mama ta. Kelley făcu o pauză, care păru un fel de moment de reculegere. A murit la naşterea ta, Michael, din cauza unor complicaţii.

Michael nu ştiu cum să reacţioneze. Era ca şi cum ar fi aflat că a murit un străin, cineva total necunoscut; fusese totuşi prima persoană care avusese grijă de el, care îl ţinuse în braţe. Nici măcar nu ştia cum arăta mama lui.

– Cât despre tatăl tău... Stephen făcu din nou o pauză. Nu a fost decât un adolescent, incapabil să aibă grijă măcar de el însuşi.

– Bineînţeles.

Michael îşi plecă fruntea.

– Cum de îl cauţi tocmai acum, după atâţia ani?

– A fost dorinţa soţiei mele. Credea că, odată cu moartea ei, voi avea nevoie să mă adun, să-mi găsesc familia.

– Şi tu îţi doreşti asta cu adevărat? întrebă Kelley.

Michael îl privi îndelung pe bărbatul din faţa sa, analizându-l.

– Tatăl meu este în viaţă?

Kelley inspiră adânc, evitând întrebarea.

– Din ce trăieşti?

– Am propria companie de securitate, răspunse Michael pierzându-şi răbdarea.

Kelley dădu din cap.

– Foarte bine, nu e tocmai uşor să-ţi conduci propria afacere. Nu ştii niciodată în cine să te încrezi, în afară de tine. Probabil că ai lucrat în poliţie.

Michael se holbă la Kelley – cumva, cuvintele lui îi sunau ca o provocare.

– Da, într-un fel, să zicem.

– Îţi place ce faci?

– Câteodată da, răspunse Michael, din ce în ce mai nervos.

– Mda, spuse Kelley. Ştiu la ce te referi. Sunt zile şi zile... uneori eşti nevoit să faci lucruri care nu-ţi plac. Ca să facem ce trebuie, acţionăm în feluri dezagreabile. Compromisuri morale, dacă mă înţelegi.

Cei doi bărbaţi se priviră unul pe altul, ambii înţelegând, ambii evitând momentul culminant. Michael izbucni primul. Aruncă o privire prin cameră, privi tablourile, înţelese pe loc

viaţa acestui om. Mintea lui se afla ca într-o cursă rapidă: ştia foarte bine ce înseamnă să faci un compromis, el însuşi făcuse atâtea. Ca şi Kelley, după cum lăsase acesta să se înțeleagă.

– Pot să vă pun o întrebare?

Kelly dădu din cap afirmativ.

– De ce m-aţi părăsit?

Brusc, avură senzaţia că spaţiul se restrânge, iar timpul, dimpotrivă, se dilată; aproape că-şi auzeau bătăile inimii – devenise inutil să mai ascundă... că aveau o legătură de sânge.

– Asta e o întrebare care m-a bântuit... întreaga viaţă. O parte din mine se aştepta să apari aici acum un an, cealaltă... niciodată.

– Cum puteai bănui că te-aş găsi?

– Soţia ta părea destul de hotărâtă în privinţa asta.

– Ea ştia ceva?

– Dacă ştia că sunt tatăl tău? Nu, după cum ţi-am spus, dar am considerat că e mai bine să nu ştie. Sunt sigur că ai trecut printr-o perioadă destul de grea şi că nu aveai nevoie de încă o grijă pe cap. Kelley tăcu pentru un moment. Cu toate astea, mă bucur că am cunoscut-o.

Michael îl privea acum cu alţi ochi pe bărbatul din faţa sa. Într-un moment atât de stânjenitor cum era regăsirea lor erau incapabili să scoată o vorbă.

– Arăţi ca un adevărat Kelley, spuse Stephen fără urmă de emoţie.

Michael nu ştiu ce să înţeleagă din aceste cuvinte. Îl privea pe bărbatul din faţa sa: ochii lui albaştri, chipul bine conturat, constituţia atletică. Nu se gândise niciodată la fizicul tatălui său biologic, cu toate astea, nimic din ce vedea nu-l lua prin surprindere. Dar, indiferent ce ar fi spus Kelley, Michael era un St. Pierre şi întotdeauna avea să rămână aşa.

– Ai copii? întrebă Michael.

– Un băiat, răspunse Stephen, în timp ce-şi fixă privirea pe rafturile din spatele lui Michael. În afară de tine.

Michael îi urmări privirea spre un set de fotografii cu fiul lui Stephen, făcute de-a lungul timpului; avea aceiaşi ochi

albaştri ca ai săi şi ca ai lui Stephen. După ce le privi, Michael conştientiză că mai avea un frate.

Dădu din cap.

– Asta-i bine.

– Am ceva pentru tine.

Kelley se ridică de pe scaun; se simţea un fel de emoţie în mişcările şi în vocea lui, asemănătoare cu cea pe care o ai în timpul Crăciunului, când împarţi cadourile. Ieşi în grabă din cameră şi închise uşile glisante în urma lui.

Michael avu o senzaţie de ameţeală. Acesta era tatăl lui, omul care îl părăsise, care o cunoscuse pe Mary. Bănuise ea oare adevărul? Michael credea că da, intuiţia ei era extrem de puternică.

Michael venise aici fără prea mari aşteptări, fără să-i treacă prin cap că îşi va găsi tatăl atât de repede. Nu îşi pregătise o listă de întrebări sau lucruri pe care să le ceară, nu-l interesa cu adevărat cine erau părinţii lui biologici, dar, după ce-l văzu pe acest bărbat, mintea lui se înceţoşă, începu să-şi pună întrebări despre tatăl său, despre fratele şi mama pe care nu-i cunoscuse niciodată. În mijlocul tuturor acelor lucruri frumoase, care arătau bunăstarea lui Kelly, Michael se gândea dacă nu cumva existase şi un alt motiv pentru care acesta i se confesase pe deplin. Şi, mai presus de toate, se întreba de ce nu-l căutase de atâţia ani dacă ştia cine e?

Michael privea în jurul lui: biblioteca arăta altfel decât în momentul când intrase. Cu toate că încăperea părea caldă şi primitoare, arăta ca o cameră în care se intra rareori. Praful se aşezase pe marginile întrerupătorului, coşul de gunoi era gol. Rafturile erau înţesate cu tot felul de cărţi: biografii, ghiduri de călătorie sau romane, niciuna dintre ele apărută recent.

Pe mese şi prin rafturi erau răsfirate fotografii ale unui Kelley mult mai tânăr: într-una pozase alături de o altă femeie, care nu era Susan, o alta îl surprindea trecând de linia de sosire la maratonul din Boston. Mai erau fotografii ale fiului lui Kelley, la vârste diferite: pe o bicicletă, cu partenera

sa de bal, stând lângă tatăl său, care se vedea cât e de mândru de fiul său, la ceremonia de absolvire. Un lucru era sigur: în afară de primele fotografii, mama lipsea de la cele mai importante momente ale fiului ei.

Brusc, Michael își dădu seama la ce se tot uita Kelley în timpul discuției lor, ce-i distrăsese atenția – era imaginea vieții sale trecute.

Un zgomot neașteptat din dreptul ușii îl făcu pe Michael să tresară și să-și întrerupă gândurile. Ușile glisante, groase se deschiseră și, spre uimirea lui Michael, își făcu apariția un alt bărbat, îmbrăcat elegant și cu un aer distins.

– Domnul St. Pierre? spuse bărbatul înalt și blond care tocmai intrase în birou. Ducea cu el o mapă mare din piele, care ieșea în evidență. Era urmat de un alt bărbat, ceva mai corpolent și cu un gât foarte gros, care închise ușa în spatele lui și rămase cu spatele la ea, de parcă trebuia să se asigure că Michael nu avea să plece nicăieri.

– Îmi puteți acorda un moment?

Această voce care părea prietenoasă și pașnică venea dintr-o atitudine cu totul diferită față de cea cu care Michael fusese întâmpinat mai devreme, la ușa din față. Cu toate acestea, accentul italian îl irita și îi dădea fiori pe șira spinării.

Cu câteva momente mai devreme, liniștita viață de pe strada Franklin nr. 22 fusese perturbată. Trei bărbați urcaseră în același timp treptele albastre de piatră. În ciuda faptului că fețele lor de central-europeni erau cât se poate de diferite, păreau croiți ca niște tripleți: bondoci și cocoșați, dar incredibil de agili. Cel mai corpolent dintre ei ținea fără efort un par de vreo patruzeci și cinci de kilograme, cu care, fără rezerve, izbi în încuietoarea ușii, împrăștiind prin casă așchii de mahon. Ceilalți doi se făcură nevăzuți, în timp ce un blond urca scările urmat de un bodyguard, aflat cu două trepte în urma sa; intră pe ușa spartă și ajunse în hol, unde se așeză chiar în fața biroului lui Kelley.

Cei trei nu scăpau din vedere nicio mişcare.

Susan ieşi valvârtej din bucătărie, cu o chiflă în mână.

– Ce vreţi să... spuse Susan, dar fu întreruptă de bărbatul bondoc, care o ridică de parcă ar fi fost un copil.

Şi, cu toate că se zbătu ca un animal sălbatic, dovedind că are forţă, bărbatul nici nu clipi. O trase spre el şi îi blocă orice mişcare, în timp ce, într-o clipă, bărbatul din stânga îi puse căluş la gură şi o legă strâns. Se aplecă şi îi lipi ţeava pistolului de tâmpla stângă. Susan încetă să se mai zbată. Cei trei bărbaţi se împrăştiară apoi în camere diferite, mereu cu ochii în patru şi întorcând capetele la orice mişcare.

Apoi apăru Kelley, coborând în grabă scările elegante. Văzând-o pe Susan legată, zvârcolindu-se încet pe duşumea, alergă instinctiv să-i dea o mână de ajutor. Dar nu se apropie prea mult; cei trei bărbaţi tăbărâră pe el imediat. Încercă să-şi croiască drum printre ei, lovind în stânga şi-n dreapta, dar fu surprins de o lovitură puternică în spate. Se tăvăli pe jos de durere, iar bărbaţii îi aruncară pe cap o scufie neagră. Deşi era năucit, lovea la întâmplare cu picioarele, nimerindu-l pe unul dintre atacatori în faţă şi dându-i sângele. Pierdu însă uşor bătălia în momentul în care reuşiră să-l lege şi pe el. În tot acest timp, nimeni nu suflă o vorbă, nu se auzi niciun ţipăt sau urlet, ca şi cum ar fi fost o scenă dintr-un film mut. Bărbaţii lucraseră eficient, fără să facă prea multă gălăgie şi, desigur, fără vreun strop de empatie.

Cu toate că Stephen avea mai mult de doi metri înălţime şi cântărea vreo nouăzeci de kilograme, bărbatul de statură mijlocie îl ridicase pe umărul său fără nici cel mai mic efort. Kelly renunţase să se mai zbată; cei trei bărbaţi ieşiră rapid pe uşa din faţă, luând cu ei victima, şi săriră într-un automobil negru de oraş.

În tot acest timp, Michael stătea în fotoliu, aşteptând cu încordare, când bărbatul înalt intră în birou. Aşeză mapa din

piele neagră pe un scaun, o desfăcu şi scoase de acolo o alta, gălbuie.

– Mă numesc Julian.

Avea accent italian şi părea de circa treizeci de ani. Purta un sacou sport Armani, albastru-închis, pe sub care avea o cămaşă galben pai. Era îngrijit şi răspândea un aer de superioritate. Părul blond, lung până la baza gâtului, era tuns ca la carte. Nu se zărea nicio emoţie în ochii săi albaştri, ceea ce întărea sinceritatea falsă pe care o afişa. Era surprinzător de chipeş, iar lui Michael i se păru că îl mai văzuse undeva; încercă să-l recunoască, dar nu ştiu de unde să-l ia.

Aruncă o privire bodyguardului care rămăsese nemişcat lângă uşă şi care nu scotea un cuvânt; îl urmărea pe bărbatul blond cum se plimba de-a lungul camerei, pe care o examina ca şi când urma să o cumpere.

– Ce căutaţi aici? întrebă Michael în timp ce blondul se aşeza.

– Voiam să te întreb acelaşi lucru, spuse Julian îndreptându-se spre bar.

– Whisky, bere, suc sau poate vrei apă? îl întrebă pe Michael de parcă ar fi fost el însuşi gazda.

– De ce blochează uşa prietenul tău? întrebă Michael.

Julian îl expedie pe bărbat de la uşă cu un simplu gest din mână.

Michael îl privi plecând şi dădu să iasă.

– Unde e Kelley, ce-i asta, un joc de-al lui?

– Nu e vorba despre niciun joc, zâmbi bărbatul, în niciun caz pentru mine. Ia loc, hai să vorbim un pic.

Michael se opri şi-l privi lung pe bărbatul din cameră. Numai oamenii influenţi sau cei orgolioşi aveau bodyguarzi, iar Julian părea genul care îşi ia toate măsurile de siguranţă; Michael nu se îndoia că bărbatul care ieşise aştepta de cealaltă parte a uşii, având grijă ca nu cumva să scape din birou. Îşi deschise braţele întrebător.

– Unde este Kelley?

– Mai departe de tine decât a fost vreodată.

Julian îi înmână mapa gălbuie. Michael o puse pe o masă din apropiere, fără să se deranjeze măcar să se uite la ea.

Julian îl privi, îşi puse paharul pe marginea mesei şi se aşeză pe unul dintre fotolii, îndemnându-l pe Michael să facă acelaşi lucru. Acesta se aşeză mai mult în silă şi îl privi pe bărbat. Dură ceva până când chipul lui Julian se îndreptă spre Michael.

Inspiră adânc şi spuse:

– Îmi iubesc colecţia de artă, am petrecut ani de-a rândul să găsesc cele mai frumoase obiecte din lume. Mult timp l-am alocat pentru descoperirea unor capodopere care se credeau pierdute pentru totdeauna. *Grandies Mon Chat* de Rugio, *Hamilton on the Lake* de Cvice. Mi-au trebuit ani întregi ca să le localizez pe unele, să folosesc surse obscure, informatori plătiţi – aici Julian îi aruncă o privire lui Michael – ...hoţi. Am fost dispus să plătesc oricât, să aştept oricât. Câteodată... chiar şi şapte ani.

Julian se lăsă pe spătarul fotoliului. Michael rămase pe loc, în timp ce momentul de tăcere se prelungea.

– Şapte ani?

– Da, atât mi-a luat să localizez *Testamentul*.

Michael încerca să-şi dea seama la ce se gândea bărbatul din faţa lui, fiind convins în acelaşi timp că el era un pion într-un joc de şah.

– *Testamentul?*

– A, da, scuză-mă, poate ai uitat. Tabloul pe care mi l-ai furat.

În timp ce cuvintele lui Julian deveneau clare, gândurile lui Michael se roteau ca un titirez, pe măsură ce începea să înţeleagă. Omul din faţa lui, acest Julian, nu era altul decât Julian Zivera, fiul lui Genevieve, de care ea se temea atât de mult, pe care ea îl numise cel mai periculos om din lume. Confuzia lui Michael se transformă în furie, acum că-şi dădea seama că acesta era doar începutul.

– Mi-ai furat tabloul, Michael. Te-ai strecurat în Elveţia şi ai furat o operă de artă pe care am căutat-o timp de şapte ani.

Omul vorbea cu un calm ce părea straniu, ţinând cont de lucrurile pe care le spunea.

Michael se uită spre uşa închisă a camerei.

– Te gândeşti cum să scapi, încotro s-o apuci. Dar, înainte să fugi – Julian zâmbi –, te sfătuiesc să te uiţi în mapa aceea.

Michael îşi întoarse privirile către mapa gălbuie de pe masă, dându-şi seama că orice ar fi fost înăuntru nu putea duce decât la un dezastru, şi o ridică încet.

– Te am la mână, Michael.

Zâmbetul fals de pe buzele lui Julian dispăruse.

Michael deschise dosarul şi simţi cum lumea sa se prăbuşeşte. Conţinea poze cu cârligele pe care le folosise atunci când intrase în clădirea misterioasă din Elveţia; mai erau fotografii cu el, din noaptea aceea, alergând de-a lungul podului acoperit de zăpadă în Geneva.

– N-a fost greu să pun totul cap la cap, spuse Julian. Tu – îşi îndreptă degetul spre Michael, de parcă l-ar fi certat –, tu ai fost hoţul preferat al mamei.

Michael îl privi cu frică şi cu ură în acelaşi timp.

– Ştiu că mama te-a rugat să-mi furi tabloul. Şi ştiu că ceea ce era ascuns sub pânză este acum la tine.

Michael nu spuse nimic, ştiind că distrusese totul, că-l făcuse bucăţi şi îl dizolvase în acid, ştergându-l de pe faţa pământului.

– L-am căutat atâţia ani şi exact când dădusem de el... Ei bine, acum am ceva mai bun. Am hoţul meu personal. Zâmbetul îi reveni pe chip. Cu talentul tău, o să faci rost de ceva pentru mine. Noi doi vom face o înţelegere, Michael.

Michael ura şefii, ura să facă ce i se spune, să fie la mâna cuiva şi, mai mult decât orice, ura să fie şantajat.

– Trebuie să-mi găseşti o cutie şi vom face un schimb. Many ar zice că e un schimb corect. Nu numai că nu o să predau acest dosar Interpolului, dar o să-ţi ofer ceva cu mult mai valoros. Ceva de neînlocuit, ceva ce ai căutat mult timp, ceva după care ai tânjit.

– N-am de gând să...

– Ba mi-e teamă că da.

Julian îi tăie vorba cu vocea lui joasă şi plină de furie. Se înroşise la faţă, iar vasele de sânge de pe gât i se umflaseră, fapt ce contrasta puternic cu felul în care arăta şi cu atitudinea sa de mai devreme. Îşi frecă tâmpla dreaptă ca şi cum, prin minune, furia s-ar fi risipit.

– Cum spuneam, continuă Julian, o să-mi aduci această cutie nepreţuită şi antică, numită Albero della Vita. O capodoperă aurită, care a fost ascunsă secole de-a rândul, pierdută într-un loc în care nu mulţi ar îndrăzni să o caute. Dar pentru cineva cu inteligenţa ta, asta ar fi cea mai mare provocare.

– Nu mai vreau niciun fel de provocare în numele vreunui ego, spuse Michael şi încercă să-şi controleze tremurul vocii, fiind la limita răbdării, gata să răbufnească. Nu mă las şantajat. Îţi sugerez să cauţi pe altcineva. Cineva care să vrea să demonstreze ceva, cineva cu o inimă haină.

– Nu cred că există cineva care să se ridice la nivelul ăsta şi nimeni nu şi-ar dori plata pe care o ofer. Julian încetini ritmul vorbirii: Recompensa are valoare doar pentru tine.

– Ce ai putea să ai tu din ce-mi doresc eu?

– Cutia pe care o vreau în schimbul lui Stephen Kelley. Tatăl tău.

În timp ce Michael punea în balanţă învoiala care-i fusese propusă, ştia că omul din faţa sa, în ciuda faptului că arăta ca scos din cutie, în ciuda accentului său şi în ciuda şarmului şi zâmbetelor, nu avea niciun scrupul. Pe cât era el de rece şi de periculos, pe atât de bună era Genevieve; Julian încerca să-l manipuleze afectiv pentru beneficiul său material.

– Nu l-am cunoscut pe omul acesta până astăzi. Şi, indiferent dacă e tatăl meu sau nu, nu cedez în faţa celor care încearcă să profite de mine pentru câştiguri proprii.

– Bineînţeles că nu faci asta.

Julian zâmbi din nou şi scutură din cap.

Michael stătea ca pe ace, simţind că vrea să traverseze camera şi să îl facă bucăţi pe acest om, care îi răpise tatăl. Un om care îi vânase propria mamă, un om care îi distrusese lumea.

– Cum ai putut să-i faci asta lui Genevieve, propriei mame? spuse în cele din urmă, cu dezgust în voce.

– Oricât ai crede tu că i-am făcut rău, află că te înşeli. Mi-am iubit mama, încă o iubesc. Julian începu să mediteze, ca şi cum s-ar fi privit în interior. Credeam că o cunosc. La urma urmei, ea m-a crescut, m-a iubit. Dar avea atâtea secrete, Michael. Nici nu bănuiam...

– Ce să bănuieşti?

– Ştii cum e ca mama ta să fie de fapt o străină care ascunde de tine cele mai nebănuite secrete? Ştii cum e să dispară din viaţa ta, lăsându-te cu atâtea şi atâtea enigme de descifrat? Cine sunt ei, cine eşti tu cu adevărat şi de unde vii? Julian se opri, pierdut în gânduri. Îl privi apoi pe Michael în ochi şi în cele din urmă zâmbi: Acum avem ceva în comun.

– Ce e atât de special la cutia asta? întrebă Michael reticent.

– Ce e atât de special la ea... repetă Julian cu un fel de dispreţ care se înecă în tăcere.

Se rezemă din nou de spătarul fotoliului şi se holbă la Michael. Mai rămase astfel o secundă înainte de a-i răspunde.

– Ce e atât de special la *Monalisa,* la *Judecata de Apoi,* la *Capela Sixtină,* la *David* al lui Michelangelo? Sunt expresii unice, singulare ale perfecţiunii, concepute de spiritul unui artist, care ascund în acelaşi timp misterele propriei inimi, ale propriei creaţii. Făcu o pauză, apoi îşi reluă discursul: Ceea ce e atât de special la cutia asta este viaţa tatălui tău; dacă nu mi-o aduci, el va muri.

Julian se ridică şi îşi aşeză paharul, înainte de a se întoarce spre Michael.

– Vei găsi această cutie şi mi-o vei aduce.

Michael simţea cum se învârteşte totul în jurul lui, ca de fiecare dată când era constrâns să facă ceva.

– Chiar dacă aş vrea să fac asta, aş avea nevoie de un plan, de o hartă a drumului până acolo, ar trebui să găsesc locaţia exactă, aş avea nevoie de bani, de resurse, de inteli...

– Asta îţi e de-ajuns pentru început, e practic o mică lecţie de istorie. Julian ridică mapa de piele proptită de scaun. Te vei întâlni cu un om pe nume Fetisov în Moscova, în Piaţa Roşie; el te va ajuta cu orice vei avea nevoie şi îţi va oferi toate informaţiile pe care le ceri.

– Moscova? răbufni şocat Michael.

– Şterge din minte imaginea pe care o ai despre Războiul Rece. Moscova e un oraş cosmopolit, vibrant, un loc minunat pentru un hoţ ca tine. Cât despre identificarea drumului către cutie... doar urmăreşte harta.

– Care hartă? întrebă Michael.

– Cea pe care ai furat-o din Elveţia, cea care era ascunsă în spatele tabloului meu. Să nu îndrăzneşti să-mi insulţi inteligenţa spunându-mi că nu ai deschis-o şi că nu te-ai minunat în faţa a ceea ce eu eram îndreptăţit să văd primul, după cinci sute de ani.

Michael înmărmurise, ochii i se împăienjeniseră pe măsură ce era cuprins de panică. *Într-adevăr,* tăiase pânza din spatele tabloului şi privise harta care se afla dedesubt, cu surprindere, admiraţie şi confuzie. Şi, aşa cum îi ceruse Genevieve, distrusese atât tabloul, cât şi harta, îndeplinindu-i astfel dorinţa de a le ţine cât mai departe de fiul său Julian.

Zivera scoase un telefon mobil din geacă şi i-l aruncă lui Michael, care nu se obosi să-l prindă; îl lovi în piept şi căzu pe podea.

– Aştept telefonul tău din Piaţa Roşie, mâine, la zece dimineaţa, ora Moscovei.

– Şi dacă nu sunt de acord?

– Ei bine, Michael, ai renunţa la tatăl tău aşa cum a făcut-o el cu tine?

Michael îl privi în ochi pe Julian; acolo unde se aştepta să vadă flacăra vieţii nu văzu decât un gol. Michael mai dăduse

şi înainte ochii cu diavolul, iar Julian părea una dintre întruchipările sale. Acest bărbat nu avea deloc sentimente şi nu-l interesa nimic altceva decât să-şi atingă scopurile. Iar Michael era înspăimântat. Înţelegea acum avertismentul dur al lui Genevieve, frica ei faţă de acest om care era chiar fiul său.

– E numai vina ta, Michael. Hai să stabilim ceva. Dacă nu te-ai fi amestecat în treburile mele, dacă ai fi stat departe de tabloul meu, n-am mai fi fost aici, în minunata casă a tatălui tău, în timp ce el e târât cu forţa în afara ţării. Am văzut cum se zbătea disperat în mâinile oamenilor mei. Aş spune că se ţine destul de bine pentru un bărbat trecut de cincizeci de ani. Dar nu-mi pot imagina cum îi va rezista inima la tortura pe care i-o voi aplica dacă nu-mi îndeplineşti dorinţele. Nu-l voi omorî imediat. O să-l las să sufere. O să-i spun că suferinţa prin care trece este cauzată de furtul tău nechibzuit. Părinţii, indiferent ce ar face, ne educă prin iubire sau prin neglijenţă, prin semne de afecţiune sau prin abandon nepăsător. Oricât de mult am dori să negăm asta, sunt părţi din noi, sunt materialul din care suntem făcuţi. Şi, cum probabil ţi-ai dat seama deja, părinţii plătesc întotdeauna preţul transformărilor copiilor lor.

– Ţi-ai hăituit mama... spuse Michael printre dinţi.

– Şi l-am răpit pe tatăl tău. Iar el va fi eliberat doar cu condiţia să faci exact ceea ce îţi cer. Dacă mergi la poliţie, el va muri, iar tu vei fi arestat nu numai pentru furt de opere de artă în Europa, dar şi pentru moartea sa. Dacă-mi ignori mărinimia şi încalci contractul, va muri. Şi nu repede, ascultă la mine. Va muri încet, va trece prin multă suferinţă. Sunt sigur că mama ţi-a explicat că sunt un om contradictoriu, vicios. Julian îşi luă paharul şi se îndreptă spre bar, reumplându-l. Întotdeauna m-a subestimat atât de mult...

Lui Michael îi clocotea sângele în vene şi simţea că îşi pierde cumpătul. În sufletul său îşi făcea loc sentimentul de vinovăţie, pentru că pusese în pericol de moarte un om pe care abia îl cunoscuse, un om pe care îl căutase, pe care Mary îl implorase să-l găsească. Nu se putea gândi la el ca la un tată;

Kelley era doar un om care-l lăsase baltă la un moment dat, dar asta nu-l împiedica pe Michael să nu se simtă deja vinovat de moartea sa.

– Aşadar...

Julian îşi scutură umerii şi bătu din palme. Starea sa de mai devreme se schimbase la o sută optzeci de grade, transformându-se într-un optimism jovial.

– Moscova e aşezată deasupra unei formaţiuni de tuneluri şi caverne, dintre care majoritatea sunt construite de oameni şi datează de secole. Multe dintre aceste tuneluri apar pe hartă şi sunt locuite de o cultură underground a săracilor, a boemilor şi a aventurierilor. Dar există o zonă unde nu s-a aventurat nimeni timp de cinci sute de ani. Şi cei care au fost acolo nu s-au mai întors. În acel loc va trebui să ajungi şi tu. În acest complex subpământean se află un loc ascuns, de pe vremea ţarului Ivan Vasilievici, un om căruia nu întâmplător i se spunea Ivan cel Groaznic. E vorba de o bibliotecă despre care se spune că ar avea obiecte antice şi bogăţii cum nu-ţi poţi imagina. Un secret ascuns într-un loc al secretelor.

Zivera inspiră adânc, ca şi când ar fi încercat să se liniştească.

– Unde e acest loc? întrebă Michael retoric.

– Sunt sigur că ai auzit de el. În rusă i se spune „citadelă“. Julian făcu o pauză şi sorbi puţin din băutură. Dar toată lumea îl cunoaşte sub numele de Kremlin.

Michael izbucni într-un râs batjocoritor.

– Cred că glumeşti!

– Te asigur că nu glumesc cu astfel de lucruri. Ochii de un albastru spălăcit ai lui Julian deveniseră arzători. Dacă mâine-dimineaţă nu vei fi în centrul Pieţei Roşii, o să-ţi ucid tatăl. Dacă nu-mi aduci cutia Albero della Vita în nu mai mult de şapte zile, Stephen Kelley va fi mort înainte să ai şansa să-l cunoşti.

Paul Busch avea un somn agitat. Visa un meci de baseball, dar şi pe Jeannie. Erau singuri în mijlocul parcului Fenway, cu copiii lor, Robbie şi Chrissie, care mâncau hotdog. Echipa

Red Sox era la douăzeci de goluri distanță de Yankees, iar mulțimea din Boston era pe punctul de a răbufni. Toți fanii erau îmbrăcați în culorile echipei Sox, mai puțin Paul și familia sa, care purtau culorile celeilalte echipe, costume cu dungi albastre și, de fiecare dată când erau văzuți de câte vreun fan Sox, ura lor colectivă se concentra dinspre teren spre locurile 12, de la A la D; Paul transpira în neștire, simțind sudoarea gâdilându-i spatele și pieptul. Căuta cu privirea o ieșire. El și Jeannie își luaseră copiii de mână; Paul o luă spre stânga, Jeannie spre dreapta. Amândoi erau sfidători, încrezători în alegerea făcută. Apoi fanii porniră după ei, apropiindu-se tot mai mult. Zgomotele provocate semănau cu răgetele unui leu.

Busch tresări în scaunul mașinii; inima îi bătea cu putere și un strat de sudoare îi acoperea corpul. Ațipise pe strada Cambridge, în Boston, cu motorul pornit și cu ferestrele ridicate. Soarele îl lovea în față, iar în mașină erau patruzeci de grade. Busch privi în jurul său, apoi se uită la ceas. Deschise portiera, lăsând să pătrundă înăuntru aerul dimineții, care era mai rece cu cel puțin treizeci de grade. Trebuia să fi setat pe modul decapotabil. Ieși din mașină, o încuie și se îndreptă spre strada Franklin. Nu era nici urmă de Michael și nici nu-l sunase. Era îngrijorat, dar spera că se înșală. Trecu pe lângă șirul de case elegante și ajunse la numărul 22.

Când văzu ușa din față deschisă, inima începu să-i bată de două ori mai repede. Urcă scările în câteva secunde și dădu peste o femeie care încerca să rupă sforile cu care era legată. Busch nu văzuse în viața lui atâta furie în ochii unei femei.

Se aplecă să o ajute; încheieturile i se învinețiseră din cauza sforilor, iar gura îi era încă roșie din cauza benzii pe care și-o rupsese. Părea să se fi calmat; stătea chircită, dar își controla respirația și părea să-și revină. Îi oferi brațul ca să o ajute, dar ea îl ignoră.

Îndată ce se ridică să verifice ușa care dădea spre birou, tot calmul femeii se risipi. Michael era în birou, strângând mânerul ușii; avea o privire năucă, de parcă tocmai văzuse

moartea cu ochii şi nu îşi putuse da seama ce se întâmplă cu el. Dar pumnul femeii îl readuse cu picioarele pe pământ imediat ce îi lovi maxilarul. Tocmai se pregătea să-l pocnească din nou, însă Michael reuşi să pareze această lovitură.

– Ce i-ai făcut lui Stephen? ţipă ea.

Nu se opri, ci dimpotrivă, loviturile ei se înteţeau. Michael se străduia din răsputeri să se ferească, fără să fie agresiv la rândul lui.

În cele din urmă, se ridică din nou pe vârfuri, dar Busch o prinse şi o trase înapoi. Femeia îşi mişca membrele fără oprire, în ciuda faptului că avea de-a face cu un bărbat corpolent şi puternic.

– Calmaţi-vă, spuse Busch cu o voce blândă. Totul va fi bine.

– L-a răpit pe Stephen...

– N-a răpit pe nimeni.

Busch îi aruncă o privire întrebătoare lui Michael, doar ca să scape de îndoiala că ar fi făcut ceva atât de prostesc.

Michael traversă uriaşa casă şi ajunse într-un salon, unde se aşeză pe o sofa ciudată, cu tapiserie cu model floral. Privi în jur, încercând să se orienteze puţin în spaţiu. Şemineul uriaş nu era folosit pe timpul verii; în locul buturugilor se afla un buchet de flori imens. Deasupra poliţei era un tablou în ulei care înfăţişa un râu de munte; nu era cine ştie ce, dar nu părea deloc ieftin. Camera părea aranjată de un cunoscător: draperii elegante, scaune din piele, unele chiar din piele de căprioară. Michael părea să caute un indiciu în cameră, dar nu îl găsi. Nimic nu era personalizat: nu vedeai cărţi sau fotografii. Când îşi ridică privirile, parcă revenind la realitate, îi găsi în acelaşi loc pe Busch şi pe Susan, amândoi ezitând să scoată o vorbă, de parcă asta l-ar fi supărat într-un fel pe Michael.

În cele din urmă, Busch intră în cameră.

– Eşti bine?

Michael îl privi, dar nu-i răspunse.

– Ce dracului s-a întâmplat?

Michael tresări în scaunul său. Îşi scoase telefonul mobil din buzunarul cămăşii. Se uită la el în timp ce vibra fără oprire, apoi deschise clapa.

– Da?

– Ei bine?

Vocea lui Julian părea aspră la telefon.

– Ei bine ce? spuse Michael.

– Stai în casa tipului ăluia încercând să asimilezi ce ţi-am spus, dar timpul zboară. Va trebui să te scutesc de efortul ăsta, să mă asigur că porneşti la drum.

Apoi, ca din senin, la telefon se auzi o altă voce:

– Bună! Vocea lui Kelley era ezitantă, calmă. Ascultă, eu...

– De unde ştiu eu că eşti cine pretinzi că eşti?

Întrebările îi asaltau mintea lui Michael. De-abia făcuse cunoştinţă cu acest om, iar Michael nu putea fi sigur în niciun fel de pretinsa legătură de sânge care-i unea, nu avea nimic în afară de cuvinte. *Niciodată nu ştii în cine să te-ncrezi,* spusese Kelley. Cuvintele acelea fuseseră mult mai profetice decât îşi imaginase. Michael voia să creadă, dar, în acelaşi timp, spera ca totul să fie doar un vis.

– Cum pot să fiu sigur că tu şi Zivera nu mă minţiţi, că ăsta nu e altceva decât un plan elaborat pentru a mă şantaja? întrebă Michael.

– E cumva Stephen la telefon? interveni Susan.

Michael îi făcu semn să nu se bage şi o avertiză să păstreze distanţa.

– Ce dracului se întâmplă acolo? răzbătu prin telefon vocea nervoasă a lui Kelley.

– Asta vreau să ştiu şi eu.

Michael se înfuriase. La celălalt capăt se făcuse însă linişte.

– Asta înseamnă că suntem doi.

– Dă-mi telefonul! se răsti Susan.

Busch o prinse uşor de umeri şi o duse în cealaltă parte a camerei, şoptindu-i să se liniştească.

– Am nevoie de dovezi! spuse Michael printre dinţi. Şi am nevoie de ele acum.

– Te-ai născut pe cincisprezece martie...

– Asta nu e nicio dovadă!

Michael îl întrerupse abrupt.

Susan se ridică brusc de lângă Busch, alergă lângă Michael şi încercă să-i smulgă telefonul.

– Lasă-mă să vorbesc cu el.

Michael încercă să ţină telefonul departe de ea şi îi făcu semn din ochi lui Busch, cerându-i ajutorul. Acesta o luă din nou de braţ.

– Lasă-l să vorbească.

– Era Susan? întrebă Kelley.

– Nu-ţi face griji pentru ea. Continuă! urlă Michael în telefon.

– Ai fost adoptat de familia St. Pierre...

– Ascultă aici, trebuie să-mi aduci dovezi mai concludente de-atât.

– Pe Genevieve ai crede-o?

Michael fu de-a dreptul surprins de această replică. Rămase fără cuvinte. Niciodată nu o pomenise pe Genevieve în discuţia cu Kelley. Era un moment...

– Dă-mi-o pe Susan, spuse el.

Michael se întoarse spre aceasta, întinzându-i telefonul fără niciun chef.

– Vrea să vorbească cu tine.

Susan smulse telefonul şi îl strânse de parcă ar fi fost copilul pe care îl pierduse cu mult timp în urmă.

– Eşti bine? Eşti rănit?

Susan îşi încleştase ambele mâini pe telefon, iar expresia ei dură de mai devreme se disipă imediat ce îi auzi vocea. Începu să plângă în timp ce-l asculta cu atenţie, dând din cap, privindu-l pe Michael.

– Stephen, cine sunt toţi aceşti oameni, ce vor de la tine?

Susan asculta, privindu-i pe Michael şi pe Busch. Nimeni nu scotea o vorbă, de parcă orice zgomot l-ar fi ucis pe omul de la celălalt capăt al firului.

– Unde? şopti ea.

În cameră nu se auzea niciun sunet şi trecuseră treizeci de secunde de când Susan stătea cu mobilul lipit de ureche.

– Nu-ţi face griji, te vom scoate de-acolo!

Ea îi dădu telefonul lui Michael şi se repezi afară din cameră.

– Deci? continuă Michael discuţia.

– Susan îţi va dovedi, spuse Kelley înainte să fie întrerupt.

Julian interveni brusc:

– Destulă vorbărie cu tăticu'. Nu uita, ora zece, Piaţa Roşie.

Apoi convorbirea se întrerupse.

Michael închise telefonul şi-l privi pe Busch.

– Îmi spui şi mie ce se-ntâmplă aici?

Busch era de-a dreptul zăpăcit.

Înainte ca Michael să apuce să-i dea un răspuns, Susan reveni în salon; puteai citi confuzia pe chipul ei şi încă ceva ce Michael identifică drept teamă. Îl privi, studiindu-l de parcă l-ar fi văzut pentru prima oară, ca şi cum ar fi fost o persoană extrem de importantă.

– Stephen m-a rugat să-ţi dau asta. A spus că vei şti ce să faci cu ea.

Îi dădu o cutie neagră. Un fel de seif de mărime medie, aproape pătrat, care nu părea deloc o casetă de bijuterii. O cutie cu cifru, care fusese fabricată în aşa fel încât să dea mari bătăi de cap unei persoane neautorizate să o deschidă. Michael mai văzuse astfel de casete. Arată exact ca o cutie de valori, fiind fabricată dintr-o bucată groasă de aliaj de carbon, iar în interior era prevăzută cu balamale care îi asigurau impenetrabilitatea. Rezista în vid şi în flăcări până la trei ore. Încuietoarea era extrem de greu de descuiat; era făcută dintr-un tub pe care îl puteai întoarce doar cu ajutorul unui ac. Dacă nu aveai la tine un aparat de sudură, ţi-ar fi luat ore bune s-o deschizi... asta dacă nu erai într-adevăr dibaci.

– Stephen a spus că vei şti ce să faci cu ea, repetă Susan în timp ce se holba la cutia din poala lui Michael. A spus că este dovada de care ai nevoie.

– Dovada a ce? întrebă Busch în timp ce măsura salonul în lung şi-n lat.

Aparenţa lui dezordonată contrasta cu interiorul elegant al casei.

Michael privi cutia, apoi se uită la Susan.

– De unde a făcut rost de asta?

– Nu ştiu, dar a venit alături de biletul ăsta. Îi dădu lui Michael un plic.

Michael despături biletul şi-l citi.

Domnule Kelley,

Vă mulţumesc pentru că mi-aţi acordat şansa de a vă întâlni. Vă urez noroc în ceea ce priveşte discuţia cu Michael; sunt convinsă că regăsirea după o viaţă de om este grea, ţinând cont şi de pierderea pe care aţi suferit-o de curând. Cu toate acestea, ar trebui să fiţi liniştit: Michael seamănă foarte mult cu dumneavoastră. Este un om extraordinar, de care, fără îndoială, veţi fi mândru.

Ca urmare a înţelegerii noastre, vă rog să-i daţi această cutie; conţinutul îi este adresat lui Michael exclusiv. Vă asigur că nu este nimic ilegal la mijloc, însă conţinutul este deosebit de important şi de mare interes pentru anumite persoane, de aceea mă tem să-l păstrez eu însămi. Vă sunt recunoscătoare pentru ajutorul acordat în această chestiune. Dacă pot face ceva pentru a vă răsplăti, vă rog să-mi daţi de ştire.

Sper că veţi găsi calea de a construi o relaţie cu Michael. Nici dumneavoastră, nici el nu veţi putea recupera vreodată timpul în care nu aţi fost unul alături de celălalt, dar sper că vă veţi înţelege, deoarece, cu siguranţă, nu există legătură mai puternică decât cea dintre tată şi fiu.

A dumneavoastră,
Genevieve Zivera

Michael se întoarse brusc spre Susan, foarte concentrat.

– De unde are Stephen asta?

– N-am nici cea mai vagă idee, spuse ea.

– Ştii măcar dacă a primit-o de curând?

– N-am mai văzut-o niciodată până astăzi şi nu mi-a spus nimic despre ea. De ce? Ce se întâmplă?

Busch văzu că pe Michael îl frământa ceva. Merse lângă prietenul său şi se lăsă pe vine, privindu-l în ochi.

– Michael, ce se-ntâmplă, cine este acest Kelley?

Michael îl privi pe Busch; avea sufletul buimăcit de atâtea emoţii contradictorii. În cele din urmă, spuse:

– Este tatăl meu.

Nici nu ştia pe cine şocase mai mult, pe Busch sau pe Susan. Amândoi tăceau, încercând să înţeleagă ceea ce tocmai auziseră. Imediat începu o ploaie de întrebări:

– Cum... cum să fie tatăl tău? întrebă Susan.

– De ce a fost răpit, Michael? interveni şi Busch.

– Cine dracului eşti? se răsti Susan. N-ai cum să fii copilul lui!

– Michael, aştept să-mi răspunzi! De ce l-au răpit?

– Cer vreo recompensă? se amestecă din nou Susan. Firma o să plătească oricât... Cinci, zece milioane, oricât ar cere.

Michael se întoarse spre Susan şi dădu din cap.

– Cer o recompensă *specială,* într-adevăr.

Continuară să-l asalteze pe Michael cu întrebări, însă el nu mai auzea nimic. Privea doar cutia de pe masă, din faţa sa. Dacă acesta era motivul pentru care Genevieve venise să-l vadă atunci, când avea la ea cartea de vizită a lui Kelley, apoi închiriase o maşină din Boston, era o dovadă de necontestat că ea era în viaţă.

Michael se temea de răspunsurile pe care urma să le afle, încuiate în caseta pe care Genevieve, la rândul ei, nu dorea să o ţină la ea şi care trebuia să ajungă cu orice preţ la Michael. Nu îndrăzni să o deschidă de faţă cu Busch şi cu Susan.

– Tot ce ştiu, spuse Michael lăsându-se pe spate pe canapeaua cu model floral, e că Stephen Kelley a fost răpit de un bărbat pe nume Julian Zivera.

Busch se întoarse brusc spre Michael, cu sprâncenele ridicate a mirare.

– Iar recompensa cerută este o cutie, un obiect de artă din Rusia.

– Rusia? întrebă Susan, confuză.

– Zivera? Are vreo legătură cu Genevieve Zivera? Lui Busch îi scăpase fără să vrea.

Michael încuviinţă.

Busch dădu din cap:

– Nu se poate. Ce lume nenorocită!

– Aşa e, răspunse Michael privindu-l. Genevieve este mama lui Julian.

– Mama lui... mormăi Busch ca şi cum ar fi încercat să se convingă de asta. Michael, ceva e putred aici. Şi ce-i cu caseta asta? Ce conţine? Şi nu-mi vinde gogoşi...

– Cum am putea să facem rost de cutia asta din Rusia? Ce e, un fel de ou Fabergé sau ceva de genul ăsta? Susan nu putea sta locului.

– Vor s-o fur.

La auzul vorbelor lui Michael, Busch simţi nevoia să se aşeze; îşi lăsă capul pe spate şi închise ochii.

– Să o furi? întrebă Susan.

Michael o privi fără să spună nimic.

– Să o furi? repetă Susan mergând la întâmplare prin cameră; avea nervii întinşi la maximum. Trebuie să sunăm la FBI.

– Nu sunăm pe nimeni! se răsti Michael. Dacă intervin autorităţile, îl vor ucide pe Kelley.

– Şi cum o să furi *tu* acest obiect? întrebă Susan indiferentă.

Michael se uită la Busch, care rămăsese tăcut, cu ochii închişi.

– Cum? întrebă ea din nou.

– Spune-i, mormăi Busch de sub pleoapele închise.

În cele din urmă, Michael o privi pe Susan.

– Am anumite abilităţi care...

– Eşti hoţ? răbufni ea. Un presupus fiu pierdut care, imediat ce a apărut, a provocat răpirea lui Stephen.

Femeia abia îşi putea controla furia.

– Uite ce e...

Susan se opri, iar mişcările ei haotice încetară brusc.

– Este doar vina ta.

– Vina mea? Michael se ridică de pe canapea. Ai înnebunit?!

Îşi aruncară priviri crunte şi toată furia pe care o provocase fiecăruia toată această situaţie se răsfrângea asupra celuilalt.

– Cred că trebuie să ne calmăm cu toţii, spuse Busch de pe canapea, ţinându-şi încă ochii închişi. Mergeţi amândoi în colţul vostru şi reflectaţi la asta.

Susan se îndreptă spre masa unde se afla caseta de metal.

– Deschide-o! îi ceru ea.

Michael îl privi pe Busch, care în cele din urmă îşi deschise ochii. Amândoi aveau senzaţia că fac eforturi să se abţină să n-o pocnească pe femeia asta. Michael se întoarse spre Susan:

– Cutia mă priveşte numai şi numai pe mine, îi răspunse el.

– Nu şi dacă are legătură cu Stephen.

– Are de-a face cu mine şi eu decid dacă vreau să mai arăt şi altcuiva conţinutul.

Michael luă cutia în mână şi începu s-o studieze. Fără să-şi ridice privirea, spuse:

– Julian Zivera. Ce ştii despre el?

Susan părea confuză.

– Poftim? Nimic, de ce? Ce importanţă are?

– Păi, din moment ce el ţi-a răpit soţul... are legătură cu totul.

Susan îi aruncă din nou o privire sfredelitoare. Dacă ochii ei erau înainte plini de mânie, acum păreau plini de ură.

– Îţi sugerez să cauţi pe internet dacă ai vreun computer în casă...

– Cum îndrăzneşti să-mi spui ce să fac?

Busch se ridică de pe scaun, iar zgomotul provocat o întrerupse la mijlocul propoziţiei.

– Cred că avem nevoie cu toţii să ne liniştim dacă vrem să găsim o soluţie pentru a-l aduce înapoi pe soţul tău. Michael

are dreptate, trebuie să vedem cu cine ne punem. Dacă ai un computer, o să-l verific pe acest Julian Zivera. De ce nu mergi să faci o cafea?

Busch realiză că o făcuse lată chiar înainte de a închide gura.

– Cafea? CAFEA? La dracu', sunt avocat, nu secretară, clar? Nu fac cafea, fir-ar să fie!

Busch se luă cu mâinile de cap.

– Greşeala mea...

Susan se îndreptă spre ieşire, dar se întoarse. Îi privi pe cei doi, inspiră adânc pentru a se calma, apoi îşi îndreptă atenţia către Busch.

– Computerul se află în bibliotecă, în capătul holului, spuse ea pe un ton calm, după care îşi îndreptă privirile către Michael: Iar Stephen nu e soţul meu.

Capitolul 12

Kremlinul. Michael auzise de acest loc, citise despre el, dar, ca pentru majoritatea celor din Vest, Kremlinul însemna şi pentru el cetatea unei foste mari puteri, a celeilalte superputeri a lumii. Kremlinul era, de fapt, un oraş în oraş, o fortăreaţă colectivă aflată în interiorul impunătoarelor ziduri, vechi de peste cinci sute de ani. Amalgamul de biserici, fabrici, muzee şi palate defineşte bastionul mândriei ruseşti a ultimului veac, în care Rusia se identificase cu regimul comunist, cu opresiunea şi cu conspiraţia.

În realitate, Rusia însemna cu mult mai mult. O lume a profunzimii artistice înzestrate cu o frumuseţe şi un stil nemaiîntâlnite altundeva în lume, cu excepţia împărăţiei nordului. Clădiri de o complexitate arhitectonică imposibil de reprodus. Un spaţiu al paradoxurilor: şirul de biserici din Piaţa Sobornaya, într-o ţară în care religia fusese interzisă vreme de şaptezeci şi cinci de ani; noul guvern democratic care propovăduia libertatea, dar care încă se afla în spatele uşilor închise; un loc al măiestriei artistice şi al creaţiei, însă doar o idee târzie în comparaţie cu Luvrul, complexul Smithsonian sau muzeul Vatican. Era un simbol al noii identităţi naţionale, menit să spulbere primatul tiraniei şi al dominaţiei.

Dar, mai presus de orice, dincolo de muzee, de legendarele frumuseţi şi mistere istorice, era capitala societăţii ruseşti,

nucleul puterii, reşedinţa preşedintelui. Kremlinul însemna blazonul Rusiei şi centrul său de comandă, de aceea trebuia protejat de cei care voiau să-l vadă prăbuşit: de duşmani autohtoni şi de venetici; de cei care vizau întoarcerea la vechile structuri; de adversarii regimului, care urmăreau căderea noului guvern şi a întregii orânduiri. Aşadar, înăuntrul zidurilor de castel, în spatele armelor militarilor şi în ciuda privirii vigilente a FSO, în capitala celei mai întinse ţări din lume, mecanismele de securitate atingeau cel mai înalt nivel de pe continent.

Michael stătea singur în salon, cu caseta de metal în faţa sa, aşezată pe măsuţa de cafea. Privea încuietoarea. Nu era nici urmă de cheie.

Unele cuvinte îl urmăreau pe Michael de când Julian plecase; nu era vorba despre Kelley sau despre Julian; totul avea legătură cu Genevieve. Julian îi spusese: „Era capabilă de mult mai multe decât crezi tu". Michael nu ştia dacă acelea erau doar cuvintele unui fiu înveninat sau dacă purtau în ele o sământă de adevăr. Rugămintea ei stăruitoare ca Michael să fure tabloul din Geneva, moartea ei misterioasă care se dovedise o înscenare erau în total dezacord cu persoana ei, cu femeia bună şi simplă pe care o ştia. Iar acum, această cutie... Într-un fel sau altul, Genevieve îl găsise pe tatăl lui Michael, îi dăduse acest obiect şi nu era nicio îndoială că acesta trebuia să i-l dea lui Michael, în momentul când ea avea să dispară. Julian avea dreptate. Genevieve era capabilă de lucruri la care el nu s-ar fi gândit vreodată. Femeia asta era într-adevăr o enigmă.

Într-un fel, Michael simţea că Julian ştia că mama lui era încă în viaţă, că se afla pe acolo pe undeva; îşi dădu seama că Julian era motivul pentru care Simon o proteja pe Genevieve.

Michael sosise în Boston pentru a da de urma părinţilor săi; acum era şantajat, hărţuit să îndeplinească o sarcină într-o ţară străină, într-o clădire foarte bine securizată, asemenea Casei Albe. Kremlinul nu era doar centrul istoric şi politic al guvernului rus, era depozitarul uriaşei sale istorii. O istorie

notorie pe care mulţi şi-ar fi dorit-o ştearsă din memoria timpului. Era totodată locul care adăpostea aşa-zisa cutie, căreia Julian îi spunea Albero della Vita, ţinta supremă a aspiraţiilor sale de colecţionar şi, în acelaşi timp, factorul hotărâtor în destinul tatălui lui Michael.

Pe măsură ce derula în minte întâmplările din ultima oră, Michael avea senzaţia tot mai acută că Stephen Kelley e deja mort şi că mâinile sale sunt mânjite de sângele lui. Se întreba totodată dacă Stephen merita să fie salvat. Până la urmă, nu exista nicio legătură reală între ei, iar Michael nu aştepta nimic de la Kelley. Nu încercase niciodată să-l găsească sau să dea de el. Îşi abandonase fiul, care era acum singura lui speranţă. Iar, dacă Michael s-ar fi hotărât să încerce, dacă ar fi ajuns la concluzia că merită, nu ar fi putut nici în ruptul capului să-şi înceapă misiunea într-un loc atât de securizat. Fără harta pe care Genevieve îl pusese s-o distrugă, nu numai că nu avea niciun fel de indicii despre locul furtului, dar nu ştia nici măcar ce anume să caute. Chiar dacă şi-ar fi dorit să facă ce i se ceruse, realiza că totul putea fi sortit eşecului. Eşecul nu presupunea doar moartea tatălui său; putea însemna orice, de la a-şi găsi sfârşitul în Siberia până la a suporta ura fără margini şi răzbunarea lui Julian.

Michael mai înfruntase şi înainte greutăţi copleşitoare şi reuşise să se descurce, chiar dacă părea că nu are nicio şansă. Dar problemele pe care le avea acum păreau de netrecut. Erau peste puterile sale. Pentru un moment, se gândi să adune toate informaţiile pe care le putea obţine şi să meargă cu ele la poliţie, cu riscul de a fi arestat şi băgat din nou la închisoare.

În cele din urmă, reuşi să se adune, îndreptându-şi atenţia către seiful din faţa sa, şi sperând să găsească acolo o soluţie la problemele sale. Ascunse biletul de la Genevieve în buzunar, apoi se uită la încuietoarea complicată. Scoase o trusă maro de buzunar, o deschise şi puse pe masă tot felul de unelte sofisticate.

*

Lemnul masiv al biroului se potrivea cu corpurile bibliotecii şi cu tavanul casetat. Busch nu mai văzuse niciodată o piesă de mobilier atât de fin lucrată, înconjurată de trofee ale bogăţiei: carpete persane în culori închise, scaune din piele cu spătar înalt, jilţuri ale marilor latifundiari. Pe măsură însă ce se holba la ecranul computerului, nu mai avu răgaz să admire interiorul fastuos al bibliotecii. Julian Zivera nu era un simplu om, era o întreagă industrie. Avea abilităţi pentru orice, de la afaceri la medicină, însă cel mai mult îl pasiona religia şi tot ce avea legătură cu acest domeniu. Zivera era liderul sectei Adevărul Domnului, o combinaţie de credinţă şi ştiinţă, ai cărei adepţi fideli depăşiseră o jumătate de milion, în doar douăzeci şi cinci de ani. Fondatorul acesteia, un francez pe nume Trepaunt, îi încredinţase secta ginerelui său, Julian, înainte de a muri.

Această sectă îşi avea sediul într-o mănăstire de pe ţărmul coastei corsicane. Complexul întins pe aproape zece mii de hectare era dotat cu diverse facilităţi pentru cercetare, birouri, laboratoare medicale, toate aflate sub controlul său. Construcţia cu aspect de castel funcţionase ca mănăstire vreme de aproape două sute de ani. Fusese înainte reşedinţa de vară a familiei conducătoare. Aceasta donase castelul bisericii în 1767, astfel încât domeniul să nu încapă pe mâinile stăpânirii franceze care cumpărase insula mediteraneeană de la genovezi.

La rândul ei, secta cumpărase edificiul de la călugării care se aşezaseră mai aproape de Continent, din cauza numeroaselor dispariţii. Clădirea fusese renovată pentru a încorpora noile tehnologii. Se păstrase însă vechiul stil arhitectural, în semn de respect pentru cei care, întru credinţă, puseseră bazele bisericii. Secta Adevărul Domnului era monoteistă, o excrescenţă radicală a catolicismului, care nu mai putea fi încorsetată de politica Bisericii. Părinţii spirituali ai acesteia considerau că religia organizată era din ce în ce mai răsuflată şi un stereotip, ignorând cerinţele prezentului, realităţile ştiinţifice, pentru a menţine intactă orânduirea spirituală stabilită acum cinci sute de ani. Convingerile unui creştin nu se aflau mereu în concordanţă

cu dogmele Bisericii. Filozofiile despre lume şi viaţă nu erau întotdeauna aceleaşi. Adevărul Domnului credea într-un singur Dumnezeu. Multe dintre învăţăturile morale din Biblie erau respectate, însă interpretau Cartea Cărţilor ca pe o hiperbolă, ca pe o colecţie de pilde. Se axa mai degrabă pe ştiinţă ca să motiveze creaţia omului şi a universului, dar asta nu înseamnă că nu credeau că Dumnezeu este Creatorul universului. Erau doar de părere că lumea nu fusese creată în şase zile, că omul era făcut din ceva mai mult decât lut, că femeia se trăgea din ceva mai mult decât coasta unui bărbat. Nu exista nicio îndoială în concepţia sectei că Dumnezeu era avocatul suprem, că toţi vor da socoteală în faţa lui. Miracolele existau, iar noţiunea de suflet era valabilă pentru toată lumea; Raiul şi Iadul îi aştepta pe oameni în funcţie de faptele lor.

Biserica devenise puternică. Membrii ei, spre deosebire de adepţii altor religii, nu erau revendicaţi din orice pătură socială – din această sectă făceau parte numai bogătaşii, oamenii cu influenţă, cei educaţi şi cei de succes. Magnaţi industriali, oameni de viţă nobilă şi celebrităţi se perindau prin campusul acestui sediu. Rezultatul era că situaţia financiară a sectei era cu mult mai bună decât a multor ţări. Fondatorii îşi sporeau veniturile an de an doar din taxa minimă de înscriere, care era de zece mii de dolari. Iar congregaţia nu primea doar alinare spirituală şi luminarea sufletului în schimbul donaţiilor ei, ci contribuia activ şi la descoperirile medicale pe care le conducea Zivera şi la afacerile sale bine drămuite. Adevărul Domnului încuraja ştiinţa şi, de la sine înţeles, economia. Dacă erai unul dintre credincioşi, erai automat unul dintre beneficiarii profitului. *Crede şi vei culege roadele credinţei tale chiar astăzi, nu după ce vei fi dat deja colţul!* Era un model de armonie între muncă, familie, credinţă şi ştiinţă.

Asta fusese şi ceea ce îl şocase pe Busch. În ţările din lumea a treia, nu mai existau secte autentice, nu mai găseai misionari sperând să îi aducă pe calea cea dreaptă pe ceilalţi. Aceasta era o religie a elitei, a celor aleşi, a celor educaţi, a

celor bogaţi; până la urmă, era pentru cei care realizaseră că nu sunt compatibili cu religia lor originară. Era un club exclusivist pentru cei care respingeau tradiţia în favoarea unei noi viziuni care să corespundă cu nevoile lor. Era închegat în jurul unor oameni care se credeau buricul pământului, era pentru cei care vedeau numai partea plină a paharului atunci când se confruntau cu necazurile. Un club al celor care-şi învinuiesc profesorii, antrenorii şi şefii pentru propriile eşecuri şi greşeli, şi asta pentru că în lumea lor nu exista posibilitatea să se fi înşelat în vreo privinţă şi pentru că nu acceptau ca părintele lor spiritual să le spună cum să-şi trăiască vieţile. Religia era o chestiune de alegere şi, dacă decideau să-l vadă pe Dumnezeu altfel decât ceilalţi, nu era nimic de făcut în această privinţă. Julian Zivera era mereu acolo să-i susţină.

Devenise o adevărată modă să fii membru al sectei Adevărul Domnului, unul dintre cei aleşi, unul dintre cei luminaţi. Odată cu alăturarea celebrităţilor în această lume a imitaţiei, drumul era deschis pentru toată lumea. În definitiv, cine altcineva ştia mai multe despre religie, fără a mai pune la socoteală politica şi viaţa în general, dacă nu celebrităţile?

Busch continuă a citi, căutând piste care nu erau de găsit. Verifică toate informaţiile despre Julian Zivera, chiar şi cele din reviste: programul lui, imprudenţele, greşelile, toate muşamalizate de o firmă de PR. Toată lumea credea că Julian Zivera era un sfânt capabil să meargă pe apă; Busch ştia însă adevărul, iar Michael văzuse cu ochii lui ce fel de om era. Erau mult mai multe lucruri în spatele informaţiilor de pe internet, era mai mult decât putea rezuma un raport anual, decât putea spune un verset biblic. Niciuna dintre aceste surse nu reuşea să scoată la iveală răspunsul la întrebarea pe care şi-o punea Busch. De ce un bărbat cu o avere imensă, cu o putere extraordinară, un om cu o astfel de influenţă religioasă ar răpi un avocat din Boston şi ar cere la schimb o simplă cutie?

*

Susan se afla într-un dressing încăpător, mai mare decât majoritatea dormitoarelor normale. Era plin de costume elegante, cămăşi, haine de stradă, pantofi eleganţi, pantofi sport Adidas şi echipamente sportive – toate bărbăteşti. Pe corpul de mobilier din mijloc al dressingului se aflau două fotografii: una înfăţişând un bărbat atrăgător de vreo douăzeci şi cinci de ani şi cealaltă, o femeie cam la patruzeci de ani. Uşa camerei secrete – ascunsă în spatele oglinzii uriaşe –, de unde scosese cutia de metal, era încă deschisă. Susan făcuse tot ce putuse ca să evite atât cele două fotografii, cât şi camera ascunsă; simţea că se amestecă în cele mai adânci secrete ale lui Stephen, în sanctuarul intimităţii sale, unde numai el trebuia să aibă acces. Stephen îi spusese codul pentru a deschide uşa secretă, pentru ca ea să poată să-i dea lui Michael caseta. Îi zisese să i-o dea imediat, fără alte detalii.

Acum, singură cu gândurile ei, renunţă la aerul ei dur şi se aşeză pe podeaua dressingului. Curând, lacrimile începură să-i şiroiască pe obraz: erau lacrimi de frustrare, de frică, lacrimi vărsate pentru toate pierderile pe care părea să le fi avut de-a lungul întregii sale vieţi. Totul ieşise de sub control cu un an în urmă; chiar în momentul în care avea impresia că lucrurile începeau să se liniştească, lumea ei se prăbuşise încă o dată. Ea şi Stephen suferiseră o pierdere pentru care nu erau pregătiţi şi încercau, până în momentul de faţă, să înveţe să ia lucrurile aşa cum sunt. Ceea ce îi unise şi mai mult erau dramele prin care trecuseră. Nu se aveau decât unul pe celălalt. Acum, odată cu răpirea lui Stephen, nu mai avea pe nimeni. Singura persoană care era capabilă să-i fie alături dispăruse şi nu avea la cine altcineva să apeleze. El fusese *întotdeauna* alături de ea: îi asigurase primul loc de muncă la biroul de avocaţi, o instruise pentru o carieră în firma lui de avocatură. Susan îi datora totul.

Refuza să-i lase pe oameni să-i vadă suferinţa, să o vadă plângând; nu suporta să fie considerată o femeie slabă. Însă acum, că era singură, se putea descărca în voie. Tremura din toate încheieturile, plângea în hohote. După cinci minute însă,

se opri la fel de brusc cum începuse. Îşi limpezi mintea, îşi alese un cuvânt pe care să se concentreze şi, folosind o tehnică yoga, îşi regăsi pacea interioară; era o stare înşelătoare, însă o ajută să se calmeze. Se ridică şi păşi prin uşa ascunsă. În camera în care intră, lumina era încă aprinsă; era un refugiu sigur în eventualitatea unei crize sau a unui asalt. Acum însă, îşi pierduse utilitatea care îi fusese destinată.

Intră; era ora zece fără opt minute. Ecranele sistemului de securitate ocupau un perete întreg, urmărind tot ce se întâmplă în fiecare încăpere din casă. Îl văzu pe Michael St. Pierre în living, deschizând încuietoarea casetei negre; bărbatul care se prezentase drept Paul Busch stătea în bibliotecă, absorbit de ecranul computerului. În restul casei era o linişte profundă. Se întoarse de la biroul cu monitoare spre peretele din spate. Acolo se afla un dulap pentru arme, cu uşa deschisă, întreaga cameră era însă cât se poate de securizată. Se gândi pentru o secundă să ia una dintre armele care se aflau înăuntru, dar ezită. Cei doi bărbaţi erau într-adevăr nişte străini, dar nu păreau o ameninţare.

Când privi peretele din faţa ei, simţi că inima îi stă în loc, la fel cum se întâmplase cu cinci minute mai devreme, când intrase în acest sanctuar. Peste tot erau fotografii. Le privi pe fiecare în parte – erau mai mult de patruzeci – şi majoritatea aveau colţurile îndoite şi erau decolorate de timp, aproape şterse. Erau fixate cu piuneze şi meticulos aranjate. Deşi nu îl înfăţişau pe Stephen, spuneau mai multe despre el decât despre persoanele fotografiate; revelau mult mai multe lucruri decât auzise Susan vreodată despre el.

Dulapul din care scosese caseta rămăsese deschis. În timp ce se îndreptă spre el pentru a-l închide, observă un dosar roşu, gros, înţesat de hârtii. Pe copertă era scris simplu: *Michael St. Pierre*. Îl ridică şi-l deschise. Se gândi de două ori înainte să facă asta; cu toate astea, nu era momentul să-şi facă griji că îi violează intimitatea.

Începu să citească, iar inima îi bătea cu putere; nu erau lucrurile la care se aştepta. Dosarul conţinea hârtii care reflectau anii de şcoală ai lui Michael. Erau decupaje din ziare cu meciurile de fotbal câştigate datorită lui Michael, copii după carnetele lui de note din liceu şi din colegiu. Mai erau fotografii, unele din anuare, unele făcute de la distanţă, pe furiş. Însă cel mai tare o şocă şi o îndureră ultima parte a dosarului.

Susan închise repede dosarul. Când îl puse la loc în dulap, observă încă două dosare asemănătoare celui pe care tocmai îl răsfoise. Închise dulapul şi stinse monitoarele. În timp ce stingea lumina, fu cuprinsă din nou de îndoieli. Se întoarse la dulapul plin cu arme şi privi colecţia de baionete şi de pistoale. Stephen nu-i vorbise niciodată despre acestea, nici nu făcuse vreo aluzie la faptul că ştie să mânuiască vreo armă. Se întreba dacă era doar o colecţie pe care o admira cu mândrie sau dacă păstra acele arme pentru a se proteja de un fiu pe care îl abandonase şi care ar fi putut apărea oricând pentru a-i cere socoteală.

Capitolul 13

Impresionantul Boeing Business cu reacţie ateriză pe aeroportul Logan din Boston, de unde avea să decoleze câteva ceasuri mai târziu. Era aproape ora prânzului când avionul privat zbura deja deasupra Atlanticului, pe un cer senin. Stephen Kelley se afla într-o cabină privată din capătul aeronavei.

După ce fusese răpit cu brutalitate din propria casă, Stephen zăcuse cu o cagulă pe cap, imobilizat, pe podeaua unei maşini. Îi lipiseră un telefon mobil de urechea dreaptă, acoperită, iar un ins cu accent italian îi vorbise cu glas scăzut, spunându-i că nu va păţi nimic dacă va fi în stare să-l convingă pe Michael St. Pierre că este tatăl său adevărat.

Fusese apoi condus direct într-un hangar privat din Logan, împins pe scări şi aruncat în camera unde se afla acum. Îl lăsaseră legat şi cu cagula neagră pe cap în timp ce îi scoseseră din buzunare telefonul mobil, cărţile de credit, carnetul de conducere şi banii.

Când i se trăsese cagula de pe cap, văzuse trei bărbaţi robuşti înconjurându-l şi indicându-i din ochi să rămână aşezat şi să nu încerce să facă vreo prostie. Deşi avea cincizeci şi opt de ani, Kelley era un om în putere. Încă din tinereţe urmase un regim de viaţă strict, cu jogging, box şi antrenamente fizice susţinute şi, chiar dacă ar fi avut treizeci şi opt de ani şi nu cincizeci şi opt, era conştient că nu avea nicio şansă

în faţa vreunuia dintre mardeiaşii cizelaţi din faţa lui. Aceştia erau masivi, înalţi şi nu făceau prea multe mişcări, iar Stephen ştia că acest lucru dovedea că erau oricând pregătiţi să ucidă. După ce îl dezlegaseră, şeful lor, un individ cu păr negru scurt şi cu perciuni, începuse să se plimbe prin cabina înţesată cu mobilă. Îi arătă baia, barul plin de „provizii“, ochelarii de cristal Tiffany păstraţi într-un toc de piele şi un soi de cămară ticsită cu mâncare, ziare şi reviste.

– Unde mergem? întrebă Kelley.

Bărbatul se apucase să strângă lucrurile lui Kelley, făcându-se că nu aude.

– Cine eşti? întrebă el din nou.

Cei trei bărbaţi nu-l băgară în seamă, apoi părăsiră camera. Zgomotul puternic al încuietoarei răsună în toată încăperea, lăsându-l singur cu vibraţiile insuportabile ale motorului de avion.

– Ce dracului se întâmplă?!

Capitolul 14

Julian păşi pe terenul de joacă acoperit de zăpadă, urmat la câţiva paşi de un băieţel de nouă ani, care îl provoca, râzând de înălţimea lui şi de faptul că făcea pe domnul Ştie-Tot. Ceea ce părea iniţial o joacă de copii se transformase în ceva cu totul diferit; Julian scăpase de-a dreptul de sub control inocentul joc de-a prinselea. Se forţă din răsputeri, dar nu mai putea respira; plămânii lui erau obosiţi. Marco îl prinse în cele din urmă şi îl trânti în zăpadă. Toţi copiii din parc veniră într-un suflet, încercuindu-i pe băiatul blond şi pe inamicul lui brunet. Julian nu putea auzi decât ţipetele: „Luptă, luptă, luptă!", dar rămase nemişcat, cu frica în vene, neştiind ce să facă.

În jurul său se adunaseră copii care râdeau cu gura până la urechi; nimeni nu empatiza cu el, nimeni nu-i sărea în ajutor. Marco tăbărî pe el şi începu să-i bage zăpadă sub cămaşă, plesnindu-l peste faţă. Julian încercă să se apere, dar rămase complet neajutorat în faţa adversarului său, iar o voce de profesor îi şoptea: *Nu ridica niciodată pumnul împotriva aproapelui tău... Întoarce şi obrazul celălalt...*

Ochii lui o fixară apoi pe Arabella, fata cea nouă. Abia ajunsese cu două zile înainte şi devenise noua lui soră. Ea stătea pur şi simplu acolo şi îl privea în timp ce plimba o pisicuţă albă. Avea zece ani, era mai mare şi mai puternică decât

toţi ceilalţi, dar nu scosese o vorbă, în timp ce Marco îl pălmuia fără să se oprească.

Apoi se întâmplă. Marco nu o făcuse intenţionat şi nu înţelesese consecinţele acţiunii lui – doar nu lovise atât de tare. Pe faţa lui Julian se citea confuzia – nu înţelegea de ce, dintr-odată, nu mai putea respira. Era ca şi cum ar fi fost sub apă, cu răsuflarea tăiată, tânjind după o gură de aer. Dar în zadar. Toată lumea văzu cum se înroşise la faţă. Mulţimea de copii amuţise în timp ce el îşi puse mâna la gât, vrând să îndepărteze acel ceva invizibil care-l împiedica să respire. Apoi se auziră ţipete, copiii intrară în panică, iar Marco sări de pe el şi fugi.

Tânărul Julian înţelese de ce. Îl priveau cu toţii pe micuţ stingându-se... şi acel băieţel era chiar el. În timp ce copiii se împrăştiau, numai Arabella se holba tăcută la el, legănându-se şi mângâindu-şi pisica. Stătea pur şi simplu acolo, fără să ridice un deget ca să-l ajute. Iar el nu se gândea decât că nu voia să moară.

Întunericul îi împăienjenise ochii, lumea se destrăma, plămânii îi ardeau în timp ce încerca să respire cu orice preţ. Îşi repeta fără oprire: *Nu vreau să mor, nu vreau să mor...*

Julian zăcea în pat – un băieţel de opt ani chircit în căldura păturilor. Era într-o continuă cursă cu mintea lui de copil care delira. Vântul iernii bătea atât de tare, încât mişca flăcările din şemineu. Privi tabloul de pe perete. Îngerul pictat părea să-l privească fix. Aripile lui enorme şi albe ocupau aproape toată pânza; pictura îl înfăţişa luându-şi zborul dintr-un copac aurit spre un cer înnorat. În mână avea o cutie de culoarea aurului, ce strălucea ca un soare.

Nu ştia ce se întâmplase, însă reuşise să scape. Se trezise pe terenul de joacă – mama sa şi încă cineva se aflau acolo, mânuind tot felul de ace şi stetoscoape. Le văzuse cum zâmbeau eliberate. Trecuse cu bine de criza de astm, însă îl duseseră la

spital pentru un control. Nu păţise nimic. Îi recomandaseră un inhalator şi îl lăsaseră să plece acasă, cu mama sa.

Genevieve intră în cameră şi închise uşa. Zâmbi călduros şi se aşeză lângă el pe marginea patului.

– Ce mai face băiatul meu?

– Mă simt bine.

– Doar bine?

Trase mai bine pătura peste el, acoperindu-l şi mai mult. Julian dădu din cap.

Genevieve îşi aranjă părul negru după ureche şi se întinse lângă el.

– Câteodată copiii sunt foarte răi, iar felul în care ne comportăm cu ei ne face să ne maturizăm. Faptul că nu ai ripostat mă face să fiu foarte mândră de tine, Julian. Marco e foarte îngrijorat. Nu şi-a dat seama, nu voia să te lovească atât de rău.

Julian nu spuse nimic; asculta pur şi simplu cuvintele mamei sale.

– O să-i fie dor cu siguranţă de televizor şi desert în următoarea lună. Genevieve surâse, iar el îi întoarse un zâmbet slab, de convalescent.

Julian se simţea mai bine acum că aflase că Marco primise o pedeapsă de care lui îi era groază.

– Ai văzut pisica Arabellei, fata cea nouă? întrebă Genevieve.

Julian o privi pe mama sa în ochi.

– Nu.

– A dispărut. Mi-ar plăcea să vii cu mine să o căutăm mâine-dimineaţă. În afară de hainele de pe ea, pisica e tot ce are.

– E rea, mamă. Nici n-a încercat să mă ajute astăzi.

– E doar speriată, dragul meu, nu are decât zece ani şi e singură-singurică pe lume. E de datoria noastră să o facem să se simtă iubită.

– Mamă – vocea lui Julian era joasă, ezitantă –, de ce am tot mai mulţi fraţi şi surori?

Genevieve se uită în ochii lui.

– Julian, pe această lume, unii copii nu sunt la fel de norocoşi ca tine. Unii nu au mamă şi tată.

Julian îşi întoarse privirea către mama sa.

– E foarte important să iubeşti şi să fii iubit. Ştiu că-ţi este greu să vezi mereu alte feţe, dar nu trebuie să uiţi că tu eşti băiatul meu special. Genevieve îşi frecă nasul de urechea băiatului. Cine mai are propria cameră?

Julian îi zâmbi.

– Nimeni.

– Cu cine stau eu cel mai mult?

– Cu mine.

– Cine e singurul meu băiat?

Julian zâmbi uşor ruşinat.

– Bine, mă bucur c-ai înţeles. Îl mângâie pe cap, ciufulindu-i părul blond. Hai să-ţi spun un secret: mâine o să fie ziua noastră. O să fim doar noi doi şi o să facem ce vrei tu.

Dar băiatul nu mai asculta. Ea observă că se uita la tabloul de pe perete.

– Mami?

– Da, dragule?

– Ce e în cutie?

Genevieve privi pictura cu îngerul de pe perete. Pentru un moment, faţa i se lumină în bătaia flăcărilor din şemineu şi căzu pe gânduri. În cele din urmă, se întoarse spre Julian şi îi zâmbi delicat. Se aplecă şi îl sărută pe frunte, apoi îi şopti:

– Speranţă.

Genevieve se îndreptă spre uşă, dar se mai întoarse o dată spre Julian.

– Somn uşor! Te iubesc!

Închise apoi uşa în urma ei.

Odată ce auzi uşa închizându-se, Julian numără până la douăzeci, dădu pătura la o parte şi sări din pat. Merse de-a buşilea, întinse mâna sub pat şi scoase de acolo o cutie mică de carton. Desfăcu capacul şi privi o pisică albă mică, dormind încolăcită ca o minge. Julian se gândea că fata cea nouă

nu încercase deloc să-l ajute, că fusese atât de rea cu el, ca aproape toţi ceilalţi copii, de altfel. Îl porecleau *Slăbănogul* sau *Ciudatul* şi îl tratau toţi de parcă ar fi fost un străin în propria casă. În ciuda faptului că ei erau cei orfani. Asta îl deranja cel mai mult, îl enerva atât de tare, încât nu se mai putea controla: tremura, iar lacrimile îi şiroiau pe obraji. Nu putea nici măcar să-i spună mamei sale, probabil nu l-ar fi înţeles. Îi ura pe ceilalţi copii mai mult decât orice pe lume.

Julian privi pisica şi o mângâie, trecându-şi degetele prin blana ei moale şi albă. Zâmbi, închise cutia şi se îndreptă către şemineu. Dădu la o parte grătarul şi, fără să ezite vreun moment, aruncă în foc cutia. Privi cum se înnegreşte, cum sare capacul şi iese o lăbuţă şi cum se retrage apoi. Curând, cutia începu să vibreze şi să se clatine pe buştenii care ardeau, mişcându-se încoace şi încolo în timp ce mirosul acru de carne arsă începea să umple camera. Nimic din ce auzise până atunci nu se compara cu mieunatul pisicii. Se gândi la Arabella; voia ca aceste zgomote să fie ale ei, ca ea să fi fost în cutia de carton. În cele din urmă, cutia se înnegri toată şi scoase scântei, iar pâlpâitul flăcărilor se oglindea în ochii albaştri ai băiatului de opt ani.

După ce se făcu linişte şi cutia dispăru printre lemnele care ardeau, Julian traversă camera şi se urcă înapoi în pat. Se mai uită o dată la tabloul de pe perete, luminat de flăcări, şi zâmbi. Mintea lui fu dintr-odată eliberată de ură şi de mânie. Senzaţia de vertij îi dispăruse şi adormi într-o clipită.

*

Julian se ridică din scaunul său în capul oaselor, visele despre copilăria sa dispărură, dar inima îi bătea puternic. Privi oceanul şi, după câteva momente, mintea i se limpezi când auzi ţipetele lui Stephen Kelley; zgomotele veneau din spatele avionului.

Zâmbi.

Capitolul 15

Michael stătea rezemat pe canapea; salonul elegant părea că se prăbuşeşte pe el. Toate lucrurile la care se gândise în ultima oră i se şterseseră din minte; se concentra doar asupra casetei din faţa lui. Se chinuia de un sfert de oră să spargă încuietoarea, timp pe care în general nu şi-l permitea pentru că risca fie surprins de cineva. În plus, sistemele de securitate monitorizau absolut tot, de la căldura corpului până la respiraţie. Uneltele mici şi complexe pe care Michael le purta mereu cu el pătrundeau în încuietoare; acele negre din metal subţire desfăceau mecanismele complicate ale casetei. Michael le mânuia cu dexteritate şi cu răbdare. Imediat al doisprezecelea arc cedă, Michael deschise uşor capacul cutiei şi privi înăuntru cu interes.

Se uitase deja prin hârtiile din mapa de piele pe care i-o lăsase Zivera. O grămadă de documente despre Kremlin, despre istoria, arhitectura şi misterele sale. Evenimente istorice, legende şi poveşti ruseşti. O lume plină de frumuseţe, stil şi fineţe, care fusese ignorată aproape în totalitate de către Occident.

Michael studie prima parte a documentelor, încercând să reţină evenimentele:

Odată cu prăbuşirea Imperiului Bizantin, ultimul împărat, Constantin al XI-lea, i-a trimis nepoatei sale, Sofia Paleolog, biblioteca şi artefactele regatului ca dar de nuntă;

ea urma să se căsătorească cu Prinţul Moscovei, Ivan al III-lea. Cu toate că era un gest minunat, un cadou de nuntă cu totul special, acesta fusese de fapt, în ciuda tuturor aparenţelor, un act de extremă viclenie – trimisese una dintre cele mai mari comori din istorie cât mai departe de centrul civilizaţiei. La acea vreme, Rusia era cel mai îndepărtat punct al civilizaţiei europene, deci locul ideal pentru a ascunde o colecţie de înţelepciune şi bun-gust, pentru care se luptau puterile statului şi părinţii spirituali ai mai multor secte religioase.

Ajungând în Rusia, Sofia a găsit aici un oraş măcinat de înşelăciune, furtişaguri şi incendii. Dorind să protejeze marea ei comoară, a aranjat să se lanseze într-o aventură arhitecturală fără precedent. L-a chemat la curtea sa pe cunoscutul arhitect Aristotel Fioravanti, primul dintre cei care au introdus influenţe arhitecturale italiene şi bizantine în Rusia. Catedrala Adormirea Maicii Domnului a rămas până azi una dintre capodoperele istorice ale Kremlinului, atât din punct de vedere conceptual, cât şi arhitectural. Însă cea mai mare creaţie a sa, care îi depăşeşte de departe reputaţia, a fost văzută doar de câteva persoane. În subterana Kremlinului, Fioravanti a proiectat şi a construit o lume ramificată, pentru ca prinţesa Rusiei să-şi depoziteze grandioasa bibliotecă. Schiţa includea tuneluri, seifuri şi camere elegante săpate în piatră albă. Era un fel de sanctuar în care putea locui şi unde îşi putea ascunde cărţile şi artefactele – o lume a cavernelor plină de labirinturi şi râuri, pasaje şi cripte în care puteai pătrunde prin intrări secrete, cunoscute doar de câţiva membri ai familiei regale. După ce această capodoperă a fost finalizată, Fioravanti a cerut să se întoarcă în ţara lui natală, Italia, unde a fost aruncat în închisoare pentru a nu putea vorbi cu nimeni despre lumea subterană pe care o proiectase.

Construcţia tunelurilor, a seifurilor şi a pasajelor secrete a fost preluată de strănepotul prinţesei, primul ţar al Rusiei. El a adus arhitecţi renumiţi, însă intenţiile sale erau cu totul altele. Camerele de tortură, celulele de închisoare şi tunelurile secrete erau preferatele lui Ivan al IV-lea sau, cum a rămas cunoscut în istorie, Ivan cel Groaznic. Viziunea lui

era cu mult mai pragmatică şi a mers atât de departe încât a ordonat confecţionarea unui seif mult mai greu de deschis pentru a păstra şi ascunde mai bine moştenirea familiei.

Când a simţit că se apropie de moarte, s-a asigurat că toţi cei care ştiau de existenţa lumii subterane vor fi ucişi. Decretase ca Liberia, cu tot ce conţinea ea, să fie ştearsă pentru totdeauna din memoria tuturor, din istorie.

Michael avea o presimţire rea când se gândea la această lume plină de mituri a Rusiei subterane, şi asta nu din cauza faptului că tocmai aflase de această bibliotecă şi de ce anume ascundea ea – inclusiv faimoasa cutie –, ci pentru că nu avea nici cea mai vagă idee cum ar fi putut ajunge acolo.

În cele din urmă, îşi concentră atenţia asupra cutiei negre pe care tocmai o deschisese. Dădu capacul la o parte şi descoperi o pânză. O scoase şi o desfăşură; avea lăţimea de un metru şi lungimea de un metru şi jumătate şi părea să fie o copie a picturii pe care o furase din Geneva; avea aceeaşi mărime şi era pictată pe o pânză foarte groasă. O ridică; era într-adevăr o operă de artă, înfăţişând un înger senin ce se înălţa dintr-un copac aurit spre cer; aripile sale enorme erau desfăcute, iar în mână avea o cutie tot de culoarea aurului, care trimitea raze.

Michael avu un moment de déjà-vu; scoase cuţitul şi înfipse lama pe marginea pânzei, iar oţelul ascuţit alunecă uşor. Tăie pânza pe margine şi separă harta de pictură, apoi privi cu atenţie harta. Era complexă, o copie foarte bună a celei pe care o distrusese în Geneva. Părea să descrie zece planuri redate tridimensional, toate notate în rusă şi în latină. Erau schiţate structurile de la suprafaţă, multe dintre ele în basorelief. O schiţă complexă a unei cutii aurite, înconjurată de notaţii în limba rusă, ocupa marginea din exterior. Detaliile părţii superioare a cutiei erau, fără îndoială, o capodoperă în sine. Michael studie imaginea complexă a casetei, întipărindu-şi-o în minte. Sub capacul de o frumuseţe subtilă se afla ceva lucrat cu o incredibilă fineţe a detaliilor. Era un simbol al

eleganţei, al vieţii, departe de orice îşi închipuise. De fapt, nimeni nu şi-ar fi putut imagina vreodată aşa ceva.

Tot în josul hărţii, lângă linia care marca un râu subteran, erau indicate trei seifuri, ca nişte camere enorme; deasupra fiecăreia atârna câte un portret al morţii. Michael nici nu avea nevoie să ştie să citească în rusă sau în latină. Înţelegea perfect despre ce era vorba şi unde ar ajunge dacă ar porni în căutarea cutiei care i-ar fi răscumpărat tatăl. Pentru Stephen Kelley, această cutie însemna pur şi simplu viaţă sau moarte.

– Şi ce-ai de gând să faci? întrebă Busch, fluturând biletul de la Genevieve în faţa lui Michael.

Acesta nu se mişcase de pe canapea de când citise documentele despre Kremlin şi studiase harta de la Genevieve. Răsfoise dosarele, uimit de conţinutul lor detaliat, şi încerca să înţeleagă ce avea de făcut.

– M-ai auzit? întrebă Busch din nou.

– Ai citit biletul, ce părere ai?

– Nu ştiu, totul pare o coincidenţă atât de confortabilă, spuse Busch sceptic. Nu te supăra, dar e o nebunie... Cât despre Kremlin, n-ai cum să reuşeşti acolo.

– Ştiu şi eu... Nu trebuie s-o lăsăm pe Susan să vadă harta.

Busch o împături, strânse şi pictura, apoi le puse înapoi în casetă.

– E tatăl tău, Michael. Ce-ai de gând să faci?

– Tatăl meu e mort, spuse Michael, la fel şi mama. O curge sângele lui Kelley prin venele mele, dar nu el m-a crescut. În ziua în care m-a părăsit a renunţat la dreptul de a mă considera fiul lui.

– Nu e chiar aşa. Adu-ţi aminte, ai venit să-l cauţi. Mi se pare că sentimentul de vinovăţie vorbeşte în locul tău, ca şi cum ai încerca să construieşti un zid în jurul inimii pentru a scăpa de responsabilitate. Busch îşi îndulci puţin vocea şi se întoarse spre Michael: Credeam că vrei să-l găseşti.

– Asta am crezut şi eu, dar poate... Michael simţi scrisoarea de la Mary în buzunar. Poate nici n-am vrut s-o fac cu adevărat. Şi nu cred că voia nici el să-l găsesc.

– Stephen e un om bun.

Michael se întoarse şi o văzu pe Susan intrând în cameră.

– Nu merită asta, spuse ea. Dacă l-ai cunoaşte...

– Nu-l cunosc şi nici nu ştiu dacă el ar fi vrut să mă cunoască. Părea să ştie cine sunt, dar nu m-a căutat niciodată, spuse Michael clătinând uşor din cap. Nu cred că ar fi nedrept dacă aş spune că unicul său interes este să-l salvez.

Susan se uită pentru câteva secunde la Michael, apoi se îndreptă spre el, încercând să-şi controleze furia.

– Vino cu mine.

Michael îl privi mai întâi pe Busch, apoi pe Susan. Se ridică şi o urmă: ieşiră din bibliotecă, o luară prin hol, apoi urcară scările. Trecură pe lângă tablouri minunate cu munţi şi râuri, înfăţişând peisaje sălbatice sau aglomeraţii urbane. Şirul de pânze forma o galerie care se prelungea şi în holul de la etaj.

– E un om bun, Michael.

– Ascultă, sunt sigur că aşa e, dar treizeci şi unu de ani este un timp destul de îndelungat în care şi-a ignorat propriul fiu. Unde mergem?

Susan îl duse în dormitorul elegant, construit din lemn închis la culoare, şi îi atrase atenţia asupra unui dulap uriaş, dublu.

– Dacă nu te pot convinge – împinse din nou oglinda şi deschise uşa camerei ascunse –, poate te convinge el.

Susan pătrunse în cameră, deschise cele două sertare ale consolei din perete, se întoarse şi ieşi, lăsându-l pe Michael singur în întuneric. El aprinse lumina şi intră. Nu băgă în seamă armele, nici panourile sistemului de securitate; ignoră sticlele cu vin şi cutiile cu trabucuri cubaneze. Instalase unele asemănătoare şi pentru clienţii săi. Buncăre complet echipate pentru urgenţe, care deveniseră simple dulapuri pentru haine, brizbrizuri ornamentale şi nişte marfă de contrabandă.

Michael se uita pur şi simplu la pereţi, la felul anost în care fuseseră aranjate fotografiile, pierzându-se în expoziţia din faţa sa. Privi fotografiile; toate surprindeau o singură persoană, aceeaşi de fiecare dată. Erau doar fotografii cu el: un colaj de când era mic până la liceu, un jurnal în fotografii. Trecu ceva timp până când atenţia lui Michael se îndreptă spre dulapurile imense, care dădeau pe-afară. Erau înalte şi adânci. Se uită înăuntru şi fu extrem de surprins, căci tot ce se afla în cameră, inclusiv în acele dulapuri, era cumva legat de el, de viaţa lui. Erau articole de ziar din liceu, fotografii din timpul meciurilor pe care le jucase, fotografii de grup, anuare. O cronologie completă a tinereţii sale.

Erau articole chiar şi despre meciul de fotbal cu echipa Stepinac, când fusese atacant, despre meciurile regionale de hochei, când înscrisese în ultima jumătate de secundă, un program al unui recital de pian pe care-l avusese la opt ani. Şi erau multe fotografii cu el, foarte multe chiar, cu prieteni, zile de naştere, unde era alături de familia St. Pierre – părea o familie fericită, mereu cu zâmbetul pe buze.

La început, Michael se simţi violat, subiectul unei operaţii clandestine; era o fire secretoasă, care îşi crea un mecanism de apărare împotriva oricui ar fi vrut să ştie mai multe despre el. Încercă să-şi calmeze nervii, apoi scoase o parte din hârtii şi fotografii din dulap şi se aşeză pe jos. Începu să citească şi să le răsfoiască, citi absolut tot şi privi fiecare fotografie ca şi cum ar fi fost ceva nou pentru el. Îşi dădu curând seama că viaţa în imagini din faţa sa era privită din perspectiva unui om căruia îi păsa de el, dar care nu putuse să se apropie mai mult. Era un tată care-şi admira copilul de la distanţă, care veghea de la depărtare pentru binele fiului său. Iar Michael se simţi îndurerat pentru omul care îl urmărise de departe, căruia îi fusese interzis dreptul de a se bucura de propriul fiu, sânge din sângele lui. Colecţia nu fusese nicidecum realizată dintr-o obsesie sau din vreun fel de voyeurism – era o colecţie care demonstra mândria unui tată, admiraţia acestuia pentru copilul

la care renunţase din motive demne de respect. Şi Michael realiză că, deşi Stephen îl dăduse spre adopţie, în sufletul său nu-l părăsise, de fapt, niciodată.

Michael studie cu atenţie fiecare foaie de hârtie, fiecare fotografie, fiecare bileţel. Tatăl său avea un dosar mai detaliat despre el decât avea el însuşi.

În cele din urmă, Michael strânse totul şi aşeză dosarele înapoi în dulapul de unde le scosese. Mai aruncă o ultimă privire prin cameră. Era organizată până la ultimul detaliu, asemenea înfăţişării studiate a lui Stephen. Armele în suportul portarme, muniţia separat într-o cutie. Trabucurile erau aranjate în funcţie de marcă şi ordonate în funcţie de dată; o listă bătută la maşina de scris cu numere de telefon pentru apeluri în caz de urgenţă, aşezată chiar lângă telefon. Michael constată cu surprindere că omul era dur, meticulos. Se tot uita, dar lipsea o fotografie anume. Singura pe care dorea s-o vadă, de fapt.

Nu exista nicio poză cu mama sa.

– O, Doamne! se auzi dintr-odată.

Michael se întoarse şi-l văzu pe Busch stând în uşă, privind fotografiile de pe perete, istoricul prietenului său în imagini.

Busch îl privi, fără să poată scoate o vorbă. Mai văzuse asemenea expoziţii şi cu alte ocazii – în casele criminalilor obsedaţi de victimele lor. Dar acum era altceva. Pentru Busch, totul era limpede ca lacrima. Se afla în faţa unui perete al regretelor, un perete al unui posibil viitor care fusese ratat. O fereastră către inima lui Stephen Kelley.

– Nu cred că te-a părăsit nicio secundă, spuse Busch încet.

Michael îl privi fără să scoată un cuvânt. Stinse lumina, ieşi din camera securizată şi intră în dormitorul încăpător al lui Kelley.

– Mergem în Rusia, nu? întrebă Busch şovăielnic.

Michael şi Busch ieşiră din dormitor şi se îndreptară spre scări.

– Nu vreau să par veşnicul pesimist, Michael, dar nu te supăra, asta te depăşeşte cu mult. E vorba despre Kremlin,

pentru numele lui Dumnezeu, nu despre un muzeu oarecare. E centrul lumii ruseşti. E Casa Albă, Capitoliul şi Muzeul Smithsonian, toate îngrămădite într-o fortăreaţă rusească. O să ai nevoie de bani, cunoştinţe, noroc, iar ţie îţi lipsesc cu desăvârşire toate trei.

– Întotdeauna mi-ai adus o rază de speranţă când aveam nevoie.

Michael îi zâmbi ironic prietenului său.

– Mda, în fine... Nu-mi place să spun asta, dar de unde ştii că nu-l vor ucide între timp pe aşa-numitul Stephen?

Michael intră din nou în bibliotecă, fără să ştie ce să spună. Răspundea de soarta lui Stephen Kelley, simţea că viaţa lui este în mâinile sale.

– Atâta timp cât îmi exprim intenţia de a le face pe plac şi atâta timp cât nu au cutia, îl vor ţine în viaţă.

– Şi ce se va întâmpla când o vor primi?

Michael se gândi o clipă.

– Nu ştiu încă, toate la timpul lor.

– Vin cu tine.

Susan stătea în uşă, privindu-i ciudat pe cei doi.

Michael o respinse cu o privire şi cu o mişcare din cap înainte de a i se adresa din nou lui Busch:

– Trebuie să găsesc drumul până acolo şi...

– Nu cred că m-ai auzit, îl întrerupse Susan.

– Ba te-am auzit, spuse Michael fără să o privească.

Continuă să vorbească cu Busch.

– Mi-au rămas mai puţin de şaisprezece ore...

Susan îl urmărea prin cameră, oprindu-se mereu exact în faţa lui Michael.

– Ori merg cu tine, ori chem poliţia.

– Poliţia e deja aici.

Michael arătă spre Busch.

– Scuteşte-mă de minciuni! sări Susan.

– Minciuni? întrebă Michael cu un zâmbet confuz. Şi ce-o să le spui?

– Că la cinci minute după ce un fost puşcăriaş a călcat în casa asta, Stephen a fost răpit. Privirea ei acuzatoare se concentra asupra lui Michael. Îi voi lăsa pe ei să rezolve misterul.

– Credeam că eşti o femeie cu picioarele pe pământ, răspunse Michael. Asta l-ar costa viaţa.

– Ce te face să crezi că poţi îndeplini sarcina asta?

Întrebarea lui Susan suna mai rău decât o acuzaţie.

– Pentru început, gândeşte-te că indivizii care l-au răpit pe Kelley sunt de părere că pot s-o scot la capăt. Nu mi-ar fi cerut asta dacă nu ar fi avut încredere în abilităţile mele.

– Abilităţi?

Susan apucă un decupaj dintr-un ziar mai vechi şi i-l trânti în faţă. Era un articol despre arestul lui Michael cu câţiva ani în urmă.

– Eşti un hoţ, un pungaş de rând.

Susan începuse să-şi piardă controlul în timp ce îl mustra pe Michael în fel şi chip.

– E numai vina ta, numai vina ta, nu are nicidecum legătură cu Stephen! Nici nu putea fi pe mâini mai rele.

– Poate că ar trebui să te calmezi, spuse Michael, în timp ce privirile îi alunecau între ziar şi Susan. Sunt foarte multe lucruri pe care nu le ştii...

– Ştiu destule, Michael! zbieră Susan, abia controlându-şi furia. Eşti un egoist şi jumătate, nu ai scrupule! Înţeleg acum de ce Stephen te-a părăsit.

Michael strânse din ochi.

– Scrupule? Uite ce, o femeie care se culcă cu şeful ei...

Susan îi dădu o palmă peste faţă, fără nicio ezitare. Michael nu se clinti, deşi îl plesnise cât putuse ea de tare. La început fu şocat, apoi se înfurie. În cameră se făcu o linişte absolută. Îşi ridică palma pentru a-l mai plesni o dată, dar de această dată Michael o opri, prinzându-i mâna la timp. Apoi îi spuse printre dinţi:

– Ascultă, îmi pare rău pentru logodnicul tău...

– Nu e logodnicul meu.

Susan îşi smuci brusc mâna din mâna lui Michael şi traversă biblioteca. Inspiră adânc, se rezemă de birou şi începu să privească fotografia de pe birou, care înfăţişa un tânăr îmbrăcat în costum pozând lângă Stephen Kelley.

– Ştii cum e să pierzi pe cineva? întrebă Susan, continuând să privească fotografia.

– Glumeşti, nu? spuse Michael.

Simţea cum vechile răni i se deschid.

– Ştii cum e ca persoana pe care o iubeşti să dispară brusc din viaţa ta şi de pe faţa pământului?

Michael continua să o privească. Nu voia să vorbească despre moartea soţiei sale.

– Sunt aproape nouă luni de-atunci. Peter era genul de om bun la toate. Pur şi simplu genial. A terminat liceul la şaisprezece ani, Universitatea Harvard la nouăsprezece, a absolvit Facultatea de Drept la Yale la numai douăzeci şi doi de ani. Dar asta e incomparabil cu sufletul pe care-l avea. Niciodată nu se gândea la el, mereu se lăsa pe ultimul loc. Când a împlinit şaisprezece ani, mama sa a murit. În loc să-şi plângă de milă, şi-a canalizat suferinţa în altă direcţie, ataşându-se şi mai tare de tatăl său şi astfel maturizându-se. Nu era arogant, nu ştia nici măcar înţelesul cuvântului „mândrie"; folosea întotdeauna *noi* în loc de *eu,* nu-i plăcea să fie lăudat, doar dacă ceilalţi primeau la rândul lor creditele care li se cuveneau; uneori le respingea imediat.

Un zâmbet melancolic apăru pe faţa lui Susan.

– Fusese instruit să preia afacerile tatălui său. Mersese pe urmele lui, petrecuse doi ani în biroul său de avocatură; în mai puţin de cinci ani, lucrase în toate departamentele firmei tatălui său şi cunoştea totul mai bine decât şefii săi. Se ferea totuşi de toate titlurile pe care i le dădea tatăl său, acordând credit mai degrabă celor care lucrau mai puţin decât o făcea el. Era cea mai altruistă persoană pe care am cunoscut-o vreodată.

Susan tăcu un moment, concentrându-se asupra fotografiilor cu Peter care umpleau rafturile.

– În luna aprilie a fiecărui an, Stephen şi Peter mergeau la cros pe strada Main din Hopkinton, alături de alte două sute de participanţi. În patru ore ajungeau în Boston, alergând patruzeci şi unu de kilometri umăr la umăr – tată şi fiu. Susan îl privi în cele din urmă pe Michael; un zâmbet trist se desluşea pe chipul ei. Şi ce e cel mai amuzant – Peter ura să alerge mai mult decât orice altceva, însă niciodată nu-i spusese asta tatălui său.

Michael şi Busch ascultau în linişte vocea lui Susan, care trăda tot felul de emoţii.

– Într-o seară, Peter a plecat târziu de la serviciu, după ce l-a ajutat pe un asociat nou cu o mică expunere. Susan se opri, îşi puse mâinile pe cap, iar ochii păreau că i se umflă. L-a lovit o maşină frontal... tatăl său a putut cu greu să-l identifice. Mândria lui Stephen, raţiunea lui de a trăi, singurul său fiu, totul a murit în acea zi. Şi-acum apari tu, opusul lui Peter, tot ce nu a fost el, chiar în faţa casei în care Peter a copilărit.

Michael nu răspunse; cuvintele femeii îi sfâşiară inima.

– Bietul om a petrecut nouă luni plângând după fiul său; după o asemenea pierdere, oricine s-ar fi transformat într-o stană de piatră.

– Şi tu cine eşti? Cel mai bun angajat care vrea să umple golul din viaţa şefului? întrebă Michael.

– În niciun caz. Am fost alături de el, pentru că suntem rude. Stephen e socrul meu – Peter Kelley a fost soţul meu. Broboane de lacrimi se prelingeau pe obrajii lui Susan. Şi cel mai probabil îl vor omorî şi pe Stephen, chiar dacă faci ce-ţi cer.

– Tot ce e posibil, spuse Michael.

Observă şocul pe care îl provocase răspunsul său pe chipul îndurerat al lui Susan. Oricât de mult îl enerva, nu putea să nu empatizeze cu durerea ei, cu pierderea suferită. Era o rană care nu avea să se vindece niciodată, care provoca reacţii neaşteptate. Îl privi pe Busch, care dădea din cap şi, în cele din urmă, îşi îndreptă privirile asupra lui Susan şi adăugă încet:

– Dar nu voi lăsa să se întâmple asta.

Busch văzu schimbarea din comportamentul lui.

Michael se aşezase pe canapea şi începuse să-i explice lui Susan ce se întâmpla. Îi povesti în ce consta de fapt răscumpărarea – numai cutia, obiectul de artă căutat de un bărbat obsedat, i-ar fi putut asigura eliberarea lui Stephen. Îi mai povesti despre Genevieve şi despre Julian, îi explică posibilele probleme pe care le-ar întâmpina în Kremlin. Îi spuse totul, de la început până la sfârşit, mai puţin faptul că şansele de reuşită erau foarte mici.

– Trebuie să merg cu tine, spuse Susan.

– N-ai nici cea mai vagă idee ce implicaţii există aici.

– Dar tu ai?

Atitudinea dură de mai devreme a lui Susan reveni.

– Mult mai mult decât ai crede, îi răspunse Michael uşor mirat.

– Nu am cum să stau degeaba în timp ce tu încerci să-l aduci înapoi.

– Cu ce-ai putea să mă ajuţi tu? întrebă Michael.

– Într-adevăr, ai harta, ai un teanc de informaţii despre locaţie, dar îţi lipsesc lucrurile de care eu pot face rost.

– Cum ar fi?

Susan îşi aplecă doar capul şi zâmbi.

Capitolul 16

Avionul Boeing cu reacţie alunecă uşor pe pistă, oprindu-se în apropierea unor SUV-uri negre. Această pistă privată de pe insula mediteraneeană Corsica făcea parte din complexul deţinut de Adevărul Domnului. Era una dintre puţinele piste private din Europa; deschiderea ei fusese posibilă datorită unei donaţii substanţiale a guvernului francez.

Corsica era o bijuterie a Mediteranei, cu o istorie fabuloasă. Întinzându-se pe opt sute şaptezeci de kilometri pătraţi, în estul Italiei, era în primul rând locul de naştere al vestitului Napoleon Bonaparte. Datorită locaţiei strategice pe care o avea, insula cu relief muntos aparţinuse Cartaginei, romanilor, hunilor şi ajunsese să facă parte din Imperiul Bizantin în anul 522. Mai târziu, ajunsese în mâinile arabilor, ale lombarzilor şi marocanilor şi îşi păstrase blazonul de pe steagul Marocului până când fusese revendicată de genovezi în 1284, care, la rândul lor, odată cu criza economică, o vânduseră Franţei, în 1768. Fără să fie atinsă de influenţele urbane moderne, insula avea să rămână o combinaţie de plaje şi păduri, sălbăticia ei sporindu-i frumuseţea; era locul perfect de unde asociaţia Adevărul Domnului să-şi conducă afacerile, departe de ochii curioşi din mass-media lumii moderne. Asociaţia deţinea două sute cincizeci de acri, de la dealurile care dădeau spre mare până la poalele lui Monte Cinto, care avea o altitudine

de două sute de metri; locul era împrejmuit de păduri de conifere întâlnite mai degrabă în climele specifice nordului Europei decât pe plajele mediteraneene ale coastei corsicane.

Julian coborî din avion; se uită la stele – niciodată nu le luase prea în serios, şi asta fiindcă reprezentau simple mistere care aşteptau să fie elucidate. Se îndreptă către rampă, urmat de doi bodyguarzi, şi intră în primul SUV. Cei doi flancară uşa şi îl urmăriră pe Stephen Kelley coborând din avion; avea în continuare cagula pe cap, dar nu mai era legat fedeleş; cei trei „însoţitori“ ştiau că nu are cum să le scape. Îl conduseră pe rampă, îl împinseră în cel de-al doilea SUV, apoi se puseră în mişcare.

Ocoliră avionul ca să iasă prin spate. Poarta, măsurând cincisprezece metri de la un capăt la celălalt, era placată cu aur; acum se deschise pentru a-şi întâmpina proprietarul. Drumul, lung de cinci kilometri, care ducea spre ieşirea din complex era pustiu. Avea culoarea lutului roşu şi era mărginit de caldarâm. Traversa o pădure foarte veche, dar care era deja invadată de clădiri. Julian privi prin geamurile fumurii ale maşinii spre construcţiile care păreau multiplicate la nesfârşit. Echipa lui de cercetare era de neîntrecut; atrăgea cele mai strălucite minţi ale momentului, nu numai prin salariile extrem de satisfăcătoare, ci şi prin facilităţile de ultimă oră şi libertatea de a explora până şi cele mai nebănuite teorii. Julian se mândrea cu pregătirea superioară a angajaţilor din organizaţia sa. Medicină creativă, economie creativă, religie creativă. Nu credea în dogme şi în tradiţii – specia umană bătea aceeaşi potecă de mult prea mult timp. Julian se bucura ca un copil în faţa noilor descoperiri; pentru el, acestea erau mană cerească, la fel cum explorările lui Columb, în căutarea unui nou drum spre India, îl îndrumaseră spre Lumea Nouă.

Casa lui Julian era situată deasupra complexului, întocmai cum trona odinioară casa lordului deasupra celor ale vasalilor săi. În orice caz, era mai mult decât o simplă locuinţă: de aici îşi conducea afacerile, aici se întâlnea cu înalţii prelaţi şi tot

aici îşi ţinea predicile în faţa adepţilor acestei religii. Era centrul imperiului său, lumina ochilor săi. Casa era proiectată ca un castel: avea patru etaje şi era construită din piatră de râu şi piatră de carieră. Ridicată în 1690, servise drept reşedinţă pe timpul verii regilor din Genova, care o donaseră Bisericii în 1767, chiar înainte ca insula să fie revendicată de Franţa. Fusese o înţelegere făcută în ultimul moment de către locuitorii din Genova, ca să submineze autoritatea franceză, pentru a-şi asigura locul în Rai.

Adevărul Domnului achiziţionase o casă pe care o transformase mai târziu în mănăstire; îi modernizase interiorul fără să distrugă originalul. Măsura aproape şapte mii de metri pătraţi, cu tot cu sălile de bal şi cu saloanele imense, închisorile şi sălile de teatru şi film, turnurile de pază şi bucătăria de mărimea unui restaurant întreg. Avea vedere spre Marea Mediterană, iar faţada din spate se confunda cu dealul pe care era construită, la şaizeci de metri deasupra valurilor care se spărgeau de dig. Dacă o priveai dinspre ocean, îţi lăsa impresia că Dumnezeu sculptase impunătorul castel în cea de-a şasea zi a Creaţiei, pentru a locui acolo El însuşi.

Maşina în care se afla Julian se opri în faţa curţii. Intră atunci când se deschiseră porţile de lemn înalte de şase metri şi groase de cinci centimetri, susţinute de piloni metalici de şapte centimetri şi jumătate, care arătau ca noi, deşi aveau trei sute de ani. Traversă holul de marmură şi se îndreptă fără ezitare spre biroul său, care era ascuns în colţul de sud-vest al complexului. Era turnul său de fildeş, locul în care îi veneau cele mai bune idei, unde se simţea cu adevărat relaxat, între pereţii maro-închis şi colecţia sa de cinci mii de volume. În hol se iscase zarvă – cei trei bodyguarzi îl îmbrânceau pe Stephen Kelley pe scări, spre etajul patru, dar Julian nici nu băgă în seamă zgomotul; în schimb, îşi turnă un pahar de Johnnie Walker Blue. Aroma inconfundabilă a whisky-ului îl calmă imediat ce dădu paharul pe gât.

Trecuseră două zile de când plecase de aici. De obicei, nu se implica în manevrele clandestine ale organizaţiei sale altfel decât prin dispoziţiile pe care le dădea, dar – de data asta – lucrurile erau diferite: era vorba despre o chestiune foarte intimă.

Veşnicia şi *Testamentul* fuseseră pictate în urmă cu cinci sute de ani. Julian adora legendele povestite de mama sa. Asculta toate poveştile pe care ea i le spunea când era mic despre pictura de pe peretele camerei sale, poveşti ale îngerilor din Paradis, despre viaţă şi moarte, Rai şi Iad, despre adevărul ascuns în inimile noastre. Chiar şi despre pictura-pereche a *Veşniciei,* care dispăruse ca prin minune din casa unui colecţionar de origine franceză, evaporată într-o noapte din timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Ambele erau tablouri create de nişte suflete atinse de Dumnezeu, pe nişte pânze care conţineau un secret ce aparţinea diavolului.

Era adolescent când mama sa vânduse *Veşnicia* pentru a putea plăti întreţinerea copiilor, pentru a finanţa practic orfelinatul, dar el nu pusese niciodată întrebări pe tema asta. Avea o încredere oarbă în ea, iar pictura dispăruse de mult – o soartă crudă pentru o asemenea operă de artă. Nu adusese în discuţie niciodată acest subiect, iar ea nu-l minţise cu nimic şi nu-l dezamăgise nici măcar o dată. Până la urmă, era mama lui.

Dar, pe măsură ce timpul trece, oamenii învaţă că unele adevăruri sunt de fapt legende, iar unele legende sunt adevăruri. Julian descoperise un astfel de adevăr în urmă cu doi ani, la un control medical de rutină, când începuse să aibă îndoieli privind legitimitatea sa. După ce i se studiase dosarul şi după ce oferise un bacşiş gras, îi confirmaseră bănuielile: Genevieve nu era mama sa biologică. Iar el era doar unul dintre copiii abandonaţi la naştere în faţa uşii ei. Propria mamă îl minţise în tot acest timp – îl asigurase că el e singurul ei copil, că e cel mai preţuit dintre toţi. Toate nopţile în care îl învelise, momentele speciale când stăteau departe de orfani dovedeau

o legătură autentică între mamă şi fiu. Dar totul fusese o minciună, o mare păcăleală.

Julian nu înţelesese niciodată de ce. Dar, dacă Genevieve minţise în legătură cu originea lui, acest lucru arunca o umbră de îndoială asupra întregii sale existenţe: viaţa, originea, familia sa adevărată, tot ce-i spusese ea până atunci. Se gândea la *Veşnicia* şi la felul în care pictura dispăruse, şi se întreba de ce tabloul nu mai stătea agăţat în casa mamei lui. Acum, că ştia de ce e ea în stare, nu mai punea la îndoială concluzia la care ajunsese: Genevieve nu vânduse niciodată tabloul.

Era asaltat de tot felul de emoţii contradictorii; devenise chiar furios. Dar tocmai înscenarea asta despre naşterea sa îl făcuse să ajungă la concluzia că, dacă unele adevăruri se dovedesc a fi minciuni sfruntate, atunci e foarte posibil să fie şi invers.

Aşa că Julian îşi pusese toate speranţele în această misiune de căutare. Începuse ancheta cu cea mai mare seriozitate, se aventurase în căutarea ambelor tablouri ale lui Govier. Cheltuise zeci de milioane pentru această obsesie, din motive numai de el ştiute.

Julian ajunse la biroul său uriaş, deschise dulapul din mijloc şi scoase un dosar gros. Răsfoi o mulţime de hârtii, toate conţinând informaţii despre mama sa: extrase de cont, înregistrări telefonice, fotografii. De doi ani o urmărise încontinuu, până în momentul dispariţiei sale. Deşi nu mai erau în relaţii bune de ceva timp, Julian ştia totul despre ea: ştia cu ce se ocupă, îi cunoştea prietenii, conturile bancare, chiar şi numele fiecărui copil pe care îl avea în grijă. Aşa că, în momentul în care începuse să exercite presiuni asupra ei pentru a descoperi unde se află tabloul din copilăria sa, ştia exact pe ce butoane să apese. Ea nu scotea o vorbă despre asta, refuzând să coopereze, să comunice cu fiul cu care nu mai vorbise de ani de zile şi care îi distrusese viaţa într-o clipă. Cu toate acestea, ea nu se dăduse bătută. Plecase doar în munţi, unde şi murise, dar se pare că-şi înscenase până şi moartea.

Şi, în timp ce el suspecta că ea încă este în posesia tabloului *Veşnicia* sau că ştia cel puţin unde să îl găsească, dăduse peste celălalt tablou, *Testamentul;* îl găsise pe piaţa neagră şi îi acaparase atenţia cu totul.

În vreme ce Julian medita asupra acestui lucru, ochii lui fixau portretul enorm agăţat deasupra şemineului de mărimea unei maşini. Mama sa privea lumea cu aceiaşi ochi plini de grijă, aceiaşi ochi care îl linişteau pe Julian când era mic. Cu toate astea, lucrurile se schimbaseră radical în ultimii doi ani: ochii ei i se păreau acum mai adânci, mai misterioşi, ascunzând multe secrete, multe minciuni. Înainte fuseseră oglinda sufletului ei bun şi cald, acum se întunecaseră, ca şi cum o umbră se abătuse asupra lor şi asupra sufletului ei celui adevărat, ascunzându-l de lume. Era o legătură inexplicabilă între tablouri, cutia aurită şi Genevieve. Julian nu putea vedea totul clar, însă avea suspiciunile lui. Ea nu ascundea doar adevărul despre naşterea lui, ci şi obiecte scumpe de artă, secrete mai adânci decât îşi putea cineva închipui.

Murise în Italia, în munţi – asta era o altă minciună din şirul care părea să nu se mai termine. Oamenii lui o văzuseră. Îi văzuseră privirile îngrozite, în timp ce stăteau în camioanele lor, cu armele pregătite, ochind Buickul care demara în trombă pe podul unde se aflau şi ei. Văzuseră când se scufundase, cum lovise apa cu putere.

Julian îşi ridică paharul pentru un toast în cinstea mamei sale: închină pentru frumuseţea, inteligenţa şi natura misterioasă a personalităţii ei. Altcineva o răpise înaintea oamenilor săi, dar asta nu făcea decât să le întârzie revederea. În ciuda tuturor minciunilor ei şi cu toate că îl dezamăgise, Julian îşi iubea mama la fel ca orice băiat. O voia înapoi, avea nevoie de ea; habar n-aveau cei care o răpiseră în ce se băgaseră.

Auzind ce răscumpărare vor, începuse să râdă; se gândise la asta pe tot parcursul zborului din Statele Unite. Nu avea intenţia să o plătească într-un răstimp de numai cinci zile; de fapt, nu avusese nicio clipă intenţia să o plătească. Nici nu

putea: cu toate că avea o avere de miliarde de dolari, aceasta era singura răscumpărare pe care nu şi-o putea permite. Dar asta nu conta, nu schimba cu nimic rezultatul: în ciuda ameninţărilor cu moartea îndreptate spre mama sa, nu exista nicio îndoială pentru el. Era clar că se va întâlni din nou cu ea. Răpitorii încercaseră să-l manipuleze sentimental, dar cunoştea acest tertip mai bine ca oricine. Îl practicase ani la rândul, jucându-i pe oameni pe degete, manevrându-le emoţiile. Îi făcea să vadă clar lucrurile pe care nu le puteau observa înainte: până la urmă, era omul Domnului.

Iar cu Domnul de partea lui avea să-şi recupereze şi mama, apoi să îi ucidă pe cei care îndrăzniseră să treacă peste cuvântul său – le va găsi familiile, copiii, prietenii... şi îi va omorî pe toţi.

Capitolul 17

Stephen Kelley ieşi pe balcon şi privi marea, a cărei nemărginire îl făcea să resimtă tot mai acut inutilitatea existenţei sale. În timp ce privea în jur neputând să-şi dea seama unde anume se află, se gândi că panorama ţărmurilor abrupte din faţa ferestrei sale şi albastrul cristalin al apei indicau un singur lucru: nu se afla în America.

Avea senzaţia că nu mai era stăpân pe propria viaţă, chiar înainte de toate întâmplările petrecute în acea zi. Nu credea că i-ar putea fi vreodată mai rău ca acum. Îl pierduse pe fiul său, Peter, unica sa mândrie, în urmă cu nouă luni.

Acum Stephen era pe post de momeală. Viaţa lui era în mâinile fiului pe care îl părăsise la naştere. Copilul de atunci se transformase într-un criminal.

Kelley îşi abandonase propriul fiu, iar povara acestei decizii îl urmărise în fiecare clipă a existenţei sale. Nu o făcuse din teamă sau din egoism, ci dimpotrivă, din pur altruism. El şi prima sa soţie, Jane, erau prieteni încă din copilărie şi proveneau amândoi din familii destrămate. Amândoi se căzneau să-şi schimbe condiţia, să se rupă de neamul lor. Deşi fuseseră nişte oameni ai străzii, erau elevi conştiincioşi şi-şi doreau să ajungă la colegiu, de îndată ce aveau să agonisească suficienţi bani. Sarcina neprevăzută a lui Jane îi prinsese total nepregătiţi. Avortul nu reprezenta o soluţie pentru doi catolici practicanţi.

S-au căsătorit imediat cum au aflat vestea – în absenţa rudelor –, apoi s-au mutat într-un apartament mic din West Brodway, în sudul Manhattanului. Stephen muncea ziua în port, încărcând şi descărcând marfă, iar noaptea şi-o petrecea în sala de sport de alături, ca partener de antrenament pentru tinerii pugilişti pretendenţi la Mănuşa de Aur. Jane lucrase în două schimburi ca picoliţă, până în ziua naşterii. Economiseau banii pentru ca, din toamnă, Stephen să-şi înceapă studiile la Boston College. Amândoi îşi doreau ca obiectivul să fie dus la bun sfârşit. Aveau să se împartă între serviciu şi creşterea copilului. Deşi erau conştienţi că anii următori nu aveau să fie deloc uşori, erau îndrăgostiţi unul de celălalt şi aşteptau cu entuziasm naşterea bebeluşului. Erau nevoiţi să se descurce ca să asigure traiul lor şi al copilului ce urma să se nască.

Pe 15 martie, Jane s-a dus la muncă dis-de-dimineaţă, ca într-o zi obişnuită de lucru. Totul avea însă să se schimbe în după-amiaza acelei zile. Stephen era prezent în salonul maternităţii unde asistentele o asistau la naştere, încurajând-o să respire şi să împingă. Puteau vedea căpşorul micuţului. Stephen nu-şi imaginase vreodată că avea să fie atât de emoţionat, în timp ce soţia sa trecea prin chinurile agonice ale naşterii. Era băiat. Lacrimile îi năpădiseră pe amândoi, în timp ce copilaşul sugea pentru prima oară de la sânul mamei sale. Stephen nu-şi iubise niciodată atât de mult soţia şi copilul ca în ziua aceea. O sărutase pe Jane, mângâindu-i şuviţele castanii care îi cădeau peste frunte. Pentru Stephen, viaţa căpătase un alt sens din ziua aceea. Avea să fie cel mai bun părinte şi cel mai altruist om din câţi cunoscuse.

Asistenta luă copilul şi-l aşeză într-un coşuleţ, apoi ieşi cu el din cameră.

– Te iubesc, îi şopti Stephen soţiei sale, aplecându-se spre ea.

– Şi eu te iubesc, spuse ea.

Era toată un zâmbet. Niciodată Stephen n-o mai văzuse pe Jane radiind ca în acele momente.

– Mi-ai dăruit un fiu.

– Cu plăcere.

Zâmbetul de pe faţa femeii rămăsese intact.

Stephen nu înceta să o privească. Deşi tocmai născuse, iar hainele şi chipul îi erau jilave de sudoare, Jane i se părea mai frumoasă ca oricând; se aplecă să o îmbrăţişeze în timp ce ea îi spunea.

– Promite-mi că o să ne iubeşti mereu.

Stephen făcu ochii mari.

– Îmi place cum sună... noi.

O privi îndelung, memorând bucuria enormă întipărită pe chipul ei.

– Promit!

Asistenta se întoarse cu prosoape curate.

– Domnule Kelley, scuzaţi-mă că vă întrerup, dar soţia dumneavoastră trebuie să se spele şi să se schimbe.

Stephen dădu din cap aprobator.

– De ce nu te duci să vezi ce mai face fiul nostru? Ai grijă să nu i se întâmple nimic rău. Eşti răspunzător acum şi pentru altcineva în afară de mine, îi spuse Jane făcându-i semn cu mâna în timp ce el se îndrepta spre uşă.

Bărbatul traversă holul, ajungând la salonul de nou-născuţi. După ce căută cu privirea minute bune, îşi recunoscu fiul. I se făceau analizele specifice, era îmbăiat şi înfăşat. Stephen se minună la vederea degeţelelor şi a unghiuţelor rozalii. Era atât de mic… Era perfect. Tatăl visa deja la cum o să-l înveţe să meargă cu bicicleta, să joace baseball, la cum se vor duce amândoi la meciurile lui Red Sox Boston. La toate lucrurile dintre tată şi fiu. Se foi aproape o oră privindu-şi băieţelul înfofolit cum doarme.

Stephen ieşi în cele din urmă din salon şi se îndreptă spre camera lui Jane. Ea nu era acolo. Cum nu înţelegea ce se petrece, se întoarse către salonul de naşteri. Se uită prin geamul rotund al uşii de spital. Jane zăcea întinsă pe o targă. Stephen intră în încăpere. Femeia era nemişcată. Se îndreptă

spre ea, privindu-i fața, urmărind-o cum doarme, așa cum o făcuse de multe alte ori. Îi atinse obrazul rece.

– Jane? șopti bărbatul.

Tăcere.

– Jane? O clătină ușor. Din nou tăcere.

– Jane?! strigă Stephen, scuturând-o.

Pe ușa salonului intrară brusc o armată de doctori și asistente.

Era prea târziu.

Inima ei, atât de plină de dragoste și de fericire, încetase să mai bată.

Două ore mai târziu, după ce i-a ascultat pe medici sporovăind despre stopul cardiac și despre cât de rău le pare de moartea soției sale, Stephen s-a îndreptat bezmetic spre salonul de nou-născuți. Privindu-și fiul dormind liniștit în păturica albastră de bumbac, mintea îi era cotropită de gânduri: „Ce-i voi spune copilului meu despre mama lui? Cum poate fi destinul atât de crud cu un pui de om, luându-i dreptul de a fi iubit de cea care l-a adus pe lume?“

Ca și cum moartea bulversantă a lui Jane nu i-ar fi fost de ajuns, era acum nevoit să ia o decizie legată de viitorul băiatului său. Fără Jane, știa că nu va face față. În lipsa ei, era incapabil să-și crească fiul cum se cuvine. Nu putea conta pe rudele lui și ale soției sale. Nu le dăduse nimeni niciodată vreo mână de ajutor. El și copilul erau singuri pe lume.

Cei de la orfelinatul St. Catherine i-au înțeles decizia și l-au asigurat că vor găsi în scurt timp o familie respectabilă pentru băiețel. Așa s-a și întâmplat.

Stephen a urmărit evoluția lui Michael de departe, dar niciodată nu și-a dezvăluit identitatea familiei St. Pierre; acum ei îi erau părinți. Fusese extrem de mulțumit de această familie. Din când în când, trecea incognito pe la Byram Hills, privindu-l pe Michael St. Pierre câștigând meciuri de fotbal sau de hochei. Se interesa de rezultatele școlare ale lui Michael de la cursurile liceului catolic unde era înscris și unde lua note bune. Stephen era mândru de el, însă niciodată nu

încercase să intervină, să treacă peste autoritatea soţilor St. Pierre. Ştia că aşa era mai bine.

Odată cu moartea tutorilor lui Michael, Stephen ar fi vrut să se destăinuie tânărului. Ştiind cât de mult îi preţuise băiatul pe părinţii săi legitimi, a realizat că nu mai era cazul să-i spună cine este adevăratul lui tată; el nu l-ar fi putut înlocui nicioodată pe cel care-l crescuse. Unele adevăruri nu trebuiau, aşadar, spuse.

La scurt timp, a citit despre arestarea lui Michael, în Central Park, în New York. Fusese prins în timp ce fura o cruce încrustată cu pietre preţioase de la o ambasadă. Michael fusese condamnat şi trimis la închisoare. Stephen avusese atunci un acces violent de furie. Ruşinea se împletea cu remuşcarea. Acest gest contrazicea cu totul părerea pe care o avusese despre fiul său. Oare s-ar mai fi întâmplat asta dacă nu l-ar fi abandonat? Ironia ca Peter să fi fost cel care îl judeca pe Michael, dacă incidentul ar fi avut loc în Boston, i-a fulgerat prin minte lui Stephen. Indignat şi confuz, Stephen a încetat să se mai intereseze de Michael. Vreme de trei ani, şi-l ştersese complet din minte, renunţase la orice gând de a-l mai întâlni.

Ulterior, a cunoscut-o pe Mary; îl căuta pe tatăl soţului ei. Orfelinatul St. Catherine îi dăduse numele lui; Kelley făcuse cele mai importante donaţii, era avocatul cu cele mai multe relaţii cu lumea politică şi de aceea Mary a încercat să-l găsească. Stephen văzuse că trupul tinerei era măcinat de boală, iar ochii ei trădau faptul că era pe moarte. Totul era o chestiune de timp. Ştia deja cum este să pierzi o fiinţă iubită, unica raţiune de a trăi şi de a spera. Trecuse prin asta, îşi pierduse copilul şi cele două soţii şi ştia prea bine cum e să ţi se rupă inima de durere.

În toţi aceşti ani, Stephen nu interacţionase cu Michael, fiind doar un spectator distant... până acum. Suferinţa era singurul lor numitor comun.

În timp ce Stephen stătea pe balcon, în briza caldă şi ameţitoare a mării, un gând îi năpădi mintea: aceasta era pedeapsa

negării condiţiei sale de părinte, era soarta, o karma blestemată. Şi-o făcuse cu mâna lui. De acum, viaţa sa, întreaga lui existenţă depindeau de Michael St. Pierre, fiul pe care odată îl abandonase.

Capitolul 18

Michael deschise uşa din spate a maşinii lui Busch.

– Îmi pare rău că nu merg cu tine, îi spuse Busch de la volan, cu mâna ridicată.

Michael îi strânse mâna şi zâmbi.

– Nu-i nimic. Jeannie ar fi foarte supărată pe mine dacă te-aş trage în belelele mele.

– Eşti sigur că vrei să faci asta? Busch vorbea serios. E tatăl tău, ştiu. Dar ţi-e clar că nu e tocmai cel mai uşor lucru de făcut, nici măcar pentru tine.

– N-ai face acelaşi lucru dacă ai fi în locul meu?

Michael îşi scoase rucsacul din maşină şi-l aruncă pe umăr.

Busch tăcu pentru un moment, apoi răspunse:

– Nu, nu cred. Ai grijă de tine. Nu vreau să fie nevoie să urc într-un avion ca să-ţi salvez din nou pielea.

Michael zâmbi şi coborî din maşină.

– Şi vezi ce faci cu numita Susan...

– La ce te referi?

– Ştii la ce mă refer. Nu-şi poate controla furia. Dacă aş fi nevoit să merg cu ea în Rusia, aş lua-o razna.

Busch nu zise nimic preţ de câteva clipe, cu aerul că se gândeşte la ceva. În cele din urmă, zâmbi şi adăugă:

– E simpatică, totuşi...

Michael pufni în râs şi dădu din cap; închise portiera şi-l privi pe Busch îndepărtându-se. Apoi o luă pe trotuar spre un hangar imens de aeronave.

Kelley & Kelley. Placa de bronz bine lustruită lucea în soarele după-amiezii; literele mari ale inscripţiei erau demne mai degrabă de numele unui pub irlandez. Michael o privi cu atenţie, dându-şi seama că era numele firmei de avocatură a tatălui său, redenumită recent pentru a-l include şi pe Peter. Pentru prima oară, Michael realiză că acea persoană era fratele său – frate vitreg, dar totuşi frate. Michael fusese singurul copil al familiei St. Pierre şi îşi dorise întotdeauna un frate sau o soră. Ei bine, acum avea... sau avusese.

Deschise uşa şi pătrunse în hangar. Avionul era un Bombardier Global Express XRS, un avion cu reacţie pentru distanţe lungi, folosit de Kelley şi de asociaţii săi să fie duşi oriunde se aflau banii sau unde dorea clientul să fie depozitaţi. Avea o capacitate de nouăsprezece locuri, atingea o viteză de până la cinci sute nouăzeci de kilometri şi era condus de un echipaj de trei persoane. Tot acest lux costase treizeci şi opt de milioane de dolari. Înainte ca pasagerii să fie îmbarcaţi, o echipă de oameni verificase avionul: îl alimentaseră, îl tunaseră, îl curăţaseră.

Michael traversă hangarul enorm – care arăta mai degrabă ca o cavernă – purtând în spate rucsacul în care se aflau mapa de la Julian şi harta pe care i-o trimisese Genevieve.

Susan se afla la baza scării avionului, alături de doi avocaţi îmbrăcaţi în costume elegante cu dungi subţiri. Părea surprinsă.

– Nu ai nevoie de nimic altceva?

Michael arătă cu degetul spre cap.

– Doar de ăsta am nevoie. După ce ajungem acolo şi văd cum stau lucrurile, o să-mi fac un plan. Abia după aceea o să iau tot ce am nevoie.

Pentru un moment, Susan îi aruncă lui Michael o privire îngrijorată, apoi se întoarse spre cei doi bărbaţi care o însoţeau.

Îşi continuară în şoaptă discuţia întreruptă mai devreme, pentru ca Michael să nu audă nimic. În schimb, acesta profită de neatenţia ei şi o privi mai îndeaproape. Era ca şi cum ar fi văzut-o pentru prima dată. Busch avusese dreptate: era o femeie frumoasă, iar personalitatea ei agresivă nu-i afecta această calitate. Părul închis la culoare îi încadra chipul şi îi scotea în evidenţă ochii căprui. Michael se pierdu cu firea pentru o clipă, dar îşi reveni imediat. Deşi cei doi bărbaţi păreau să aibă de două ori vârsta ei, ea era cea care conducea conversaţia şi cea care părea, totodată, masculul alfa sau, în acest caz, femela alfa. Vorbea cu o încredere care îi sfida vârsta – era o tânără directă şi fermă, atât în în atitudine, cât şi în convingeri. Michael simţi o oarecare teamă. Siguranţa ei exagerată, acea atitudine de domnişoară Ştie-Tot indiferent de împrejurare, nu făcea decât să-i încurce planurile. Iar dacă lucrurile nu erau făcute în stilul lui, şansa ca Stephen să moară era mult mai mare. O fi fost ea cea care conducea afacerile aici, în SUA, însă – odată aterizaţi în Rusia – trebuia să-şi accepte rolul de mână dreaptă: trebuia să se ocupe de finanţe, să-i furnizeze informaţii şi să nu-şi bage nasul în treburile lui. Ştia că va avea mult de lucru cu ea până va ajunge la acest rezultat, dar, într-un fel, abia aştepta să-i vadă reacţia.

Susan încheie conversaţia, urcă scările şi intră în avion. Michael fu uimit de luxul din jurul său şi de minuţiozitatea decorului, pe care le remarcă imediat ce ajunse în zona destinată pasagerilor. Peste tot, mobila respecta ultima modă în materie: ferestre cu rame de tec, un birou imens de stejar, o canapea din piele întoarsă de căprioară, cu pliuri. Michael se aşeză într-un scaun mare din piele, care părea mai degrabă potrivit într-o sufragerie decât într-un avion.

Un bărbat în vârstă, chel, care părea spre sfârşitul vârstei a doua, se aşeză la o măsuţă faţă în faţă cu Susan. Deschise o servietă din piele maro, în care se aflau teancuri de bancnote de câte o sută de dolari.

– Am pus un milion în plus pentru orice eventualitate, ăştia ar trebui să-ţi ajungă, spuse bărbatul chel. Eşti sigură că nu vrei să-i chemi pe cei de la FBI?

– Mă tem că asta n-ar face decât să-i asigure moartea lui Stephen.

Michael o privi, auzind argumentul folosit de fosta sa rivală, devenită, pentru un moment cel puţin, aliată.

– Fără supărare, Susan, dar nu ai nici cea mai vagă idee despre ce se întâmplă aici. Chiar cred că ar trebui să aduci întăriri, continuă bărbatul chel. N-ai fost niciodată în Rusia şi acolo e cu totul altă mâncare de peşte faţă de ce ştii tu.

– Martin, faptul că vei fi acolo îmi alungă orice fel de grijă.

Martin îşi îndreptă privirile către Michael. Avea un chip trecut şi, cu toate astea, niciun rid care să fi fost provocat de zâmbete; omul din faţa sa părea că nu zâmbise niciodată.

– Dacă doamna Newman sau domnul Kelley păţesc ceva, asta va fi ultima dată când calci pe pământul acestei ţări în libertate.

Michael nu înţelese dacă se referea la faptul că va fi închis sau asasinat, dar simţi foarte clar ce se afla în spatele vocii ameninţătoare a bărbatului.

– Îţi mulţumesc, Martin.

Susan îl lăsă să plece în cockpit.

– Martin a lucrat cu Stephen timp de treizeci de ani, iar devotamentul faţă de prietenul său depăşeşte orice margini.

Susan zâmbi. De fapt, era pentru prima dată când Michael o văzu zâmbind.

Motoarele avionului începură să vâjâie asurzitor, iar aeronava se puse în mişcare; cele două uşi imense ale hangarului de deschiseră, astfel încât se putea vedea pista. Michael simţi furnicături în tot corpul. Era pe cont propriu. Susan urma să îl ajute doar din punct de vedere financiar. De obicei, îi plăcea să opereze singur, dar acum, pus în faţa unei provocări de o importanţă atât de mare, de reuşita căreia depindea viaţa tatălui său, parcă-parcă ar fi dorit să fie ajutat. Dacă urma să dea

greş, consecinţele aveau să fie groaznice. Michael privi pe geam, întrebându-se dacă va reuşi.

Avionul ieşi din hangar. Echipa tehnică de la sol îşi strânsese uneltele, iar porţile imense se închiseră încet. Pista fusese amenajată departe de agitaţia aeroportului Logan. Michael privi decolând avioanele de diferite dimensiuni. Mai erau doar câteva minute până să se aşeze în linia de aşteptare. Avionul tocmai începea să se ridice uşor de la sol când un Corvette galben se apropie cu viteză, făcând o scurtătură şi trecând prin poarta care ieşea spre pista privată. Ţâşni prin porţile aproape închise care dădeau spre pistă, mergând cu aceeaşi viteză pe care o avea avionul.

Maşina îi dădu bice în continuare, scrâşnind; derapase pe o parte, depăşind avionul cu vreo două sute de metri. Busch sări din maşină, cu un rucsac pe umăr; părul său lung şi blond era răvăşit de rafalele de curent. Ridică mâna, făcându-le semn să-l ia cu ei.

Capitolul 19

Serghei Raechen zăcea în patul său din Alexandria, Virginia; respiraţia lui greoaie îi chinuia plămânii. Era un băieţel de numai şase ani. Vera Bronshenko îi şterse fruntea şi îl înveli până la gât. Îi zâmbi cu drag; chipul ei bătrân şi ridat era plin de afecţiune.

– Odihneşte-te puţin, copile. Tati o să vină curând acasă.

Serghei închise ochii şi se întoarse înapoi la somnul său binefăcător.

Zâmbetul Verei dispărea pe măsură ce-şi privea nepotul adormind. Nu mai putea rezista la încă o astfel de suferinţă. Avea permanent senzaţia de déjà-vu. Nu trecuseră nici patru ani de când îşi îngrijise propria fiică, pe Janalise, în acelaşi fel, şi nu avusese ce să facă: o privise cum se usucă şi, în cele din urmă, asistase la moartea ei. Destinul implacabil nu permisese ca boala să ocolească vreo generaţie. Se instalase cu cinci luni în urmă, transformându-l dintr-un copil vivace într-unul care zăcea letargic; corpul său chinuit de durere părea că se topeşte pe zi ce trece. Doctorii nu reuşiseră nici măcar să descopere de ce boală suferă şi, în consecinţă, nu puteau sub nicio formă să încerce să o vindece. Erau siguri de un singur lucru: era aceeaşi boală de care suferise şi din cauza căreia murise şi tânăra mamă a lui Serghei.

Vera trecu din camera băiatului în veranda din spate; era slăbită din cauza supărării şi a lipsei de somn. Privea spre curtea din spate, la leagănele lui Serghei şi la trambulina sa – nu mai fuseseră atinse de când băiatul se îmbolnăvise. Casa ginerelui său se afla într-o zonă rezidenţială, într-o suburbie exclusivistă din Washington. Fusese locul în care fiica sa visase întotdeauna să locuiască şi unde se mutaseră imediat ce soţul ei se retrăsese din Ambasada Rusiei. Era centrul bunăstării, era visul american la care nu îndrăznise să se gândească niciodată în perioada cât locuise în Kiev. Dar pentru Vera era o adevărată bătaie de cap. Recompensele muncii americane erau praf în ochi faţă de durerea pe care o simţea văzându-i pe cei din jurul ei murind. Blestema în stânga şi-n dreapta – voia ca ea să fi fost lovită de mânia lui Dumnezeu şi nu fiica sau nepotul ei. Totul se schimbase brusc: în ultimii ani, era viguroasă, puternică şi sănătoasă tun, numai că nu avea cu cine să se bucure de toate aceste lucruri. Unde mai pui că rămăsese şi singură în ditamai casa. Tatăl lui Serghei fusese nevoit să plece în Rusia, o altă călătorie nesăbuită în căutarea unui leac miraculos. El spusese că medicii ruşi sunt încrezători în şansele lui Serghei, dar aveau nevoie, pentru ultima dată, să-l expertizeze pe Raechen.

Vera observase cât de îndurerat era ginerele său, Ilya, când îşi vedea fiul suferind. Nu reuşise niciodată să treacă peste moartea soţiei sale, iar singura lui alinare era faptul că ea trăia, cumva, prin Serghei. Până şi acest lucru îi fusese luat. Căutase în lung şi-n lat să găsească un leac, vorbise cu toţi medicii din lume, dar tot ce obţinuse de la ei fusese empatie şi curiozitate faţă de boala care îi chinuia fiul. Ilya încercase şi metode homeopatice, apelase la dieteticieni, chiar şi la religie, însă totul se dovedise zadarnic. Aşa că, în momentul în care primise telefonul care îl făcuse încrezător în găsirea unui remediu, Ilya nu comentase nimic, pentru că i se dăduse doar o nouă speranţă, cuvânt care abia mai avea vreun sens pentru el şi pentru Serghei. Ilya plecase la miezul nopţii şi nu se mai

întorsese acasă de cinci zile. Păstrase legătura cu cei de-acasă şi promisese că va reveni curând.

Vera se entuziasmase şi ea la gândul remediului şi spera într-un miracol, dar, curând, această senzaţie se transformase în teamă. Indiferent de sarcina pe care o primise, ştia că e ceva necurat la mijloc şi cunoştea prea bine îndeletnicirile lui încă de pe vremea când lucra în guvernul rus. Ştia de ce este în stare: era unul dintre oamenii care conduceau din umbră guvernele, care se ocupau cu toate dedesubturile afacerilor ţării, toate acele fapte mârşave, de nedescris în cuvinte. Pentru o perioadă, găsise o motivaţie puternică în patriotism şi chiar în dorinţa de înavuţire. Acum, singurul lucru care îl împingea spre asemenea lucruri era iubirea faţă de fiul său. Vera ştia foarte bine că nu va da greş, indiferent de obstacolele pe care le-ar fi întâlnit. Ilya era un bărbat cu sânge-rece, care îşi vânduse sufletul celor de la KGB cu zeci de ani în urmă. Fusese în stare să ucidă pentru ţara lui; era clar că pentru propriul fiu va face mai mult de atât, va face orice.

Înainte de a intra înapoi în casă, mai aruncă o privire spre leagăne – parcă îl vedea pe Serghei luându-şi avânt cu picioarele – şi se gândi că poate i se va îndeplini această dorinţă arzătoare. Se ruga ca şefii lui Ilya să se ţină de cuvânt. Şi, în timp ce deschise uşa, rosti o ultimă rugăciune: „Să-i ferească Dumnezeu pe cei care-i vor sta lui Raechen în cale“.

Capitolul 20

Nu era niciun nor pe cer când avionul traversă Atlanticul. Atinse rapid înălţimea de un kilometru, şi asta fără nici cea mai mică turbulenţă; dacă n-ar fi văzut oceanul sub el, Busch ar fi crezut că stă în scaunul său cu spătar rabatabil, aplecat peste tejgheaua barului. Era impresionat de tot ce vedea: părea că aceia care utilaseră avionul nu se uitaseră la bani, ci se gândiseră doar la confortul pasagerilor, dorind să le asigure cel mai luxos ambient posibil: plasme TV, telefoane mobile individuale, un meniu complex şi tot felul de facilităţi la discreţia pasagerilor, fără a mai pune la socoteală masa elegantă de conferinţe şi canapelele care păreau decupate dintr-un club pentru bărbaţi de pe Fifth Avenue.

– Jeannie o să facă un atac, îi spuse Michael din scaunul său de piele capitonat.

– Ba nu, răspunse Busch. Se aşezase în faţa lui Michael, cu scaunul pe jumătate lăsat pe spate.

– O, ba da, şi o să dea vina pe mine... ca de fiecare dată.

– N-o să aibă niciun atac... sau cel puţin nu un alt atac. Ce-a fost mai rău a trecut... *deja* m-a făcut praf.

– Îmi pare rău.

– Să nu-ţi pară. Mă bucur c-a tunat şi a fulgerat, sunt obişnuit cu asta. Cel mai rău e când mă ignoră, fiindcă ştiu că

atunci e cu adevărat supărată. În plus, ce-ar fi putut să spună? Doar i-am explicat situaţia cu tatăl tău regăsit şi răpit...

Michael îl privi pe Busch; tăcea mâlc, îngrijorat că Busch îi spusese adevărul soţiei sale. La urma urmei, totul trebuia să rămână secret.

– Ştiu ce s-ar fi întâmplat; te-ai fi dus acolo, ai fi intrat până-n gât într-o lume plină de probleme şi de suferinţă şi ai fi avut nevoie de mine. Apoi eu ar fi trebuit să sar într-un avion, să călătoresc la clasa a doua, fără plasmă TV, fără scaun rabatabil din piele – arătă cu degetul spre tot ce-l înconjura –, ca să vin să-ţi salvez pielea. Aşa că m-am gândit... Busch făcu o pauză, se aplecă, îşi aşeză coatele pe genunchi şi-l fixă pe Michael. Starea jovială îi dispăruse, fiind înlocuită de o privire serioasă. Ori îl salvăm pe tatăl tău împreună, ori nu-l mai salvăm deloc.

Michael îl privi, dădu din cap şi zâmbi.

Susan se apropie de locurile lor.

– În plus, urmă Busch, privind către Susan, la cine o să apelaţi tu şi domnişoara Pocneşte-Din-Degete?

– Ce vrei să spui? Susan îl privi încruntată.

Busch se ridică de pe scaun; din cauza celor doi metri ai săi, părul său auriu atinsese tavanul. Îi zâmbi:

– Nimic.

Busch se îndreptă spre coada avionului şi intră în zona de servire, impresionat de varietatea de mâncăruri şi de băuturi. Văzu băuturi de toate felurile şi tot felul de mâncăruri, de la friptură şi paste la bomboane şi prăjituri. După ce aruncă o privire la toate, deschise barul, îşi turnă un scotch foarte fin din care nu mai băuse niciodată şi înşfăcă vreo patru sendvişuri de pe un platou argintiu. Tocmai se întorcea spre locul său când dădu nas în nas cu Susan.

– Serveşte-te, spuse ea privind rezerva exagerată de mâncare.

– Mersi! Busch îi zâmbi.

– Uite ce e, zborul ăsta durează nouă ore şi speram să începem cu dreptul, spuse ea, ţinându-şi mâna-n şold.

– Îmi pare rău, spuse Busch. Nu intenţionam să te jignesc când te-am poreclit domnişoara Pocneşte-Din-Degete.

În mod ciudat, ea încercă să îl îmbrăţişeze şi, în timp ce făcea asta...

– Condoleanţele mele, spuse Busch.

Ea îl privi surprinsă.

– Pentru soţul tău, adăugă el cu toată sinceritatea, ţinându-şi capul plecat.

Susan îl privi, surprinsă de comentariu. Toată furia de mai devreme se evaporă ca prin minune.

– Mulţumesc, răspunse ea, turnându-şi un pahar cu vin.

– Şi, apropo, tipul de-acolo – făcu un semn spre botul avionului, uitându-se la Michael –, cel pe care l-ai acuzat că n-are habar cum e să piardă pe cineva drag... ei bine, şi el a pierdut pe cineva.

Chipul lui Susan se destinse.

– A trecut aproape un an de-atunci. A privit-o topindu-se, pierzându-şi viaţa cu fiecare minut care trecea.

Busch o privi din nou şi nu mai spuse nimic; aşteptă un moment, apoi se îndreptă spre locul său, lăsând-o pe Susan pe gânduri.

Busch dădu să se aşeze, apoi îl întrebă pe Michael:

– Eşti sigur că nu vrei să-ţi aduc nimic?

Michael privi sendvişurile pe care le adusese Busch şi pufni în râs.

– Nu, mulţumesc. Ce-ai mai discutat cu Regina de Gheaţă?

– Despre vreme, răspunse Busch în timp ce se aşeza în scaunul său de piele, fericit că proiectase cineva un avion care să aibă scaune atât de confortabile.

Puse băutura în suportul special din scaun şi începu să înfulece sendvişurile.

– Pun pariu că-i plac frigul şi ploaia, spuse Michael.

Busch îşi întoarse capul spre ea, privind-o.

– Ştiu şi eu... Câteodată oamenii care ţipă cel mai tare sunt şi cei mai speriaţi. Se ascund sub o mască de oţel şi furie.

– Ah, cumva acum suntem brusc empatici? spuse Michael ridicând din sprâncene.

– Am văzut destule la viaţa mea.

Busch îl privi pe Michael, lăsându-i timp să înţeleagă ce-a vrut să spună. Îşi înclină apoi scaunul de piele până jos şi adormi înainte ca Michael să apuce să-l întrebe cine îi ţinea locul la bar, acasă.

*

Susan se aşeză în scaunul de piele, lângă Michael.

– Te pot servi cu ceva?

– Nu, mulţumesc, spuse el privind pe geamul rotund prin care se vedea oceanul nesfârşit.

– O să aterizăm în aproximativ opt ore.

– Cât e ceasul acum? întrebă Michael.

– Nu ştiu.

Michael se uită la ceasul de la încheietura mâinii ei. Era marca Patek Philippe, un model cu diamante mici pe marginea cadranului zgâriat.

– Nu merge, spuse ea văzând direcţia în care el privea.

– Bine, şi-atunci de ce îl porţi?

– E ceasul meu norocos. L-am primit cadou de la Peter înainte să ne căsătorim. De-atunci n-am pierdut niciun caz. Susan îşi privi ceasul. Michael putea vedea pe faţa ei că e emoţionată. Chiar şi după ce s-a stricat. Brusc, îşi îndreptă spatele şi adăugă: Aterizarea e programată la ora şase dimineaţa.

– Mersi!

– Aş vrea să vorbesc cu tine. Susan avea un ton scăzut, ca şi cum s-ar fi confesat. Te rog să mă ierţi pentru comentariul de mai devreme.

Michael tresări nedumerit.

– La ce te referi?

– Ţi-am spus că habar nu ai cum e să pierzi pe cineva; nu ştiam...

Michael se întoarse spre Busch, care dormea buştean; îşi dădu seama despre ce vorbise el cu Susan în capătul avionului.

– Cât timp ai fost căsătorit?

Michael își întoarse capul; nu voia să răspundă. Rareori se întâmpla să vorbească cu cineva despre Mary, în afară de familia Busch și de Genevieve, dar își dădu apoi seama că nu avea cum să se ascundă de Susan pentru următoarele opt ore și redeveni dispus să comunice.

– Aproape șapte ani.

Susan dădu din cap cu o privire plină de respect.

– Era prietena mea cea mai bună. Michael nu își dădea seama de ce continuă să vorbească, mai ales cu o femeie care îl plesnise de două ori în ultimele cinci ore. Abia ne găsiserăm un echilibru. A murit de cancer; am încercat din răsputeri să o salvez, am făcut tot ce mi-a stat în putință. Dar se pare că, uneori, totul nu e de ajuns.

– Nu cunosc circumstanțele, însă nu te poți învinui.

Michael fu de acord.

– Nici n-o fac. Cancerul a mâncat-o de vie, pur și simplu. Nimeni n-a avut ce face. Lucrurile astea te fac să te întrebi de ce, în vreme ce unii trăiesc atât de mult, alții dispar la prima tinerețe.

– Așa e, spuse Susan pe un ton calm, privind într-o parte.

– Știi la ce mă refer.

Susan încuviință.

– Moartea lui Peter m-a făcut să-mi dau seama că nu trebuie să-ți transformi viața într-o rutină permanentă.

– Trebuie să trăiești clipa, spuse Michael, mai mult pentru sine decât pentru Susan.

Era ca și cum fiecare dintre ei ar fi ținut un monolog. Michael continuă:

– Când te uiți la persoana la care ții, trebuie să o privești așa cum e; nu-ți poți lăsa mintea să hălăduiască în alte părți. Nu poți vorbi mereu despre faptul că va veni acea zi în care...

– Acea zi nu a venit niciodată pentru noi.

Michael își ridică fruntea și întâlni ochii lui Susan.

– Nu suntem nemuritori.

Michael își feri privirea. Nu știa ce se întâmplă cu el, dar, orice ar fi fost îl deranja din ce în ce mai mult; se strădui să ignore senzația și reuși să o ascundă bine. Dorea să încheie această conversație, care îl făcea să resimtă durerea singurătății. Se ridică din scaun, iar tonul vocii i se schimbă brusc.

– Când ajungem la Moscova, vom avea nevoie de o mașină cu care să mergem în Piața Roșie înainte de ora zece dimineața.

Susan fu luată prin surprindere de schimbarea bruscă din atitudinea lui.

– O să ne aștepte o mașină la aeroport. O să rămână la dispoziția noastră cât timp ne vom afla acolo.

– De unde-i cunoști tu pe oamenii aceștia? continuă Michael cu un aer pronunțat, interogator.

– Martin i-a angajat. Susan își domoli vocea și-și întinse umerii, iar conversația lor deveni din ce în ce mai plată.

– Sunt de încredere?

– Tu ești?

Susan îi pusese această întrebare de parcă îl analiza și ea, în același timp.

Michael o privi.

– De ce nu rămâi la hotel? O să te sun, te voi ține la curent.

– N-o să fac drumul până în Moscova doar ca să stau între patru pereți și să fiu servită în cameră! În niciun caz. N-o să te slăbesc din ochi.

– Ce înseamnă asta?

– Plătesc pentru tot, tu ce părere ai?

Michael era acum de-a dreptul enervat.

– Mai bine ne întoarcem chiar acum dacă ai impresia că eu așa lucrez. Ți-am și spus înainte să plecăm, dacă ai putea să pui banii pe masă și să închei niște contracte, ai fi de mare ajutor, am înlătura niște obstacole. Și, din câte-mi amintesc, ai fost de acord – ai spus că n-o să-mi stai în cale. Însă, după cum văd, folosești tactica „banii mei, echipa mea".

– Scuză-mă, te rog, nu știam că hoții procedează așa.

Susan îl privi. Persoana sensibilă de acum câteva minute se transformase iar în Susan cea dură.

Michael se strădui din răsputeri să nu răbufnească.

– Da, păi atunci cred că...

– Nu pot să vă las singuri nici măcar două minute, nu?

Busch se dezmetici şi deschise ochii.

Susan se ridică, le aruncă o privire încruntată şi se îndreptă nervoasă spre celălalt capăt al avionului.

Susan dusese o viaţă privilegiată: fusese obişnuită să nu-i lipsească nimic şi nu ştia ce-nseamnă să-ţi doreşti ceva şi să nu capeţi. Era fiica lui Midge şi a lui Malcom Newman, părinţi care îşi făcuseră din carieră şi din viaţa socială scopul existenţei. Susan fusese doar o idee târzie, o pacoste, un inconvenient în viaţa lor de zi cu zi. Cu toate că nu avusese fraţi sau surori, iar părinţii erau mereu plecaţi de-acasă, nu fusese niciodată singură. Fel de fel de bone din Europa avuseseră grijă de ea – unele atente, altele nu –, dar toate pentru scurte perioade de timp. Îşi propusese să înveţe cât de bine poate limba maternă a fiecăreia şi, până la doisprezece ani, ştia deja cinci limbi străine.

În locul iubirii părinţilor avea parte de cadouri, cumpărături şi bani de buzunar fără restricţie – toate acestea funcţionau ca un substitut pentru absenţa lui Midge şi a lui Malcom. Susan nu dusese lipsă de nimic; în afară de afecţiune, o altă raritate în familia Newman era cuvântul „nu“. Susan fusese obişnuită de mică să nu i se refuze nici cel mai mic moft, dar, la rândul ei, învăţase repede să nu tolereze nici cel mai mic obstacol sau capriciu. Când întâmpina o problemă, încerca să o rezolve cu încăpăţânare, cu o voinţă de fier şi cu o atitudine de „niciodată să nu spui niciodată“. Acest lucru nu făcuse decât să o transforme într-o persoană răsfăţată, nemiloasă, calculată şi deloc pregătită pentru eşec.

Fusese educată în cea mai bună şcoală elementară privată, apoi absolvise cursuri pregătitoare în Connecticut; devenise

perseverentă şi rece, găsindu-şi alinare în realizările ei şi în evoluţia prin forţe proprii.

Absolvise cursurile Universităţii Yale, unde nu excelase doar la cursurile teoretice, ci fusese şi cea mai bună înotătoare din generaţia sa, precum şi liderul grupului feminist; doborâse recordul la cursa de două sute de metri individual-compus, depăşit abia după opt ani. Îşi continuase studiile tot la Yale, la Facultatea de Drept şi, la două zile după absolvire, se trezise în biroul de avocatură din Boston, faţă în faţă cu Peter Kelley. Era ca şi când şi-ar fi pierdut busola după ce îl văzuse. Peter era chipeş şi atrăgător şi avea o personalitate care tempera perfect frenezia lui Susan. Ea era încăpăţânată, în schimb el acţiona cu mai multă diplomaţie. Prin urmare, indiferent ce divergenţe de personalitate aveau de rezolvat, amândoi reuşeau. Susan învăţase să afişeze un aer încrezător şi o anume superioritate, dar asta era doar un mecanism solid de apărare construit de-a lungul timpului. Când era cu Peter, putea fi ea însăşi.

*

Astfel că, după două întâlniri, pusese la cale un weekend-surpriză. Cină, film, micul dejun. Nu fusese niciodată mai entuziasmată şi nici prin cap nu i-ar fi trecut că ar fi putut vreodată să simtă ceva asemănător. Planurile i-au fost date peste cap însă când a aflat că Peter trebuia să ajungă de fapt în Utah ca să schieze pe Deer Valley şi că aceasta ar fi fost prima lui vacanţă din ultimii doi ani. Cu toate că Peter îi spusese că îşi poate amâna planurile, Susan insistase ca el să-şi păstreze rezervarea pentru schi.

Susan plecase din oraş dezamăgită, dar bucuroasă pentru cele două zile libere; urma să doarmă, să mănânce, apoi din nou să doarmă, dar, ca toate planurile din săptămâna aceea, nu avea să fie aşa. Nici nu ieşise bine din oraş, că primise un telefon. Lui Cindy Frey tocmai îi murise mama şi nu putea fi prezentă la procesul de luni dimineaţă. Susan urma să participe la primul ei proces de una singură vineri, la ora şapte seara, iar cazul se deschidea luni dimineaţă la ora nouă. Şaizeci

de ore lucrase la caz şi mai erau încă şaizeci până când avea să piardă, pentru că ştia prea bine că nu avea destul timp să formuleze o acuzaţie pertinentă pentru un caz pe care nu-l cunoştea.

Îşi întoarse maşina şi se îndreptă înapoi spre birou. Urcă scările cu inima strânsă de frică şi plină de nesiguranţă. Abia aşteptase să ia deciziile de una singură, luptase pentru şansa asta, dar nu în condiţiile de acum. Nu avusese destul timp să se pregătească, nu o ajutase nimeni să-şi pună la punct o strategie, iar acum se întorcea într-un birou gol. Descuie uşa, aprinse lumina şi intră.

Înăuntru o aştepta Peter; avea servieta şi rucsacul cu echipamentul de schi pe podea. El văzu panica din privirile sale, merse spre ea, îi prinse încheietura mâinii şi îi puse în palmă o bomboană cu gust de cireşe[1]. Ea îl privea nedumerită.

– Gustă, spuse Peter.

Ea făcu ce-i spusese şi îi zâmbi, absolut confuză.

– Luni, când te vei duce la tribunal, de câte ori te vei simţi încordată, încearcă o bomboană ca asta.

– Are vreo putere pe care n-o ştiu eu?

– Nu. Peter zâmbi. Dar au un gust destul de bun.

Ultima remarcă o făcuse pe Susan să râdă, în timp ce mesteca bomboana.

– Toată lumea are un talisman, o amuletă, un trifoi cu patru foi...

Peter îi luă din nou mâna şi i-o întoarse. Îi strecurase ceva pe încheietură, fără ca ea să-şi fi dat seama.

– De acum înainte, consideră asta amuleta ta.

Susan privi cadranul bătut cu diamante şi minutarul ceasului elegant. Avu o senzaţie ciudată, ca şi cum acele se aflau în interiorul corpului său; nu era vorba de noroc şi nici de vreun fel de putere specială – se simţea din nou încrezătoare.

---

[1] (cherry) lifesaver = marcă americană de bomboane cu formă circulară (de colac de salvare, de unde şi numele), cu aromă de fructe. (n.red.)

Şi nu datorită ceasului, ci datorită lui Peter. Îi distrăsese atenţia şi o făcuse să se concentreze din nou, dându-şi seama că va putea trece peste acel sfârşit de săptămână de coşmar şi de primul ei proces.

Aşa că petrecuseră împreună ultimele zile ale săptămânii, dar nu aşa cum îşi imaginase Susan: cu mult mai bine.

Susan văzuse în Peter persoana care să o iubească pentru ce era ea cu adevărat, care îi arăta afecţiunea pe care i-o purta printr-o simplă privire sau o mângâiere tandră pe obraz. Era o senzaţie atât de ciudată, ceva ce nu mai simţise niciodată în viaţa ei: era îndrăgostită.

Iubirea o făcu să înflorească; Peter scosese tot ce era mai bun din ea, dezvăluind o persoană afectuoasă şi caldă, care îşi ascunsese în permanenţă aceste calităţi. Peter o completa perfect şi o făcea pe deplin fericită.

Îşi deschisese inima, sufletul şi deveniseră o singură fiinţă. Dar, de când murise, Susan rămăsese suspendată, fără vreun scop, cu inima zdrobită, cu o amărăciune care nu dispărea. Trecea de la starea de milă faţă de sine însăşi la furie şi era total incapabilă să-şi controleze aceste emoţii.

Dar acum, singură pe lume, găsise alinare în munca sa şi în faptul că avea grijă de Stephen Kelley. Deşi era devastată de durerea pierderii soţului mult-iubit, era afectată şi mai mult când se gândea la durerea socrului său. Părinţii nu trebuie să-şi îngroape copiii; era ca şi cum Stephen trăia ceea ce un bine-cunoscut proverb chinezesc reuşise să formuleze: „Dacă trăieşti mai mult decât moştenitorii tăi, vei traversa pământul în lung şi-n lat în cele mai mari chinuri.“ Susan vedea cum pofta lui de viaţă dispărea pe zi ce trece. Îşi îngropase soţia şi fiul şi arăta de parcă ar fi vrut să-i urmeze, iar Susan se temea că bănuielile i se vor adeveri. Aşa că rămăsese alături de el – chiar şi când făcea toate eforturile pentru a fi lăsat singur, ea se încăpăţâna să îi fie aproape, să aibă grijă de el, să-l protejeze de el însuşi.

*

Acum, după ce văzuse camera secretă a lui Stephen şi pozele cu Michael, de existenţa căruia nu ştia nimeni, se întreba dacă îl cunoştea cu adevărat pe acest om. Camera arăta ca un altar al unei vieţi pierdute, în care Stephen ar fi trebuit să fie prezent. Nici nu ştia dacă locul fusese amenajat dintr-un sentiment de vină sau dintr-unul de mândrie. Dar, lăsând toate astea la o parte, era limpede pentru ea că Stephen spera ca acele amintiri, fotografii şi articole de ziar pe care le adunase de-a lungul timpului să îl convingă pe *celălalt* fiu pierdut că, deşi îl dăduse spre adopţie, tatăl său nu încetase niciodată să îl iubească.

Capitolul 21

Uşa netedă de crom se deschise cu un sunet greoi, lăsând aerul rece din încăperea frigorifică să pătrundă în camera mare. Doctorul Skovokov împinse cadavrul aflat pe targa de oţel inoxidabil înapoi în spaţiul închis care-l păstra rece şi închise uşa, sigilând trupul pentru încă o zi. Skovokov se întoarse şi privi aparatura medicală din cabinet, recondiţionată recent. Erau doar două culori în jur: alb şi cenuşiu-deschis. Era un mediu aseptic, securizat la o presiune mai mică decât cea atmosferică. În laborator se simţeau obişnuitele miresme de clor şi dezinfectant folosite pentru curăţarea aparaturii. Nimic nu avea să distrugă această lume septică. Fusese reconstruită conform indicaţiilor lui, pe două niveluri, iar programul de restaurare al clădirii, ce durase trei luni, nu afectase cu nimic tot ce era înăuntru. În laborator se aflau ultimele echipamente medicale: supercomputere de mare viteză pentru fragmentarea şi analiza ADN-ului, microscoape pentru electroni şi camere cu fibră optică pentru examinările interne. La nivelul de jos, era o sală de operaţii de ultimă oră, care se învecina cu un amfiteatru cu o capacitate de treizeci de oameni. Edificiul pe două niveluri rivaliza cu John Hopkins, Cern şi Clinica Mayo, în ceea ce priveşte resursele disponibile; nu ţinuseră cont de costurile imense implicate şi achiziţionaseră

instrumente de ultimă tehnologie. Era tot ceea ce visa un cercetător medical, un explorator al misterelor trupului uman.

Vladimir Skovokov îşi privi laboratorul pe sub sprâncenele negre, ce contrastau puternic cu claia de păr argintiu. Avea faţa ciupită de vărsat şi cicatrizată, în urma unui acces de rujeolă din tinereţe, însă felul în care arăta nu-l interesa; nu preţuia deloc frumuseţea, ci doar mintea şi capacităţile ei creative.

Viaţa lui făcuse un circuit complet. Cu patruzeci de ani în urmă, locuia în acelaşi oraş, în acelaşi laborator un tânăr doctor de renume care-şi pusese activitatea în slujba celei mai puternice şi mai măreţe naţiuni de pe pământ. Fusese un bărbat privilegiat într-o ţară fără privilegii. Beneficiase de cele mai bune condiţii de trai, de un salariu generos, de o maşină şi putea să-şi satisfacă oricând necesităţile personale; cu alte cuvinte, Skovokov nu trebuia să stea la coadă la pâine. Avea la dispoziţie personal nelimitat, finanţare nelimitată şi acces la orice şi-ar fi dorit, indiferent de ţară. KGB-ul era la cheremul lui. Dacă în Europa sau în Statele Unite avea loc vreo descoperire în domeniul medical, nu trebuia decât să arate cu degetul şi ar fi intrat în posesia tuturor cercetărilor lor într-o clipită. Nu o dată se întâmplase să răpească oameni de ştiinţă renumiţi, pe care, după ce-i interoga, îi trimitea în Siberia pentru restul zilelor.

Avea acces la sistemul sovietic, fiind implicat în reţeaua infamului guvern secret. Fusese un bărbat puternic într-o naţiune puternică, şi asta îl intoxicase.

Se întâmplase într-o duminică seară, cu treizeci şi opt de ani în urmă. Stătea în biroul lui de la Palatul Congresului, între pereţii Kremlinului. În faţa lui se aflau o grămadă de dosare strict secrete. Vrafurile de documente şi hărţi, relatările directe şi mărturiile istorice constituiau documentaţia pentru un singur subiect. Era vorba despre o legendă, de care Vladimir fusese fascinat încă de la vârsta de unsprezece ani. Acum, având atât de multe arhive la îndemână, putea să-şi satisfacă obsesia din copilărie: Liberia lui Ivan cel Mare, minunata

bibliotecă misterioasă despre care se credea că e ascunsă undeva în criptele Kremlinului. Fusese fascinat să citească despre speculaţiile din jurul misterelor Liberiei, despre multiplele excavări în căutarea acestui tărâm, despre frustrarea acumulată de-a lungul timpului din cauza faptului că nimeni nu reuşea să afle adevărul. Însă exista un anumit document care îi atrăsese atenţia tânărului doctor: o biografie scurtă a lui Dimitri Zhitnik, călugăr şi cel mai de încredere confident al ţarului Ivan cel Groaznic. Această biografie făcuse lumină asupra motivelor lui Ivan cel Groaznic de a ascunde Liberia bunicului său de ochii întregii omeniri. Pentru Ivan, gestul acesta însemna căutarea mântuirii sufletului său; totodată voia să salveze sufletele oamenilor ale căror vieţi le curmase cândva, cu atâta cruzime. Pe patul de moarte, avându-l pe Zhitnik alături, Ivan îşi împărtăşise intenţiile, ultimele lui cuvinte, ultimul lui secret... În pragul morţii, Ivan îi destăinuise lui Dimitri Zhitnik locul unde ascunsese fabuloasa Liberie.

Zilele tânărului Vladimir erau dedicate geneticii, biochimiei şi medicinei, în timp ce nopţile şi le ocupa cu cercetări istorice, călătorii purtate în subsolul Kremlinului şi cu speculaţii fanteziste, pe măsură ce scotocea biblioteca, cu toate bogăţiile şi secretele ei. Devenise distracţia lui, o modalitate de a-şi elibera gândurile de neajunsurile zilnice, o preocupare recreativă.

Vladimir Skovokov îşi făcuse debutul în maşinăria sovietică. Fusese o minte genială identificată de la vârsta de nouă ani, apoi educată şi antrenată, ajungând la o inteligenţă mai tăioasă decât oţelul spaniol. Putea face mai multe descoperiri într-o singură zi decât ar fi făcut alţii într-o viaţă. Era mândria şi bucuria vechiului regim, aducând faimă şi admiraţie Uniunii Republicilor Socialiste Sovietice prin cercetările lui medicale inovative, prin descoperirile şi tratamentele lui.

Însă metodele lui rămăseseră în spatele unui zid al secretelor. Egoul lui Skovokov era de necuprins. Era condus de impulsuri maniaco-obsesive; nimic nu-i putea sta în cale.

Asistenţii incompetenţi aveau să fie trimişi în gerul Siberiei, echipele care eşuaseră să se ridice la înălţimea standardelor sale exagerate deveneau subiecte de testare pentru ultimele lui teorii. Metodele lui de cercetare erau comparabile cu cele ale lui Mengele şi Ishii. Expunea subiecţii la boli, la infecţii, la durere, totul cu scopul de a-şi testa soluţiile şi pentru a-şi susţine teoriile. Dar rezultatele şi succesul vorbeau de la sine, făcându-i pe toţi să ignore mijloacele prin care fuseseră obţinute.

Odată cu căderea comunismului, fondurile şi facilităţile se împuţinaseră până la zero. Skovokov privea cum lumea pe care o cunoştea, lumea care-l îmbrăţişase, se topea şi dispărea. A părăsit Moscova în 1993, îndreptându-se spre Elveţia. A trecut pe la diferite universităţi şi a ocupat diferite posturi de profesor, tânjind după libertatea de care se bucurase atât de mult până atunci, însă zvonurile legate de metodele lui mai degrabă imorale l-au ajuns din urmă şi, în scurt timp, a devenit un paria virtual al lumii medicale.

De-a lungul anilor săi neproductivi, Skovokov a devenit ursuz; în timp ce alţii se îmbogăţeau, el pur şi simplu îmbătrânea. Talentele lui se atrofiau din cauza reputaţiei câştigate şi a metodelor de cercetare mai mult decât discutabile. Şi, în timp ce îl chinuia dorul după Mama Rusie, ştia că visează degeaba. Era un vis care se transformase într-un coşmar. Nici măcar istoria nu avea să privească doctrina comunistă altfel decât ca pe un experiment social care nu ieşise deloc cum trebuie.

În timp ce participa la o conferinţă despre biologie, a fost abordat de Julian Zivera. Determinarea tânărului, precum şi cunoştinţele acestuia despre cercetările lui Skovokov frizau obsesia şi, cu siguranţă, au gâdilat egoul medicului rus. Au stat la barul hotelului Ritz până la patru dimineaţa, vorbind despre religie, ştiinţă şi legende. Aveau amândoi un apetit deosebit pentru descoperirea secretelor trupului, ale sufletului şi ale inimii prin orice metodă ar fi fost necesară. Skovokov i-a vorbit lui Julian despre teoriile lui, despre discernământul lui medical, dar şi despre ţelurile lui nerealizate. I-a mai spus

şi despre biblioteca legendară, încă nedescoperită, de sub Kremlin, despre zvonurile legate de secretele şi bogăţiile ei, despre harta lui Zhitnik şi cum aceasta îi îmboldise mintea, îndemnându-l să întreprindă călătoria vieţii sale. Julian i-a vorbit la rândul lui despre Adevărul Domnului, despre dotările medicale de care dispunea, despre resursele lui nelimitate şi despre nevoia de a avea în preajmă oameni talentaţi. Astfel, la o oră târzie din noapte, s-a înfiripat deja o prietenie, o relaţie bazată pe interese şi ţeluri împărtăşite.

Skovokov a lucrat timp de doi ani de zile la Adevărul Domnului, creând zece brevete şi şase medicamente în mai puţin de douăzeci şi patru de luni. Însă era tot mai furios, pentru că-şi dădea seama că înţelegerea lui cu Julian nu era nici pe departe ceea ce crezuse. Inteligenţa îi era folosită doar ca sursă de îmbogăţire pentru Julian Zivera şi resimţea acest lucru ca pe o trădare.

Chiar când se pregătea să-şi facă bagajele şi să plece, Julian l-a chemat la castelul lui. S-au aşezat în biroul său cu vedere la mare. Ziua era călduroasă, cerul albastru şi clar, reflectându-se pe coamele valurilor oceanului. Julian i-a turnat lui Skovokov un pahar cu vodcă Grey Goose caldă şi i-a mărturisit încântat că... aflase unde era harta lui Zhitnik.

Era o poveste incredibilă, dar, după cum insistase Julian, era adevărată; i-a cerut lui Skovokov să-i fie partener, să-i fie ghid în descoperirea Liberiei şi a conţinutului ei mitic.

Dar tot nu reuşeau să pună mâna pe harta promisă, ba chiar se zvonea că aceasta fusese furată. Skovokov nu credea asta, gândindu-se că Julian găsise încă o dată o modalitate de a-l jefui de ceea ce, pe bună dreptate, ar fi trebuit să-i aparţină.

Skovokov se săturase de Julian. Îşi pusese inteligenţa la bătaie, făcuse cercetări, descoperiri, dar era prea demoralizat pentru a-şi pune şi visurile în joc. Aşadar, şi-a strâns studiile, brevetele şi medicamentele inventate de el şi a dat un telefon. Skovokov îşi dădea seama că deţinătorul hărţii avea probabil o avere de neimaginat, mai mare decât PIB-ul majorităţii ţărilor.

Ce cale mai potrivită ar fi putut găsi ca să redea Rusiei gloria de odinioară? Ar fi redobândit strălucirea ei trecută, însă reproiectată într-o lume a zilei de mâine. Recompensa financiară ar fi fost inimaginabilă. Skovokov a decis atunci şi acolo că fructele muncii lui nu vor ajunge la cel mai bun ofertant, ci, mai degrabă, pe tărâmul lui natal. El le va pune la dispoziţia ţării sale, care îi oferise atâtea privilegii, desigur, fără să uite să păstreze un procent generos pentru sine.

Mai târziu, sistemul rusesc pe care îl iubea atât de mult avea să se pună în funcţiune. Au fost angajate echipe care să reconstruiască toate centrele medicale ale lui Skovokov. FSB-ul, succesorul KGB-ului, i-a adus pe cei mai buni oameni care urmau să găsească harta legendară. Raechen era unul dintre aceştia şi rezultatele începeau să se vadă – îi pusese la dispoziţie singurul argument care-l putea convinge pe Julian să scoată la iveală harta subteranei Kremlinului: mama lui, Genevieve Zivera.

Skovokov o privea acum pe Genevieve. Era sedată şi fusese adusă într-o stare de inconştienţă, fără să ştie ce i se întâmplase sau unde se află – la nouă etaje în adâncurile pământului, în cea mai securizată clădire din Rusia. Femeia avea un chip destins şi dormea sub apăsarea păturilor imaculate. Skovokov fu uimit de înfăţişarea ei tinerească – părul ei negru, pielea ei fără cusur –, dar mai mult fu mirat de faptul că nu găsea nicio asemănare cu Julian. Se aplecă şi atinse crucea de la gâtul ei, întrebându-se dacă era cu adevărat o femeie religioasă sau dacă o purta mai degrabă ca să fie în ton cu moda, aşa cum fiul său se prefăcea zilnic că este un om pios.

Skovokov o privi de sus, fără să aibă vreun sentiment sau vreo emoţie; până la urmă nu era nicio diferenţă între trupul acela şi cadavrele care zăceau în blocurile frigorifice. El nu vedea decât atât: un alt sclav pe care urma să-l dea la schimb pentru harta lui Dimitri Zhitnik. Nu avea niciun scrupul în a-i lua viaţa dacă Julian nu se conforma cerinţelor lui.

– Ce mai face fiul tău? întrebă Skovokov în timp ce stinse lumina din laborator.

Raechen se întoarse către el. Chiar dacă era un bărbat nemilos, îi era greu să dea detalii despre starea în care se afla fiul său.

– E slăbit. Nu ştiu cât de mult mai poate rezista.

Merseră împreună pe culoar, intrară într-un lift pentru marfă şi urcară silenţios cele nouă etaje. Liftul se opri brusc şi uşile se deschiseră; doi paznici se întoarseră spre ei şi îi salutară cu un gest, permiţându-le să treacă. Doctorul şi asasinul intrară într-un foaier imens de marmură, unde tavanul avea şase metri înălţime, iar băncile de lemn de lângă perete nu mai fuseseră înlocuite de o sută cincizeci de ani. Un vultur imens cu două capete îşi expunea aripile arămii care, oxidându-se, se coloraseră în verde, acoperind întregul perete din spate.

Uşile gigantice se deschiseră şi soarele de dimineaţă se revărsă înăuntru. Ieşiră din Arsenal şi, în timp ce priveau împrejurimile Kremlinului, amândoi nutreau câte o speranţă: Raechen pentru fiul lui. Skovokov pentru viitor.

– Dumnezeu fie cu voi, domnilor! spuse Julian în timp ce dădea mâna cu cei doi australieni. Veţi găsi detaliile privind ofertele noastre farmaceutice, împreună cu diferite investiţii la care aţi putea lua parte, precum şi informaţii despre conţinutul pachetului confidenţial pe care vi l-am lăsat, pe locul din spate al limuzinei dumneavoastră. Vă încurajez să profitaţi de tot ceea ce Adevărul Domnului are de oferit. Cum ne place nouă să spunem: „Devotamentul faţă de Dumnezeu ar trebui să pună la dispoziţie cel puţin unele beneficii înainte să ajungi în Rai".

Julian zâmbi în timp ce-i privea pe cei doi bărbaţi de vârstă mijlocie intrând în limuzina lor şi îndepărtându-se. Într-un târziu, intră în casă şi se îndreptă direct spre scările din spate. Acestea erau săpate în fundaţia de stâncă şi emanau o răcoare plăcută.

Trei etaje mai jos, sub fosta mănăstire, se găsea pivniţa cu vinuri, vastă şi bine aprovizionată cu zeci de mii de sticle; era o lume în care aveau acces doar prietenii apropiaţi ai lui Julian şi inamicii lui muritori. Pivniţa veche de secole era locul unde călugării îşi petreceau timpul preparând vin în loc să se preocupe de cele sfinte. Cazanele imense erau lustruite şi expuse, iar teascurile reprezentau un fel de testament într-o cameră încărcată de istorie.

Şi după o viaţă de devotament închinat Domnului şi băuturii, călugării coborau un nivel, în cripta de dedesubt, unde se întindeau să se odihnească veşnic.

Cripta fusese proiectată astfel încât să suporte peste o mie de cadavre în morminte individuale de piatră şi marmură, dar, cum numărul devotaţilor mănăstirii scăzuse, spaţiul devenise din ce în ce mai inutil şi rămăsese pe jumătate gol. Şi, cu toate că producţia de vin se oprise cu mulţi ani în urmă, cripta continuase să fie folosită din momentul ascensiunii lui Julian Zivera la conducerea Adevărului Domnului.

În timp ce mormintele erau pline în special cu rămăşiţele pioşilor din secolele trecute – călugări, preoţi, surori –, câteva adăposteau oseminte dintr-o perioadă mai recentă: ale oamenilor ucişi de Julian pentru cele mai neînsemnate motive – de la încercări eşuate de asasinat la insatisfacţii sexuale.

El personal deschise un mormânt nou, cu numărul 799, îndepărtând capacul de marmură de deasupra şi aşezându-l alături, pentru a-l întâmpina pe viitorul „locatar". Julian alese un Montrachet din '78, de pe domeniile Romanée-Conti. Vinul alb, cumpărat la o licitaţie din Statele Unite, era o alegere potrivită pentru un avocat american. Toastul avea să fie ţinut atât în cinstea vieţii, cât şi în cinstea morţii, deoarece, pentru îndeplinirea misiunii lui Michael St. Pierre, Julian aranjase ca toţi cei implicaţi să fie îndepărtaţi.

Stephen Kelley urma să fie primul.

Capitolul 22

Michael se afla în centrul Pieţei Roşii, simţindu-se copleşit de întinderea şi istoria ei. O văzuse de atâtea ori la televizor – acolo defilau militarii din armata URSS de 1 Mai, în faţa tribunei. Litografiile rachetelor balistice îi rămăseseră întipărite în minte. Când era mic, văzuse o mulţime de tancuri şi zeci de mii de soldaţi defilând în coloane, cu genunchii ţepeni, inspirând o teamă şi o putere de nebiruit. Pericolul anihilării prin bombe nucleare din perioada Războiului Rece fusese o realitate care plutise deasupra întregii lumi până la prăbuşirea Uniunii Sovietice, în 1991.

Văzuse catedrala Sf. Vasile de nenumărate ori – era simbolul Rusiei, aşa cum Turnul Eiffel era cel al Franţei, Big Ben-ul al Angliei sau Statuia Libertăţii al Americii. Era ca un vis, o gamă vastă de culori îmbrăca şirul de cupole, de bolte, turnuri şi volute: nuanţe felurite de albastru, galben, verde şi roşu. Edificiul din cărămidă roşie era alcătuit din nouă capele culminând cu nouă domuri în formă de ceapă, pictate diferit şi aşezate într-un fel nemaivăzut nicăieri în lume. Dar, cum se întâmplă de obicei, minunata faţadă exterioară nu putea fi întrecută în frumuseţe de interiorul catedralei. Catedrala era deschisă foarte rar pentru rugăciune. Pe Michael îl impresiona cel mai mult faptul că pe fiecare dintre boltele interioare se regăsea acelaşi simbol. Era o ţară unde religia fusese interzisă

timp de şaptezeci de ani; mai-marii Bisericii criticaseră perioada terorii comuniste amplificate de forţele armate de atunci.

În stânga lui Michael se afla colosalul mall GUM, un complex comercial imens, asemenea celor americane – Reebok, Pierre Cardin, Clinique, Levi's, Tiffany's – în timp ce în dreapta se înălţa Mausoleul lui Lenin, prezentat fără garda de onoare care, cu zeci de ani în urmă, îl proteja pe mult-temutul conducător, mintea din spatele Revoluţiei din Octombrie şi a comunismului sovietic. Mausoleul din granit roşu era de fapt o piramidă etajată, în vârful căreia se afla o lespede de marmură sprijinită în treizeci şi şase de coloane. Chiar în spatele acestuia se afla Cimitirul Revoluţiei, unde nu se găsesc numai busturile şi cavourile lui Stalin, Brejnev şi Andropov, ci şi ale multor personalităţi ale culturii ruse, cum ar fi cosmonautul Yuri Gagarin sau scriitorul Maxim Gorki.

Dar, mai presus de orice, Michael fu atras de zidul imens din spatele monumentului comemorativ. Avea peste optsprezece mii de metri lungime şi şase mii de metri grosime. Se întindea pe doi kilometri şi jumătate şi era împrejmuit de parapete îmbinate în coadă de rândunică, printre care se înălţau nouăsprezece turnuri enorme, majoritatea construite la sfârşitul secolului, de către arhitecţi italieni. Fiecare turn se termina cu o clopotniţă de culoarea jadului, care avea în vârf fie o stea rubinie, fie un steag auriu. Era o fortăreaţă care rezistase de-a lungul timpului, care ţinuse la distanţă zeci de mii de trupe în timpul nenumăratelor bătălii, o primă linie de apărare impenetrabilă şi, în acelaşi timp, un simbol al convingerilor politice şi al misterelor trecutului, prezentului şi viitorului Rusiei.

Trăgând cu ochiul printre ziduri, Michael putea vedea vârful Marelui Palat al Kremlinului şi turlele Catedralei Arhanghelului Mihail, toate aparţinând unei lumi străine şi familiare în acelaşi timp. Se afla în faţa unui orăşel foarte bine păzit, ultrasecurizat prin metode moderne, care completau întăririle specifice castelelor ce aveau deja rol de apărare. Era un spaţiu extrem de bine păzit, iar el trebuia să pătrundă acolo,

în adâncuri, fiindcă în spatele acelor ziduri, în subterană, se afla cutia aurită, preţul vieţii tatălui său.

Michael privi de jur împrejurul său; văzu patru blocuri de aceeaşi mărime şi pentru o clipă se minună. Piaţa Roşie era un spaţiu vibrant, aglomerat, nici pe departe aşa cum şi-l imaginase el. Cerul senin al verii punea în valoare această lume colorată. Moscova era un oraş la fel de cosmopolit ca oricare altul din vestul Europei. Michael, acaparat de imaginile alb-negru ale copilăriei sale, îşi aminti zvonurile despre persecuţii, fără să conştientizeze transformarea acestui oraş într-unul capitalist, de vis. Sfânta Piață era un centru comercial în aer liber: furgonete de îngheţată Nestlé se perindau încolo şi-ncoace, vânzători ambulanţi împărţeau baloane, turiştii cumpărau trompete de la tarabele de pe stradă.

Pierdut în marea de oameni, fie turişti, fie localnici, care se învârteau prin piață, Michael încerca să se concentreze din nou asupra scopului vizitei sale. Îşi dădea silinţa să îşi întipărească în minte toate detaliile din jurul său. Prins în tumultul mulţimii, studia clădirile din faţa lui. Nu-şi permitea să se bucure de statutul de turist pentru prea mult timp, aşa că încerca să fie un observator eficient.

Michael se uită la ceas. Era ora 9.59. Băgă mâna în buzunarul gecii şi scoase telefonul mobil. Se luptă să-şi reţină furia în timp ce suna la numărul de telefon stabilit.

– Mă bucur c-ai ajuns, răspunse Zivera imediat. Nu la fel de fericit ca tatăl tău, dar... Baftă!

Telefonul rămase fără ton.

– Arăţi cam dubios aici.

Era o voce cu un puternic accent rusesc.

Michael se întoarse; omul care vorbise era un bărbat bine făcut, cu un corp pătrăţos şi ditamai burta revărsându-se peste curea. Era întruchiparea perfectă a unei matahale, cu corpul pe cât de înalt pe atât de lat. Părul era de un negru straniu – un smoc de culoarea abanosului care arăta cât se poate de nefiresc. Purta ochelari cu ramă de baga, cu lentile-borcan şi părea că

nu vede deloc cu ochiul drept. Totul era gros la el: nasul, buzele, obrajii – fiecare parte contribuia la un aspect fizic pe care probabil că îl suportau doar părinţii. Deşi arăta respingător, această impresie dispăru de îndată ce zâmbi.

– Nikolai Fetisov, spuse el întinzând o mână butucănoasă.

Michael dădu mâna cu el.

– Eşti sigur că pe mine mă căutai?

Nikolai scoase o fotografie, o privi, apoi îşi întinse braţul până la nivelul umerilor lui Michael, comparând persoana din fotografie cu bărbatul din faţa sa.

– Eşti mai urât în realitate.

Zâmbi şi o luă înainte prin centrul pieţei, mergând puţin târşâit.

Michael se îndoia profund de încrederea pe care trebuia să i-o acorde unui străin, care urma să fie omul său de legătură în această ţară total necunoscută lui. Se uita în stânga şi-n dreapta, privea chipurile oamenilor, întrebându-se câţi asociaţi ai acestui om îi protejează spatele. Nu putea fi dus de nas cu una, cu două, nici prin comportamentul sociabil şi nici cu zâmbetul până la urechi pe care i-l aruncase mai devreme Fetisov. Nu trebuia să-i verifice dosarul ca să-şi dea seama că e un tip mai mult decât periculos.

– Unde mergem? întrebă Michael.

– Avem o întâlnire.

– Cu cine?

– Stai liniştit, îi spuse Fetisov cu un accent englezesc grotesc. N-ai de ce să-ţi faci griji, sunt aici ca să te ajut.

Michael avea însă îndoielile lui.

– Zivera te-a angajat cu un scop, care-i acela?

– Deci, nu-ţi pierzi timpul cu flecăreala măruntă tipic americană...

Michael dădu din cap.

Fetisov se opri în mijlocul pieţei şi se întoarse spre Michael, privindu-l foarte serios cu singurul ochi cu care vedea.

– Sunt ceea ce se numeşte un om de legătură.

– Legătură cu cine?

Nikolai privi în jur spre piaţa care zumzăia de viaţă, spre poliţiştii împrăştiaţi în toate direcţiile şi, în cele din urmă, spre zidurile enorme ale Kremlinului.

– Cu totul.

De pe bancheta din spate a unei limuzine ZiL, unde stătea împreună cu Susan, Busch privea pe geam râul Moscova. Erau parcaţi pe strada Ilyinska. Aterizaseră mai devreme pe o pistă privată aflată chiar la ieşirea din Moscova. Busch se întreba cât ceruseră autorităţile ruse pentru serviciile lor: el şi Michael nici măcar nu ieşiseră din avion când primiseră paşapoartele înapoi, ştampilate şi vizate. Martin, care stătea acum în faţa lui, avusese grijă de tot. Acest bărbat putea la fel de bine să fi fost mut: nu scosese un singur cuvânt, nici în avion, nici în limuzină. Busch îi dădea vreo cincizeci şi cinci de ani. Avea părul foarte rar, dar era perfect tuns şi aranjat. Nu începuse să albească, însă ochii săi obosiţi sugerau ani întregi de întâmplări nu tocmai fericite prin care trecuse. Avea atenţia îndreptată spre un registru contabil, adâncit în gânduri, cu degetele apăsând furios tastele unui calculator. Busch încercase deja să schimbe două vorbe cu el, însă acesta nu numai că nu răspunsese, dar nici măcar nu-şi ridicase privirile din hârţoagele sale, continuând să tasteze.

– Ce îi ia aşa de mult? întrebă Susan neliniştită.

Busch îşi întinse braţele şi îşi îndreptă spatele, încercând să-şi revină după zbor.

– De ce nu mergi tu la hotel şi îl laşi în pace?

– Nu-mi spune tu mie ce să fac! izbucni Susan. Eşti aici pe banii mei.

Apucă mânerul uşii.

– Uite ce e, Dorothy, nu mai suntem în Kansas, şi ştii foarte bine ce se spune...

Ea îl privi perplexă şi îşi ridică mâinile intrigată, aşteptând răspunsul:

– Ce se spune?

– Când eşti în Roma... rămâi în limuzina ta, e mai sigur aşa.

– Cred că glumeşti.

Deschise portiera şi ţâşni afară.

Busch privi uluit uşa trântindu-se în urma ei. Asociatul lui Susan nici nu se deranjase să se ridice; îşi continua treaba de parcă nu se întâmplase nimic.

– Aşa se comportă mereu? îl întrebă Busch pe Martin.

Nu că s-ar fi aşteptat ca acesta să-i dea vreun răspuns. Coborî din maşină şi o văzu pe Susan fugind spre Piaţa Roşie.

– De ce om fi luat-o cu noi? se întrebă el înainte de a porni după ea.

În piaţă se aglomerase: erau vreo două sute de oameni; unii erau adunaţi în grupuleţe, vagabonzi ai mahalalelor, toţi îndreptându-se sau venind dinspre centru. Busch nici nu băga în seamă clădirile pe lângă care trecea, preocupat să n-o piardă pe Susan din vedere; inima începuse să-i bată cu putere în timp ce se afla pe urmele femeii naive care era obişnuită să aibă totul sub control. Busch începu să alerge, când îşi dădu seama că Susan dispăruse în aglomeraţia din dreptul catedralei Sf. Vasile.

Vreo sută de metri mai în faţă, îl zări însă pe Michael ieşind din piaţă, alături de un rus bine făcut. Busch încetini de îndată ce o văzu pe Susan apropiindu-se de ei.

Brusc, un braţ din mulţime se întinse spre Susan, o prinse şi o trase spre el. Busch o luă repede din loc, îndreptându-se spre locul în care o văzuse cu câteva clipe mai devreme. Se învârti o vreme încolo şi-ncoace. Erau oameni peste tot, nepăsători la privirile lui insistente. În cele din urmă, când se uită spre pavaj, văzu ceasul cu diamante al lui Susan; îl luă, surprins cum de nimeni nu pusese mâna pe el în cele două secunde cât zăcuse pe caldarâmul Pieţei Roşii. Se uită înverşunat în jur, pe furiş, sperând să dea cu ochii de ea înainte să o piardă de tot.

Însă femeia dispăruse cât ai zice peşte.

*

Bărbatul bărbos stătea deoparte, privindu-i pe turişti trecând prin porţile Kremlinului. Se simţea sigur pe el înarmat cu pistolul Glock, pe care-l ţinea la spate, ca o măsură de protecţie. Îl putea scoate mai rapid decât oricine; ar fi putut fi un vechi apărător al legii din Vest.

Era surprins de numărul mare de oameni care vociferau asurzitor pe pod şi care pătrundeau acum în capitala Rusiei. Devenise destinaţia preferată a turiştilor în ultimii cincisprezece ani, spre deosebire de ceilalţi şaptezeci şi cinci de ani, când oamenii se fereau ca de dracu' să ajungă aici, temându-se că, odată ce treceau podul, nu aveau să mai iasă în veci dintre zidurile imense de cărămidă.

Bărbatul era înalt, iar părul negru şi lung îi ajungea până la gulerul tricoului polo alb. Ajunsese ieri – numele fals pe care şi-l însuşise era destul de bine ales pentru a trece uşor de filtrele vamale. Nu venise cu bagaje, dar, imediat ce ajunsese, se apucase de cumpărături. Îşi luase cinci arme de apărare Heckler & Koch, cinci pistoale Glock şi muniţie cât să pornească un război. Şase bombe fumigene cu telereglaj, şase explozibile pentru evenimente neprevăzute şi nouă kilograme de Semtex. Portbagajul Mercedesului abia se mai putea închide.

Regreta faptul că fusese nevoit să îl ucidă pe mafiotul rus de vârstă mijlocie care părea să fie în posesia unei colecţii impresionante de arme Walmart, dar omul şi-o făcuse cu mâna lui. După ce plătise suma stabilită, rusul îl ameninţase că va chema poliţia dacă nu dublează achiziţiile din acea zi. Când bărbatul cu barbă refuzase oferta, rusul încercase să-l împuşte, dar fusese ucis înainte să apuce măcar să apese pe trăgaci.

Bărbosul îl urmărise pe mătăhălosul scund şchiopătând de-a lungul aleii, alături de tipul american. Ştia unde merg şi ce aveau să facă acolo. Iar când va veni momentul, va fi deja pregătit; nu mai contau consecinţele sau numărul de victime. Avea două lucruri de făcut şi nimic nu-i putea sta în cale.

*

Susan se aşezase pe bancheta din spate a unei limuzine Mercedes, cu geamurile atât de fumurii încât nu putea vedea nimic prin ele. În faţa ei se afla agresorul care o băgase în maşină cu forţa, ameninţând-o cu arma. El nu scosese niciun cuvânt, deşi Susan ţipase ca din gură de şarpe. Ştia că trebuia să fie mai degrabă speriată, chiar terifiată, dar furia pe care o simţea o făcea să-şi dorească mai degrabă să-l lovească pe bărbatul din faţa ei cât de tare putea. Nu era mai mare de douăzeci de ani şi încă avea urme de acnee pe faţă. Se simţea o răceală în ochii lui de bărbat tânăr; se vedea că nu dă doi bani pe viaţă, în general, şi nici pe-a ei, în particular. Susan se întreba dacă avea vreo aspiraţie legată de ziua de mâine. Mafia rusească, concluzionă ea: păr blond pieptănat pe spate, o haină Armani sport, bijuterii groase şi extravagante. Nu putea înţelege de ce toţi îşi doreau să arate ca nişte mafioţi din perioada disco din Brooklyn.

– Mă vor căuta, spuse ea.

Dar el nu răspunse nimic, ci doar privea faţa ei împietrită.

– Consulatul american o să fie...

Un sunet ascuţit o întrerupse brusc. Bărbatul scoase un telefon mobil din buzunar.

– Oa, spuse el, şi asta fu tot.

Dădea din cap şi mormăia sunete aprobatoare în telefon. Încheie după treizeci de secunde.

Bătu în paravanul despărţitor şi îngăimă ceva în rusă şoferului.

Susan îl privi.

– Unde mă duci?

El continua să se holbeze la ea.

– Îţi ordon să-mi spui unde mergem!

Tânărul zâmbi.

– Cineva vrea să te vadă, spuse el în cele din urmă, într-o engleză surprinzător de bună.

– Cine...? întrebă Susan, mirată că îi răspunsese în cele din urmă.

– Cineva din Kremlin.

Sentimentul de teamă, pe care îl ignorase până atunci, o copleşi.

Capitolul 23

Nikolai Fetisov îl conduse pe Michael prin Kutafya – turnul mic cu multe ornamente, din vestul Kremlinului, de partea cealaltă a podului sub care curgea odată râul Neglinnaya. Acesta nu fusese decât un şanţ cu apă care curgea în toate direcţiile, înainte ca albia să-i fie deviată printr-o ţeavă pe sub Grădinile Alexandrovsky. Îşi continuară drumul prin Troitskaya, cel mai înalt turn din Kremlin. Cunoscut drept Turnul Sfintei Treimi, clădirea de şaptezeci de metri, a cărei construcţie începuse în anul 1495, avea în partea superioară o turlă enormă, ce anunţa prin grandoarea ei lumea nemaipomenită care se afla dedesubt. Era intrarea principală pe care o foloseau turiştii şi un loc perfect pentru a te strecura fără să fii verificat.

– Unde mergem? întrebă Michael.

– Cineva vrea să te vadă, răspunse Fetisov în timp ce-şi aranja ochelarii. Dar mă gândeam să-ţi arăt zona dacă tot suntem aici, ca să înţelegi ce înseamnă ospitalitatea rusească.

Erau înconjuraţi de grupuri de turişti. Michael bănuia că sunt cel puţin zece grupuri, conduse de ghizi care vorbeau în diferite limbi. În mod normal, toată lumea plătea o taxă de intrare, dar Nikolai Fetisov făcu un simplu semn unui paznic pe care Michael abia dacă-l zărise şi li se dădu drumul înăuntru. Fetisov prinse o insignă pe reverul jachetei sport pe care o

purta Michael, care părea să aibă un efect asemănător cu toiagul lui Moise în faţa Mării Roşii. Dintr-odată, gardienii dădură din cap aprobator, uşile se deschiseră, iar oamenii, care până atunci erau fără expresie, zâmbiră.

– Pe cine o să vedem? întrebă Michael.

– Sunt sigur că ştii, Kremlinul este capitala guvernamentală a Rusiei, locul de unde este supravegheată o ţară care se întinde peste unsprezece regiuni cu fusuri orare diferite. Mare parte din lumea sovietică s-a conturat aici, între zidurile acestea.

– Nu mi-ai răspuns, spuse Michael.

– Nu prea-ţi plac discursurile ghizilor, nu-i aşa?

– Vreau să ştiu unde mergem, spuse Michael printre dinţi, oprindu-se.

Fetisov se afla acum la o distanţă deranjant de mică de Michael, iar acesta îi simţea respiraţia stătută, urât mirositoare. Fetisov se întoarse spre el, fixându-l cu singurul ochi cu care vedea, şi şopti:

– Să nu care cumva să faci vreo scenă sau să ridici vocea la mine, mai ales aici. Credeam că eşti mai discret, având în vedere că eşti hoţ. Dar presupun că mă înşel. Trebuie să ştii împotriva cui lupţi, cu cine ai de-a face şi asta o să-ţi arăt. Ai văzut zidurile Kremlinului, acum îţi ofer şansa să vezi şi interiorul.

Michael se holbă la rus şi făcu un pas în spate.

– De unde ştii tu ce trebuie să văd?

Fetisov făcu o pauză pentru ca Michael să înţeleagă ce voia să spună.

– Ştiu totul despre Kremlin şi despre Rusia.

– Dacă-i aşa, de ce nu mergi tu după cutie?

Michael se întoarse spre ieşire. Fetisov îl privi pentru o clipă şi îi zâmbi forţat.

– Ei bine, poate sunt câteva lucruri pe care nu le ştiu.

Se îndreptă apoi spre o uşă mică, laterală. Era păzită de un bărbat înalt şi blond, un adolescent cu pielea ciupită de vărsat. El şi Fetisov începură să vorbească în rusă, uitându-se amândoi din când în când spre Michael.

În cele din urmă, tânărul deschise uşa şi-i făcu semn lui Michael să intre.

Nici nu trecu bine pragul, că Michael o văzu pe Susan, stând pe o canapea mică din vestibul. Pe faţa amândurora se citea surpriza, în timp ce se întoarseră către cei doi ruşi.

– Nu ştiam dacă ea era cu tine sau te urmărea, spuse Fetisov.

– Să mă urmărească? Credeam că tu eşti domnul Ştie-Tot, că ai totul sub control.

Michael era vizibil enervat; se întoarse apoi spre Susan:

– Eşti bine?

Susan îl privi pe Michael şi încuviinţă, respirând uşurată.

– Nu prea-mi place ţara asta până acum, spuse ea. Îi aruncă o privire tânărului rus, apoi adăugă: Şi nici oamenii de-aici.

– Îmi pare rău că ţi-am creat neplăceri, spuse Fetisov. Lexie doar îmi păzea spatele, e un băiat bun.

– Asta-i discutabil, răspunse ea.

Fetisov izbucni în râs.

– Asta spune şi maică-sa mereu.

Michael se întoarse cu spatele la Fetisov şi i se adresă lui Susan:

– Ne înţeleseserăm să rămâi în maşină.

Michael încerca să o admonesteze din priviri, însă ea îi evita ochii.

– Unde e Busch?

Ea îi aruncă o privire fugară şi spuse:

– Eram îngrijorată... nu puteam să stau deoparte şi să nu fac nimic. L-am lăsat în maşină...

– De fapt, o întrerupse Fetisov, distrăgându-i atenţia lui Michael, prietenul tău blond şi mătăhălos hoinăreşte acum prin Piaţa Roşie. Şi aş putea spune că o face într-un mod isteric. Dar nu vă faceţi griji, o să-l trimit pe unul dintre oamenii mei să-i transmită că sunteţi bine, că faceţi un tur la clasa întâi gratis. Poate să meargă la hotelul unde v-aţi cazat, să bea ceva şi să urmărească reluările de la *I Love Lucy,* dublate în rusă.

Nici Michael, nici Susan nu-şi dădeau seama dacă bărbatul vorbea serios.

– Dar destul cu vorbăria!

Fetisov deschise uşa şi se îndreptă spre Susan.

– Sper c-o să-ţi placă mica noastră excursie.

Susan se ridică încet de pe canapea şi-l urmă pe Michael afară; trecură prin hol spre o curte.

În faţa lor se afla o clădire imensă, înconjurată de opt sute de tunuri. O arcadă dublu etajată era protejată de doi gardieni care arătau ameninţător, îmbrăcaţi în uniforme militare de un albastru-deschis, cu carabinele ţinute strâns la piept. Voia oare Fetisov să demonstreze ceva prin faptul că-şi ţinuse musafirii departe de ei până atunci?

Michael nu se putea abţine să nu se holbeze la clădirile impunătoare, la fel de bine păzite de gardieni.

– Ce clădire e aia?

– Arsenalul, şi cei de acolo sunt cam serioşi ce-i drept. Pe-aceea o s-o vedem ultima, spuse Fetisov, atrăgându-le atenţia spre o clădire modernă.

Construită din sticlă, sprijinindu-se pe un număr mare de piloni albi de marmură cu trei faţete, construcţia era cu totul diferită de celelalte clădiri din Kremlin.

– Palatul Congresului a fost ridicat la începutul anilor '60 ca să arate în mod ostentativ cum acţionează mecanismul comunist. Pentru prima dată, toată lumea putea auzi discursurile bombastice ale lui Nikita Hrusciov şi putea vedea minunatul congres sovietic adunându-se şi bătându-se cu pumnii-n piept. Astăzi este un loc plăcut, unde poţi asista la spectacole de balet şi la concerte rock, alături de alte şase sute de oameni. Cred că o să vi se pară interesantă priveliştea de la anumite ferestre.

Michael şi Susan văzură o serie de lifturi coborând la subsol.

– Jumătate din această clădire se află la subsol. Nouă, ruşilor, ne place să operăm în subsol, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

Fetisov făcu un semn cu ochiul cel sănătos.

– Câte ieşiri există în Kremlin? întrebă Michael.

Fetisov zâmbi.

– Prea multe ca să le mai numeri. Doar două sunt cunoscute şi folosite de toată lumea şi...

– Am nevoie să mi le arăţi.

– În regulă, spuse Fetisov fără ezitare, continuându-şi drumul.

Michael îl privi cum şchiopăta de-a lungul pieţei, întrebându-se cine este de fapt acest bărbat, dacă îi poate fi de folos cu adevărat şi dacă se afla acolo numai pentru asta.

– Arhitectul şi inginerul Aristotel Fioravanti a fost principalul proiectant al Kremlinului şi a fost adus aici din Italia la cererea marelui prinţ al Rusiei, Ivan al III-lea, şi a soţiei sale, Sofia Paleolog. A fost chemat pentru experienţa şi pentru cercetările pe care le făcuse asupra arhitecturii castelelor din Milano, a fortăreţelor din Ungaria şi a tunelelor din Roma. Zidurile Kremlinului au fost ridicate din ordinul lui Ivan cel Mare în locul zidurilor din piatră albă care înconjuraseră oraşul timp de aproape două sute de ani. Pereţii din cărămidă roşie au fost ridicaţi de trei arhitecţi italieni, pe numele lor Anton şi Mark Fryazin şi Pietro Antonio Solari. Se întind pe două mii cinci sute de kilometri, au o înălţime de optsprezece metri şi o grosime de şase şi cuprind nouăsprezece turnuri. Întregul acoperiş a fost folosit ca platformă de luptă şi avea o lăţime care ajungea până la patru metri. Sunt o sută patruzeci şi cinci de naiade în formă de coadă de rândunică, semănând cu nişte dinţi, care decorează partea superioară a zidurilor. Turnurile numeroase sunt interconectate şi nu numai că asigură o apărare perfectă pentru oraş, dar au şi poziţia ideală pentru a rezista oricărui fel de jaf. Turnurile cu trei colţuri rotunjite permit detaşamentelor să tragă din orice unghi. Pe străzile strategice care duc spre Kremlin fuseseră construite şi turnuri întărite, care permiteau intrarea cu căruţe cu tot. Nicio altă ţară din lumea modernă nu are capitala în interiorul unui oraş înconjurat de ziduri, în afara Vaticanului, iar acesta arată

ca o cutie de carton în comparaţie cu zidurile noastre de oţel. Nimeni nu se atinge de zidurile astea! Fetisov îl privi pe Michael. Şi n-am auzit niciodată de vreun prost care să încerce şi, dacă totuşi a fost cineva care s-o facă, a fost pur şi simplu înghiţit de fantomele dinăuntru şi şters complet de pe faţa pământului. Fetisov continuă să-l privească, apoi zâmbi larg. Destul de înspăimântător, nu-i aşa? Chicoti şi merse mai departe. În timpul Uniunii Sovietice, Kremlinul a fost centrul întunecat şi jalnic al unui oraş mort şi uitat de lume. Acum, chiar dacă niciuna dintre clădiri nu a fost supusă vreunei schimbări de orice fel, arată pur şi simplu magnific. Este de necrezut că ceea ce vedem cu ochii noştri este filtrat de inima noastră.

Michael o rugă pe Susan să se oprească puţin ca să-i facă o poză, asigurându-se că prinde nu numai zidul, porţile, gardienii, dar şi atmosfera generală şi senzaţia de intimidare pe care le creau toate aceste graniţe impuse de Rusia.

Merseră în linişte vreo zece minute, trecând de clădiri pline de ornamente care îi duceau cu gândul la Evul Mediu. În timp ce Susan era fascinată, Michael părea mai degrabă preocupat. Nenumăraţi gardieni se plimbau în sus şi-n jos, patrulând pe acoperişul marelui zid, într-o permanentă alertă. Toată lumea era urmărită.

Fetisov se opri şi îşi ridică larg braţele. În faţa lor, se afla o clădire cu adevărat imensă, un palat din toate punctele de vedere. Era o construcţie bogată în ornamente, cu arcade, elemente decorative şi filigrane splendide. Sute de ferestre erau fixate în zidul exterior scăldat în auriu şi alb.

– De aici încolo o să vedeţi numai arhitectură tradiţională rusească. Marele palat al Kremlinului – construcţia acestuia a durat zece ani şi a fost ridicat pentru familia imperială a lui Nicolae I. Faţada principală dă spre râul Moscova. Are o lungime de aproape o sută douăzeci şi cinci de metri şi o înălţime de patruzeci şi şapte. Sunt peste şapte sute de camere, de la stilul baroc şi clasic până la cel renascentist timpuriu. Înainte să fie alimentat cu energie electrică, aici erau folosite douăzeci

de mii de lumânări şi cinci sute de lămpi cu kerosen pe noapte pentru a-l lumina. Acum – se întoarse oarecum dezgustat – locul este folosit doar pentru diverse ceremonii. Saloanele şi camerele găzduiesc întâlniri şi recepţii oficiale, unde Vestul este pupat în fund.

Fetisov merse mai departe; Michael şi Susan îl urmau îndeaproape, cu Lexie în spatele lor. Fetisov ajunse la o uşă mare, care dădea într-o clădire uriaşă. Fără să scoată vreun cuvânt, o deschise şi le făcu celorlalţi semn să intre.

Pătrunseră în linişte într-un coridor larg, de-o parte şi de alta a căruia se aflau camere împodobite care adăposteau adevărate comori ale istoriei Rusiei. Tronuri şi coroane imperiale, costume şi trăsuri scumpe, artefacte din istoria fascinantă, dar fluctuantă a ţării, adunate în tezaurul de preţ al Rusiei.

– Acesta este muzeul nostru cel mai mare, la fel de preţios ca Muzeul Luvru, Muzeul Vaticanului sau Muzeul Smithsonian din ţara voastră şi totuşi n-aţi putea să-mi spuneţi nici măcar cum se numeşte.

Michael şi Susan rămaseră tăcuţi, dând doar uşor din cap.

– E-n ordine, majoritatea vesticilor n-au auzit de muzeul Armory. Include o colecţie vastă de capodopere ruseşti, aproape cincizeci de ouă Fabergé, rochiile de seară ale reginei Ecaterina cea Mare...

– Rochii de seară? întrebă Michael, pierzându-şi din nou răbdarea. Şi la ce mă ajută pe mine informaţiile despre rochiile ei de seară ca să-mi îndeplinesc misiunea?

– Şşşt, o să dureze doar două secunde. O să vă placă unde o să vă duc. Fetisov semăna acum cu un tată care abia aşteaptă să-i dea cadoul copilului său, de ziua lui de naştere. Îi conduse în pas vioi pe holul nesfârşit al muzeului Armory.

– Relaxează-te, prefă-te că eşti turist pentru câteva secunde, cred că o să-ţi placă asta la nebunie.

Ajunseră la o uşă încadrată de gardieni, care le făcură loc de îndată ce văzură legitimaţiile lui Fetisov.

– Tezaurul diamantului Orlov. Vrei să furi ceva? Aici trebuie să vii.

În faţa lor se afla o colecţie impresionantă de pietre preţioase: rubine, safire, diamante. Erau cu sutele, toate expuse la vedere. Unele montate în coroane, coliere, brăţări, altele separat, vorbind lumii despre adevărata istorie.

– Aceasta este Rusia. Chiar aici, sub ochii voştri. Este partea din istorie care cred că vă interesează cel mai mult. Fetisov se opri în faţa unei cutii mari. Bijuteriile Coroanei ruseşti şi sceptrul Ecaterinei a II-a. Cred că lucrurile de acest gen stârnesc cu uşurinţă apetitul unui om înzestrat ca tine, nu-i aşa?

Michael şi Susan stăteau în faţa cutiei şi se holbau pur şi simplu la diamantul imens aflat înăuntru. Era fixat în sceptrul regal al reginei Ecaterina cea Mare. Cât jumătate de ou, era de departe cel mai mare diamant pe care cei doi îl văzuseră în viaţa lor. Montat în sceptrul simplu, de aur, avea pe margine diamante mai mici. Oricine îl purtase fusese cu adevărat un conducător puternic.

– În anul 1773, contele Orlov a cumpărat acest diamant de o sută nouăzeci de carate din Amsterdam şi a plătit pentru el un milion patru sute de florini. Provine din India şi a fost furat de un soldat francez stabilit acolo prin anii 1750. Acesta a trecut la hinduism pentru a putea pătrunde în sanctuarul cel mai intim al chivotului Insulei Srirangam, unde a scos bijuteria din ochiul unei statuete înfăţişând un zeu hindus. Contele Orlov s-a prezentat apoi în faţa reginei Ecaterina cu acest diamant enorm, sperând să o cucerească şi să se căsătorească cu ea. Ea a primit cadoul şi a pus ca diamantul să fie montat în sceptrul pe care îl vedeţi, i-a mulţumit pentru cadou şi l-a trimis la plimbare. Era o dură. Că tot vorbeam despre bijuterii...

Fetisov, Michael şi Susan ieşiră pe uşa Muzeului Armory, pe care Lexie o ţinea deschisă pentru ei, în soarele fierbinte al după-amiezii. Fetisov îi conduse spre centrul unei pieţe imense, înconjurată din toate părţile de biserici. Se lăsase o

linişte firească, iar grupurile de oameni păreau copleşite de sfinţenia din jurul lor. Fiecare biserică era unică în felul său, însă toate aveau ceva în comun: erau la fel de impunătoare din punct de vedere spiritual. Michael îşi ridică privirea spre mulţimea de domuri: niciodată nu văzuse atâtea cruci, nici măcar la Vatican. În jur se aflau o mulţime de altare care oficiau servicii divine, într-o lume în care religia fusese interzisă timp de şaptezeci şi cinci de ani. Asta îi aminti lui Michael de prietenul său Simon, un preot plin de contradicţii ale cărui fapte nu erau deloc compatibile cu sutana. Era în egală măsură adeptul armelor şi al rugăciunii, un exponent al viziunilor religioase care se băteau cap în cap cu ideologia comunistă.

– Piaţa Catedralei sau Piaţa Sobornaya a fost locul încoronărilor, recepţiilor şi al multor evenimente spectaculoase. După cum se ştie, religia a fost interzisă în timpul celor şaptezeci şi cinci de ani de comunism, spuse Fetisov, apoi se opri, urmat de Michael, Susan şi Lexie.

Fără vreun cuvânt, toţi se uitau în jur. Erau foarte multe biserici medievale cu o arhitectură incredibilă, fiecare unică în felul ei, dar toate purtând amprenta universală a divinităţii.

Michael îşi ridică privirea spre imensa Catedrală a Adormirii Maicii Domnului, cu cele cinci domuri aurite plutind deasupra turnurilor albe sub care se afla bisericuţa cu arcadă din cărămidă.

– Aceasta a fost una dintre cele mai importante biserici ale Kremlinului încă din secolul al XV-lea, spuse Fetisov. Începând cu secolul al XVI-lea, până la Revoluţia Bolşevică din 1917, toţi ţarii au fost încoronaţi aici. Arhitectul italian Fioravanti, care a proiectat structura asta, precum şi multe alte clădiri ale Kremlinului – atât de la suprafaţă, cât şi din subterană –, a fost răsplătit pentru munca sa cu închisoarea pe viaţă. E o legendă conform căreia, în iarna anului 1941, când trupele naziste au ajuns la porţile unei Moscove fărâmiţate, distruse de război, Stalin a ordonat ca ascensiunea sa la conducerea ţării să fie celebrată în această catedrală, unde se puteau face

rugăciuni pentru bunăstarea poporului rus, continuă Fetisov înclinându-şi capul către Susan. Interesant cum oamenii îl resping pe Dumnezeu până în momentul în care au nevoie de el... În cele din urmă, în 1990, biserica s-a redeschis pentru public, devenind muzeu, ca o recunoaştere a valorii sale istorice. În interiorul tuturor acestor biserici se află opere de artă nepreţuite. Aproape fiecare centimetru al zidului a fost acoperit cu cele mai fine detalii artistice din lume. Dar mai vorbim noi despre asta cu altă ocazie.

– Asta e minunat, nu? Impresionante clădiri, spuse Michael pe un ton de glumă, pe măsură ce devenea tot mai anxios. Dar nu mă ajută cu nimic în misiunea mea. Trebuie să aflu care sunt intrările principale spre toate sectoarele subpământene.

– Nu mă întrerupe! Fetisov se întoarse către o bisericuţă albă din stânga sa, ascunsă în spatele Catedralei Adormirii Maicii Domnului. Biserica Aşezării în Raclă a Sfântului Veşmânt şi-a primit hramul după ziua ospăţului din timpul Imperiului Bizantin, care comemora aducerea robei Fecioarei Maria la Constantinopol.

Michael şi Susan se uitară unul la celălalt, nedumeriţi.

– Uite ce e, interveni Michael în cele din urmă. Totul arată nemaipomenit, dar chiar am nevoie să ştiu...

– Fii atent. Ascultă ce-ţi spun, ia aminte pe unde o luăm, răspunse Fetisov pe un ton arţăgos. N-ai de unde să ştii, poate o să ai nevoie la un moment dat să ieşi pe-aici. Acum ne-ndreptăm spre locul pe care trebuie să-l vezi, dar mai ai răbdare un pic.

Michael era atent – fusese atent la tot ce văzuseră până atunci, la fiecare uşă, la fiecare poartă, la fiecare bucată de zid. Ştia foarte bine că felul în care era compartimentat spaţiul şi cunoaşterea împrejurimilor erau cele mai importante aspecte ale meseriei sale. Dar, pe de altă parte, nu suporta să nu fie el cel care conduce totul, ura să fie îndrumat.

– Catedrala Adormirii Maicii Domnului e singura biserică proiectată şi construită în întregime de ruşi. A fost biserica

privată a marilor duci ruşi, prinţi şi ţari şi era o tradiţie ca membrii familiei regale să se căsătorească, să-şi boteze copiii şi să se confeseze aici. Dar ţarii conduceau Rusia cu o mână de fier şi mă îndoiesc că vreunul dintre ei a fost vreodată chinuit cu adevărat de remuşcări sau că s-a spovedit.

Michael şi Susan priviră cele nouă domuri cu semnul crucii lucind pe bolta senină, în timp ce umbrele lor se răsfrângeau peste mulţimea turiştilor care forfotea dedesubt. Cărămida albă era accentuată de zăbrelele maro montate la ferestre.

– Această catedrală este, de fapt, un amalgam de biserici şi capele datând din secolul al XIV-lea, până în secolul al XVI-lea, şi este a doua cea mai veche catedrală din Kremlin. Domurile, acoperişul şi vârfurile absidelor sunt îmbrăcate în aur furat din vechiul oraş Novgorod, după ce Ivan cel Groaznic l-a prădat. Câte dintre clădirile voastre extraordinare din America au fost construite din prăzile de război? Fetisov strânse din ochiul suferind, lucru care li se păru foarte straniu. A fost terminată în anul 1564, apoi modificată substanţial pentru a-i permite accesul lui Ivan la slujbele religioase, după ce îi fusese interzis să intre aici. În anul 1572, Ivan s-a căsătorit pentru a patra oară, deşi Biserica Ortodoxă rusă nu permitea mai mult de trei ori. Şi dacă nici a treia oară n-o scoţi la capăt... glumi Fetisov, însă nimeni nu zâmbi. În orice caz, i-a fost interzisă participarea la slujbe. Însă sfinţii părinţi, din dorinţa de a nu-l enerva pe colericul lor ţar, i-au permis să intre printr-o galerie închisă, un portic înfundat, numit Groznensky, Porticul Groazei. În timp ce se afla aici, în 1584, ţarul a văzut un fel de cometă în formă de cruce străbătând văzduhul şi a interpretat asta ca pe o prevestire a morţii sale inevitabile. Trei zile mai târziu – Fetisov făcu o pauză pentru a adăuga dramatism poveştii – era mort.

Susan se aplecă spre Michael.

– Asta e pierdere de timp sau mi se pare mie?

– O să ştim cu siguranţă în momentul în care ieşim cu bine din asta sau o dăm în bară.

– Şi care-i treaba cu tot părul ăla? şopti ea privind claia neagră de păr a lui Fetisov. A avut ghinion cu vopsitul sau e pur şi simplu o creastă care nu i-a prea reuşit?

– Cred că...

– Soţiei mele îi place culoarea, chiar ea mă vopseşte de două ori pe lună, spuse Fetisov fără măcar să se uite spre ei. Domnişoară, dacă-ţi place culoarea, pot s-o rog să te vopsească şi pe tine.

Susan zâmbi jenată.

– Scuză-mă, a fost nepoliticos din partea mea.

– Da, aşa e. Fetisov se întoarse, holbându-se la ea cu ochiul sănătos, de parcă ar fi văzut-o pentru prima dată.

Pupila cealaltă, de culoarea laptelui, nefocalizată, se zbătea parcă în gol. Apoi zâmbi.

– Dar e în ordine, nici eu nu cred c-arată bine.

– Ei bine... spuse Michael.

Acum chiar că era scos din pepeni.

– Dar chiar am nevoie să ştiu cum voi avea acces acolo unde am nevoie să ajung la confluenţa celor şapte râuri.

Fetisov se opri, îşi aranjă ochelarii-fund de borcan şi-l privi.

– Cum ai spus?

– E un nod de legătură între canale undeva sub Moscova.

Fetisov îl privi lung pe Michael, în timp ce era invadat de emoţii amestecate; făcea feţe-feţe.

– O să lucrezi în subterană?

Michael încuviinţă.

– Ca minerii, deci. Aveam impresia că e un alt fel de misiune.

Pentru prima dată Michael îl văzu pe Fetisov descumpănit.

– Să ştii că sunt fel de fel de zvonuri despre cum e dedesubt, dar cred că sunt doar vorbe-n vânt. De multe ori au fost deschise anchete, oficiale şi neoficiale, şi nu s-a găsit nimic. Nici urmă de aur sau de bijuterii. Nu au găsit vreo cameră de tortură sau vreo bibliotecă. Probabil au fost toate îngropate sub balast.

Fetisov reveni imediat la starea sa iniţială de entuziasm şi dădu din cap.

– Oricum ar fi, o să ajungi acolo... Văd eu cum reuşesc să te duc în locul ăla care nu există.

Apoi îşi târî picioarele mai departe.

– Dar, între timp... Fii atent, o să-ţi placă asta. Arhanghelul Mihail era considerat patronul războinicilor ruşi care au luptat împotriva cotropitorilor. Cam redundant pentru tine, nu?

Michael ignoră vorbăria bărbatului, concentrându-se mai degrabă să-şi ascundă nerăbdarea, şi privi biserica din faţa lui. Catedrala era singura construcţie într-o zonă cu puţine clădiri. Era înconjurată de patru domuri, iar cel de-al cincilea era aurit şi se înălţa peste un acoperiş triunghiular, sub care se afla o coloană de arcade. Basoreliefuri fine cu model floral decorau faţada din piatră albă; detaliile artistice acopereau în mare parte pereţii catedralei.

– Construcţia Catedralei Arhanghelului Mihail a fost începută în anul 1505, pe locul unei biserici ce data din 1333. A fost cimitirul rezervat prinţilor şi ţarilor Moscovei din 1340 până în 1712, înainte ca Petru cel Mare să mute capitala la Sankt Petersburg. Înăuntru se află aproximativ cincizeci de sarcofage fixate în zid. Pietrele de mormânt ale lui Ivan al IV-lea – apropo, nu *credem* că era chiar aşa groaznic – şi ale fiilor lui, Ivan şi Fyodor, sunt ascunse într-o capelă. Trupurile sunt îngropate în catedrala Arhanghelului Mihail în sarcofage de piatră, săpate în secolul al XVII-lea. Cofrajele de bronz au fost adăugate în anul 1903, cu numele şi datele inscripţionate într-o scriere caligrafică complexă, în slava veche. O tradiţie rusească veche spunea că morţii ar trebui să fie îngropaţi înainte de apus, ca să plece din lumea asta pe lumină şi să-şi poată găsi drumul spre Rai. Pe morminte erau aşezate lumânări stinse, iar în faţă se aflau icoane cu lămpi aprinse, pentru a menţine vie amintirea măreţilor părinţi. În zilele noastre, copiii pleacă cu moştenirile primite de la părinţi, care sunt daţi uitării. Asta e ceea ce se cheamă lumea modernă. Tradiţia

conform căreia Biserica era şi un loc de îngropăciune a fost adoptată de ruşi de la Imperiul Bizantin, unde erau onoraţi cei care lăsau o moştenire după moarte: împăraţi, oameni de rang înalt şi patriarhi. Cavourile erau închinate Arhanghelului Mihail, care, conform mitologiei creştine, îi ghida în regatul morţilor, de unde şi numele catedralei.

Michael continua să facă poze, intrându-şi bine în rolul de turist, în timp ce creierul îi lucra la capacitate maximă, memorând toate detaliile pe care le observa în jurul său. Îşi îndreptă atenţia spre Marele Turn al lui Ivan cel Mare, care se ridica optzeci de metri deasupra Kremlinului. Construit din piatră albă şlefuită, se afla lângă clopotniţa Catedralei Adormirii Maicii Domnului, în partea stângă. Una dintre cele mai impresionante edificii din toată Rusia, Turnul lui Ivan era o construcţie octogonală care trona deasupra Kremlinului, vizibilă în toată Moscova.

– Marele Turn de patru etaje al Catedralei, continuă Fetisov, a fost construit de arhitectul italian Maliy şi conţine cel mai mare clopot din cele douăzeci şi unu existente aici – Clopotul Învierii, cântărind aproape şaizeci şi patru de tone. Când Napoleon a ordonat retragerea din Moscova, după război, în anul 1812 a cerut ca turnul să fie distrus într-o noapte. Dar, cum toţi francezii sunt incompetenţi... nu a reuşit.

Îşi continuară plimbarea printr-o grădină mare, plină de copaci, care părea nepotrivită între zidurile de piatră. Copacii foarte înalţi şi grădinile cu mirosul verii creau o atmosferă de linişte confortabilă pentru Fetisov şi grupul lui.

În cele din urmă, ajunseră din nou la un şir de clădiri vechi.

– Dacă vă întrebaţi ce se află aici, ei bine, aceasta este Şcoala Militară din Kremlin, construită ca o şcoală de antrenament pentru ofiţeri. Astăzi adăposteşte departamente ale administraţiei prezidenţiale ruse. Şi asta...

Dădură peste o altă piaţă largă; la dreapta acesteia se afla o clădire mare în formă de triunghi, galben-aurie cu nuanţe de

alb, care imita arhitectura Muzeului Armory. Un dom deasupra căruia flutura un steag se ridica din curtea principală.

– Clădirea Senatului găzduia Guvernul Sovietic. Arhitectura acesteia este puternic influenţată de stilul grecesc, cu coloane înalte, iar în jurul clădirii se află o mulţime de curţi interioare. Acesta este locul în care se discută destinul lumii.

Ocoliseră tot Kremlinul, ajungând în locul de unde porniseră mai devreme. Sute de tunuri erau expuse în perimetrul unei clădiri enorme, construită vizavi de zidul Kremlinului.

– Toate aceste tunuri au fost capturate de la Napoelon, în urma invaziei eşuate din anul 1812, când a fost dat afară din micuţul nostru orăşel rece. Arsenalul şi turnul din colţ – Fetisov arătă cu degetul spre construcţia care-ţi tăia respiraţia – au fost finisate în 1736, acolo fiind depozitate arme, muniţie şi provizii militare.

Michael privi clădirea impunătoare şi ofiţerii ameninţători în uniforme militare, cu chipurile inexpresive, dar serioase şi în permanentă alertă. Arsenalul era într-adevăr cea mai grandioasă clădire din tot complexul – era fortificată şi grandioasă. Fetisov îi îndrumă spre intrarea imensă a clădirii cu două etaje.

– Este centrul militar care-mi place cel mai mult, spuse el. Datând din 1701 şi restaurat în forma actuală în 1828, Arsenalul a fost un punct important al nenumăratelor bătălii şi evenimente militare în folosul conducătorilor ruşi. Nu numai că erau depozitate aici arme şi muniţie pentru fostul regat, dar funcţiona şi pe post de garnizoană. Arsenalul nu poate fi vizitat în turul Kremlinului. Accesul turiştilor este strict interzis, centrul militar fiind folosit doar parţial. E postul de comandă al Regimentului Prezidenţial, din subordinea armatei, şi face parte din Corpul de Protecţie. Corpul de Infanterie asigură protecţia Kremlinului şi a comorilor sale, îl protejează pe preşedinte, ca şi pe celelalte persoane importante din stat. Este unul dintre cele mai bine antrenate corpuri militare ale Rusiei – crema cremelor. Armata Kremlinului se afla în subordinea celui de-al nouălea directorat al KGB-ului, care a fost redenumit

mai târziu Directoratul Principal, GUO. Vei vedea peste tot soldaţi aparţinând acestei instituţii: la suprafaţă, pe la diferite porţi – oriunde te-ai uita. Cu toţii şi-ar da viaţa pentru a proteja inima Rusiei, acest oraş în oraş, cu tot ce se află în el. Fetisov se întoarse din nou spre Michael, îşi strânse buzele şi-şi aplecă capul: cum spuneam, toţi aparţin Arsenalului.

– Mă bucur că nu suntem nevoiţi să intrăm acolo, zâmbi Susan. Putem pleca acum?

Michael se opri şi-l privi pe Fetisov, nesigur în legătură cu ceea încerca să-i sugereze.

– Ce vrei să spui?

– Azi, ceva mai devreme, a ajuns aici o rulotă. Fetisov devenise foarte serios dintr-odată. Era condusă de un bărbat pe nume Raechen. Avea cu el o femeie.

– Şi...?

– A fost dusă într-un laborator construit de curând.

– Laborator? întrebă Susan. De ce într-un laborator?

– E un loc sigur, un loc bun în care să fie ţinută până când i se va plăti răscumpărarea, spuse încet Fetisov. Se întâmplă mult mai multe lucruri decât ţi-ai putea imagina.

– Cine e femeia care a fost răpită? întrebă Michael.

– Răpitorul a lăsat-o în grija unui doctor, şi încă unul foarte cunoscut, pe nume Skovokov, care este foarte influent în ierarhia rusească. În trecut a lucrat pentru Julian Zivera şi ştie totul despre hartă. O vrea în schimbul eliberării femeii.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare.

Michael îi aruncă lui Fetisov o căutătură cruntă.

– Genevieve, spuse acesta cu voce joasă. Mai exact mama lui Julian.

Michael fu de-a dreptul şocat.

– Din motive evidente, Julian n-are nici cea mai mică intenţie să plătească răscumpărarea, dar vrea să o scoată pe Genevieve din ghearele acestui bărbat, adăugă el. Şi vrea ca tu să o salvezi.

Michael încercă să-şi suprime impusul de a pune un torent de întrebări, care-i veneau în minte în acelaşi timp. Rămase concentrat, controlându-şi emoţiile şi dându-şi silinţa să afle cât mai mult posibil.

– Unde e laboratorul ăsta, unde au dus-o?

– Au dus-o înăuntru folosind liftul pentru mărfuri. Fetisov făcu o pauză, de parcă urma să anunţe moartea cuiva. Acum se află la zece etaje sub noi.

Michael nu voia să mai pună întrebări; nu voia să audă lucrurile pe care le ştia deja.

– Unde e liftul?

– Liftul cu care a coborât mama lui Julian e acolo, spuse Fetisov arătând spre doi gardieni imenşi din faţa Arsenalului.

Michael privi clădirea impunătoare şi pe gardienii grosolani şi încrâncenaţi, conştientizând că era imposibil să ajungă acolo; situaţia în sine i se părea incredibilă. Genevieve era în viaţă, captivă într-o clădire a cărei securitate putea fi învinsă doar de mâna care a creat-o. Indiferent cât de isteţ, cât de şiret ar fi fost ca să treacă de pază, nu trebuia să uite de oamenii înarmaţi, iar singurul lucru previzibil legat de aceştia era că ei vor trage primii negreşit, fără să pună vreo întrebare.

Michael încerca să înţeleagă sensul cuvintelor lui Fetisov, însă nu reuşeau decât să-l ameţească. Privind clădirea, se gândi la tatăl său. Nu mai era vorba despre aur sau bijuterii sau despre vreo operă de artă. Era aici pentru un singur motiv: să-şi salveze tatăl. Oricât de imposibilă părea această misiune, îşi păstrase optimismul. Dacă îşi calcula atent fiecare pas, avea şansa să găsească Liberia şi să dea cutia în schimbul vieţii tatălui său. Însă acum apăruse şi asta... ar fi făcut orice pentru Genevieve, dar, în acelaşi timp, ştia că era de-a dreptul imposibil să ducă la bun sfârşit ambele misiuni.

Două vieţi depindeau acum de el, doi oameni la care ţinea. Şi i se rupea inima la gândul că nu-i va putea salva pe amândoi.

*

– Tot ce ştiu e că trăieşte, spuse Fetisov în timp ce mergeau de-a lungul Pieţei Roşii, trecând pe lângă Catedrala Sf. Vasile.

– Şi ce, asta ar trebui să mă facă să mă simt mai bine? spuse Michael, luptându-se să înţeleagă cât de gravă era situaţia acum, că Genevieve fusese şi ea răpită.

– În ciuda tuturor lucrurilor pe care le-ai auzit, lui Julian îi pasă cu adevărat de mama sa, o iubeşte foarte mult, spuse Fetisov.

– Atât de mult încât a urmărit-o ca pe un animal?

– Gândeşte-te la lucrurile pe care eşti dispus să le faci pentru a-ţi salva tatăl, pe care nici nu-l cunoşti.

Michael îi aruncă o privire tăioasă omului care era practic mâna dreaptă a lui Julian în Rusia.

– Treburile de familie sunt complicate, spuse Fetisov. Relaţia dintre un părinte şi un copil este plină de probleme şi neînţelegeri. Se vede că nu ai fost tată încă. Julian îşi iubeşte mama şi nu vrea să o vadă moartă.

– Atunci de ce nu-i plăteşte răscumpărarea? Lumea din subteranele Kremlinului aparţine oricum Rusiei. Julian are bani, putere; privind lucrurile în ansamblu, ce şi-ar mai putea dori de la viaţă? Ce este atât de special la cutia asta?

– Oare chiar mai e nevoie să-ţi aduc aminte că tu eşti cel care are harta, nu Julian? Că o să-l ucidă pe tatăl tău dacă nu-i aduci cutia şi pe Genevieve? La ce-ţi ceruse iniţial a mai adăugat asta: tatăl tău pentru mama sa. Fii recunoscător că n-a cerut altceva drept răscumpărare! Oricum, sunt şanse foarte mari ca data viitoare să-ţi întâlneşti tatăl într-un sicriu.

Capitolul 24

Toate camerele din hotelul naţional Le Royal Meridien aveau vedere spre minunata privelişte a Kremlinului, până la linia văzduhului, care îi accentua şi mai mult frumuseţea distinsă. Explozia de culori şi acoperişurile în stil Seussian păreau rupte din poveşti. Michael se surprinse încercând încă să şteargă din mintea lui prejudecăţile legate de o lume rusă întunecată, pe care şi le formase de-a lungul timpului şi care îl întristau profund. Iar Rusia văzută prin prisma ferestrelor acestui hotel nu era nici pe de parte cea din imaginaţia sa.

Michael se aşeză la masa din living, unde se aflau împrăştiate hărţile şi documentele sale. Era ora trei dimineaţa, momentul în care se putea concentra cel mai bine. Era linişte, toată lumea dormea şi nu-l întrerupea nimeni. De obicei, nu avea probleme cu schimbarea de meridian, dar acum era pentru prima dată când ceasul biologic i se dăduse peste cap.

Se întreba ce caută aici. Michael nu auzise în viaţa lui de vreun jaf în Kremlin; nu se îndoia de faptul că fuseseră încercări, dar nu-şi amintea de cineva care să se fi întors viu de acolo. Pe măsură ce se gândea la ce avea de făcut, îşi dorea tot mai mult ca, în loc de asta, să fi lucrat la un plan de asalt împotriva Casei Albe: cel puţin ar fi beneficiat de un proces corect în cazul în care ar fi fost prins.

Lăsă deoparte aceste gânduri şi se apucă de treabă. Examină harta subteranei Kremlinului. Diagrama avea aproape un metru jumătate lungime şi aproape un metru lăţime – o descriere cuprinzătoare a întregii subterane a Kremlinului. Fiecare cameră era marcată, iar fiecare drum era redat în detaliu – era cheia cu care întreaga istorie pierdută a Kremlinului putea fi dezvăluită, un fel de manual cu ajutorul căruia aflai despre toate bogăţiile uitate, despre mistere şi controverse. Detaliile erau covârşitoare: prezentau fiecare nivel subteran în parte, cu legende şi indicatoare vechi de cinci sute de ani. Râuri şi tuneluri, caverne şi camere largi – toate erau prezentate până la cel mai mic detaliu, cu o mină de creion foarte subţire, perfect suprapusă cu ce se afla deasupra. Harta orăşelului nu se apropia foarte mult de configuraţia actuală şi nici nu reda noile clădiri, însă pe Michael nu-l interesau astfel de detalii. Deducea din viziunea de ansamblu pe care o avea acum şi din harta subteranei toate informaţiile de care avea nevoie pentru a-şi găsi drumul, nu numai spre Liberia, ci şi spre laboratorul proaspăt construit unde era captivă Genevieve.

Locul Liberiei Bizantine era vizibil marcat în cel mai vestic punct al hărţii, nu foarte departe de malul râului Moscova. Harta arăta că Liberia se afla la treizeci şi şase de metri sub pământ. Se ajungea acolo printr-o serie de tuneluri şi canale dintr-o structură care fusese proiectată în urmă cu cinci sute de ani. Însă lumea înfăţişată de pergamentul din faţa lui nu descria şi starea de deteriorare în care ajunsese totul de-a lungul veacurilor. Nu ştia şi nici nu putea intui dacă traiectoriile reprezentate cu extremă precizie acolo încă existau, dacă fuseseră acoperite cu roci din cauza alunecărilor de teren sau dacă se transformaseră în caverne. Se întreba dacă nu cumva studiază o hartă care nu poate avea decât valoarea unei opere de artă demne de înrămat. Dar, în orice caz, ziua următoare avea să afle dacă are într-adevăr vreo şansă de izbândă.

Susan veni la el în cameră. Era îmbrăcată într-un capot lung, de mătase; cordonul era desfăcut şi se legăna la fiecare

pas pe care îl făcea. Avea părul negru lăsat pe umeri. Nu era machiată, iar Michael se întreba de ce se obosește totuși să o facă zilnic. Era genul de femeie care avea trăsături foarte bine accentuate și nu avea nevoie de farduri sau de alte cosmetice care să-i scoată chipul în evidență.

Michael se strădui să revină la ce făcea mai devreme.

– Nici tu nu poți să dormi? întrebă Susan, așezându-se în fața lui Michael.

– Nu sunt un mare fan al somnului. Părea total cufundat în hârtii. Ai nevoie de ceva?

Michael îi adresă întrebarea mai mult din politețe, încercând mai degrabă să scape de ea.

– Am venit doar ca să-mi cer scuze.

Michael își ridică privirea spre ea.

– Pentru ce anume?

Ea își strânse buzele.

– Presupun că pentru tot: lucrurile pe care le-am făcut, pe care le-am spus. Făcu o pauză înainte să adauge: Pentru pierderea soției tale.

Michael o privi cu atenție timp de câteva clipe.

– Mulțumesc.

Se întoarse apoi la lucru.

– Cum înduri totul? întrebă ea încet.

– Așa se întâmplă în viață, te obișnuiești.

Michael se întoarse din nou spre ea, luat prin surprindere de o întrebare atât de personală. Își dădu totuși seama că, până la urmă, și Susan suferise o pierdere asemănătoare. Pentru o clipă, căzu pe gânduri. În cele din urmă, îi răspunse:

– Încerc să ignor durerea și mă alină gândul că e într-un loc mai bun.

– Crezi în chestia asta?

Michael își trecu palma peste față, de parcă acest gest l-ar fi ajutat să dea răspunsul pe care-l căuta. O privi și spuse cu blândețe:

– După toate lucrurile pe care le-am văzut, cred asta din toată inima.

– Cum era ea?

– Mary era aerul pe care-l respiram. Era prietena mea cea mai bună.

Susan dădu aprobator din cap.

– Nimeni nu mă cunoştea mai bine decât Peter. Nu-i păsa de schimbările mele de stare...

Michael zâmbi superior.

– Probabil c-a avut răbdarea unui sfânt.

Ea zâmbi.

– Mă punea mereu pe primul loc, n-am fost niciodată nevoită să am grijă de mine ori să-mi păzesc spatele, pentru că ştiam că el o face pentru mine. Şi nu conta nimic altceva atâta timp cât eram împreună.

Aşa fusese şi relaţia lui Michael cu Mary şi asta îi lipsea cel mai mult: lucrurile simple, timpul petrecut împreună şi ajutorul pe care i-l dădea în problemele mărunte, răsplătit chiar prin simpla ei prezenţă. Era vorba despre dezinteresul specific sentimentului de iubire: niciun program şi nici vorbă de gelozie. Pe cât de simplu, pe atât de rar.

Susan îl privi.

– L-ai fi plăcut pe Peter. Întotdeauna şi-a dorit un frate.

Michael nu ştiu ce să-i răspundă.

– Tu ai fraţi sau surori?

Michael dădu din cap că nu.

– Nu am familie.

Susan îşi dădu părul de pe faţă şi se rezemă de scaun.

– Acum ai un tată.

Susan spuse asta ca şi cum Stephen fusese întotdeauna alături de Michael. Pe măsură ce se gândea la acest lucru, Michael îşi dădea seama că începuse şi el să-l perceapă aşa.

– Presupun că da, am.

– E un om bun, Michael. Merită salvat mai mult decât oricare dintre persoanele pe care le cunosc.

Susan se ridică de la masă şi băgă mâna în buzunar. Scoase de acolo o fotografie şi i-o dădu.

– Noapte bună!

Apoi se întoarse şi ieşi din cameră.

Michael o privi cum se îndepărtează pe holul lung de marmură înainte de a se uita la fotografie. Înfăţişa un cuplu tânăr. Michael îl recunoscu pe bărbatul cu părul negru ca abanosul, cu o înfăţişare atletică. Dar femeia... o fată, de fapt, o adolescentă. Ochii ei albaştri îi pătrundeau în suflet. Nu avea nevoie să întrebe ca să afle cine era. Se simţea ciudat. Avea mai puţin de jumătate din vârsta lui când fusese făcută fotografia; arăta ca un copil. Michael nu-şi putea închipui cât de speriată trebuie să fi fost, însărcinată la o vârstă atât de fragedă. Ştia că murise când îl născuse pe el, dându-i viaţă, în timp ce ea o părăsea pe a ei – fuseseră două suflete care călătoriseră în sensuri opuse: unul spre Rai, celălalt spre viaţă. Îi fusese răpită copilăria, ca şi lui Mary. Michael simţi mai multe lucruri deodată: iubire, durere, regret şi, în cele din urmă, recunoştinţă.

Înţelese că Susan îşi pusese în minte să găsească această fotografie înainte să plece din casa din Boston. În ciuda tuturor ţipetelor şi scenelor ei, se gândise să facă un gest frumos. Suspiciunile lui Busch cu privire la ea fuseseră adevărate: dar era o persoană dificilă şi rece doar în aparenţă, iar comportamentul ei funcţiona ca un mecanism de apărare împotriva durerii.

Michael se mai uită o dată după Susan, dar ea nu mai era acolo; plecase deja la culcare. Privi din nou fotografia care-i înfăţişa pe părinţii săi, apoi o puse în buzunar, lângă scrisoarea de la Mary.

Capitolul 25

Julian se afla în mijlocul sălii de bal, îmbrăcat într-un smoching Armani nou, la braţ cu o frumoasă brunetă. Sheila era din Texas. Avea picioare lungi, iar faţa îi fusese sculptată de cel mai bun medic chirurg din Beverly Hills, plătit de tatăl său. Luase avionul până aici ca să-i înmâneze personal cecul acestui om al lui Dumnezeu.

Fusese crescută într-o familie protestantă bogată şi primise o educaţie religioasă strictă. Însă discursurile auzite la Universitatea Stanford o obligaseră să încerce să reconcilieze discrepanţele dintre religie şi ştiinţă. Îşi pierduse credinţa şi nu mai călcase pragul Bisericii timp de zece ani. Pe măsură ce înainta în vârstă şi odată cu despărţirea de cel de-al treilea soţ, Sheila ştiu că are nevoie de Dumnezeu din nou. Însă, în loc de asta, găsise ceva mai bun: pe Julian. Se ridica la înălţimea tuturor aşteptărilor ei şi satisfăcea toate nevoile ei – din punct de vedere spiritual dar şi fizic. În plus, lucra în domeniul farmaceutic şi arăta bine, fără a mai socoti pasiunea care exista în dormitor.

Îl privi cum se îndepărtează de ea, străbătând sala de bal, apoi cum urcă treptele până la primul spaţiu de refugiu, cu faţa spre cei două sute de invitaţi, toţi oameni de succes, înstăriţi şi îmbrăcaţi în costume negre, care îl priveau cu interes şi îi anticipau cuvintele. Era un amestec de academicieni serioşi,

vedetuţe excentrice şi magnaţi industriali: suflete capricioase căutând să aparţină unui grup. Fiecare dintre ei era expert în profesia sa, în cercurile lui de influenţă, dar aici, de faţă cu Julian, toţi se bucurau să fie în planul secundar, sperând să aibă un moment special de iluminare care să le schimbe vieţile. Deşi proveneau din medii diferite, în acest loc toţi aveau ceva în comun, lucru care se putea observa atât în comportament, cât şi în vestimentaţie. Smochinguri şi rochii de gală. Fiecare se străduia să iasă în evidenţă, să impresioneze. Să-l impresioneze pe Julian, să-i impresioneze pe ceilalţi, să-l impresioneze pe Dumnezeu.

Toţi îşi strecuraseră ceva violet în ţinută: centuri late, bretele, şosete, cravate, rochii, bijuterii, ace de păr. Şi nu orice nuanţă de violet: purpuriu imperial, culoare obţinută dintr-o vopsea care, în Antichitate, valora mai mult decât aurul. Astfel devenise un semn al regalităţii şi, prin urmare, al Adevărului Domnului.

Orice religie are obiecte-simbol – bijuterii, cruci, crucifixe, stele ale lui David – purtate de adepţi cu mândrie faţă de crezurile lor. Majoritatea grupurilor fuseseră supuse aceleiaşi tradiţii, purtând brăţări din cauciuc sau funde colorate pe rever, în semn de solidaritate cu o cauză sau alta, iar cu Adevărul Domnului se întâmpla acelaşi lucru. Aveau şi ei simbolurile lor, amuletele lor sfinţite. Era o profanare a simbolisticii iconice. Un simbol asortat cu diverse bijuterii, purtat drept colier sau pe inele de aur cu sigiliu. Emblema era realizată dintr-un amalgam de însemne sugerând eternitatea, simbolul atomilor şi crucea lui Hristos, toate pe un fond purpuriu regal, culoarea cu care toţi membrii sectei se mândreau.

Julian îşi privi invitaţii înstăriţi, zâmbind în sinea sa, dar păstrându-şi aparenţa umilă. Îşi înclină capul, îşi puse degetele la tâmple, masându-le uşor, de parcă încerca să se concentreze. Zgomotul din salon se domoli. În cele din urmă, îşi ridică fruntea şi-i privise pe spectatori.

– De-a lungul vieţii, considerăm firească scurgerea timpului, şansa vieţii care ne-a fost dăruită, spuse Julian întinzându-şi braţele spre mulţimea de credincioşi, ilustrând parcă fiecare cuvânt pe care-l rostea. Uităm adesea faptul că suntem muritori, că inimile noastre sunt fragile şi limitate. De câte ori nu s-a rugat omul în van pe marginea patului părintelui său în timp ce-l privea cum îşi dă ultima suflare, iar el nu putea face nimic altceva decât să rămână neputincios în durerea şi-n mâhnirea sa? Julian făcu o pauză, privind în jur. Dacă aţi putea face orice ca să vă salvaţi mama, tatăl, până unde aţi fi în stare să mergeţi? Moartea este destinul nostru, al tuturor. Biblia ne vorbeşte despre Viaţa de Apoi şi nu trebuie să uităm una dintre cele mai importante pilde de acolo: „Dumnezeu îţi dă, dar nu-ţi bagă-n traistă". Se referă la sacrificarea plăcerilor lumeşti în beneficiul vieţii eterne; aplicăm asta în afaceri, în viaţa de zi cu zi, iar pentru unii, acesta este modul în care îşi exprimă credinţa. Acum, înainte de a vă lăsa să vă bucuraţi de seara aceasta, vreau să vă dau o temă de meditaţie. Ce aţi face dacă aceasta ar fi ultima zi din viaţa voastră, dacă aţi fi absolut siguri că nu va mai exista ziua de mâine? Dacă aţi şti că mai aveţi doar douăzeci şi patru de ore de trăit? Imaginaţi-vă că vă aflaţi în acest loc, pentru că este locul în care ne întoarcem cu toţii, în ciuda tuturor strădaniilor noastre. Închideţi ochii şi imaginaţi-vă că sunteţi la sfârşitul vieţii, când, din toate experienţele acumulate, trebuie să extrageţi o învăţătură. Vă puneţi brusc nădejdea în Dumnezeu, sperând că o să ajungeţi în Rai, meditaţi asupra vieţii voastre, la toate lucrurile care vi s-au întâmplat sau... căutaţi o cale prin care să mai câştigaţi o zi? Îi privi din nou pe cei din cameră: toţi erau ochi şi urechi, seduşi de spusele lui. Dacă aţi putea face orice ca să vă salvaţi, cât de departe aţi merge? Ce aţi fi capabili să faceţi? Acum, gândiţi-vă la asta: dacă aţi avea şansa să mai cumpăraţi o zi, o săptămână sau chiar un an de viaţă, dacă aţi putea să cumpăraţi chiar zece ani... care ar fi preţul pe care l-aţi plăti? Cât ar valora viaţa? Julian mai făcu o pauză, privindu-i din nou pe

enoriaşi şi dând impresia că ar avea contact vizual cu toţi cei care stăteau acum cu sufletul la gură. În cele din urmă, ridică paharul: *Cent'anni!*

Şi, ca şi când mişcările ar fi făcut parte dintr-o coregrafie, toţi cei prezenţi ridicară paharele şi spuseră cu o voce generală furtunoasă:

– *Cent'anni!*

Julian o luă apoi la braţ pe Sheila; coborâră împreună treptele şi îşi făcură loc printre oamenii care se dădeau la o parte respectuos.

– Aş fi dat orice ca mama să mai trăiască un an, îi şopti ea la ureche. Mama ta e încă-n viaţă?

Julian se întoarse spre ea, privind-o adânc în ochi:

– Nu ştiu.

Genevieve deschise brusc ochii. Nu era deloc panicată. Nu se sili să dea la o parte curelele sau să se ridice de pe targă. Respira adânc şi regulat, privind în jur. Salonul medical era de un alb imaculat. Părea auster chiar şi în lumina difuză. Mirosul de praf antiseptic îi invadă simţurile şi încercă să-şi dea seama unde se află.

Se trezise doar de două ori de când fusese răpită: prima dată când era în avion şi acum, când se afla aici. De fiecare dată rămăsese trează pentru un timp foarte scurt şi nu o lăsaseră să-şi revină complet – bărbatul acela masiv o droga constant. Pierduse complet noţiunea timpului şi încerca să se concentreze din nou, să străpungă ceaţa care-i întuneca mintea. Nu ştia unde se află sau cine erau cei care o răpiseră, însă scopul lor era evident acelaşi cu cel al lui Julian: să pună mâna pe Albero della Vita, cutia aurită pe care o dorea ştearsă cu totul din istorie.

Se simţea cu adevărat trădată de Julian. Îi furase tot, lăsând-o doar cu un mare gol; senzaţia asta n-o mai avusese de la moartea soţului său. Murise cu foarte mulţi ani în urmă şi de atunci ea doar hoinărise prin viaţă, fără să mai vrea să iubească din

nou, fiindcă rana provocată de pierderea soţului rămăsese încă deschisă, în ciuda trecerii timpului. Se regăsise odată cu bucuria de a fi mamă, când inima ei se umpluse din nou de căldură. Cu toate acestea, faţă de Julian, afecţiunea ei era mai temperată şi umbrită de un soi de amărăciune. El îi făcuse probleme încă de când se născuse, fusese un copil fragil din punct de vedere emoţional, a cărui cruzime n-o putuse împiedica nicicum.

Răpitorul ei intră în cameră şi o găsi trează. Fără să scoată un cuvânt, începu să scotocească într-un dulap, scoase de acolo o pungă cu un medicament lichid şi se îndreptă spre patul lui Genevieve. Îi aruncă o privire neliniştită; părea chinuit de durere. În timp ce medicamentul i se scurgea prin vene, Genevieve simţi cum mintea i se înceţoşează din nou şi adoarme. Se gândea la Michael şi se rugă ca el să reuşească să-şi găsească tatăl şi să fi primit pictura şi harta. Le lăsase pentru el, dar nu avusese cum să-i vorbească despre ele din cauza răpitorilor care o prinseseră înainte să-i explice lui Michael cum să folosească harta.

Imediat ce închise ochii adormi sub efectul medicamentelor; o singură lacrimă i se prelinse pe obraz. Nu era din milă pentru ea sau din cauză că era captivă, ci pentru pericolul în care-l pusese pe Michael. Pentru că el habar nu avea ce înfăţişa harta din spatele *Veşniciei* sau ce însemnătate avea misterul cutiei Albero della Vita. Era o cutie care aparţinuse unui om cu adevărat malefic, Ivan cel Groaznic. Acesta ordonase să rămână ascunsă pentru totdeauna. O cutie al cărei conţinut i-ar fi putut înspăimânta chiar şi pe cei mai neînfricaţi oameni.

Capitolul 26

Subteranele oraşului Moscova sunt o adevărată legendă. Este un oraş sub oraş. O lume de douăsprezece etaje în subsol, alcătuită din tuneluri şi labirinturi, încăperi pentru bombe, catacombe, pasaje vechi şi râuri învolburate. La câţiva metri sub pământ se află camere secrete, iar cimitirele construite la nouăzeci de metri în subteran se zvoneşte că a fi chiar mai îngrozitoare decât iadul. Şi, ca în orice alt oraş, populaţia de acolo este oarecum diferită de cea care locuieşte deasupra: Roma – cei la care oamenii încă se referă numindu-i ţigani – intruşi de tot felul, prostituate, bande de infractori, refugiaţi politic şi cerşetori. Foştilor condamnaţi le este interzis să se stabilească în Moscova, astfel că aceia care îşi doresc totuşi să rămână în capitală se instalează şi locuiesc în subterană.

Oraşul, vechi de opt sute cincizeci de ani, construit pe sol aluvionar, s-a dovedit a fi perfect pentru cei care au ales să-şi construiască locuinţele sub pământ mai degrabă decât la suprafaţă. Începând cu bunicii lui Ivan cel Groaznic, toţi conducătorii şi-au lăsat amprenta în subterana oraşelor lor, într-un fel sau altul, construind seifuri pentru a-şi ascunde comorile, morminte pentru cei care le stăteau în cale, locuinţe asemenea unor palate unde se puteau adăposti în cazul unei lovituri de stat, biserici pentru închinăciune, apartamente secrete pentru afaceri clandestine, depozite pentru arme. Stalin a construit o

cale ferată subterană pentru transportul oamenilor săi de încredere, pentru arme şi trupe care se deplasau în interiorul sau în exteriorul oraşului. Petru cel Mare şi-a petrecut o parte din copilărie în camerele tainice ale împărătesei. Ecaterina a II-a a Rusiei a adus ingineri italieni pentru a face posibilă navigarea pe râul Neglinnaya, prin imensele canale subterane întărite cu cărămidă.

Michael, Busch şi Fetisov se aflau acum sub o arcadă înaltă de cărămidă, pe malul unui canal construit de mâna omului. În faţa lor se vedea o peşteră mare, cu un tavan înalt de şapte metri. Lămpile sclipitoare din căştile lor de protecţie proiectau un dans de reflexii luminoase pe pereţii din cărămidă roşie. Dintr-un bazin mare aflat în mijloc porneau şapte râuri artificiale, fiecare ducând spre un tunel diferit.

Intrară în uriaşul labirint de lângă una dintre conducte, în spatele unui restaurant din Kitai Gorod – un fel de Chinatown al Moscovei, cu toate că niciun chinez nu fusese vreodată acolo –, care se afla la un kilometru de Kremlin. Nikolai Fetisov, deşi vedea cu un singur ochi, îi conduse cu precizie printr-o mulţime de tuneluri ale căror înălţime şi arhitectură variau la fiecare pas. Deasupra lor se aflau conducte mari de aburi, de electricitate şi probabil firele conectate la aparatele de ascultat din timpul KGB-ului. Rusul desluşea ceva de pe o hartă mică, desenată manual, pe care literele chirilice, odată roşii, abia se mai desluşeau. O luase de la un delator cu un preţ la care acesta nici nu se gândea: viaţa lui.

Michael îi dăduse lui Fetisov o listă cu obiectele de care avea nevoie, şi acesta se ţinu de cuvânt, procurându-i-le pe toate fără comentarii. Fiecare dintre ei purta câte un rucsac în spate şi era echipat pentru săpături, scufundări şi pentru alte obstacole imprevizibile. Fetisov nu îl întrebase pe Michael ce avea de gând să facă cu toate lucrurile pe care i le ceruse. Apăruse pur şi simplu la el la ora cinci dimineaţa, cu trei pachete şi cu harta care urma să îi conducă la confluenţa celor şapte râuri. La rândul său, nici Michael nu-l întrebase cum le

obţinuse şi nici nu comentă altceva când văzu pata mică de sânge din colţul hărţii făcute de mână.

Fetisov, Michael şi Busch străbătură o bucată de drum printre nori de aburi, stropiţi de apa care ţâşnea din conductele sparte şi purtaţi de curentul care bătea dinspre cabinele de ventilaţie. Drumul dură o oră, iar Michael pierdu cu desăvârşire noţiunea timpului. Trecuseră pe lângă nenumărate grupuri de oameni care rămâneau în umbră, dându-şi cu părerea dacă cei trei intruşi sunt prieteni sau duşmani. Unii erau aproape dezbrăcaţi – aveau corpul acoperit de mizerie şi funingine şi păreau că se dezintegrează –, în timp ce alţii purtau haine foarte scumpe, abia ieşite pe piaţă. Mai erau şi cei cu priviri de nebuni, dar majoritatea păreau cu picioarele pe pământ; mulţi arătau ca nişte persoane mai mult decât educate. Aveau însă o trăsătură comună: erau în gardă, pregătiţi să fugă oricând, indiferent dacă străinul pe care îl vedeau era zeu sau demon. Deşi, la început, zona fusese foarte populată, după o serie de suişuri şi coborâşuri de trepte şi scări, cei trei rămaseră singuri.

– Ei bine, aceasta este Grota Ţarilor, intersecţia celor şapte canale. Ne aflăm chiar în afara zidului de sud al Kremlinului, spuse Nikolai în timp ce-şi trecu mâna prin părul său negru ca noaptea, ca să nu îi mai intre în ochi. Toţi criminalii din tuneluri ştiu acest lucru, până şi sovieticii o ştiau în anii ’50, dar asta nu i-a ajutat niciodată să ajungă în Liberia sau măcar pe-aproape, ci i-a condus numai spre fundături. Te deranjează dacă-mi spui de unde ai făcut rost de harta *ta?*

Michael era cufundat în studiul unei bucăţi de hârtie lungi de un metru şi late de jumătate de metru. Era o hartă, dar nu cea pe care Genevieve i-o lăsase. Ştia că aceea era mai de preţ decât aurul, descriind în detaliu o lume subterană care adăpostea lucruri mult mai valoroase decât bogăţiile oraşului de la suprafaţă. Michael copiase doar lucrurile de care avea nevoie pe o hârtie mare, pe care o ţinea desfăşurată în mâini.

– Da, răspunse Michael în cele din urmă.

Nikolai nu avea să afle niciodată de hartă. Michael studie cele şapte canale ramificate în direcţii diferite, acordând o atenţie specială celui de-al treilea din dreapta, care era şi cel mai întunecat dintre toate. Se uită din nou pe hartă, apoi privi tunelul.

– În regulă, aici e punctul nostru de pornire. Şi aceea este ieşirea. Arătă spre cel de-al treilea tunel.

– Cum o s-o scoatem pe femeie de aici dacă e sedată? întrebă Fetisov.

– Lasă asta în seama noastră. Tu fă doar ce ţi se spune, răspunse Michael. Aruncă o ultimă privire în Tunelul Ţarilor, verifică busola şi ghidă grupul în locul lui Nikolai.

– Eşti sigur că ştii drumul? întrebă Nikolai.

Michael cotrobăi într-un buzunar lateral al rucsacului său şi scoase de acolo un tub de spray.

– Nu, dar sper că cel care a desenat harta ştia.

Scoase capacul tubului şi pulveriză pe perete, lăsând în urmă un cerc portocaliu.

– Şi asta la ce foloseşte? întrebă Nikolai.

– Firimituri, spuse Michael şi continuă să facă acelaşi lucru la fiecare şase metri.

Cei trei îşi continuară drumul pe marginea canalului, care nu mai era întărit cu cărămizi, ci mărginit doar de roci brute şi cărări noroioase. Înălţimea tavanului creştea şi cobora aleatoriu, forţându-i din când în când să se aplece sau chiar să-şi ferească trupul. Trebuiau să intre în mod inevitabil pe cărări divergente care duceau în toate direcţiile; Michael era sigur că, dacă ar pierde harta, ar rămâne pentru totdeauna captivi în această subterană labirintică şi ar înnebuni încet-încet odată ce bateriile lanternelor s-ar consuma, îngropaţi în întuneric, fără ca nimeni să vină după ei. De aceea continuă să marcheze drumul: în caz că harta s-ar fi pierdut, ei s-ar fi putut descurca să se întoarcă fără ajutorul acesteia.

Michael avu grijă să ţină harta cât mai departe de privirile lui Nikolai. Nu avea nici cea mai mică intenţie să-l lase pe

acest bărbat afabil şi cu zâmbet dezarmant să se uite pe harta lui şi apoi să-i ucidă pe el şi pe Busch ca să preia operaţiunea în întregime.

După ore întregi de străbătut un drum lung şi anevoios într-o zonă plină de caverne şi tuneluri, ajunseră la un bazin cu ape învolburate din interiorul unei caverne uriaşe, cu tavanul înalt acoperit de stalactite. Camera de nouă pe nouă avea o singură deschidere, de aproape doi metri, pe unde apa ţâşnea la un metru înălţime. Cei trei se opriră pe margine, privind pereţii care, în timp, se îmbibaseră de umezeală.

– Fundătură, spuse Nikolai.

Michael privi în jur; nu voia să recunoască, dar drumul părea înfundat; nu aveau altă soluţie decât să se întoarcă. Cărarea pe care merseseră de aproape treizeci de minute se oprea abrupt. Nu mai era nimic altceva acolo, cu excepţia unui perete neted de piatră de cealaltă parte a bazinului. Nici vorbă de vreo ieşire sau de vreun pasaj.

– Trebuie să fie o modalitate de a ajunge de cealaltă parte a peretelui, adăugă Busch.

Michael îşi îndreptă lanterna din casca de protecţie spre hartă, studiind scrisul de mână. Copiase harta cu precizie, atent ca nu cumva să neglijeze vreun detaliu. Privi încă o dată caverna, căutând un indiciu, o ieşire ascunsă, dar degeaba. Harta îi spunea că ar trebui să se afle la mai puţin de şaizeci de metri de Liberia, dar acum... ar fi putut să fie la fel de bine la o sută şaizeci de kilometri.

Michael se gândi acum la tatăl său şi la faptul că viaţa acestuia era în pericol din cauza lui. Sentimentul de vinovăţie creştea în inima lui Michael, dar, în acelaşi timp, îl obliga să se concentreze şi mai mult pe ce avea de făcut. Se aplecă şi examină apele învolburate – ieşeau cu rapiditate de sub pământ, dar păreau că dispar imediat în zona din spate, unde puteau fi văzute mici vârtejuri la flux şi reflux, care atestau faptul că acolo se află o ieşire ascunsă. Michael se întoarse puţin şi cotrobăi în rucsacul său, scoase de acolo un tub

fluorescent, îl crăpă, apoi îl aruncă în apă. Privi cum lumina galbenă pluteşte la suprafaţă, purtată de apă spre celălalt perete stâncos, ca o navă care nu mai poate fi manevrată cu niciun chip. În momentul în care ajunse la fundătură, mai rămase o clipă la suprafaţă, apoi dispăru. Lumina galbenă nu se mai vedea deloc, fusese înghiţită de ape.

Michael îi aruncă o privire lui Busch, care era absorbit de aceeaşi privelişte.

– Nu se poate! spuse Busch, citindu-i gândurile prietenului său.

Michael îşi desfăcu rucsacul din spate, îl aşeză pe pământul pietros şi căută înăuntru până găsi o mască de oxigen, cincisprezece metri de frânghie şi încă un tub fluorescent.

– Sub nicio formă nu te scufunzi în apele alea! spuse Busch îndreptându-se spre Michael.

– De ce, vrei să mergi tu în locul meu?

Michael nici nu privi în sus în timp ce lega frânghia în jurul unei roci proeminente. Luă celălalt capăt şi-l legă de tubul fluorescent. Îl crăpă şi privi cum amestecul chimic se transformă într-un galben intens. Îşi puse masca de oxigen şi echipamentul de căţărare şi se prinse de frânghie.

Nikolai privi schimbul dintre cei doi prieteni, zâmbind larg:

– Ce specie de bărbat! Mi-aş fi dorit să fiu la fel de curajos ca tine.

– N-are deloc de-a face cu asta, spuse Busch, în timp ce-i aruncă o privire tăioasă lui Michael. Dimpotrivă, e pură prostie. N-ai nici cea mai vagă idee cât de puternici sunt curenţii, ar putea să te facă praf cât ai zice peşte.

– Relaxează-te, vreau doar să văd cât este de largă gura râului. Michael scoase o lanternă subacvatică şi făcu frânghia ghem.

– Ce?! Cât de largă e gura râului? Busch explodă. Şi dacă te trag curenţii...

Dar nu mai avu ocazia să termine ce avea de spus; Michael înşfăcă funia făcută ghem şi sări în apă. Se prinse

strâns cu mâna stângă de ea, în timp ce cu mâna dreaptă ţinu celălalt capăt, de care era ataşat tubul, ce plutea acum deasupra apei. Îl apucă încet, lăsându-se purtat spre celălalt perete. Ca şi în cazul primului tub, lumina dispăru, absorbită de curenţii învolburaţi ai apei, dar, de data asta, Michael nu lăsă tubul să-i scape. Respiră adânc şi, ţinându-se strâns de frânghie cu mâna stângă, se cufundă uşor în apă, la o distanţă de şase metri de celălalt capăt al cavernei.

Avea mereu în faţă tubul care se mişca sub apă, la capătul frânghiei, iar aceasta părea că se poate rupe în orice moment, ca un câine turbat care se zbate să scape din lesă. Lumina care abia licărea se reflecta pe celălalt zid şi, sub apă, Michael zări o conductă lungă de un metru şi jumătate. Continuă să înoate, ţinându-se strâns de frânghie cu mâna stângă, dar dădu drumul celuilalt capăt. Curenţii puternici trăgeau tubul în conductă, zdruncinându-l în toate direcţiile. Gura conductei se lumină pentru câteva secunde, dar se întunecă din nou, imediat ce tubul fu tras în interior. Michael îşi deschise lanterna şi văzu că ţeava făcea un cot în zona de jos, într-un unghi de patruzeci şi cinci de grade. Curând, substanţa galbenă din tub începu să-şi piardă consistenţa, risipită în întuneric.

Michael ieşi la suprafaţă şi se ridică repede lângă roca proeminentă. În timp ce se ajuta de frânghie ca să iasă din apă, Buch îl luă de guler şi-l zgâlţâi sănătos lângă bazin, azvârlindu-l apoi jos.

– Eşti un idiot!

Michael rămase acolo, ud fleaşcă, recăpătându-şi răsuflarea, apoi se răsuci şi-i zâmbi prietenului său.

Capitolul 27

Secta Adevărul Domnului fusese înfiinţată la începutul anilor '70 de Yves Trepaunt, un medic care nu putuse accepta faptul că Biserica nu se asocia cu ştiinţa. Fusese catolic şi voia să-şi păstreze totuşi credinţa, deşi începuse o carieră în medicină; îl împiedica ostilitatea Bisericii faţă de teoriile creaţioniste pe care le considera sufocante.

Trepaunt era singurul copil al lui Jacques Trepaunt, unul dintre membrii din spatele guvernului de la Vichy şi legătura francezilor cu piaţa armelor. Îi lăsase proprietatea în valoare de două sute de milioane de dolari fiului său, care renunţase la o carieră promiţătoare în medicină şi investise averea în scopuri religioase. Yves cumpărase Mănăstirea Corsicană, un fost castel de pe malul mării aparţinând familiei regale genoveze, precum şi cei o sută de mii de metri pătraţi din jurul acestuia. Părăsise complexul pentru a naviga cu goeleta lui de patruzeci de metri, *Adevărul Domnului,* de-a lungul Mării Mediterane.

Yves a aflat că existau multe persoane care aveau idei asemănătoare cu ale lui – şi acestea descoperiseră discrepanţele dintre ştiinţă şi doctrina creştină – astfel că a început o carieră neaşteptată de preot. A strâns încă zece mii de oameni cu aceleaşi convingeri şi a pus bazele noii biserici în castelul abandonat de pe falezele stâncoase ale Corsicii.

La vârsta de douăzeci și unu de ani, abia ieșit din facultate, Julian Zivera se număra printre persoanele cele mai receptive la mesajul lui Yves și căuta, la rândul său, adepți. A ajuns la Adevărul Domnului, având deja câteva titluri academice, o cunoaștere perfectă a Bibliei și un plan. El și Yves s-au împrietenit repede și, în doi ani, Julian a devenit omul său de încredere, oratorul și mâna sa dreaptă, folosindu-și talentul retoric pentru a expune interpretarea lui Yves atât în ceea ce privește Biblia, cât și ideea de divinitate.

Însă Julian a ajuns să însemne mult mai mult pentru Yves.

Fiica lui Yves, Charlotte, avea nouăsprezece ani când s-a îndrăgostit de Julian. La început a fost puternic atrasă de chipul lui ferm și încântător în același timp, de părul lui blond și de ochii albaltri și limpezi. Avea o ținută impunătoare și era o prezență charismatică, intimidând toate persoanele cu care se întâlnea, mai puțin pe ea. Fusese primul lucru care îi plăcuse la el. Dar era ceva cu mult mai mult decât o atracție pur fizică sau o simplă dorință sexuală. Julian era un bărbat deosebit de inteligent, care cunoștea dogmele creștinismului ca nimeni altul; nu numai că citise Sfânta Scriptură, dar o și înțelegea, iar modul perspicace de a interpreta lucrurile o inspira.

A fost o relație care a avut răgazul de a evolua, de a înflori și care se maturizase în timp. Julian nu făcea niciodată presiuni și nici nu era cel care face primul pas – trecuseră trei luni înainte de a se săruta prima oară –, dar, odată ce se întâmplase, nu mai era niciun dubiu că erau făcuți unul pentru celălalt și destinați să rămână împreună pentru totdeauna.

Spre deosebire de Yves, cuplul călătorise în toată lumea – își petrecuse luna de miere vizitând Londra, Paris, Hong Kong și Monaco. Rareori se întâmpla ca răsăritul să nu îi prindă îmbrățișați, pierduți sub cearșafuri răvășite. Julian o punea pe Charlotte mai presus de orice, iar ei nici prin gând nu-i trecea că poate exista o asemenea iubire. Când se trezea, Julian era lângă ea, privind-o; îi lăsa mici cadouri în geantă și flori pe pernă înainte de culcare. Îi anticipa toate nevoile, toate dorințele.

Vinul şi brânza preferate de ea se aflau pe măsuţa alăturată, gata să fie savurate după masaj; pantofii de care se îndrăgostea la prima vedere o aşteptau în şifonier, frumos împachetaţi, cu toate că imediat uita de ei; seara ieşeau în oraş fără vreun plan anume şi ajungeau fără doar şi poate la restaurantul ei favorit, unde era deja închiriat un separeu. După ce mâncau, se plimbau pe o plajă privată, unde erau aranjate dinainte o mulţime de perne pe nisip, sub cerul înstelat. Charlotte îşi găsise marea iubire, îşi găsise prietenul cel mai bun, îşi găsise soţul.

Iar Yves vedea în el un fiu. Nu era numai un triumvirat al inspiraţiei religioase pentru enoriaşii lor, ci şi dovada că iubirea şi banii, Dumnezeu şi ştiinţa puteau coexista în armonie.

Între timp, rândurile adepţilor acestei secte se îngroşau. Julian făcuse un master la Harvard pe discipline de business, finanţe şi marketing, aplicând acum cunoştinţele dobândite şi în spaţiul religios. Într-un singur an, numărul credincioşilor s-a mărit de patru ori, iar creşterea a continuat în următorii doi ani.

Dar, pentru ca biserica lor să prospere, aveau nevoie de sponsorizări constante; nu aveau cum să se descurce doar din colecte obişnuite. Astfel, spre deosebire de celelalte secte ale religiei creştine, au impus o taxă de înscriere. Oricât de neplăcut suna, religia era o afacere care avea nevoie de un echilibru financiar, în conformitate cu lumea modernă. Bogăţia vastă a Bisericii Catolice nu fusese obţinută printr-o intervenţie divină. Sinagogile evreieşti cereau, de asemenea, o taxă de membru; preoţii baptişti şi metodişti foloseau o uşoară propagandă pentru a strânge fonduri de la enoriaşi, uneori făcându-i chiar să se simtă vinovaţi dacă nu contribuiau.

Bineînţeles că regula fusese implementată subtil chiar, dar avusese mare succes. Majoritatea sectanţilor fuseseră foarte bine educaţi, iar printre ei se aflau oamenii cu cele mai mari averi din lume. Taxa de zece mii de dolari pe an nu era nici pe departe o piedică pentru cei o sută cincizeci de mii de membri de acum. Se estima că investiţia de două sute de milioane de

dolari crescuse până la trei miliarde de dolari în doar câţiva ani de la sosirea lui Julian.

La insistenţele lui, Yves s-a întors din nou la medicină, înfiinţând în complex laboratoare de studiu. El şi Julian erau de părere că oamenii trebuie să profite de darurile lor şi că toţi trebuie să-şi folosească talentele dăruite de Dumnezeu ca mulţumire pentru faptul că le-au primit. Julian conducea biserica, în timp ce adevărata chemare a lui Yves era medicina. Dorinţa lui de a vindeca se trezise din nou. Scopul său era să găsească tratamente, remedii pentru boală şi suferinţă şi să le ofere lumii; nu încerca să profite de anomaliile medicale ale altora pentru a se îmbogăţi. Lăsase munca în folosul bisericii pe seama lui Julian şi a lui Charlotte şi angajase cei mai buni doctori şi experţi biomedicali – mulţi dintre aceştia recrutaţi chiar din rândurile credincioşilor. Îi ademenise cu promisiunea resurselor nelimitate, cu salarii extraordinar de mari şi un mediu de lucru lipsit de presiuni, care nu era aservit acţionarilor sau băncii.

Adevărul Domnului devenise un conglomerat religios unic în lumea modernă, o credinţă în cadrul căreia descoperirile ştiinţifice erau privite ca revelări ale misterelor divine, nu ca un contraargument al existenţei acestora. Recunoşteau constant prezenţa lui Dumnezeu în natură, în ştiinţă, în inimile lor şi în viaţa de zi cu zi. Cum obişnuia să spună Yves, Adevărul Domnului îl situa pe Dumnezeu pe primul plan de fiecare dată.

Într-o duminică seară, Yves şi Charlotte au ieşit la o plimbare cu goeleta lui Yves. Era un ritual pe care tatăl şi fiica îl practicau încă de când ea era mică. Îi ţinuse aproape unul de altul de când mama lui Charlotte murise. Amândoi erau navigatori desăvârşiţi, vâslind şi cârmuind pe rând. Yves îi împărtăşise atât de bine cunoştinţele sale nautice fiicei sale, încât era convins că putea conduce iahtul de patruzeci şi doi de metri singură, fără probleme. Când Julian devenise membru al familiei, îl invitaseră şi pe el la plimbările lor de duminică seara, însă

acesta refuzase, insistând ca Yves să-şi păstreze tradiţia de familie, aşa cum era ea de douăzeci de ani încoace. Oricum, Julian o luase pe Charlotte de lângă tatăl ei, aşa că se gândise să o lase doar cu Yves măcar pentru câteva ore pe săptămână.

Yves şi Charlotte au plecat la patru şi jumătate după-amiaza; cerul era limpede, apele lunii septembrie erau liniştite, cu o briză uşoară bătând dinspre sud-vest. Au ieşit în larg când soarele târziu de vară apunea încet. Tatăl şi fiica se priveau bucurându-se de moment, fără a se îndoi vreo clipă că viitorul nu le va aduce altceva decât fericire, iubire şi, mai presus de toate, credinţă constantă în Dumnezeu. Înaintea lor se întindea marea, iar vasul alb, uriaş, era împins de vânt în larg.

Nu s-au mai întors niciodată.

A doua zi, goeleta a fost găsită răsturnată la opt kilometri depărtare de mal, cu vâslele rupte plutind deasupra apei. S-au făcut investigaţii, au apărut diverse speculaţii, dar cadavrele nu au fost niciodată găsite. Vremea fusese perfectă, amândoi erau experţi şi nu dăduseră niciun telefon prin care să anunţe că sunt în pericol; nu s-a găsit nimic nelalocul lui pe vasul *Adevărul Domnului,* când nava a fost recuperată şi ancorată în port. Toată lumea îşi pusese întrebări cu privire la dispariţia lui Yves şi a fiicei sale, doi navigatori profesionişti dispăruţi în larg. Investigaţiile duseseră însă la concluzia că moartea lor fusese un accident.

Pe faleză, în faţa unui altar care se proiecta pe albastrul nesfârşit al Mediteranei, Julian a ţinut o slujbă de omagiere, despre care avea să se spună mai târziu că a frânt inima celor zece mii de participanţi. Bărbatul de douăzeci şi şase de ani din faţa lor era o întruchipare a durerii imposibil de consolat.

Genevieve asistase şi ea la slujbă. Suferise la rândul ei o astfel de pierdere şi îşi propusese să fie alături de Julian atât cât era nevoie, să-i aline durerea, să-i arate afecţiunea constantă pe care numai o mamă o poate oferi. Fusese atât de mândră de el, de realizările lui, de faptul că aplicase ce studiase în scopuri religioase. Se bucurase enorm că fiul ei îşi găsise

dragostea şi stabilitatea, că-şi crease o viaţă; şi deodată, era ca şi cum toate îi fuseseră furate printr-un truc ieftin, frângându-i inima.

Dar, la sfârşitul slujbei, după pomenirea tuturor sufletelor ale căror trupuri n-au mai fost găsite niciodată, Genevieve plecase fără să spună un cuvânt. Brusc, îşi dăduse seama de schimbarea din inima fiului său, o răceală pe care n-o mai observase la el de când era mic, atunci când pisica fetei adoptate de ea – Arabella – dispăruse după ce Julian fusese bătut pe terenul de joacă. Ştia ce făcuse Julian atunci... înţelegea şi ce făcuse acum. L-a fixat cu privirea şi a văzut îndată adevărul.

Nu era nici urmă de Yves sau de Charlotte, pentru că nimeni nu căutase unde trebuie. Corpurile lor fuseseră îngropate lângă trupurile călugărilor din cripta aflată în adâncul pământului, în subterana casei sale, palatul vechi de sute de ani.

În acea duminică, la apusul soarelui, Julian apăruse din cabina vasului, luându-i prin surprindere pe Charlotte şi pe Yves. Ajunsese în larg cu o şalupă rapidă, pe care o agăţase de goeleta lor. Cu un zâmbet larg, Charlotte ieşise în întâmpinarea soţului său, îmbrăţişându-l şi bucurându-se de surpriza pe care i-o făcuse.

Însă bucuria ei s-a transformase în şoc în momentul în care îl privise în ochi şi văzu acolo ceva ce nu mai văzuse niciodată înainte: un soi de detaşare. Avea senzaţia că se uită în ochii unui străin, ai unei persoane fără suflet, ai unui rechin. Teama ei fusese confirmată de îndată ce simţise lama pătrunzându-i stomacul, provocându-i o durere groaznică, până în măduva oaselor. După toate astea, Julian nu contenise să o privească în ochi fără să scoată o vorbă, sperând ca măcar să-i vadă sufletul părăsindu-i trupul.

Yves era şocat; îl privea pe Julian cum aşeza trupul fiicei lui pe punte. Era paralizat de frică în momentul în care Julian se apropiase de el; nu făcuse niciun gest ca să se apere, iar lama îi pătrunsese în coaste. L-a mai auzit pe Julian murmurând:

– Spune-i lui Dumnezeu că-l salut.

La vârsta de douăzeci şi şase de ani, Julian Zivera devenise singurul conducător al sectei Adevărul Domnului, o sectă religioasă, o afacere, un concept, fiind plătit cu un salariu brut de un miliard de dolari anual doar pentru a vorbi despre Dumnezeu, despre ştiinţă, despre viaţă. Moştenise tot: pământurile, castelul-mănăstire, pe enoriaşi, laboratoarele medicale şi chiar iahtul *Adevărul Domnului*.

Julian ajunsese în Corsica cu câteva titluri academice, cu o memorie fotografică şi cu un plan de zece ani pentru a deveni conducătorul sectei lui Trepaunt. Şi, ca de obicei, Julian se întrecu pe sine, reuşind să realizeze tot ce-şi propusese în doar cinci ani.

Capitolul 28

Michael privi capătul rotund al unui senzor de lasere ce ieşea dintr-un tub de metal. Din interior se auzea un vâjâit de motor; era sigur că tocmai găsise locul pe care-l căuta. Senzorul de lasere Covini era de ultimă generaţie, fabricat de o firmă din Delaware. Ruşii nu se uitaseră la bani când construiseră ultimul lor edificiu. Camera din pământ şi piatră în care se aflau nu avea mai mult de doi metri înălţime şi constituia o zonă nefolosită, săpată în faţa clădirii unde se aflau acum. Conducta de aer condiţionat era fixată pe faţeta de piatră de dedesubt şi din spate, lăsând două laturi libere, fiecare margine fiind îmbinată prin dublă răsucire; construcţia groasă de metal era îmbrăcată în polimer cu densitate triplă, întărit cu smoală pentru a ţine departe umezeala. Se ataşa de un buncăr de ciment care dispărea în piatra din care era turnată.

Michael îi conduse printr-o serie de tuneluri, întorcându-se din drum de mai mult de douăzeci de ori până reuşi să-şi urmeze busola la unghiul perfect pe care-l avea marcat pe hartă. Ultimii treizeci de metri se târâse pe brânci, pe o aripă mai joasă şi strâmtă săpată în pământ. Făcuse o gaură pentru a pătrunde prin bariera de pământ. Se aflau cu zece etaje sub Arsenal; imediat ajunseră la jumătate de kilometru de bazinul cu apele învolburate despre care Michael credea că-i va duce în Liberia, deşi părea că merg spre Sankt Petersburg.

Michael se plimbă în jurul canalului, studiindu-l, examinând fiecare crâmpei, de parcă ar fi avut povestea lui.

– Am obosit să merg în felul ăsta, spuse Fetisov.

– Conductele de aer sunt de obicei nituite, dar asta numai atunci când sunt făcute din tinichea. Astea sunt sudate. Michael arătă spre liniile neregulate cu umflături, care lipeau bucăţile grele de metal. Şi toate au fost făcute din exterior. Michael continuă să străbată perimetrul conductei, până la punctul în care aceasta se pierdea în dalele de ciment. Se întoarse, apoi reveni. Toate, mai puţin asta.

Se opri, lăsându-se pe vine în faţa unei balamale care era în mod evident netedă.

Busch şi Fetisov îndreptară priviri confuze spre Michael.

Acesta se opri.

– Oricine a construit conducta asta a început de aici. Arătă spre resturile de sudură şi spre urmele care atestau folosirea unei temperaturi ridicate, care aglomerau grohotişul de sub picioarele lor. Dar a fost nevoit să intre iar, aşa că a lăsat la sfârşit ultima deschizătură. Michael se ghemui din nou şi pipăi cu degetul netezimea balamalei. A fost ultima pe care a făcut-o, din ultima lui zi de lucru, executată din interiorul unui puţ strâmt de mai puţin de un metru.

Michael se uită la ceas – era ora şase şi jumătate dimineaţa. Scoase o mică torţă cu acetilenă pe care Fetisov o luase din rucsacul lui Busch; o aprinse şi o mişcă în faţă şi în spate, de-a lungul cursului superior al apei. Torţa şuieră şi trosni, ajungând repede la capătul balamalei. O încălzi la o temperatură ridicată, astfel încât să-şi poată folosi uneltele. Michael aruncă torţa cu grijă şi, cu un cuţit, tăie conducta în exterior. Folosind lama groasă, o îndoi uşor pe spate, evitând să atingă cu mâna metalul înroşit. În timp ce tunelul de metal se deschise ca o conservă de tablă, din interior ieşiră scântei ce colorau zidurile între care se aflau cei trei bărbaţi într-un roşu ca de neon, în timp ce razele laserului se reflectau în toate direcţiile.

Şi Busch, şi Fetisov se aruncară la pământ, ca şi când s-ar fi aflat în bătaia gloanţelor.

Michael zâmbi larg când îi văzu pe cei doi stând pe vine. Se întoarse la senzorul pe care-l lăsase în afara conductei şi-l verifică, în timp ce lumina roşie continuă să se reverse din conductă, din când în când trecând şi în zona exterioară. Vâjâitul motorului se intensifică odată cu spargerea conductei. Michael deşurubă capacul laserului folosind lama cuţitului şi descoperi o serie de fire. Se rezemă şi studie această unealtă, care fusese fabricată în oraşul său natal. Faptul că provenea din Statele Unite îi oferea un fel de confort psihic, dar senzaţia trecu repede, fiindcă ştia că trebuie să fie foarte atent în următoarele cincisprezece secunde. Michael puse deoparte patru fire, depărtându-le de mecanism. Le aruncă o privire lui Busch şi lui Fetisov, apoi tăie firul alb. Bâzâitul încetă, şi raza roşie a laserului care ieşea din conductă rămase nemişcată. Michael atinse cele două capete ale firului, şi motorul mai vâjâi o dată scurt; lumina roşie dispăru iar în interiorul conductei şi nu se mai văzu. Deconectă firul şi se mută din nou la intrarea în conductă, aruncând o privire înăuntru. Apoi intră fără să scoată un cuvânt.

Michael merse de-a buşilea prin tubul metalic şi, după trei metri, ajunse la o poartă de metal, care proiecta în interiorul conductei umbre de zăbrele asemănătoare celor din celulele de închisoare. Michael înaintă şi se târî printre şipci. Încăperea din faţa lui era construită recent; totul era de un alb imaculat, de la pereţi şi covoare până la mobilă. Era un vestibul fără ferestre, cu două uşi: una dintre acestea era lată, rabatabilă, iar cealaltă avea mărimea unei uşi de lift de marfă. Mai erau un scaun şi un birou lucios şi alb, pe care se afla un telefon. Becurile fără abajur produceau o lumină obscură, de noapte, îndulcind impresia de cameră aseptică.

Se aflau cu zece etaje sub Kremlin, într-o lume săpată în pământ. Părea pustiu la ora aceea, dar Michael se străduia din răsputeri să nu facă niciun zgomot în timp ce deşuruba cu

grijă nitul care susţinea grilajul. După ce reuşi să deschidă, i-l dădu lui Busch.

– Alarme de securitate? întrebă Busch din afara conductei.

– Cu zece etaje mai jos. E un flanc întreg de gardieni în jurul intrării principale de sus. Michael îl privi pe Fetisov. Ziceai că locul ăsta a fost renovat în mai puţin de şase luni?

– Da, cam aşa.

– Şi, înainte de asta, ce-a fost aici?

– Laboratoarele astea au fost depozite părăsite timp de mai bine de zece ani.

Michael se întoarse din nou spre Busch.

– Cred că tocmai am spart sistemul de securitate de aici. Guvernele cu buget restrâns nu dau bani pe securizarea depozitelor părăsite. Michael puse piciorul stâng în cameră, pregătit să intre. Dar, într-un minut, vom şti cu siguranţă.

Michael fu nevoit să se aplece ca să poată intra în cameră. Dăduse peste un prag înalt de un metru şi jumătate; ateriză pe vârful picioarelor, ghemuit, şi se strecură spre uşa din faţă. O deschise şi dădu peste un coridor lung, unde se aflau alte şase uşi. Ascultă un moment, apoi pătrunse pe coridor.

Ajungând la prima uşă, se uită cu atenţie la inscripţia de deasupra, neînţelegând caracterele chirilice.

– Doctorul Skovokov.

Se uită peste umăr şi-l văzu pe Nikolai, exact în spatele său.

– E biroul lui.

Michael încuviinţă şi înaintă.

– Salonul de conferinţe şi un laborator, spuse Nikolai arătând spre alte două uşi.

Se opri la antepenultima uşă: sala de operaţie.

Michael apucă mânerul şi deschise uşa încet. Văzu o încăpere mare, ce avea doar o singură masă de operaţie în centru, lumini ajustabile şi microfoane fixate în tavan. Pe pereţii din spate se aflau diverse monitoare, tăviţe pline cu dălţi, fierăstraie pentru oase, clame pentru susţinerea coastelor şi trei camere video. Pe masă, erau câteva microscoape, aparatură de

monitorizare a pulsului, iar pe o latură erau aşezate scannere de mare precizie. Pe celălalt perete era o fereastră largă de aproximativ nouă metri, sub care se aflau patruzeci de scaune aranjate ca într-o sală de cinema.

– Se pare că vând bilete, spuse Busch arătând spre rândurile de scaune din spatele sticlei.

– Au o demonstraţie chirurgicală programată pentru ora unsprezece dimineaţa? întrebă Michael.

– Îşi vor ocupa locurile la unsprezece fără un sfert, răspunse Fetisov. Am auzit că vor fi mai mult de douăzeci de persoane care îl vor asista când va face o demonstraţie pe un cadavru.

– Cred că glumesc, spuse Busch cu o voce care-i trăda dezgustul. Ai putea crede că fac o disecţie pe un extraterestru sau ceva de genu' ăsta. E pur şi simplu aberant! Ai dracului ruşi!

Fetisov îi aruncă o privire tăioasă lui Busch.

– Adică... nu mă refeream la tine, spuse el cerându-şi scuze.

Fetisov încercă să-l ignore pe Busch.

– Vor aduce cadavrul la ora unsprezece fără zece minute. Skovokov va ţine un scurt discurs şi va trece la treabă la unsprezece.

– Eşti sigur că Genevieve se află la subnivelul nouă? întrebă Busch.

– Chiar deasupra noastră, răspunse Fetisov şi arătă spre tavan.

– Vie?

– Da, dar sedată.

– Atunci totul depinde de felul în care ne planificăm timpul, spuse Michael examinând camera. Imediat cum se aşază, trebuie să le întrerupem toate mijloacele de comunicare şi să scoatem liftul din funcţiune.

Michael ieşi din sala de operaţie şi intră în cealaltă cameră. Privi prin fereastra de observare, examină colţurile, se uită în spatele plantelor artificiale. Verifică uşa de oţel, deschizând-o şi închizând-o de câteva ori.

– Şi dacă tăiem câteva telefoane chiar acum? întrebă Busch.

– Vor observa şi vor întrerupe demonstraţia, răspunse Michael. Nu putem să-i lăsăm să intuiască ce va urma.

– Mă duc să verific liftul, spuse Busch ieşind din cameră.

– O să vă descurcaţi voi doi? întrebă Fetisov în timp ce se apropia de Michael.

– Eşti sigur că ea se află la nivelul de deasupra?

– Sigur că da, pe viaţa nevestei mele... şi a amantei, spuse Fetisov cu un surâs.

– O luăm rapid şi plecăm.

– Nu asta am întrebat. Vorbim despre furtul unei cutii – pe care nu ai găsit-o încă, aş adăuga – şi despre scoaterea unei femei sedate de aici.

– Ştiu foarte bine ce avem de făcut, spuse Michael; Fetisov începea să-l enerveze. Cu cât te plăteşte Zivera?

– Hai să spunem doar că mai mult decât ţi-ai putea imagina.

– Tatăl meu va muri dacă dau greş, spuse Michael, încercând să argumenteze situaţia în care se afla. Ție ce ţi se întâmplă dacă dăm greş?

Nikolai se holbă la Michael, văzându-l că fierbe de mânie. Pe gât îi apăruseră pete roşii, gata să se extindă şi pe faţă. Îl apucă pe Michael de gât cu o mişcare fulgerătoare a braţului şi-l strânse cu putere.

– Nu putem da greş.

Michael nu reacţionă în niciun fel; vedea mânia de pe faţa bărbatului şi felul aiuritor în care i se zbătea ochiul mort. Chiar dacă Nikolai lucra pentru Zivera, Michael bănuia că nu făcea acest lucru din proprie iniţiativă. Era metoda lui Zivera de a alege cea mai bună motivaţie existentă şi de a transforma un eşec într-o fatalitate. Cu siguranţă Nikolai nu cedase din lăcomie, ci fusese manipulat afectiv.

– Vreo problemă aici? întrebă Busch băgându-şi capul pe uşă.

Nikolai îi dădu drumul din strânsoare lui Michael. Pentru câteva secunde, se priviră fix în ochi.

– Nu, spuse Michael, în timp ce Nikolai trecu încet pe lângă Busch şi ieşi din sala de operaţii.

Michael îl privea acum uşor diferit. Nikolai era înverşunat, dar pasiunea cu care-şi îndeplinea sarcina nu putea fi contestată.

Michael îl urmă pe Busch spre uşa întredeschisă a liftului, îşi feri capul şi sări înăuntru.

Amândoi îşi îndreptară privirea spre cabina de lift lungă şi întunecoasă, străbătută de lasere; sute de raze de lumină se propagau ca nişte ace, care fragmentau suprafaţa cabinei; degetele lor roşii erau atât de numeroase, încât dădeau senzaţia de barieră opacă.

– Mă gândeam eu, spuse Michael. Asta e metoda lor de securizare. Nu ai cum să intri sau să ieşi fără lift. Cred că luminile de laser sunt acţionate şi conectate prin lift. Se dezactivează când acesta urcă sau coboară.

Michael îşi dădu capul pe spate, luă lanterna şi o îndreptă spre uşa liftului, la butonul cu numărul nouă. Avea un design standard, putea fi apăsat cu uşurinţă. N-ar fi fost o problemă, dacă nu l-ar fi împiedicat bariera de lumini roşii de laser, care se propagau din toate direcţiile. Genevieve se afla în spatele acelei uşi; era atât de aproape, şi totuşi lui Michael nici prin cap nu-i trecea cum va ajunge la ea. Spera doar că e bine. În cele din urmă, se întoarse spre panoul electric montat pe peretele lateral al liftului şi îl deschise.

– Nu putem să o luăm pur şi simplu în momentul ăsta? întrebă Busch.

– Aş vrea să poată fi aşa, răspunse Michael privind încă o dată luciul roşu de deasupra, înainte să revină şi să examineze mecanismele panoului de control. Avem nevoie de cabină ca să ne mişcăm şi, în felul ăsta, să dezactivăm alarmele cu laser. Şi, chiar dacă am putea s-o scoatem acum de-acolo, vor şti cum am intrat şi vor lua toate măsurile de securitate existente în tot Kremlinul şi în toată Moscova. N-o să ne mai putem întoarce după cutie şi cu atât mai puţin să ieşim apoi din ţară.

– Chiar crezi că vom reuşi?

– Tu şi cu mine?

– Da, noi doi.

Michael inspiră adânc.

– Oricât de nebunesc ar părea, chiar cred asta. Nu înţelege greşit, dar facem o echipă destul de bună. Un poliţist şi un hoţ.

– Am avut întotdeauna o slăbiciune pentru cowboy şi indieni. Care-i treaba cu tine şi Căpitanul Roşu? întrebă Busch, lăsându-se pe umărul lui Michael şi privind panoul de control.

– Lucrăm amândoi pentru un tip pe care nici măcar nu-l cunoaştem şi ni se cere să avem încredere în el, răspunse el în timp ce studia planul panoului.

Îi mulţumea lui Dumnezeu pentru că înţelegea aceste diagrame standard; scrisul chirilic era ca şi chineza pentru el.

– Mie mi se pare destul de în regulă pentru un rusnac, dar tot nu mi-a plăcut felul în care avea mâna încolăcită pe gâtul tău.

– Nici mie nu mi-a plăcut asta prea mult, spuse Michael frecându-şi gâtul.

Închise panoul de comandă al liftului, privi cabina de dimensiuni mici, partea superioară a acesteia şi uşa liftului care-l despărţea de Genevieve. Uşa era protejată de o barieră de securitate de culoare roşu-închis.

– Am impresia că Zivera îl şantajează în acelaşi mod în care te şantajează şi pe tine.

– Da, şi eu mă gândeam la acelaşi lucru, dar... ceva îmi spune că n-ar ezita nicio secundă să ne scoată din joc, de îndată ce obţinem ce ne-am propus.

– Atunci să nu-l lăsăm să se apropie prea mult de cutie, adăugă Busch, zâmbindu-i lui Michael.

Cei trei bărbaţi se strecurară în tunelul liftului care se afla dedesubtul complexului medical, ajutaţi de căştile de protecţie prevăzute cu lanternă. Busch securizase grilajul cu un singur şurub şi îndoise la loc bucata de metal. Se ghidară după bulinele oranj pe care le pulverizase Michael. Drumul de o oră

pe care-l parcurseseră la venire le luă acum numai zece minute. Michael lăsă câteva tuburi de spray de culoare gri lângă spărtură, ca să acopere urmele mai târziu, după ce vor fi finalizat operaţiunea.

– Bun, spuse Michael, privind grota cu pârâiaşele şerpuitoare şi tunelele întunecate de unde ieşea apa. Trebuie să ne întoarcem aici înainte de cinci dimineaţa.

– Prin ce tunel ieşim?

Michael se întoarse şi arătă spre cel de-al treilea din stânga. Scoase din rucsac trei măşti şi trei tuburi de oxigen şi le dădu şi celor doi bărbaţi câte unul. Fără să scoată un cuvânt, amândoi îşi puseră măştile, ţinând strâns micul regulator de debit pentru aer. Michael îşi închise rucsacul, aruncă o ultimă privire cavernei şi sări în apă.

Înotă optsprezece metri de-a lungul canalului subacvatic şi pătrunse în cel de-al treilea tunel din stânga. Raza care ieşea din casca lui lumina progresiv tunelul de apă, înainte ca acesta să cotească spre stânga. Michael era uimit de faptul că un lucru construit cu sute de ani în urmă rezistase atâta în timp, pe când lucrurile obişnuite nu rezistau nici măcar douăzeci de ani. Privi înainte şi văzu doar două capete de şobolani care se fereau de lumină. Busch şi Nikolai înotau la aproximativ cinci metri în spatele lui. Michael simţi un curent; nu era foarte intens, dar simţea cumva că îl împinge. De îndată ce dădu colţul, văzu că tunelul se prelungea cu încă optsprezece metri înainte ca tavanul să se micşoreze până să se facă una cu apa, iar curentul pe care-l simţise cu câteva momente înainte era mai puternic în zona aceea. Michael înotă puţin în direcţia opusă, încercând să-i aproximeze intensitatea, însă inutil. Continuă să se îndrepte spre locul de întâlnire al apei cu tavanul. În spatele lui, Busch şi Nikolai înotau cot la cot. Michael nu ştia dacă să creadă că au început să se împrietenească sau dacă Busch voia doar să fie cu ochii-n patru şi să nu-l piardă din vedere pe Nikolai.

Iar când Michael se întoarse, văzu tavanul care părea gata-gata să se prăbuşească peste el în unghiul înclinat pe care-l făcea cu apa. Aşteptă până în ultimul minut, îşi fixă tubul de oxigen în gură şi se scufundă. Casca de protecţie îi rămăsese fixată pe cap, în timp ce lanterna arunca raze difuze în torentul de apă. Nu mai putea renunţa acum. Curentul devenea din ce în ce mai intens, iar Michael observă că tunelul face un alt unghi, destul de ascuţit încât să blocheze pe oricine ar fi încercat să ajungă pe partea cealaltă, în subterană. În timp ce era clătinat de apele din interiorul conductei, simţi suprafaţa noroioasă şi-şi dădu seama că nu avea de ce să se sprijine dacă ar fi încercat să-şi amâne plecarea din acest loc uitat de lume. Se lăsă dus de curent, purtat cu viteză, străduindu-se din toate puterile să nu se izbească de perete. Se lăsa purtat de picioare şi îşi făcea avânt sprijinindu-se de pietrele colţuroase. În cele din urmă, alunecă şi fu evacuat într-un bazin deschis, dar nu rămase prea mult aici, pentru că se simţi din nou tras în jos, de această dată spre un tunel întunecat care îl duse în matca râului Moscova.

Michael privi în urmă şi văzu Kremlinul pe un deal înalt şi marele palat înălţându-se deasupra zidurilor înalte de optsprezece metri. Lumea de afară abia începea să se trezească; maşinile circulau prin oraş, fără a avea nici cea mai vagă idee despre lumea ascunsă de sub arhitectura acestui oraş, cu o tradiţie atât de impresionantă.

Brusc, Busch şi Fetisov ieşiră şi ei la suprafaţă şi se aşezară lângă el.

Fetisov era rupt de oboseală; tuşea şi abia mai respira.

– Ţi-ai ieşit din minţi, americanule?

– Se presupune că voi, ruşii, sunteţi rezistenţi, spuse Busch înotând spre mal.

– Mi-am pierdut tubul de oxigen, spuse Fetisov în apărarea sa. Înotă până la Michael. Eşti sigur că poţi face asta?

Michael se uită la Fetisov şi dădu din cap, transmiţându-i încrederea sa lui Fetisov; acesta înotă spre mal, stimulat de optimismul lui Michael.

Michael îi privi pe cei doi înotând înaintea sa. După ce văzuse subterana Kremlinului, după ce studiase locul unde urma să se desfăşoare totul şi după ce se lămurise despre ce era vorba, Michael privi cerul şi respiră adânc. Dorea să-şi poată aminti acest moment, cerul albastru de deasupra, aerul proaspăt umplându-i plămânii, fiindcă acum ştia cu adevărat ce-l aşteaptă şi se gândea că aceasta ar putea fi ultima dată când se bucura cu adevărat de libertatea sa.

Capitolul 29

Stephen Kelley se schimbă într-o pereche de blugi şi într-un tricou alb stil Oxford, pe care le găsi în dulapul din camera în care era ţinut. Nu fusese surprins când descoperise că hainele i se potriveau perfect. Intră în baie, deschise robinetul şi-şi dădu cu apă pe faţă. Se lăsă pe chiuvetă şi se privi în oglindă. Nu se mai gândise la asta până acum, dar, privind imaginea sa reflectată, nu se putu abţine să nu-l vadă pe Michael: ochii săi albaştri, bărbia puternică, umerii laţi. Semănau mai mult decât îşi închipuise Stephen. Nu era nicio îndoială că Michael era fiul său.

Vina care îl apăsase pe Stephen de-a lungul anilor reveni şi-i inundă din nou inima. Cu toate că Michael nu părea deloc afectat de faptul că fusese dat spre adopţie, acest lucru nu anihila sentimentul lui Stephen că îşi dezamăgise fiul; era un sentiment peste care toată viaţa încercase să treacă.

După ce îşi îngropase tânăra soţie şi renunţase la Michael, Stephen se cufundase în muncă şi studii, descurcându-se cu greu. Îşi jurase că, dacă va mai avea norocul să se îndrăgostească din nou, va avea copii abia după căsătorie; refuza gândul că va mai trece din nou printr-o criză financiară care să-i împovăreze pe cei la care ţinea. Absolvise colegiul din Boston cu felicitări şi se îndreptase spre Yale, la facultatea de drept, de această dată fiind bursier, pe locul doi în promoţia sa.

Biroul său de avocatură din Boston fusese inițial doar o oportunitate, însă ideea că putea face dreptate se dovedise a fi irezistibilă pentru el. Reuşise să se remarce rezolvând tot felul de probleme juridice ale oraşului. Înainte să-şi dea seama, se trezise procuror general al oraşului Boston. Deşi acceptase postul doar pentru o anumită perioadă de timp, această muncă se dovedise a fi productivă, astfel că devenise unul dintre cei mai de succes procurori din istoria oraşului, cu o rată de condamnări mult mai mare decât a oricăruia dintre predecesorii săi. Sub conducerea sa fuseseră destrămate reţele de droguri, de jocuri de noroc, de trafic de carne vie şi de hoţi. Datorită lui, numărul infracţiunilor fusese redus, şi oraşul devenise un loc mult mai sigur pentru toţi locuitorii.

După patru ani, a părăsit sectorul public. I s-au propus mai multe parteneriate, cu unele dintre cele mai bune firme de avocatură care i-ar fi adus prestigiu. Însă avea în minte cu totul altceva. Şi-a deschis o firmă de avocatură pe care a transformat-o într-una de referință, angajând cei mai inteligenţi oameni şi cheltuind oricât pentru a-şi satisface clienţii. Îşi conducea singur afacerea, nu avea nevoie de asociaţi. Datorită reputaţiei sale, obţinea mai multe contracte şi sponsorizări chiar şi decât cei care făceau parteneriate de afaceri profitabile. Nu luase în calcul posibilitatea unei colaborări decât în urmă cu câţiva ani, şi acest lucru se întâmplase atunci când Peter se alăturase firmei.

Kelley & Kelley era un parteneriat cu nume comemorativ. Îl schimbase în memoria fiului pe care-l pierduse. Peter fusese un tânăr inteligent de la început, umplându-l pe Stephen de mândrie. Peter nu se folosise niciodată de numele tatălui său, reuşind să devină el însuşi un om de succes şi să-şi câştige respectul prin nopţi lungi de muncă istovitoare, prin degajare şi dedicare totală. Devenise acel avocat rar întâlnit pe care toată lumea îl plăcea.

Peter nu aflase niciodată că el nu este primul fiu al lui Stephen – nu ştiuse că mai are un frate vitreg. El şi Michael

aveau acelaşi tată, dar nu ştiau de existenţa celuilalt şi aveau cariere aflate la poluri diametral opuse. Cu toate că Michael era unul dintre cei împotriva cărora legea lupta, Stephen intuia – datorită obiectivităţii şi inimii sale mari – că eticheta de criminal era exagerată şi mult prea critică. Michael era o persoană integră, un soţ bun şi, cu toate că Stephen ştia că luase cea mai bună decizie când îl dăduse spre adopţie, sentimentul de vină îl apăsase zi şi noapte din momentul în care o făcuse.

Doi bărbaţi inteligenţi, doi fii, doi fraţi – Stephen se întreba cine ar fi câştigat, în eventualitatea unei confruntări.

Cu toate astea, în timp ce se întorcea pe balconul său cu vedere la mare, Stephen îşi dădu seama care dintre cei doi fii ai săi era cu adevărat capabil să-i salveze viaţa.

Capitolul 30

Soarele după-amiezii lumina camera de hotel frumos mobilată şi dotată cu aer condiţionat. Era un amestec de mobilă din Europa, Rusia şi America: canapele groase şi confortabile, scaune elegante, care s-ar fi rupt cu siguranţă dacă Busch s-ar fi aşezat pe ele, şi obiecte cumpărate din magazinele de antichităţi de pe tot continentul. Vazele erau pline cu flori proaspăt culese, ce împodobeau mesele şi înmiresmau aerul din cameră. Ferestrele începeau să se aburească din cauza temperaturii anormale, care atingea treizeci şi două de grade Celsius, iar nivelul crescut al umidităţii producea condens pe sticla rece.

Nikolai ieşi din bucătărie şi le aruncă lui Michael şi lui Busch câte o sticlă de Budweiser.

– Asta te face să te simţi ca acasă, nu-i aşa? spuse Nikolai cu accentul său rusesc grosolan.

Busch desfăcu sticla şi sorbi îndelung.

– Dacă închid ochii şi îmi ţin respiraţia, da, foarte posibil.

Nikolai se întoarse apoi spre Michael.

– Scuze pentru gât.

Michael îl privi fix în ochiul sănătos, dar nu spuse nimic.

– E vorba de... nepoata mea. Surioara lui Lexie. Fetisov făcu o pauză şi privi în altă parte. Noi ruşii ne credem atât de puternici, superiori în toate, dar, cu toate acestea, când Cernobîlul

a fost distrus, nu am făcut altceva decât să minţim în loc să acceptăm ajutor. Mândria noastră naţională a fost mai importantă decât oamenii. Sora mea era însărcinată în perioada aceea. Acum Ylena, o fetiţă inocentă, plăteşte consecinţele mândriei noastre. E bolnavă, iar doctorii nu pot să afle nici măcar motivul. Zivera a promis că o poate ajuta, că o poate face să se simtă mai bine. A mai făcut minuni înainte şi a spus că, dacă mă voi strădui să-l ajut să-şi atingă scopurile, medicii săi vor face minuni şi pentru nepoata mea. Asta doar dacă vă ajut să vă îndepliniţi misiunea. În cele din urmă, se întoarse spre Michael şi spuse. Nu o pot dezamăgi.

Michael îl privi pe Busch, înţelegându-se din ochi, înainte de a se întoarce din nou spre rus:

– Spuneai că poţi obţine orice într-o secundă.

Michael îi întinse lui Fetisov o bucată de hârtie. Notase acolo toate cele douăzeci de unelte esenţiale de care urma să aibă nevoie în dimineaţa următoare.

Nikolai studie lista, dând din cap în timp ce citea.

– Rezervele de aer trebuie să fie pline, spuse Michael. Şi asigură-te că bateriile lanternelor fixate în căştile de protecţie sunt noi.

– În regulă. Pot să fac asta, dar armele pentru cine sunt?

– Nu prea îmi plac armele, nu ştiu dacă o să am nevoie de ele. Dar e mai bine să fii în gardă.

Nikolai se întoarse către Busch:

– Ştii cum se foloseşte o armă?

Busch zâmbi, uitându-se când la Michael, când la Nikolai.

– O să-mi dau seama pe loc.

– Nu orice poliţist e capabil să tragă, spuse Nikolai, încercând să îşi explice întrebarea.

– Nu orice rus bea vodcă.

Busch îşi ridică berea spre Nikolai. Acesta din urmă continua să studieze lista.

– Ce este o antenă de inducţie magnetică?

– O folosesc minerii. Permite semnalului radio de joasă frecvenţă să treacă prin roci. Nu e absolut necesar. E doar o măsură de precauţie. Crezi că poţi face rost de aşa ceva?

Nikolai îndoi hârtia, o puse în buzunar şi se întoarse spre Michael.

– O să am ceva de lucru, dar o să fac rost de tot ce ai nevoie.

– Cât va dura?

– Două, poate trei ore. Nikolai se îndreptă către uşă, apoi se întoarse din nou spre Busch. De fapt, toţi ruşii beau vodcă, fără excepţie, spuse Nikolai aruncându-i o privire serioasă. După ce îl ironiză pe Busch, ieşi din cameră.

– Nu-l mai înţeleg pe tipul ăsta! Când aruncă una rece, când una caldă, spuse Busch.

– Serios? Credeam că îl placi. Aş fi zis că semănaţi. Michael zâmbi.

– Mersi.

Susan intră în cameră şi se întinse pe canapea.

– Unde se ducea?

– La cumpărături, spuse Michael, scoţând din buzunar o a doua listă. Cât e de implicat Martin? întrebă el apoi.

Susan părea confuză.

– Implicat în ce?

Michael îi dădu lista.

– Sunt câteva lucruri în plus de care aş avea nevoie, dar nu prea am încredere să i le încredinţez acelui bărbat. Michael arătă spre uşa pe care Nikolai tocmai ieşise.

– Cum ar fi? întrebă Susan.

– Cum ar fi vieţile noastre.

*

Michael se uită cu atenţie la obiectul din faţa lui, care se afla pe un material negru. Îşi petrecuse ultima oră şi jumătate lucrând la el, reglându-l, reparându-l, asigurându-se că va funcţiona fără probleme. Lui Michael îi plăcuse întotdeauna să lucreze cu mâinile; se pricepea la design, la construcţii şi la reparaţii, iar această abilitate se dovedise a-i fi de mare ajutor

atât în carieră, cât şi în evoluţia personală. De aceea, ori de câte ori lucra, fie cu instrumente de precizie, fie cu un ciocan şi o drujbă, munca îi permitea să îşi schimbe punctul de vedere, să o ia mai uşor atunci când trebuia, să se revigoreze. Era absorbit de peisaj, uitând sarcina enormă pe care o avea de îndeplinit. Privi obiectul pentru ultima oară, îl acoperi cu materialul negru, apoi îşi strânse uneltele. Era într-o stare de spirit bună, mulţumit de pauza scurtă de care tocmai se bucurase.

Michael merse spre celălalt capăt al mesei aşezate pentru cină şi privi grămezile de documente dinaintea sa. Recitise fiecare document pe care i-l dăduse Julian, sperând ca informaţia pe care o avea să îi fie de ajuns pentru a se descurca. Se aşeză şi studie harta de la Genevieve, în special zona în care se aflau camerele. Îşi schiţă direcţia de urmat pentru a ajunge în caverna unde se afla intrarea în bazinul de apă. Tunelul făcea un unghi de patruzeci şi cinci de grade şi era un fel de conductă de drenaj prin care apele învolburate circulau constant. Michael estimă că intrarea în Liberia era la treizeci şi şase de metri adâncime. Fusese construită cu cinci sute de ani în urmă şi se întreba dacă rezistase trecerii timpului. Poate era o himeră şi căutau o încăpere distrusă, îngropată sub o grămadă de moloz. Studiind harta, observă intrarea iniţială, construită cu cinci secole în urmă. Era un hol pustiu, izolat, care şerpuia patru sute de metri, ieşind apoi prin Catedrala Adormirii Maicii Domnului. Tot holul subteran fusese realizat şi mobilat la ordinele lui Ivan. Pentru Michael, nu exista nicio îndoială că bărbaţii care lucraseră pentru Ivan erau acum îngropaţi în holurile fostei intrări în Liberia.

Michael puse întregul plan la punct, astfel încât totul să dureze trei minute. Mai întâi aveau să ia cutia, apoi să meargă după Genevieve.

Susan intră şi se aşeză lângă Michael. Privi hârtiile de pe masă. Harta cea veche şi detaliată îi atrase imediat atenţia. O privi un moment, apoi se întoarse spre el.

– Ce crezi? Poţi s-o faci?

– Paul şi cu mine plecăm mâine-dimineaţă devreme; mai întâi o să luăm cutia, apoi o vom căuta pe Genevieve.

– Ar trebui să vin cu tine.

Michael clătină din cap.

– Nu, în niciun caz.

– Ştiu să fac scufundări.

– Foarte bine. Şi eu, şi Paul ştim. Nu mă înţelege greşit, dar cred că el e ceva mai puternic. Va trebui să o ajute pe Genevieve, poate chiar să o care. Simpla idee că ea era reţinută împotriva voinţei sale îi provoca lui Michael fiori pe şira spinării. Vom avea nevoie ca tu şi Martin să ne luaţi de pe râul Moscova. Apoi va trebui să decolăm în mai puţin de o oră.

– De ce?

– Fiindcă vom pătrunde într-un viespar, d-asta. Întregul guvern va fi pe urmele noastre. Cu cât vom ieşi mai repede de aici, cu atât vom fi mai în siguranţă.

– Şi dacă se întâmplă să nu iasă totul conform planului? întrebă Susan.

Michael îşi ridică mâna.

– În primul rând, ar trebui să fii deja conştientă că e posibil ca lucrurile să meargă prost. Oricât de bine am plănuit totul, oricât de bine am studiat problema, acele legi ale lui Murphy se aplică mereu atunci când te aştepţi mai puţin. E ca şi cum ai juca şah. Trebuie să gândeşti mai multe mişcări dinainte şi să fii pregătit pentru orice. Michael se opri pentru a strânge hârtiile de pe masă. Cum te descurci cu lista?

– Martin a luat maşina ca să poată să te ia. Şi-ţi va aduce şi seringa de adrenalină. Eu ce pot face? Mă simt nefolositoare.

– Tu ai fost cea care ne-a pus la dispoziţie mijlocul de transport pentru a ajunge aici şi care ne va şi scoate de aici. Ai făcut mai mult decât trebuia.

Michael se ridică şi se întoarse la zona sa de lucru. Ridică materialul negru, luă de acolo obiectul la care lucrase şi se întoarse, aşezându-se în faţa lui Susan. Fără un cuvânt, îi

înmână ceasul. Ea îl privi pentru o clipă, reamintindu-şi toate momentele de afecţiune şi de alinare petrecute cu Peter. În momentul în care minutarul trecu de ora doisprezece, îi curse o lacrimă.

– Unde...? Se înecă. Credeam că l-am pierdut pentru totdeauna.

– Paul l-a găsit în Piaţa Roşie.

– N-am pierdut niciun caz de când Peter mi l-a dat, spuse Susan, parcă doar pentru ea.

Michael îi zâmbi.

– N-a mai funcţionat de când... Privi cum cea de-a doua limbă continuă să se rotească. De când a murit.

– Ştiu câte ceva despre ceasuri, spuse Michael încet.

Ea îl privi cu lacrimi în ochi, copleşită peste măsură de bunătatea lui Michael şi îi întoarse zâmbetul.

– Mulţumesc.

Capitolul 31

Genevieve era întinsă pe targă, încă sedată. Se afla într-un salon mic, sub observaţie medicală, plin cu monitoare ce îi măsurau semnele vitale, dar care erau acum închise. Îi hidratau corpul printr-o perfuzie înfiptă în braţul stâng. Skovokov o privea din spatele geamului din biroul aflat în cabina de observaţie a laboratorului său. În faţă avea un vraf de caiete deschise, iar pe ecranul computerului său se putea observa o animaţie ce reda organele vitale din partea superioară a unui corp uman, care pulsau în faţa unei echipe de doctori aflaţi în timpul unei operaţii. Skovokov adusese cu el toate studiile pe care le făcuse cât timp fusese angajatul lui Julian Zivera şi aranjase deja ca medicamentele să fie produse, fără să-i pese că nu erau brevetate. Studia observaţiile de pe marginea unei proceduri medicale care ar fi stimulat rinichii să crească numărul de hormoni EPO, mărind în mod firesc capacitatea celulelor roşii. În timp ce tratamentul ar fi fost extrem de binevenit în rândul celor suferinzi de anemie sau de alte boli ale sângelui, tentaţia folosirii lui ar fi fost mult mai mare în lumea sportului, deoarece exista posibilitatea ca sportivii să-l folosească pentru a se dopa, şi asta fără ca substanţa să fie detectată.

A doua zi, în faţa unui grup select de medici ruşi, oameni de afaceri şi reprezentanţi ai guvernului, Skovokov avea să ţină o conferinţă, cu o prezentare animată şi o demonstraţie

procedurală pe un cadavru. Spera să-şi poată desfăşura demonstraţia pe o persoană vie, însă „voluntarii“ nu aveau să sosească mai devreme de săptămâna următoare.

– Ei bine, ceva nou?

Skovokov se întoarse şi-l văzu pe Ilya Raechen în uşa laboratorului său.

– Intră, Raechen.

– Cum stă treaba? întrebă Raechen păşind în cameră.

Deşi era mai în vârstă cu doar zece ani decât Raechen, Skovokov arăta cu totul diferit. În timp ce Raechen avea un fizic musculos şi rigid, Skovokov slăbise mult la bătrâneţe, devenind cocoşat şi plin de riduri: acum prefera să-şi exerseze mintea.

– Nu avem niciun răspuns de la Julian.

– N-o să cedeze în chestia asta, acum te testează şi-şi analizează alternativele, spuse Raechen.

– De unde ştii?

– E om de afaceri. Pentru el, asta e o simplă tranzacţie.

– E vorba de mama lui, o să cedeze.

Preţ de o clipă, Raechen îl privi cu atenţie pe Skovokov.

– Cum rămâne cu fiul meu? Să-l aduc în Rusia?

– De îndată ce punem la adăpost tabloul, mă voi concentra numai asupra fiului tău, îi răspunse Skovokov direct, fără a încerca să ascundă adevărul.

Raechen se plimbă de-a lungul laboratorului, cu privirea pierdută, gândindu-se la ale lui.

– Fiecare zi care trece... Cuvintele sale erau pline de durere şi mâhnire.

Skovokov se întoarse spre Raechen şi-i aruncă o privire plină de compasiune.

– Nu am cum să mă concentrez complet asupra bolii fiului tău până când nu am harta. Am spus că va dura cinci zile.

– Atunci îl aducem pe Zivera în pragul disperării, schimbăm programul şi-i tăiem din timp, ca să nu mai aibă vreme să-şi cântărească opţiunile.

Skovokov asculta; îi plăcea cum gândea Raechen.

– Şi demonstrăm prin asta seriozitatea şi finalitatea problemei.

Raechen îşi îndreptă privirea spre Genevieve.

– Anticiparea suferinţei este o armă puternică. Iar în momentul în care cineva la care ţii suferă, faci aproape tot ce-ţi stă în puteri ca să-l ajuţi. Raechen îl privi din nou pe Skovokov. Ai o cameră video şi echipament de înregistrare?

– Bineînţeles, de ce întrebi? întrebă Skovokov.

– E mult mai uşor să-ţi arăt.

– Ce vrei să spui?

Raechen se întoarse din nou spre fereastra de observare şi o privi pe Genevieve.

– Sugerez să folosim un pic de presiune.

Capitolul 32

Nikolai intră în sufragerie, însoţit de doi ruşi mătăhăloşi. Aceştia îşi lăsară jos rucsacurile marinăreşti. Michael îl privi pe Nikolai şi, fără să scoată un cuvânt, se grăbi spre genţi. Desfăcu fermoarul primului sac şi începu să scotocească înăuntru: găsi două tuburi de oxigen, măşti, accesorii şi echipamente pentru scufundări. Îl desfăcu şi pe ce de-al doilea şi scoase două harnaşamente de căţărat, câteva bucăţi de frânghie, o pungă cu tuburi fluorescente şi o antenă de joasă frecvenţă. Din al treilea luă arme, staţii radio, două halate medicale albe şi lanterne. Verifică tot echipamentul, uimit că era nou-nouţ şi de cea mai bună calitate. Deşi era recunoscător pentru toate acestea, Michael simţea că trebuie să fie şi mai atent la Fetisov. Obţinuse toate obiectele într-un timp scurt, fără să facă cel mai mic comentariu sau plângere – echipamentul de scufundări fusese cumpărat dintr-un oraş unde nu se afla nicio sursă de apă, iar echipamentul de căţărare fusese achiziţionat dintr-o zonă aflată departe de munţi. Armele erau nou-nouţe, pistoalele marca Heckler & Koch nu fuseseră niciodată folosite, iar explozibilul Semtex putea fi procurat doar cu ajutorul armatei. Fetisov se dovedise a fi mai descurcăreţ decât se aşteptase Michael, dar, dacă fusese capabil să facă rost de toate astea într-o perioadă de timp atât de scurtă, nu cumva era

capabil de mult mai multe? Michael continuă să caute, dar nu găsi ce-l interesa şi îi aruncă o privire lui Fetisov.

– Şi cronometrele?

Nikolai se apleacă şi apucă Semtexul: trei bucăţi de argilă cu o formă pătrată, împachetate într-o pungă închisă ermetic.

– Ai idee cum se foloseşte asta?

Michael dădu din cap, încuviinţând.

– Şi pentru ce o foloseşti?

– E o chestie de cercetaş. Pregăteşte-te. Nu ştim la ce să ne aşteptăm acolo jos. Cine ne asigură că n-o să dăm peste vreo cameră surpată sau blocată?

– Dar poţi să dărâmi tot Kremlinul peste noi, îl avertiză Fetisov.

– Da, tot ce e posibil. Dar sunt un tip destul de atent.

Nikolai scoase cele trei cronometre mici electronice şi i le dădu lui Michael, împreună cu punga de plastic.

– Avem o problemă, spuse Fetisov ţinând în continuare mâna pe obiecte. Una e destul de mare şi nu cred că Semtexul o să ne-ajute prea mult, adăugă el înainte de a da drumul la pungă.

Michael, Busch şi Susan îşi îndreptară atenţia spre rus, aşteptând să termine ce avea de spus.

Fetisov se întoarse apoi spre cei doi ruşi care-l însoţeau şi le ordonă cu o mişcare din cap să iasă. Aşteptă până când aceştia părăsiră camera şi închiseră uşa după ei.

– Au schimbat ora intervenţiei chirurgicale demonstrative.

– De ce? întrebă Michael, şocul perforându-i parcă întregul corp.

– Încearcă să-i demonstreze ceva lui Julian.

– Ce?! urmă Michael, confuz. Ce-are a face o intervenţie chirurgicală demonstrativă cu Julian?

Fetisov nu spuse nimic, lăsându-i pe toţi cei prezenţi cu inima la gură. Privi în jur şi, în cele din urmă, se adună, inspirând adânc:

– Aparent, e vorba despre o procedură care implică rinichii. Au de gând să monteze o cameră ca să-i transmită imaginile şi lui Julian.

– Nu înţeleg, spuse Michael.

– Vor face experimentul pe Genevieve.

Michael simţea cum i se învârteşte capul. Complicaţiile apăreau la fiecare secundă. Genevieve era transformată într-un porcuşor de Guineea, o bucată de carne folosită pentru experimente chirurgicale. Brusc, viaţa ei atârna de un fir de păr.

– Cum să facă aşa ceva? Ar putea muri pe masa de operaţie.

– Ştiu ceva de noi? întrebă Busch.

– Mă-ndoiesc. Şeful securităţii de acolo este pur şi simplu extrem de prevăzător. Aparent, el a decis să schimbe datele problemei şi să o transforme pe Genevieve în pacient pentru a-l înspăimânta pe Julian. Nici lui nu i-au plăcut pompa şi toate aceste aranjamente exagerate de *aici*. Şi nu pot să-l învinovăţesc, experimentele medicale nu se fac la teatru sau într-o atmosferă de spectacol de circ. Vor ca Julian să ştie că o vor omorî dacă nu le dă harta ta, iar ăsta ar fi primul pas, proba că se vor ţine de cuvânt.

Fetisov traversă camera şi scoase o bere din bar. O deschise şi luă o înghiţitură mare înainte de a se întoarce spre cele trei persoane care-i sorbeau cuvintele.

– Îl cheamă Ilya Raechen, fost doctor, fost KGB-ist. Fetisov îşi fixă ochiul sănătos pe Michael. El este cel care a răpit-o pe Genevieve; şi e la fel de periculos ca ceilalţi.

– La ce oră au mutat operaţia? întrebă Michael, încercând să se adune.

– Şapte dimineaţa.

– La şapte? N-o să avem prea mult timp, izbucni Michael. Alocasem cinci ore pentru cutie şi încă cinci pentru Genevieve.

– Spuneai că estimările tale de timp sunt mai mult decât generoase; chiar nu avem nicio soluţie de rezervă? interveni Busch.

– În programul pe care îl făcusem luasem în calcul inclusiv evenimentele imprevizibile. Nu ştim ce ne aşteaptă când ne vom scufunda după cutie. Ştii la fel de bine ca mine că scufundarea este periculoasă chiar dinainte de a găsi camera.

– Şi dacă încercăm să o eliberăm mai întâi pe Genevieve? sugeră Busch.

– Dacă vom reuşi să o salvăm mai întâi pe ea, n-o să avem timp să luăm cutia şi să scăpăm fără să înfruntăm jumătate din armata rusă; şi apoi tatăl meu ar muri. Dacă furăm întâi cutia, n-o să avem timp să ajungem în sala de operaţii la timp, şi-atunci Genevieve... Michael îşi vedea planul năruit. N-o să reuşim niciodată.

Fetisov nu spuse nimic în timp ce se îndrepta spre fereastră. Busch stătea pe canapea.

– Dacă plecăm acum...

– Nu. Michael dădu din cap dezaprobator. Nu avem timp s-o facem în opt ore.

– Şi dacă rezolvăm ambele probleme în acelaşi timp? întrebă Susan. Ar fi timp suficient dacă ar fi făcute simultan.

– În niciun caz. Nu mă pot scufunda singur şi o să fie nevoie de doi oameni pentru a o scoate pe Genevieve de acolo.

– Nu auzi ce spun? insistă Susan.

– Nu pot fi în două locuri deodată.

– Nici nu trebuie. Nikolai şi Paul o vor salva pe Genevieve. Susan tăcu pentru o clipă. Iar noi doi vom merge după cuție.

– Nu, nici vorbă.

Michael străbătea camera în lung şi-n lat, încercând să-şi adune gândurile. Privea pe fereastră, însă până şi profilul Kremlinului părea să-şi bată joc de el.

– Dacă plecăm acum, vom avea tot timpul din lume, spuse Susan încet, ca şi cum ar fi fost cel mai normal lucru din lume.

Michael se uită la ea de parcă ar fi fost nebună.

– M-ai trimite la Curtea de Justiţie şi te-ai aştepta eventual să şi apăr pe cineva? Michael nu aşteptă răspunsul. Nu, pentru

că nu sunt pregătit pentru asta, nu am experienţa necesară să reuşesc.

– Asta e altceva...

– Nu, nu este, spuse Michael. Iar la Curtea de Justiţie riscul de a fi ucis e puţin mai mic, totuşi.

– Ştiu să fac scufundări şi sunt o înotătoare mai bună decât speri tu să ajungi vreodată; aşa că nu mai face pe deşteptul şi acceptă ajutorul meu. Susan se întoarse spre Fetisov. Nu-i aşa? Poţi să te duci cu Paul, nu?

Fetisov nu răspunse; continua să se uite pe fereastră.

Susan se întoarse spre Michael şi-l privi cu ochi rugători.

– Dacă nu găseşti o soluţie, Stephen va fi omorât.

Cuvintele lui Susan răsunară în urechile lui Michael. Ştia că nu-l va putea salva pe tatăl său fără cutie, fără Genevieve, fără să fie nevoit să-i facă pe toţi să cadă la o învoială.

– Am putea să facem asta, spuse Nikolai întorcându-se cu faţa spre ei. Pentru nepoata mea.

Busch se ridică, se apropie de Michael şi-l luă deoparte.

– Oricât îmi e de greu să recunosc... ea are dreptate.

– Nu, nu are...

– Michael, e vorba despre tatăl tău aici. E singura şi ultima noastră şansă. Şi Genevieve urmează să fie tăiată în mai puţin de opt ore. Busch îl privi pe prietenul său şi-i vorbi încet: Cu fiecare secundă care trece, momentul ăla se apropie... şi nu văd altă cale.

În timp ce stătea acolo, Michael îşi pierdea speranţa că-şi va salva tatăl, iar fotografia din buzunar a părinţilor lui îl împovăra peste măsură. Mai erau şi cuvintele lui Mary din scrisoare, adânc întipărite în mintea sa:

Nu te rog să-ţi găseşti părinţii biologici pentru tine; fă-o pentru mine. Este ultimul lucru pe care ţi-l cer, care mă va lăsa să plec de aici împăcată, ştiind că nu eşti singur pe lume. Familia este într-adevăr cea care întregeşte un om; umple golurile sufletului, readucând speranţa pe care o credeam pierdută de mult.

Capitolul 33

Julian Zivera stătea în capul unei mese elegante. Briza răcoroasă a mării pătrundea prin uşile deschise, în stil franţuzesc, cu perdelele trase, în timp ce ultimele raze ale soarelui de vară se reflectau pe suprafaţa oceanului, colorând cerul de seară în roz. Avea în faţă o porţie de raţă la rotisor, servită cu legume proaspete, şi ţinea în mână un pahar de cristal plin cu şampanie.

– *Cent'anni!* Să trăieşti o sută de ani! toastă Julian.

Singurul musafir la cină era Stephen Kelley, care stătea la celălalt capăt al mesei. Îmbrăcat în tricoul alb stil Oxford şi într-o pereche de blugi pusă la dispoziţie de gazda sa, fără să se atingă de mâncare şi cu paharul pe masă, în faţa lui, îşi ţinea mâinile în poală. Nu era musafir de bunăvoie, însă nu prea avusese de ales când cele trei matahale aflate în slujba lui Zivera îl „escortaseră" la cină. Se gândea că poate va profita de această ocazie pentru a înţelege mai bine ce era în mintea celui care îl răpise, dacă tot nu se bucura de compania acestuia.

– Fiul tău va sosi în curând cu ce am eu nevoie, spuse Julian pe un ton extrem de degajat, ca şi cum Michael ar fi fost curierul său.

Stephen privi camera aranjată cu stil, servitorii din colţ, gata să intervină la cererea stăpânului lor, din umbra tablourilor

lui Rembrandt şi Chagall şi a statuilor de marmură sculptate de adevăraţi maeştri. Doar în această cameră se găseau bogăţii mai mari decât şi-ar fi putut imagina cineva.

– Eşti impresionant de bogat. Nu înţeleg ce-ţi lipseşte.

– Sunt câteva lucruri pe care nu le poţi cumpăra nici cu toate bogăţiile din lume.

– Cum ar fi?

Julian îşi oferi un răgaz, clătinând şampania din pahar.

– Omul umblă toată viaţa după bogăţie, putere şi faimă, dar odată ajuns la capătul zilelor, când zace pe patul de moarte, ar da totul pentru încă un an de viaţă. Ar renunţa la ultima ţigară, la ultima felie de şuncă. Pentru că nimic nu este mai de preţ decât viaţa. Din păcate, majoritatea oamenilor nu ajung la această concluzie decât atunci când e prea târziu. Julian se opri cu privirea pierdută, apoi îşi reluă discursul. Dacă ai fi capabil să găseşti leacul împotriva cancerului, dacă ai fi capabil să-i oferi cuiva încă cincizeci de ani de viaţă, ai face asta? Nu-mi spune că nu te-ai străduit să-ţi salvezi soţiile şi fiul de la moarte.

Stephen se holbă la Zivera, gândindu-se cum de aflase informaţii personale din viaţa lui.

– Căutarea vieţii eterne este scopul suprem al omului, continuă Julian. Toate religiile se bazează pe ideea unei vieţi de după moarte, toate îi promit omului nemurirea. Mulţi chiar predică faptul că plăcerile lumeşti trebuie uitate pentru a o obţine. Dar, indiferent de credinţa lui, în timp ce omul păşeşte pe pământ, el caută în permanenţă să-şi prelungească viaţa. Ne modificăm dieta, luăm vitamine, facem sport, totul pentru a rămâne sănătoşi, pentru a arăta bine, pentru a trăi mai mult. Ce s-ar întâmpla dacă omul ar reuşi să descopere în cele din urmă un mod de a-şi prelungi viaţa?

– Crezi că există cu adevărat un răspuns la întrebarea asta? spuse Stephen în timp ce, în cele din urmă, nemairezistând tentaţiei, începu să mănânce din raţă.

Julian luă sticla şi-şi turnă un pahar de Montrachet, din 1978, după care se lăsă pe spate.

– De-a lungul istoriei, omul a căutat neîncetat răspunsuri la întrebări ce păreau fără răspuns şi a ajuns să înţeleagă diferite epoci, care au existat cu sute de ani în urmă. Epoca de bronz, perioada Renaşterii, revoluţia industrială, epoca atomică. Toate astea erau de neconceput, de neimaginat, înainte să se întâmple. La un moment dat, omul a aflat câteva adevăruri. Ştiinţa modernă a apărut în secolul al XVI-lea, ca o reacţie la existenţa unei lumi închise şi limitate. Mai apoi, au fost revelate secretele electricităţii. Fraţii Wright ne-au făcut să realizăm că omul este capabil să zboare. Einstein a demonstrat că timpul nu avansează întotdeauna. Uneori se scurge încet, alteori se opreşte, şi chiar şi trecutul poate fi văzut printr-un telescop suficient de performant. Nimeni nu se gândea că misterul şi puterea atomului ar putea fi dezvăluite. Cui i-ar fi trecut prin minte că simpla acţiune de a fisura cel mai mic dintre obiecte poate distruge un oraş? Sunt fapte despre care se credea că sunt imposibil de realizat şi care acum sunt posibile şi nimeni nu se mai miră de asta. Lucrurile magice au devenit tangibile. Cu o mie de ani în urmă, omul nu putea concepe posibilitatea comunicării cu cineva aflat la capătul lumii, a zborului, a călătoriilor în spaţiu, a aterizării pe lună. Posibilitatea de a vedea în interiorul unui corp uman şi de a-l vindeca de boli. Acum o mie de ani, omul se gândea că doar Dumnezeu este capabil de asemenea minunăţii. Iar în prezent, lucrurile stau la fel: ceea ce astăzi ni se pare imposibil de realizat va deveni normalitate peste cinci sute de ani. Copiii vor învăţa la grădiniţă să dezlege lucruri pe care astăzi le-ar rezolva

doar zece dintre cele mai strălucite minţi ale MIT-ului[1]. Imaginează-ţi că am putea afla secretul prelungirii vieţii, unul dintre cele mai mari secrete ale lui Dumnezeu.

Julian se ridică, luă sticla de vin şi se îndreptă spre Stephen, umplându-i paharul.

– Cred că răspunsul se află în cutia pe care o caută fiul tău.

– Aşadar, l-ai pus pe fiul meu să alerge după cai verzi pe pereţi, în speranţa că va găsi vreo fântână a tinereţii?

– Vrei să spui că toate astea sunt poveşti? rosti încet Julian, privindu-l intens pe Stephen.

Stephen îl privi şi el, însă nu spuse nimic.

– Hai să ne gândim de exemplu la Marele Potop. După cum spuneai – Julian dădu din cap întorcându-se la locul său –, e un mit, o fabulă din Biblie, scrisă din convingere. Cartea Sfântă vorbeşte cu apreciere despre Noe şi familia lui, despre arcă şi despre cele patruzeci de zile de furtuni torenţiale, despre ştergerea de pe faţa pământului a oamenilor şi a animalelor. Dar, în fiecare cultură a lumii, din Africa până în China, din Peru până în Europa, se găseşte o poveste similară despre mânia lui Dumnezeu îndreptată împotriva oamenilor, despre o furtună imensă care a dus la un potop pe pământ, distrugând aproape totul. Dovezile ştiinţifice au confirmat că, în anul 6000 înainte de Hristos, această furtună chiar a avut loc şi că o mare inundaţie a ucis probabil milioane de oameni. Unele fabule se dovedesc adevărate. Iar unele adevăruri sunt fabule; câteodată, depinde în ceea ce credem. Iar eu cred că putem afla răspunsul nemuririi în cutia pe care fiul tău o caută pentru mine.

Stephen îl privi pe Julian de parcă avea în faţa lui un nebun şi nu se putu abţine să nu izbucnească într-un hohot de râs.

---

[1] MIT – prescurtare de la *Massachusetts Institute of Technology*, Institutul de tehnologie din Massachusetts. (n.tr).

– Poate că sunt anumite răspunsuri pe care nu trebuie să le aflăm niciodată, spuse el. Dacă ne-am cunoaşte soarta, oare cum ne-am mai trăi viaţa? Dacă am şti că în viitor ne aşteaptă diferite eşecuri, oare vom mai avea voinţa să încercăm anumite lucruri? Dacă am şti că vom reuşi în viaţă, nu ne-am culca pe-o ureche şi ne-am îndepărta de la ţel, schimbându-ne astfel destinul? Stephen luă o înghiţitură lungă din paharul cu vin şi continuă: Dacă am putea lua o pastilă care să ne prelungească existenţa, nu cumva ni s-ar diminua cheful de viaţă? Nu am mai trăi în prezent, am întârzia să facem diferite lucruri, gândindu-ne mereu că mai avem timp. Trebuie să înveţi să descoperi răspunsurile la misterele vieţii. Ele nu vor fi aflate într-o cutie dintr-o poveste.

Julian zâmbi.

– Ai vorbit ca un avocat. Niciun cuvânt despre credinţă în povestea ta, niciun loc pentru Dumnezeu în sala de judecată.

– Lasă prostiile! M-ai răpit, îmi şantajezi fiul, l-ai trimis să-şi rişte viaţa în numele unei poveşti biblice şi în tot acest timp te numeşti trimisul lui Dumnezeu. Dacă ar şti lumea... Sunt un creştin mai bun decât tine, cu toate că mi-am pierdut credinţa.

– Revista *Time* e de altă părere. Mi-au acordat credit, m-au numit viitorul religiei, un profet al zilelor moderne, cel care armonizează prezentul cu trecutul şi cu viitorul. Am discipoli peste tot în lume. Pun pariu să sunt şi printre angajaţii firmei tale de avocatură.

– Aceeaşi revistă l-a proclamat şi pe Hitler drept „Omul anului". De două ori chiar, spuse Stephen, pe un ton deznădăjduit. Nu eşti mai mult decât un cult.

– Foarte posibil, dar unde este graniţa dintre o religie şi un cult? În ce constă diferenţa? O să-ţi spun eu: în numărul de credincioşi. Când ai mai puţin de douăzeci, susţii un club, când ai mai puţin de trei mii conduci un cult. Dar când e vorba

de cinci sute de mii de adepţi, câţi am eu, deja e vorba despre o religie. Avem acelaşi număr de adepţi ca Biserica Scientologică, reprezentăm a douăzecea parte din numărul adepţilor iudaismului şi am început abia acum câţiva ani. Imaginează-ţi cât de mulţi vom fi peste cinci mii de ani.

– O religie? Tot ce faci tu este să alegi din religia autentică doar ce corespunde cu viziunea ta personală şi să excluzi restul.

– Te referi la schismele din creştinătate, la Henric al VIII-lea care, dorind să divorţeze, a renunţat la catolicism şi a înfiinţat Biserica Anglicană. Te referi la ortodocşii greci, la ortodoxismul rus, la baptism, la metodism, la Biserica Episcopală, la prezbiterianism, protestantism, la toate aceste religii active create pe baza unor diferenţe faţă de Biserica-mamă. Eu fac acelaşi lucru.

– Nu, răspunse Stephen. Tu o faci pentru bani. E vorba despre lăcomie, şi nu despre credinţă. Cultul tău este centrat pe propria persoană şi pe sfântul dolar. Nu oferi o nouă cale de iluminare morală sau etică. Tu oferi produse. Stephen chicoti în sinea sa. Sunteţi un conglomerat care se dă drept religie. Adepţii tăi sunt atât de preocupaţi de prezent încât, probabil, nici nu se gândesc la Viaţa de Apoi.

Julian îl fixă pe Stephen, înroşindu-se puternic. Îşi luă paharul şi sorbi încet din vin, încercând din răsputeri să se calmeze. Îşi duse două degete la frunte, frecându-şi tâmplele ca şi când acest gest i-ar fi anihilat furia. Servitorii se apropiară din colțurile lor, de parcă cineva le-ar fi făcut un semn discret, şi strânseră masa. Se întoarseră câteva minute mai târziu cu două plăcinte şi un şerbet asortat, după care dispărură, înghiţiţi parcă de pereţi.

După câteva momente, Julian se adună şi începu să vorbească de parcă ţinea o slujbă:

– Oamenii din toate colţurile lumii îşi petrec foarte mult timp rugându-se pentru mântuire, dedicându-şi pentru asta

toate duminicile, astfel încât să aibă parte de viaţa veşnică. Cum ar fi dacă eternitatea le-ar putea fi oferită aici?

Stephen râse, închizându-şi ochii pentru o secundă.

– Poate nu chiar viaţa eternă, ci o existenţă de o sută cincizeci de ani. Ia gândeşte-te, spuse Julian.

– Gândeşte-te la resursele necesare. Omenirea s-ar îndrepta spre pieire.

– N-am spus niciodată că *toată lumea* ar trăi atât de mult. Julian îi aruncă o privire tăioasă lui Stephen.

– Vrei să spui că numai cei bogaţi ar face asta.

Stephen începea să-şi piardă cumpătul.

– Mă refer la oamenii care, prin multă trudă, şi-au câştigat dreptul la o viaţă mai lungă. N-ar fi mare diferenţă faţă de ce se întâmplă acum. Cei înstăriţi au acces la cei mai buni medici, la cele mai bune tratamente, în timp ce ţările din lumea a treia suferă sub povara bolilor. În Botswana, speranţa medie de viaţă e de treizeci şi nouă de ani, în comparaţie cu America, unde e de şaptezeci şi doi de ani. Dacă te naşti în Sierra Leone, te poţi aştepta să trăieşti cam douăzeci şi şase de ani. Dacă trăieşti în Africa şi ai SIDA, vei supravieţui doar doi ani. Dacă ai SIDA şi trăieşti în America, în condiţiile în care ai bani, speranţa de viaţă creşte la zece ani, datorită accesului la medicină. Îmi spui tu mie că nu e ăsta modul în care trăiesc oamenii azi? Se numeşte supravieţuirea celui mai puternic.

– Te înşeli, se numeşte supravieţuirea celui mai bogat şi tu vrei să exploatezi asta. Lăcomia ta nu are limite.

– Nu-mi ţine tu predici despre strângerea averii! Ai câştigat peste şaptezeci şi cinci de milioane de dolari; ce ai făcut ca să ajuţi omenirea? La dracu', ai avut un fiu pe care nici măcar nu te-ai deranjat să-l cauţi sau să-l ajuţi când s-a aflat la ananghie, aşa că nu îndrăzni să-mi vorbeşti mie despre moralitate! El nici măcar nu te cunoaşte şi îşi riscă viaţa ca să

te salveze. Ai face acelaşi lucru pentru el? Ţi-ai risca viaţa pentru un străin?

Stephen stătea pur şi simplu acolo, în timp ce realitatea prezentată de Zivera îi apărea în faţa ochilor. Furia împotriva acestui om era depăşită doar de furia împotriva lui însuşi, pentru că, oricât de mult ar fi vrut să nege asta, cuvintele lui Julian erau adevărate.

– Şi tu ai să conduci acest salt imens în medicină? Să-l capturezi pe Dumnezeu într-un tub de pastile pe care, mai apoi, să-l scoţi la vânzare?

Julian îl privi pe Stephen, răspunzându-i la întrebare cu un zâmbet subtil.

– Nu contează vieţile sacrificate? continuă Stephen.

– Nici măcar o singură mare descoperire din istoria omenirii nu s-a produs fără sacrificii, răspunse Julian. Ca şi în război, unele vieţi sunt sacrificate pentru ca mulţi să supravieţuiască. Sau, ca să citez un gânditor obscur: „Nevoile celor mulţi cântăresc mai mult decât nevoile celor puţini".

– Vrei să spui că nevoile celor bogaţi sunt mai importante decât nevoile celor săraci. Cu toată ferchezuiala ta, nu eşti altceva decât un barbar îmbrăcat în costum Prada.

Julian se holbă la Stephen, fixându-i privirea. Se întoarse apoi spre servitorul care stătea la uşă, îi făcu un semn şi, într-o clipită, două escorte se aşezară de o parte şi de cealaltă a lui Stephen.

– Te vor conduce în camera ta.

Julian se ridică; maxilarul i se încleştase şi îşi apăsa din nou tâmplele cu degetele pentru a-şi controla furia.

– *Buonanotte*[1], adăugă el.

În drum spre camera sa, lui Stephen îi reverberau în minte cuvintele lui Zivera: „Nevoile celor mulţi cântăresc mai mult decât nevoile celor puţini". Acest bărbat îşi ascundea cu atenţie

[1] *Noapte bună!* (în limba italiană). (n.tr.)

activitățile și nu lăsa sub nicio formă vreo urmă care ar fi putut să-l dea de gol. Stephen medită mult asupra conversației lor, însă trase doar două concluzii: mintea lui Julian se afla la limita nebuniei... și era clar că individul ăsta nu avea nicio intenție să-l lase în viață.

Julian se retrase în bibliotecă și se așeză în spatele biroului său în compania unui pahar de coniac, din care sorbea încet, încercând să-și calmeze nervii; simțea că-i plesnește capul, mai rău decât de obicei. Medicamentele nu-i mai erau de ajutor. Se forță din toate puterile să-și controleze durerea, închizând ochii, eliberându-și mintea de furie și supărare.

Coborî în pivnița unde își ținea vinurile și alese o sticlă de Garrafeira, pe care o cumpărase în ultima sa călătorie în Portugalia. Reușea cumva să-i potolească nervii distruși. O desfăcu și își umplu paharul din setul Tiffany, clătină băutura, studiindu-i cu atenție culoarea de un auriu-închis, și se strădui să uite de problemele care îl măcinau din ce în ce mai mult. Și, în curând, acestea cedară.

Lumea lui se întorsese pe dos în timpul unui control medical de rutină. Fusese întotdeauna sănătos tun și nu suferise de nicio boală de la vârsta de opt ani, când aproape că murise în urma unui atac de astm. Din ziua aceea, n-a mai avut niciodată probleme cu respirația, n-a mai răcit, n-a mai făcut febră și nu a mai avut dureri, cu excepția rarelor migrene datorate tensiunii. Și-a făcut apoi un control, inclusiv o radiografie a întregului corp, mai mult de amuzament, pentru a vedea cum arată înăuntru, fără să-și imagineze vreo clipă adevărul înspăimântător care se afla în spatele ușilor pe care le deschidea. Își dorea să le închidă cumva, își dorea să dea timpul înapoi și să nu fi luat acea decizie prostească.

Julian văzuse radiografiile PET ce înfățișau interiorul craniului său; se afla acolo, sub calotă, întinzându-și tentaculele

înăuntru şi în afara regiunii centrale a creierului. Era o tumoare neobişnuită, de tipul celor care îi lasă pe doctori mai mult decât uimiţi; era totuşi o tumoare.

Iar operaţia s-ar fi dovedit fără îndoială fatală.

În ciuda banilor pe care-i avea, în ciuda puterii sale... Julian era pe moarte.

Toate studiile, toate eforturile sale fuseseră zadarnice; doctorii nu reuşiseră să-i găsească vreun leac. Nu putuseră nici măcar să estimeze cât mai avea de trăit, nu-i spuseseră ce drum sinuos avea să parcurgă boala; ştiau doar că, în cele din urmă, avea să moară. Singura lui speranţă atârna de miracolul aflat în cutia cunoscută drept Albero della Vita.

Când doctorul Robert Tanner îi adusese la cunoştinţă diagnosticul, între patru ochi, în biblioteca lui, Julian nu putuse decât să schiţeze un zâmbet. Amândoi se ridicaseră şi porniseră spre camera în care se afla el acum. Julian alesese o sticlă de Shiraz şi închinase un toast în cinstea eforturilor depuse de medic. Tanner îşi exprimase regretul sincer. Nu ştiau de cât timp se afla tumoarea acolo. Ar fi putut fi de luni de zile sau, la fel de bine, de ani întregi. Tanner îi prescrisese un tratament cu chimioterapie şi radiaţii, dar îi explicase mai apoi că asta nu va face decât să-i prelungească timpul pe care îl mai avea de trăit, dar că nu-l va vindeca. Vorbiseră apoi în termeni filozofici despre viaţă, despre calitatea ei, despre obstacolele pe care le avem cu toţii de înfruntat şi despre faptul că nimeni nu ştie cu adevărat cât mai are de trăit; orice dimineaţă aparent normală ar putea fi ultima din viaţa ta.

Julian îi mulţumise doctorului Tanner pentru eforturile sale şi pentru atitudinea lui plină de empatie, toastase în cinstea vieţii, apoi îl îngropase în cripta cu numărul 789. Era un loc onorabil, la doar trei cripte distanţă de soţia şi de socrul lui.

Julian nu se simţea bolnav, însă durerile sale de cap deveniseră mai frecvente şi nu trebuia să apeleze la medici pentru a-i spune care era cauza.

Rămase acolo, privind cripta construită cu foarte mult timp în urmă – o cavernă întunecoasă, care-ţi dădea fiori, unde se aflau atâţia morţi. Şi moartea părea să plutească în aer, bântuind în umbră şi în colţurile îndepărtate ca un animal turbat în aşteptarea următoarei victime. Întunericul şi umbrele păreau să absoarbă până şi ultima rază de lumină din încăpere, întinzându-şi în acelaşi timp tentaculele spre el, absorbindu-i suflul şi smulgându-i ultimul strop de nădejde din suflet.

Privind cavourile şi gândindu-se la victimele pe care le ucisese pentru a-şi îndeplini scopurile, îşi recunoscu soarta inevitabilă. Cunoştea prea bine Scripturile, ştia că pentru el nu există viaţă eternă.

Sentinţa lui la moarte însemna întunericul nesfârşit. Nimeni nu cunoştea păcatul mai bine decât el. Obţinuse atâtea lucruri omorând, iar moartea îi era mai mult decât familiară. Credea că singura lui şansă – şi unica speranţă – stă în acea cutie aurie aflată undeva în adâncurile Kremlinului.

Iar mintea lui fragilă era convinsă că, dacă el trebuia să se confrunte cu moartea, dacă şansele lui de supravieţuire erau nule, atunci toată lumea trebuia să-i simtă furia. Dacă Michael dădea greş, nu numai că va plânge pierderea tatălui său, dar şi moartea prietenilor şi a familiilor acestora; toţi cunoscuţii lui Michael St. Pierre aveau să simtă efectele mâniei lui Julian. Iar Michael avea să fie martor la torturile lor agonice.

Capitolul 34

Michael aruncă frânghia impermeabilă în apele învolburate şi privi cum mingea portocalie, legată la celălalt capăt, fu absorbită în adâncuri şi dispăru în conducta veche de sub perete. Simţea cum îi alunecă din mâini, trasă de forţa curentului. Frânghia cu rezistenţă mare la întindere era marcată la fiecare trei metri; fu extrem de atent la distanţa care se mărea din ce în ce mai mult, făcând sfoara aproape de necontrolat. Cincisprezece, optsprezece, douăzeci şi unu, treizeci de metri – frânghia abia se mai zărea; căldura provocată de forţa de frecare îi încălzea mâinile, în ciuda mănuşilor. La şaptezeci şi şase de metri se opri. Îi aruncă o privire lui Susan, apoi reveni la frânghia care se vedea acum deasupra apei, vibrând din cauza curentului. Legă sfoara în jurul unui pilon de fier şi o verifică de două ori pentru a se asigura că e bine fixată.

Caverna săpată în piatră fu inundată de lumina portocalie emanată de numeroasele tuburi fluorescente pe care Michael le spărsese şi le împrăştiase în jur. Încăperea luminată era mai mare decât îşi imaginase, întinzându-se pe cincisprezece metri. Tavanul, aflat la o înălţime de patru metri, era plin de depozite de calcar, care formau un fel de ministalactite; toate arătau ca nişte flăcări care ard invers, cu o văpaie portocalie. Michael studie harta pe care o făcuse de mână, cu multă

migală, şi pe care o plastifiase cu un material impermeabil; nu numai că marcase şi desenase caverna în care se aflau acum, dar trasase şi configuraţia Liberiei, locul spre care se îndreptau cu toată nădejdea. Michael aşeză o busolă pe hartă şi notă raza de acţiune a curentului debitat din faţa lor. Observă ceva ce spera să fie intrarea în încăperea aflată la treizeci şi şase de metri adâncime şi la un unghi de patruzeci şi cinci de grade faţă de conductă.

Michael goli ultimul dintre cei trei saci marinăreşti. Alese, verifică de două ori şi încărcă într-un rucsac de scufundări mai multe de unelte – un miniburghiu, o şurubelniţă, o rangă, o minitorţă cu acetilenă. Puse deoparte patru tuburi de oxigen, care asigurau cele cinci minute de respiraţie subacvatică de care aveau nevoie la întoarcere. Mai aşeză acolo şi cele trei bucăţi mici de Semtex alături de cele trei cronometre, după care îşi prinse rucsacul de talie.

Apoi despachetă şi puse în funcţiune antena câmpului magnetic de inducţie. Era o bandă netedă, lată de zece centimetri şi lungă de trei metri. Făcu din ea un cerc şi o ataşă la aparatul de radio. Semnalele normale de radio sunt absorbite de piatră, însă semnalele de joasă frecvenţă se transmit mai bine în acest tip de mediu; astfel, câmpul său magnetic era capabil să penetreze roca pe distanţe scurte. Busch şi Nikolai se aflau la o distanţă de doar câteva zeci de metri în linie dreaptă; era o măsură de precauţie, însă una foarte importantă. Era necesar să păstreze legătura cu ei în cazul în care apărea vreo problemă.

Michael îşi ridică rezervorul pe spate şi îşi strânse vesta de scafandru. Îşi puse un ham de căţărat şi îl fixă în jurul taliei; numeroasele inele cu care era prevăzut începură să zăngăne; ataşase două clipsuri pe o frânghie care se decupla singură, pentru a-şi controla mai bine coborârea. Clema de prindere urma să îi fie utilă la întoarcere. Avea prins de fiecare

gambă câte un cuţit de scufundări şi câte un sac de scufundare de fiecare şold. Casca neagră de pe cap era prevăzută cu o lanternă subacvatică cu halogen, de trei ori mai puternică decât lanternele pe care minerii le au la căşti. Îşi lăsase labele de înotat la mal; decisese că ar fi fost mai degrabă un impediment, deoarece îşi propusese să păşească prin conductă, permiţând puterii curentului să-l tragă înăuntru, şi să se ajute cu braţele pentru a-şi lua avânt la ieşire.

Susan îşi puse şi ea hamul de căţărat şi îl strânse bine.

– Mă duc singur, spuse Michael, fără măcar să-i arunce o privire.

– Am mai discutat asta.

Susan deschise capacul rezervorului ei de aer şi testă tubul de oxigen, continuând să se pregătească pentru scufundare.

– Vezi toată apa aia? Michael se întoarse spre Susan. E ca un canal de scurgere, sunt tone de apă care trec printr-un tub subţire. O conductă cu presiune: un volum imens ce încearcă să se strecoare printr-o gaură de cincizeci de ori mai mică. E mai mult decât periculos. Ai putea să mori.

– Şi tu la fel, mai ales dacă te duci singur. Cunoşti foarte bine prima regulă a scufundărilor: niciodată să nu te scufunzi singur. Avem o singură şansă şi, dacă-ţi pierzi viaţa, acelaşi lucru i se va întâmpla şi lui Stephen, spuse Susan punându-şi rezervorul în spate şi fixându-şi curelele.

Michael îi aruncă o privire tăioasă.

– Mă descurc şi singur.

– Oi fi tu un căţărător bun – i-o tăie ea, încercând să înveselească momentul –, dar eu sunt o căţărătoare excelentă.

– În caz că ai uitat, mergem sub apă, nu pe vârful K2[1].

– N-ai de unde să ştii *ce* va trebui să facem. Ascultă, ai nevoie de mine, chiar dacă nu-ţi dai seama, dar crede-mă că

[1] K2, un vârf al lanţului muntos Karakoram, din nordul oraşului Kashmir din Pakistan. Este al doilea cel mai înalt vârf din lume. (n.tr.)

aşa e. Susan îşi ridică braţul, arătându-i lui Michael ceasul de la mână. Uite, am ceasul norocos la mine.

Michael prinse trei genţi de aprovizionare de vesta lui şi se întoarse apoi spre Susan. Ura când trebuia să-i dea dreptate.

– E o idee proastă, spuse el în timp ce o învârtea, pentru a-i verifica echipamentul.

Îi fixă rezervorul mai bine şi verifică încă o dată tubul de oxigen. Trase apoi cu putere de hamul de căţărat. Lui Susan i se tăie răsuflarea, dar nu scoase o vorbă. Îşi fixă tubul în gură, luă două guri de aer, apoi expiră.

– Mă urmezi şi faci ce spun eu când ajungem în încăpere, dacă nu, n-ai decât să rămâi acolo. *Capisce*[1]*?*

Ea dădu din cap aprobator şi scuipă în mască, împrăştiind saliva înăuntru. Se aplecă, îşi clăti masca în apă, apoi şi-o puse pe faţă.

Michael îi puse casca pe cap şi aprinse lanterna cu care era prevăzută. O ajută să se prindă de frânghie, apoi apucă tubul de oxigen şi i-l băgă în gură.

– Eu conduc, tu rămâi la un metru şi jumătate în spatele meu. Ştiu că te pricepi la căţărat, dar nu e acelaşi lucru, aici e ca şi când ai căra în spate patruzeci şi cinci de kilograme. Curentul din apă este foarte puternic.

Michael îşi prinse hamul pe frânghie în faţa lui Susan, trăgând tare în sus şi-n jos, pentru a-i testa rezistenţa. Trase cu putere şi de frânghia perfect întinsă, satisfăcut de extensibilitatea şi de rezistenţa ancorei. Priviră amândoi apa. Razele din lanternele căştilor se reflectau pe suprafaţa ei şi luminau încăperea. Se întoarseră unul cu faţa la celălalt, apoi Michael puse mâna pe umărul ei.

– Eşti bine?

Ea zâmbi şi dădu din cap afirmativ. În ochii ei nu se vedea nici cea mai mică urmă de teamă, ci doar încredere. Michael

---

[1] *S-a înţeles?*, în limba italiană. (n.tr.).

se minuna de voinţa ei de fier. Se bucura că Susan părea o persoană optimistă, fiindcă, dacă ar fi ştiut cu adevărat ce avea de înfruntat, i-ar fi fost probabil la fel de teamă cum îi era şi lui şi nu ar fi avut timp să rezolve şi această problemă.

Privi suprafaţa apei, observând curenţii care se avântau şi se retrăgeau în jurul frânghiei. Se concentră, îşi fixă tubul de oxigen în gură şi sări. Îşi trase masca în jos şi se scufundă imediat; o reglă, permiţându-i luminii să pătrundă în volbura apelor. Curentul era puternic – venea din faţă şi îl trăgea spre conductă. Nu-şi făcea griji în legătură cu accesul în interior, ci mai degrabă pentru drumul de întoarcere. Vor fi nevoiţi să se ridice cu ajutorul frânghiei prin aceste ape turbate, ceea ce părea mai greu decât toate încercările de până în acel moment.

Hamul lui Michael îl susţinea bine împotriva apelor. Puterea de aspirare era mai mult decât terifiantă; se simţea de parcă ar fi fost tras spre propria moarte şi şi-ar fi dat acordul pentru asta. Susan sări şi ea în apă, scufundându-se imediat alături de el.

Michael dădu din cap aprobator şi eliberă frânghia pe care o folosea drept reper în mâna stângă, lăsând-o să pătrundă prin inel. Apa începuse deja să-l tragă şi în primele clipe fu nevoit să facă şi el câţiva paşi, dar nu uită să fie atent pe unde calcă. În faţă putea vedea tunelul. Între pereţii negri era întuneric complet. Lumina de pe casca de protecţie îşi schimba poziţia pe măsură ce înainta. Țeava se afla la patru metri şi jumătate sub apă şi avea diametrul de un metru şi jumătate. Michael putea observa micile bule de aer şi de sedimente în vârtejul de apă format la intrarea în conductă. Privi în urma lui. Susan se afla la un metru şi jumătate în spatele său; nu era panicată, în ciuda părerii lui Michael că, odată ce aveau să intre în conductă, atitudinea ei se va schimba total.

Continuă să urmeze frânghia, apropiindu-se de intrare, ţinându-şi picioarele alăturate şi vârfurile întinse. Nu trebuia să

facă niciun efort – curenţii făceau toată treaba. Apoi, cât ai zice peşte, pătrunse în conductă.

Era ca şi cum s-ar fi aflat în mijlocul unei tornade; curentul forma un vârtej puternic în jurul lui. Dacă n-ar fi avut frânghia cu ajutorul căreia se echilibra, ar fi fost cu siguranţă izbit de pereţii conductei, de la un capăt la altul, tras cine ştie unde. Numără semnele făcute din trei în trei metri pe frânghie şi estimă distanţa faţă de grilaj la treizeci şi şase de metri şi jumătate. Să-ţi păstrezi direcţia era o adevărată performanţă – nu aveai cum să te ghidezi după bulele de aer ca să aproximezi cam unde era suprafaţa. Erau prinşi în vortex.

Michael îşi întoarse capul şi o văzu pe Susan în spatele lui, ţinând pasul cu el.

După doisprezece metri parcurşi în interiorul conductei, Michael desfăşură încet frânghia, până ajunse la capăt, înotând împotriva curentului.

După douăzeci de metri în conductă, se uită încet în jur, îndreptându-şi lanterna de-a lungul conductei, căutând un semn că grilajul se află pe-aproape.

Treizeci de metri în interior. Susan menţinuse distanţa de un metru şi jumătate, aşa cum o îndrumase Michael. Acesta continua să privească înapoi, îngrijorat pentru colega sa inoportună. Deşi o considera o povară în plus, distrăgându-l de la scopul principal pe care-l avea de atins, îi aprecia totuşi încrederea – era mai puternică decât se aşteptase.

Treizeci şi şase de metri şi jumătate. Niciun semn de intrare în Liberia. Michael încetini, la fel şi Susan. Priveau amândoi în jur, dar nu vedeau nimic care să anunţe vreun pasaj. Michael se îndepărtă puţin de frânghia de bază, întorcându-şi capul în toate direcţiile.

Apoi văzu ceva, chiar în faţa lor, cam la patruzeci de metri. Se apropie centimetru cu centimetru, având grijă să nu treacă de marcajul pe care-l făcuse, ştiind că va trebui să facă

un mare efort să lupte împotriva curentului şi să revină în punctul de unde plecase. Şi, ce era mai important, trebuia să-şi conserve energia pentru întoarcere. În timp ce se apropia, văzu că intrarea avea un metru pătrat, restrângându-se mai apoi la jumătate de metru. Michael îşi domoli avântul şi, ajuns sus cu ajutorul curentului, dădu peste un grilaj. Îl folosi ca să se propulseze în noul tunel şi-şi scoase cuţitul. Privi grilajul; nu avea niciun şurub pe care să-l slăbească, nicio încuietoare pe care să o forţeze. Îşi croi drum prin tunel şi împinse sistemul de metal. Grilajul cedă fără prea multă împotrivire şi se desprinse din balamalele groase.

Michael privi înapoi la frânghia de siguranţă, apoi spre noul tunel. Trase şi împinse grilajul cu toată puterea, verificându-i rezistenţa. Aceasta era cea mai complicată şi periculoasă parte a întregii operaţiuni. Ştia că nu-şi poate permite să greşească. Michael apucă marginea grilajului şi agăţă de acesta o nouă sfoară de siguranţă, pentru a se susţine. Apoi se desprinse de cealaltă frânghie şi se ridică rapid.

Înotă zece metri în sus. Aici curentul era foarte slab, în comparaţie cu torentul din care tocmai ieşise. Desfăşură frânghia pe care o avea fixată la şold, ieşind în cele din urmă la suprafaţă. Privi în jur. Se afla ca într-o cisternă. Lumina puternică de pe casca de protecţie se reflecta pe pereţii jilavi. Încăperea era mare, artificială, construită din cărămidă şi granit, cu un tavan jos şi suporturi goale pentru torţe fixate în pereţi. În capăt se vedea o singură uşă.

Michael nu pierdu nicio clipă. Se scufundă din nou în apă şi înotă în adânc. Susan îl privi din conducta principală, apa biciuindu-i corpul din toate direcţiile. Îi făcu un semn aprobator cu degetul mare şi o îndemnă să vină spre el. Ea ajunse deasupra şi fixă frânghia de grilaj, apoi se dădu puţin în spate şi se desprinse de frânghia de siguranţă. Curentul era încă

puternic; Michael îi vedea părul ieşind din cască, învolburându-i-se în jurul capului.

Îi întinse mâna, dar ea nu-l băgă în seamă. Se trase în sus spre Michael, în interiorul tunelului.

Apoi, pe neaşteptate, acul de fier de pe grilajul de care îşi prinsese frânghia de siguranţă se rupse în două. Şi, odată cu asta, curentul de sucţiune o trase înapoi în tunel. Mâinile ei căutară ceva de care să se apuce, dar fu în zadar. Înainte ca Michael să-şi dea seama ce se întâmplă, ea dispăruse, înghiţită de întunericul vâltorii conductei de apă.

Capitolul 35

Busch se afla în mijlocul sălii de operaţie; pulsul îi bătea mai nebuneşte ca oricând, mai intens decât în cele mai tensionate momente de pe vremea când fusese angajat în poliţie. Niciodată nu simţise că încalcă legea mai mult decât acum. Cu zece etaje mai jos se afla scaunul puterii guvernului rus, iar el tocmai se pregătea să fure ceva de acolo; nu era tocmai locul unde îşi imaginase că va ajunge după ce va ieşi la pensie. Se gândea la Jeannie, la copii şi la promisiunea pe care le-o făcuse – că se va întoarce nevătămat. Deşi Jeannie îi spusese să nu se mai întoarcă, ştia că erau doar vorbe aruncate la nervi; nu era prima dată când, metaforic, îl dăduse afară din casă. Îşi îngropă în adâncul fiinţei aceste gânduri, împreună cu toate temerile sale, şi privi în jur.

Sala de operaţii era într-adevăr modernă – totul era computerizat. Până şi spoturile de lumină autodirecţionale din tavan erau controlate cu mare precizie. Camerele video, montate în diverse locuri, făceau ca locul să pară mai degrabă un platou de filmare decât o sală de operaţii. Totul arăta de parcă urmau să disece un extraterestru, nu o femeie nevinovată.

– Nu avem timp să admirăm peisajul, spuse Nikolai din uşă, privindu-şi ceasul. Trebuie să ne grăbim.

Busch privi camera pentru ultima oară şi se întoarse spre peretele cel mai îndepărtat, de nouă metri lungime, pe care fereastra îl acoperea aproape în întregime. Se holbă la propria reflexie, neputând să vadă în camera întunecată de dincolo, în care luminile erau aprinse. Nikolai intrase în auditoriu, unde se aflau scaune de pluş roşu aranjate pe mai multe rânduri. Spunea ceva, buzele i se mişcau, dar Busch nu auzea niciun sunet.

Ieşi apoi din cameră într-un hol mic, după care intră în sală.

– Ajută-mă puţin, te rog! spuse Nikolai, dându-i lui Busch o rolă mare de chit întărit.

Nikolai prinse un capăt, iar Busch merse înapoi, lăsând-o să se desfăşoare pe lungimea camerei ca o frânghie subţire. Apoi se ghemuiră amândoi pe jos şi începură să îndese sfoara de chit sub marginea covorului, în jurul peretelui, chiar şi sub scândura podelei. Era un amestec maleabil pe care Michael îl pregătise, compus din nitrat de potasiu, zahăr şi anestezic, lipit pe un fir fin de magneziu. Nikolai scoase din buzunar o cutiuţă cu două protuberanţe. Merse până în cel mai îndepărtat capăt al camerei şi apucă un ghiveci mic în care se afla o ferigă artificială. Introduse cele două protuberanţe în chit, apoi le băgă în ghiveci şi puse planta artificială la locul ei.

Brusc, se auzi soneria liftului, care-i luă prin surprindere. Nikolai apăsă întrerupătorul şi se lăsară amândoi pe vine. Busch închise uşor uşa şi auzi zăngănitul lanţului, care suna ca o alarmă, provocând ecou în întreaga sală de operaţie. Nikolai şi Busch se strecurară pe cele trei trepte şi se ascunseră în faţa ultimului rând de scaune.

Imediat, o persoană îmbrăcată cu halat de doctor intră în sala de operaţii. Mergea încet, dar se vedea că are un scop. Părea să asculte, închizându-şi ochii din când în când, în timp ce făcea paşi mari, fără să se grăbească. Bărbatul slab şi deşirat părea să aibă în jur de şaizeci şi cinci de ani, cu toate că Busch nu era chiar sigur de asta. Chipul său nu era tocmai

neted, fiind acoperit cu cicatrice provocate de acnee. Sprâncenele negre cu aspect dur îi dădeau un aer autoritar. Se plimbă încolo şi încoace, atingând echipamentul din când în când şi cercetând un sertar plin cu ustensile chirurgicale. Era ca un actor care se plimbă pe scenă în spatele cortinei. Tremura de neastâmpăr, încercând să-şi calmeze nervii. Însă ochii acestui om emanau încredere şi întregul corp dovedea stăpânire de sine. Nu era nicio îndoială că el era cel care urma să execute operaţia.

Se întoarse spre fereastră. Busch şi Nikolai se ghemuiră din reflex, deşi bărbatul nu putea vedea în camera întunecată. Îşi mută privirea, holbându-se la propria reflexie, la fel cum o făcuse şi Busch puţin mai devreme. Se studie, îşi aranjă gulerul cămăşii şi îşi îndreptă cravata.

– E Skovokov, şopti Nikolai. E un *kozel*[1] arogant.

Skovokov se uită în geam şi zâmbi uşor, dându-i fiori lui Busch. Era cu siguranţă un bărbat îndrăgostit de propria inteligenţă, pentru că, în mod evident, nu era prea mândru de chipu-i plin de cicatrice care se reflecta în geam.

Nikolai spuse:

– Orice doctor care vrea spectatori merită să fie distrus de propriul egocentrism.

Busch îl privi, neştiind ce să înţeleagă din cuvântul „distrus".

Skovokov se îndepărtă de geam şi ieşi din sala de operaţii. Nikolai şi Busch respirară uşuraţi.

Apoi se deschise din nou uşa sălii. Busch şi Nikolai se ghemuiră pe treapta de sus. Busch îl văzu doar pe Skovokov intrând în cameră. Acesta făcu câţiva paşi şi se întoarse ca să studieze sala de operaţii, care devenise propria scenă.

---

[1] *Kozel* – în jargonul rusesc al puşcăriaşilor, acest cuvânt avea conotaţii puternic negative; în afara închisorii, atributul înseamnă „idiot" sau „prost". (n.tr.)

Busch îşi ţinu respiraţia, rugându-se aprig să scape de clipa aceea.

Skovokov se aşeză în faţa ferestrei, privind afară, ţinându-şi mâna dreaptă în buzunar, iar cu stânga scărpinându-se nervos în creştetul capului. Busch putea vedea luciul unei verighete şi se întrebă pentru o clipă cine ar fi în stare să iubească un astfel de om.

La fel de brusc cum intrase, Skovokov ieşi din încăpere, închizând uşa în urma sa.

Busch şi Nikolai mai aşteptară trei minute înainte de a deschide puţin uşa. Atmosfera era calmă şi nu părea să fie nimeni prin preajmă. Nikolai ieşi în hol şi auzi sunetul liftului îndepărtându-se.

– A plecat.

Nikolai îl urmă pe Busch în hol şi se opri când acesta deschise uşa liftului, care nu era decât pe jumătate dintr-o uşă obişnuită. Busch îşi aprinse lanterna, se aplecă cu cei doi metri ai săi şi sări în groapa liftului. Nikolai îl urmă. Priviră amândoi cum cabina se ridica în întunericul din tunelul liftului. Deodată, la trei metri deasupra capului lor, seria de lasere se activă, mişcându-se deasupra, urmând cabina de lift. Şi, în timp ce aceasta era înghiţită de întuneric, tunelul liftului se transformă într-un mozaic de raze roşii care se intersectau.

– Eu aş spune că nu e cea mai bună rută prin care să ieşim, observă Fetisov.

Busch îşi îndreptă atenţia spre panoul electric şi îl deschise.

– Eşti sigur că ştii ce faci acolo? întrebă Nikolai. Ăsta nu e tocmai domeniul tău.

Bush îl ignoră pe Nikolai şi examină mecanismele sistemului.

– Eşti sigur că o aduc pe Genevieve la şase şi jumătate?

– Da. Fetisov dădu din cap. De unde ştii ce fel de întrerupător o să trebuiască să folosim mai târziu? insistă el.

– Ascultă, tu nu mă întrebi nimic şi nici eu nu te voi întreba cum ai făcut rost de toate uneltele pe care ţi le-am cerut, mai ales de Semtex. Şi despre toate cunoştinţele tale – Dumnezeu ştie de unde le ai şi pe-alea.

Nikolai medită un moment, apoi zâmbi.

– Da, e corect aşa.

Se dădu cu un pas înapoi. Busch îşi trecu degetul peste mecanismul din perete şi dădu din cap. Se întoarse la panou, apăsă pe un întrerupător mare şi roşu, apoi zâmbi cu satisfacţia omului care a găsit ce căuta.

– Ăsta e. Dacă îl apeşi, cabina se opreşte.

– Se pare că Michael a avut dreptate, spuse Nikolai privindu-l.

– În legătură cu ce?

Busch închise panoul liftului, mai aruncă o privire spre bariera nesfârşită de lasere şi ieşi din groapa liftului.

– În legătură cu două lucruri, din câte văd eu, răspunse Nikolai urmându-l pe Busch. Oi fi tu mare, dar nu eşti deloc prost.

Nikolai ieşi şi el şi închise uşa.

– Aşa e, mersi, spuse Busch dând din cap.

Se îndreptară în linişte spre hol, unde aerul condiţionat ajungea până la jumătate de metru sub tavan. Nikolai smulse aparatul din perete.

Busch veni în urma lui şi puse un picior în gaură. Se prinse de margine şi îşi îndesă trupul voluminos prin deschizătura mică.

– Şi al doilea lucru? Vocea lui Busch se auzea cu ecou.

– M-a rugat să nu ţi-l spun.

Busch îi aruncă o privire tăioasă, în timp ce împingea şi fixa grilajul la loc.

– Ce? Vorbeşti prostii.

Nikolai râse.

– Exact asta mi-a spus c-o să zici.

Capitolul 36

Michael privi înspăimântat cum Susan dispare în conductă. Smulsă cu violenţă în întuneric.

Fără să stea pe gânduri, se prinse de frânghia care îl ghida şi se eliberă de cea de siguranţă. Nu se mai obosi să-şi micşoreze viteza de coborâre, ci se lăsă de-a dreptul tras de curent în interiorul conductei ai cărei pereţi vibrau. Îşi ţinu corpul încordat şi picioarele înclinate aerodinamic, de parcă s-ar fi dat cu bobul, în timp ce urca rapid de-a lungul frânghiei. Îşi ţinea bărbia în piept pentru a permite lanternei să-i lumineze drumul, dar nu văzu nimic altceva în afară de o mare de întuneric. Ştia că frânghia se termină la şaptezeci şi trei de metri, ceea ce însemna treizeci şi şase de metri şi jumătate de la intrarea în bazin. Liniile de marcaj vopsite la intervale de trei metri se vedeau ca prin ceaţă. Nu pierdu timpul gândindu-se la ce se putea întâmpla şi se concentră doar ca să ajungă la timp la capătul frânghiei, pentru a o salva pe Susan.

Apoi, puţin mai în faţă, o zări, agăţată într-o grămadă de pietre şi de crengi albe. Corpul ei era legănat de curent; tubul de oxigen îi ieşise din gură şi plutea pe lângă ea ca un şarpe fără cap. Se zbătea din răsputeri să-l prindă cu mâna dreaptă. Michael prinse frânghia prevăzută cu frână de coborâre, încetinind cu câţiva centimetri, până ce ajunse deasupra ei. Luă tubul lui de oxigen din spate şi i-l duse la gură. Îi privi ochii

speriaţi în timp ce trăgea aer în piept. Respiraţia îi încetini. Prinse tubul care plutea în jurul capului ei şi i-l dădu. Îşi ridică mâinile, mişcându-se cu calm. Începu să o palpeze uşor pe corp, căutând să vadă dacă are vreo rană. În acel moment, observă că Susan stătea pe două cadavre de scafandri, prinşi în ceea ce mai devreme i se păruse o grămadă de crengi; de fapt, erau oase, sute de oase, aşezate în straturi. Tibii, femururi, cranii, toate prinse în ceea ce ar fi trebuit să fie un grilaj la ieşirea din conductă. Nu mai era nici urmă de carne sau haine pe ele, iar multe erau sfărâmate de curentul constant. Michael nu putea aproxima câte cadavre se aflau acolo în total, dar toţi cei care fuseseră prinşi aici nu avuseseră nicio scăpare, fiind blocaţi de forţa incredibilă a curentului.

Michael se concentră din nou pe scafandrii cu ochi îngheţaţi de moarte, ale căror tuburi de oxigen erau goale. Lângă cadavre, o frânghie subţire, cu un capăt ros, se mişca în toate direcţiile, batjocoritor. Brusc, pe Michael îl cuprinse frica, nu din cauza locului în care se aflau el şi Susan, nu din cauza prezenţei morţii, ci pentru că îl recunoscuse pe unul dintre scafandri. Era Lexie, nepotul lui Fetisov. În jurul taliei avea prinsă o geantă de scule, greoaie, care se zdrobise la impactul cu grămada de oase. Nu era ruptă de tot, dar suficient cât să permită luminii lanternei lui Michael să bată înăuntru. Era plină cu aur. Michael luă geanta lui Lexie şi o răsturnă în rucsacul său.

Susan îşi întoarse uşor capul; corpul îi înţepeni de îndată ce îşi dădu seama ce atinge. Îl apucă pe Michael şi se lipi de el. Michael o privi în ochi şi îi făcu semn cu mâna către apele încă învolburate din jurul conductei unghiulare. Ea dădu uşor din cap, aprobator.

Apoi o prinse pe Susan de frânghie şi îi agăţă un ham de siguranţă. Măsură din ochi conducta – era o distanţă de treizeci şi şase de metri până la locul unde ar fi fost în siguranţă şi, folosindu-şi toată puterea, trase de ea. După ce trăgea, dădea de fiecare dată drumul frânghiei şi o apuca din nou, repetând

parcă inconştient mişcarea extenuantă. Apa învolburată îi apăsa corpul, opunându-se fiecărei mişcări pe care o făcea. Era ca şi cum ar fi încercat să alerge împotriva unui vânt puternic, să împingă un utilaj cu sanie sau să se târască printr-un strat de noroi greu. Lupta împotriva curentului, o trăgea şi pe Susan după el şi luase şi geanta cu aur a lui Lexie. Deşi Susan se străduia din răsputeri să se caţăre pe frânghie, nu reuşea să-l ajute prea mult. Era slăbită din cauză că fusese trasă de curent în conductă, unde corpul i se izbise de grămada de oase.

Michael făcea fiecare mişcare a braţului folosindu-şi toată puterea; muşchii îi ardeau, respira repede prin tubul de oxigen, iar bulele de aer care ieşeau erau imediat aspirate de curent. Urcă metru cu metru, trecând peste marcaje. După cincisprezece metri, simţea că nu mai poate, dar, în acelaşi timp, ştia prea bine că nu poate renunţa. Când ajunse la marcajul care indica douăzeci şi trei de metri, începu să-i fie mai uşor – Susan reuşise să-şi susţină propria greutate. La treizeci de metri, Michael întrezări în faţa sa umbra întunecată a intrării în cisternă. Şi, cu noi puteri, parcurse şi ultimii şase metri.

Michael se puse la adăpost spre intrarea conductei adiacente şi agăţă încă o dată frânghia de siguranţă de grilaj, verificând-o de patru ori pentru a se asigura că îi va ţine pe el şi pe Susan. Apoi se întoarse şi o trase şi pe ea. Se desprinseră de frânghia de direcţie şi porniră în ăuntru.

Ajunseră la suprafaţă şi, folosindu-şi braţele obosite, Michael ieşi din bazin. După ce se întinse, cu ultimul strop de energie reuşi să o tragă şi pe Susan din apă. Căzură amândoi laţi pe suprafaţa pietroasă, îşi scoaseră tuburile de oxigen, inspirând cu nesaţ. Timpul pe care îl petrecuseră acolo, cu ochii închişi şi cu dureri în tot corpul, li se păru o eternitate.

– Mulţumesc, şopti Susan.

Michael nu îi răspunse. Ura faptul că avusese dreptate. Deşi faptul că Susan fusese la un pas de moarte rămânea un accident, ea nu realiza încă gravitatea situaţiei în care se aflau

acum. Fuseseră necesare cincisprezece minute pentru a parcurge drumul de treizeci şi şase de metri şi jumătate, încă cinci minute la intrarea în conductă şi, mai mult decât atât, abia dacă mai aveau cu ce să respire. Aproape că îşi goliseră tuburile de oxigen.

Dacă aveau să rezolve treburile aici, îi aştepta un drum la fel de dificil ca să iasă din conductă, prin apele învolburate. Michael estima că le va lua tot cam cincisprezece minute să se întoarcă. Verifică apoi computerul de scufundări: aveau mai puţin de trei minute de aer... asta în cazul în care erau norocoşi.

Se hotărî să nu-i spună lui Susan încă, nu era cazul să o sperie de pe-acum. Pentru moment, căută să rămână concentrat şi să se gândească mai târziu la problema aerului. Se ridică şi îşi dădu jos costumul de scafandru. Acelaşi lucru făcu şi Susan, contorsionându-şi corpul în toate direcţiile; avea vânătăi grave şi se putea considera norocoasă că nu i se rupsese vreun os. Michael scoase câteva tuburi fluorescente, le rupse şi le aruncă în cavernă. Imediat ce lumina portocalie se răspândi, încăperea se lumină pentru prima oară.

– Îmi pare rău, spuse Susan.

– De ce nu rămâi aici, să te odihneşti? îi răspunse Michael în timp ce scotea harta pentru a o consulta din nou.

Cisterna era bine definită, fiind localizată în capătul unui hol care ducea spre trei camere, loc în care apărea indicaţia *Liberia.* Michael era mai mult decât uimit de faptul că reuşiseră să ajungă atât de departe. Deşi nu i-o spusese lui Susan, şansele de a ajunge acolo fuseseră foarte mici. Acum, privind în urmă, se bucura că reuşise să treacă peste îndoieli şi peste teamă şi să fie optimist. Spera doar să-şi păstreze în continuare atitudinea pozitivă, pentru a reuşi să găsească drumul înapoi la suprafaţă.

În timp ce îşi dădea jos echipamentul de scufundări, Susan spuse:

– Îmi pare rău, n-o s-o mai dau în bară.

Michael o privi. Oricât de furios ar fi fost, era impresionat că ea nu se plângea încă de dureri. Îşi închipuia că prinsese ceva viteză înainte de a se izbi de grămada de oase. În ciuda durerii, reuşise chiar să se şi descurce singură prin apele învolburate, o bună bucată de drum. Michael o privea acum cu alţi ochi, cu mai multă apreciere.

– Eşti bine?

Se apropie mai mult de ea, fiindcă văzuse un firicel de sânge prelingându-i-se la capătul bluzei. Aplecându-se asupra ei, văzu o urmă de sânge care ducea la umărul ei.

– O să fiu bine. Ea dădu din cap şi se ridică. Totuşi, grămada aia de oase... Cadavrele alea...

– Da, ştiu.

– Crezi că erau şi ei în căutarea Liberiei?

Michael ridică geanta pe care o luase de la Lexie şi vărsă conţinutul jos. Deşi se aflau acolo mai puţin de treizeci de obiecte, valoarea lor se ridica la mai mult decât şi-ar fi putut imagina vreodată Susan şi Michael. Bijuterii, ceşti, o cutie, unelte, toate din aur. Unele erau decorate cu pietre preţioase, altele erau sculptate cu măiestrie. Şi toate proveneau dintr-un timp de mult apus.

– Aş spune mai degrabă că au şi *găsit-o*.

– Cum au...?

– A fost Lexie. Ce prost! Frânghia a cedat.

– Dacă Lexie a fost acolo, înseamnă că... Pupilele lui Susan se măriră de frică. Paul...

– Da, spuse Michael, dându-şi seama că, dacă Lexie încercase să intre acolo, o făcuse sigur la ordinele lui Fetisov. Şi, dacă ipoteza lui era corectă, atunci Fetisov, fără îndoială, urma să-l trădeze pe Busch. Lasă-mă să mă uit la umărul tău.

– Şi cum rămâne cu Paul?

– Nu avem cum să-l ajutăm de aici. Nu-ţi face griji, îşi poate purta şi singur de grijă.

Michael spera să aibă dreptate. Suspiciunile sale cu privire la rus i se confirmaseră. Nu încăpea îndoială că Busch era

în pericol. Tot ce îşi dorea Michael acum era ca prietenul său să-şi dea seama de asta înainte de a fi prea târziu.

Susan îşi ridică bluza cu reţinere şi îşi dezvălui spatele plin de sânge.

– Nu-i chiar aşa rău, zise Michael, direcţionând lanterna de pe cască spre locul vătămat.

Sângele curgea dintr-o rană mare din umărul stâng; amestecat cu apa, lăsa impresia unei răni mortale, însă Michael ştia că nu era aşa.

– De ce nu stai jos?

Michael căută în rucsac şi scoase de acolo o trusă de prim-ajutor. Luă aţă chirurgicală, un ac şi nişte alcool.

– Nu-ţi promit că o să iasă prea bine.

– Ştii ce se spune despre cicatrice? întrebă Susan în timp ce se aşeza pe podeaua din piatră, ţinându-şi genunchii la piept.

Michael ajunse în spatele ei şi se ghemui, examinând îndeaproape rana de pe spate.

– Nu, ce?

– Mai bine în exterior decât în interior.

– Asta s-ar putea să usture un pic.

Turnă alcool pe umăr şi suflă imediat peste, aşa cum făcea mama sa când îi punea apă oxigenată pe zgârieturi, pe vremea când era copil. Susan nici nu se clinti. Michael era impresionat. Ştia că durerea e insuportabilă, trecuse prin asta de mai multe ori decât îi plăcea să recunoască.

– Eşti în regulă?

– Sunt bine, spuse Susan încet.

Îşi ţinea ochii închişi şi respira controlat.

Michael şterse zona şi trecu aţa prin ac. Îl înmuie în alcool şi puse palma pe umărul ei, chiar deasupra rănii.

– Eşti pregătită?

– Poţi să coşi, doctore.

Michael băgă uşor acul prin piele, îl trecu prin rană, apoi îl scoase pe partea cealaltă. Trase bine de fir, unind marginile

rănii. Respiraţia lui Susan rămase constantă, în ciuda durerii pe care Michael ştia că o simte. Era din ce în ce mai surprins.

– Călătoreşti des, nu-i aşa?

Michael detesta această întrebare, dar voia să o distragă pe Susan cât mai mult posibil de la operaţia pe care i-o făcea. Învârti din nou aţa şi folosi acul pentru a doua oară.

– Nu şi în ultimul timp. Am fost la Roma acum un an, spuse ea.

– Serios? Şi eu. Pentru muncă sau pentru distracţie?

Michael îi strânse bine pielea şi-i băgă din nou acul în carne.

– Câte puţin din fiecare. Dar tu? întrebă ea fără măcar să clipească.

– Doar afaceri.

Şi nu minţea deloc. Petrecuse o săptămână la Vatican, pierzându-şi aproape viaţa în încercarea de a comite un furt neruşinat.

– Ce păcat! Vaticanul este pur şi simplu fermecător. Dacă te mai întorci vreodată acolo, merită să-l vezi.

Michael zâmbi.

– O să ţin minte.

Michael urma să îi prindă aproape zece copci; terminase pe jumătate. Înnodă aţa, mai trase puţin de ea şi începu din nou s-o coasă.

Susan se uită prin încăperea de zece metri pătraţi, lanterna de pe casca ei luminând în direcţia în care privea: erau suporturi de torţe prinse în pereţii laterali, mici gropi de ventilaţie săpate în tavanul din granit pentru evacuarea fumului produs de torţe, rafturi goale săpate în zid. De altfel, în încăpere nu se afla absolut nimic, cu excepţia echipamentului lor de scufundare şi a grămăjoarei de aur, toate acestea proiectând umbre lugubre pe peretele de granit îndepărtat.

– Cât de veche crezi că e încăperea asta? întrebă Susan, continuând să privească în jur.

– Are cel puţin cinci sute de ani. Sofia Paleolog a dat ordin să fie ridicată înainte ca Ivan să se fi născut.

– Nu cred totuşi că ea intra aici pe unde am venit noi.

– Nu, existau alte intrări, dar toate au fost închise de Ivan. Era aici şi o baie sau o încăpere specială pentru prinţesă.

Michael prinse ultima copcă, făcu nodul şi tamponă rana cu bluza lui Susan.

– Ai fost un pacient răbdător.

Ea îl privi peste umăr.

– Recunoaşte, am fost prima ta pacientă, nu-i aşa?

– În afară de mine? Da, zâmbi Michael.

– O să am ce să povestesc atunci când voi purta o rochie fără bretele la vreo recepţie *ABA*.

Michael îi puse un bandaj mare deasupra rănii.

– Totu-i aranjat până la următorul dezastru.

Susan se întoarse cu faţa spre Michael. Momentul se prelungi.

Michael se pierdu în ochii ei şi simţi căldura urcându-i în obraji.

– Mulţumesc, spuse ea în cele din urmă, cu o sinceritate care transforma cuvintele de mulţumire într-un fel de scuză.

Michael zâmbi şi dădu din cap.

Apoi se ridică, îşi luă rucsacul şi scoase de acolo un săculeţ de mărime potrivită, pe care îl aruncă pe umăr. Mai scoase şi o lanternă, o aprinse şi îşi dădu jos casca. Se îndreptă către uşile din partea opusă a încăperii şi îşi verifică ceasul.

– Trebuie să mergem.

Susan îşi scoase şi ea casca şi o luă pe urmele lui Michael, parcurgând un hol lung din cărămidă roşie. Era strâmt, nu avea mai mult de un metru lăţime, iar înălţimea era mică. Merseră astfel cam cincisprezece metri, apoi o luară la stânga, afundându-se şi mai mult în cavernă. Drumul tindea să coboare. Pe măsură ce mergeau, Michael observa că umiditatea aerului scade, atmosfera devenind aproape aridă. Trecuse cel puţin un minut de când porniseră la drum. Michael mergea în faţă, indicând pe unde urmau să o ia; în cele din urmă, văzură ceva ce semăna cu un foişor mare, ascuns în întuneric, ce nu se zărea decât din lateral. Aveau înaintea lor o singură uşă, construită

din plăci masive de cedru, prinse între ele cu stinghii groase de fier. Broasca era fixată în mijlocul uşii şi avea un butuc mare. Era un model vechi, pe care Michael îl studiase, alcătuit din patru bolţi de înălţimea uşii, ce ieşeau în exteriorul peretelui de granit. Pe atunci nu aveai cum să pătrunzi fără o mică armată.

Michael scoase un mic burghiu şi îşi pregăti puţin spaţiul de acţiune. Mecanismele din interior erau mari şi, spre surprinderea lui, nu erau aproape deloc ruginite. Scoase din rucsac un drug de patruzeci şi cinci de centimetri şi îl fixă în mecanismul central. Încercă să-l întoarcă, dar acesta nici nu se clinti; apăsă cu toată forţa, dar în zadar. Se întoarse spre Susan. Ea zâmbi, veni lângă el şi îşi puse mâinile lângă ale lui. Se lăsară amândoi pe el şi mecanismele începură să cedeze, mai întâi printr-un scârţâit. Zăvorul începu să se mişte şi uşa se crăpă, mecanismul mişcându-se până când, în cele din urmă, cedă cu totul. Michael aşeză zăvorul pe jos şi apăsă mânerul mare şi rotund. Uşa se deschise uşor. Din încăpere, îi izbi un aer stătut. Michael observă că marginile uşii erau groase, iar uşa era acoperită cu o substanţă asemănătoare cu catranul, evident pentru a bloca pătrunderea aerului. Când se deschise de tot, Michael lumină camera cu lanterna. I se tăie respiraţia. Susan ajunse lângă el şi aproape că i se înmuiară genunchii în faţa a ceea ce vedea.

– Dumnezeule mare! şopti ea.

Capitolul 37

Erau în total treizeci de persoane, majoritatea doctori, bărbaţi şi femei, alături de câţiva oameni politici şi afacerişti îmbrăcaţi în costume, lunecoşi şi capitalişti în comparaţie cu colegii lor intelectuali – puteai spune că era prezentă spuma medicinei moderne. Grupuri de zece persoane ieşeau din lift în câte două schimburi, iar acesta parcurgea distanţa dintre cele zece etaje în trei minute, ca o bandă de transport dureros de înceată, doar pentru VIP-uri. Aşteptau apoi cu toţii în zona de recepţie, bucurându-se de gustarea foarte matinală, alcătuită din cornuleţe, fructe şi cafea neagră.

Doctorul Skovokov şi echipa sa se împrăştiară printre ceilalţi. Toţi tânjeau după atenţia sa, sperând să-i facă pe plac geniului care deţinea viitorul Rusiei şi care era, în acelaşi timp, cel mai bun medic al timpului său. Era întocmai ca o vedetă rock, care fusese redescoperită după o absenţă inexplicabilă de cincisprezece ani de pe scenă. Era o reuniune a puterilor celor mai în vârstă cu generaţia mai tânără, care îşi dorea recunoaşterea într-o lume unde i se acordase doar locul al doilea.

Un doctor stătea deoparte, strângând în mâini un rucsac marinăresc de mărime medie, ignorând discuţiile din jurul său. Părea că studiază chipurile tuturor celor prezenţi. Înălţimea

impresionantă şi fizicul său vânjos contrastau puternic cu trupurile subţiri ale medicilor prezenţi acolo. Mâinile lui erau mari şi puternice; nu erau nicidecum palmele delicate ale unui chirurg şi nici nu păreau ale cuiva cu deprinderi intelectuale sau obişnuit să numere bani. Busch rămase ascuns în spatele umbrelor grilajului, studiindu-l. Pentru ceilalţi ruşi era un medic ca şi ceilalţi, dar Busch – sau mai precis fostul poliţist Busch – credea că e o ameninţare. Acel bărbat nu se afla acolo nici din motive profesionale, nici din vreun soi de curiozitate ştiinţifică.

Gândurile lui Busch fură întrerupte de un hârşâit scurt. Grupul nerăbdător se îndreptă către sala de operaţii. Zâmbiră cu toţii şi îi transmiseră lui Skovokov semne de apreciere, urându-i succes, de parcă tocmai urma să urce pe scenă. Se mutară apoi cu toţii în sala din spatele ferestrei largi, privind înăuntrul sălii de operaţie, ocupându-şi rapid locurile şi vorbind şuşotit, ca nu cumva să-l deranjeze pe artist. Uşa din metal armat se închise în spatele lor, cu un zgomot puternic. Discuţiile se încheiară, fiindcă spectacolul trebuia să înceapă.

Echipa lui Skovokov se agita în jurul lui, în anticameră, primind ultimele instrucţiuni; vocile lor erau pline de entuziasm. Apoi, ca la un semnal, uşa liftului se deschise. Doi asistenţi se aflau de o parte şi de alta a tărgii unde era întinsă Genevieve Zivera. Lui Busch i se tăie respiraţia când văzu starea femeii aproape neînsufleţite. Nimănui nu-i era milă de ea, o priveau doar cu lăcomie, ca şi când ar fi fost un produs care trebuia testat. Fu nevoit să facă eforturi mari ca să-şi potolească furia pe care o simţea în faţa cumplitei înjosiri a femeii.

Asistenţii o scoaseră din lift şi o duseră de-a lungul holului spre sala de operaţii. Din spatele grilajului de ventilaţie, Busch privi camera golindu-se şi înlemni. Cei doi asistenţi medicali reveniră într-o clipă, urcară în lift şi dispărură în spatele uşilor glisante.

Busch dădu la o parte grilajul în linişte, apoi îl aşeză înapoi în ascunzătoare. Se strecură în zona de recepţie şi rămase nemişcat, ascultând şi privind în jur. Îşi ajustă halatul de doctor, netezindu-l uşor. Nimeni n-ar fi crezut cu adevărat că e doctor, dar nu asta era important acum; trebuia să joace acest rol cât mai bine, pentru a-şi putea folosi arma. Se întoarse spre Nikolai, care venise lângă el prin spărtură, îmbrăcat într-un halat de doctor asemănător, lung până la genunchi. Busch întinse mâna prin gaură şi scoase de acolo burlanul de fier fabricat din ţevi de şase centimetri fiecare, sudate împreună. Fără să scoată un cuvânt, se îndreptă spre hol. Trecu de intrarea închisă dinspre salonul de operaţie şi merse mai departe spre teatru. Ridică în linişte burlanul în formă de cruce, de douăzeci şi două de kilograme, şi îl fixă deasupra uşii teatrului. La mijlocul crucii se aflau două inele pe care Busch le fixase fără zgomot de mânerul uşii, prinzându-le de broasca auxiliară. Din patru întoarceri rapide din cric în centrul crucii, strânse mecanismul până când se fixă bine în tocul uşii şi strânse mânerul rotund. Mecanismul putea fi dezmembrat doar din exterior, blocând bine uşa pe dinăuntru. Nimeni nu mai putea părăsi teatrul sălii de operaţii fără voia lui Busch şi a lui Nikolai. Busch îşi dădu jos halatul de medic, înfundând cu el porţiunea liberă de sub uşă, şi se întoarse spre hol, unde îl văzu pe Nikolai ieşind de-a buşilea pe uşa liftului.

– L-ai închis?

Acesta dădu din cap.

– S-a terminat petrecerea. Nimeni nu mai iese şi nimeni nu mai intră în groapa asta fără voia noastră.

– Hai să terminăm înainte să pună mâna pe ea, insistă Busch.

Amândoi coborâră şi îşi scoaseră armele. Deşi nimeni nu avea cum să ajungă acolo, Busch era în permanenţă cu ochii în patru. Nu ştia de ce, dar avea un presentiment care îl frământa.

Nu îl putea ignora, pentru că instinctele sale îl ajutaseră mult de-a lungul timpului.

Ajunseră în sala de operaţii şi flancară uşa. Nikolai scoase un întrerupător cu telecomandă şi i-l întinse.

– Eşti pregătit?

Busch dădu din cap.

– Cred că unul dintre medici e sub acoperire. Părea prea vânjos pentru locul ăsta.

Nikolai puse degetul mare de la mâna stângă pe buton.

– Crezi că e gardian?

– Ar putea fi mai rău de-atât.

– E în sală sau în laborator?

– Cred că e în sală.

– Dacă vrea să facă pe eroul, ştiu eu cum să-l potolesc.

Nikolai avea telecomanda în mâna stângă şi ţinea un pistol mare în dreapta.

Fără să se gândească de două ori, Nikolai apăsă pe buton. Se auzi un huruit încet urmat de un ţipăt, apoi de un altul; în scurt timp auzi cum oamenii dinăuntru se panicau. Apoi uşa sălii începu să tremure brusc; barele de fier rezistau – nimeni nu putea să iasă, deşi cei dinăuntru nu conteneau să asalteze uşa.

Nikolai îşi verifică arma, o încărcă, apoi îi aruncă o privire lui Busch.

Acesta îl urmă, ridicându-şi arma cu ambele braţe, dădu din cap... şi intrară în sala de operaţii.

Capitolul 38

Michael şi Susan se aflau la confluenţa timpurilor, călătoreau în istorie. Încăperea era un exemplu edificator al unei epoci de mult apuse, când nobilii se învârteau prin cercul artiştilor, filozofilor şi gânditorilor Renaşterii, ale căror opere influenţează lumea până în zilele noastre.

Spaţiul se întindea pe douăzeci şi doi de metri şi măsura şase metri în lăţime. Tavanul era mult mai jos decât îşi imaginase Michael, cu cel puţin doi metri. Ca şi celelalte încăperi de aici, şi aceasta era construită din granit şi cărămidă roşie, dar părea mult mai elaborată în comparaţie cu celelalte. Pereţii erau plini de rafturi de bibliotecă elegante, pe care se aflau cărţi poleite cu aur şi cu pietre preţioase, fiecare etajeră fiind meşteşugită în mod unic de către artişti. Poliţele nu erau pline numai cu cărţi, ci şi cu suluri şi pergamente. Privind mai îndeaproape, realiză că se află în faţa unei adevărate arhive istorice, compilată cu trudă şi ascunsă pentru totdeauna.

Scoase o carte din raft, curiozitatea sa întrecând orice intenţie de a o proteja. Era Biblia, copiată de mână, în culori care erau încă excepţionale, în mod miraculos. O aşeză înapoi în raft şi trecu la pergamente. Scrise pe papirus, erau uscate şi inscripţionate în greacă, aramaică, latină şi rusă. Era un testament care atesta proprietatea de-a lungul timpului. Observă pergamente pe care era inscripţionat *Alexandria,* şi nu era

deloc surprins să găsească aici relicve, provenind din cea mai mare bibliotecă pierdută a tuturor timpurilor. Proprietate datând din timpul marelui cuceritor macedonean, Liberia bizantină deținea probabil multe dintre misterele pierdute ale istoriei. Michael conștientiză că aceasta nu era doar biblioteca bizantină din legendele vehiculate în Rusia; conținea și pergamente din Biblioteca Alexandriei, din Biblioteca lui Hadrian și chiar din Biblioteca Imperială a Chinei, aflată în Orașul Interzis. Cărți și pergamente, adunate și furate într-o eră când acumularea de cunoștințe era cu adevărat o cale spre putere.

În mijlocul încăperii se aflau o serie de scaune și canapele acoperite de praf, dar fără vreun semn al deteriorării. Erau solide, lipsite în totalitate de delicatețea obiectelor vechi franceze care ar fi fost pe placul lui Ludovic al XIV-lea. Brodate cu modele rafinate de catifea roșie pe margine și cu dungi de mătase verde, păreau calde și îmbietoare. Peste tot vedeai mese mari și grele din lemn de cedru care păreau mai potrivite pentru o cabană de vânătoare decât pentru o bibliotecă, însă reflectau timpul și spațiul în care fuseseră create. Încăperea era surprinzător de uscată – încuietorile umplute cu catran ale ușilor își îndepliniseră perfect scopul – ceea ce ajutase la păstrarea intactă a obiectelor care se aflau înăuntru. În afara prafului și a aerului stătut, camera elegantă părea la fel de nouă ca în ziua în care fusese construită.

– E incredibil! spuse Susan, atrasă mai degrabă de rafturile proiectate cu bun-gust decât de ce era așezat pe ele. Știi cât valorează camera asta? Continuă să se plimbe, oprindu-se când găsi obiecte scumpe din aur și argint, cești, mici statuete, săbii de ceremonie expuse în vitrine.

– Nu avem timp, spuse Michael îndreptându-se spre ușă.

– Dar... Susan era copleșită de priveliște.

– Amintește-ți motivul pentru care ne aflăm aici, insistă Michael.

Aruncă o ultimă privire prin cameră și îl urmă reticentă. Michael închise ușa în spatele lor și o încuie la loc.

– De ce te mai oboseşti s-o încui?

– În încăperea asta nu trebuie să pătrundă aerul, iar uşa trebuie să fie perfect ermetică pentru conservarea a tot ceea ce ai văzut. Nu trebuie periclitată până când altcineva găseşte locul ăsta.

Michael merse optsprezece metri prin holul întunecat şi ajunse la o altă uşă. Amândoi observară dispozitivul de siguranţă al uşii din podea.

– Lexie, spuse Susan cu o privire temătoare.

Michael dădu din cap.

– Da. Deschise uşa şi lumină înăuntru. Era un foaier care măsura cât jumătate din bibliotecă, umplut cu şi mai multă mobilă elegantă: fotolii cu spătar înalt din catifea de culoarea purpurei, şifonier prevăzut cu sertare, oglinzi aurite. Pereţii erau acoperiţi de goblenuri, ce confereau camerei un aer de lux subtil, fără a fi deranjant sau ţipător. Membrii familiei regale erau înfăţişaţi pe cai, purtând haine grele de blană – erau vânători în aşteptarea prăzii, care spuneau povestea Nordului de odinioară, o zonă în care sălbăticia coexista cu lumea manierată a aristocraţiei.

Michael închise repede uşa şi merse mai departe pe holul întunecat, ajungând la a treia şi cea mai îndepărtată uşă. Şi de aici lipsea dispozitivul de siguranţă al uşii.

– Nu înţeleg, spuse Susan. De unde ştii că mult-râvnita cutie nu se află într-una dintre aceste camere? Ce fel de cameră căutăm?

Michael deschise ultima uşă, îndreptă lanterna înăuntru şi se întoarse spre Susan.

– Genul ăsta de cameră.

Susan privi înăuntru, cu chipul îngheţat de uimire. Deşi aveau o valoare inimaginabilă, celelalte două camere nici nu se comparau cu ce i se desfăşura acum în faţa ochilor.

– Exact asta căutam, spuse Michael.

Capitolul 39

Simon Bellatori se plimba prin Piaţa Roşie cu o oră înainte de apus şi aruncă o privire la steagul ridicat lângă Turnul Nikolskaya. Drapelul roşu descria vulturul cu două capete, blazonul Rusiei, un simbol care data de sute, dacă nu mii de ani, furat de la un regat uitat. Era o altă imagine ce reflecta influenţa puternică a Sofiei Paleolog şi a descendenţei sale bizantine. Însă nu era numai simbolul Bizanţului, ci şi al precursorului acestuia la conducerea lumii, Sfântul Imperiu Roman.

Simon privea cu atenţie oraşul agitat, recunoscător că se afla aici în timpul verii, nu într-o perioadă de iarnă aspră care părea o pedeapsă a lui Dumnezeu pentru cei şaptezeci şi cinci de ani în care Uriaşul Roşu îl respinsese în favoarea ateismului.

Privind Kremlinul, gândurile şi temerile sale erau îndreptate spre Genevieve. Îl umplea de furie că fusese răpită şi dusă acolo; jurase că îi va ucide pe acei infractori, fără să-i pese de vreuna dintre Sfintele Porunci.

Trecuseră mai mult de patru luni de când Simon o văzuse ultima dată, de când „murise" în braţele sale. Se aflau în spatele cabanei de schi din Dolomiţii italieni, iar cafeaua i se răcise, în timp ce el era cu totul absorbit de rugămintea pe care i-o adresa Genevieve.

– E timpul să dispar, spusese ea surâzând amar. Fiul meu nu va avea linişte până când nu va afla adevărul şi până nu va pune mâna pe ce am ascuns.

Simon continua să se holbeze, încercând să înţeleagă faptul că prietena sa tocmai l-a rugat să o „omoare“, altfel spus să o ajute să-şi înscenEze moartea în urma unei presupuse avalanşe care să dea impresia că a ucis-o. Genevieve nu păruse niciodată atât de tristă şi de obosită. Nu-şi putea imagina cât de trădată se simţea din pricina fiului său care-i distrugea pur şi simplu viaţa: banii, orfelinatul, încrederea.

Simon şi Genevieve se cunoşteau de când lumea. Ea şi mama lui Simon erau foarte apropiate. În momentele grele în care era lovită cu brutalitate de tatăl său, care grava simboluri satanice pe corpul ei şi o viola zile la rând, Genevieve îi sărise în ajutor şi îi oferise alinare, în timp ce Simon era în căutarea acestui maniac care îi era tată. Şi tot Genevieve fusese cea care continuase să aibă grijă de mama sa când Simon fusese arestat pentru patricid. Genevieve avusese grijă de ea cât timp începuse să poarte din nou vechile haine şi robe de măicuţă, pierzându-şi minţile încetul cu încetul. Tot ea fusese alături de Simon când acesta ieşise de la închisoare.

– Unde ai de gând să te duci? întrebase el în cele din urmă.

– Nu m-am hotărât, dar nu-ţi face griji, o să fiu bine.

Simon ştia asta foarte bine. Dintre toţi oamenii de pe pământ, nimeni nu o cunoştea pe Genevieve Zivera mai bine decât el. Ştia din ce familie provine, îi cunoştea grijile şi bucuriile, dorinţele şi temerile. Simon îi ştia toate secretele – cel puţin aşa crezuse până în ziua aceea.

Şi, în timp ce proteja secretele Vaticanului şi lucrurile pe care nu le considera potrivite pentru lume, păstrase, la rândul său, secrete faţă de ei. Cunoştea semnificaţia istorică a Liberiei Bizantine pierdute şi ştia despre toate documentele şi comorile ascunse acolo. Aflase că era căutată de Biserică de

mai bine de cinci sute de ani şi că Genevieve se număra printre cei care ştiau cele mai multe lucruri despre acest loc. Petrecuse ore întregi din viaţa sa povestindu-i pilde religioase, poveşti de viaţă, legende despre mistere şi secrete.

Simon ascultase toate aceste poveşti pe care i le spusese Genevieve şi jurase că nu va sufla niciun cuvânt nimănui, decât dacă ea îi va cere asta. Îi era dator pe viaţă pentru tot ceea ce făcuse pentru mama lui. Nu i-ar fi refuzat nimic, indiferent cât de mult sau puţin i-ar fi cerut.

Genevieve luă o gură mare de cafea, îşi aşeză braţele pe masă şi se aplecă spre Simon.

– Înainte să dispar, trebuie să-ţi mărturisesc câteva lucruri pe care le-am ţinut secrete prea mult. Primul se referă la mama ta şi la ce s-a întâmplat cu ea cât timp ai fost închis. Vreau să afli ce a făcut din acel moment înainte. Regret sincer că trebuie să-ţi spun asta şi o voi face cu cea mai mare părere de rău. Voi încălca o promisiune pe care i-am făcut-o mamei tale cu ani în urmă. Făcu o pauză, adunându-se de parcă se pregătea să anunţe moartea unei fiinţe dragi. Un secret păstrat prea mult dar Simon, este momentul să afli adevărul despre familia ta.

În timp ce Simon se afla la marginea Pieţei Roşii, privind deasupra Kremlinului, se gândea la Genevieve şi la cuvintele ei de atunci. Adevărul era că îl şocaseră, punând sub semnul întrebării atât de multe lucruri din viaţa lui. Îl obligaseră să mediteze dacă existenţa sa ar fi fost cu mult diferită dacă ar fi ştiut adevărul. Dar era un adevăr care îl îngrozise şi care îi schimbase lumea radical.

Însă asta nu era nimic în comparaţie cu ce îi spusese Genevieve în continuare. Îi descrisese în detaliu tabloul care fusese agăţat pe peretele ei, harta care se afla ascunsă acolo şi mai ales ce indica aceasta. Îi vorbise despre originea sa, despre implicarea ei în protecţia tabloului şi, în cele din urmă,

despre cutia aurită ascunsă în vechea Liberie Bizantină de sub Kremlin, destinaţia finală de pe hartă. Niciodată de când se născuse, în ciuda tuturor lucrurilor pe care le văzuse – răutatea oamenilor, întunericul sufletului omenesc –, nu cunoscuse o frică mai mare decât în ziua aceea. Şi asta pentru că Genevieve îi revelase conţinutul misterios al cutiei care devenise cunoscută drept *Albero della Vita*. Un mister pe care Julian Zivera nu trebuia să-l afle în veci.

Astfel că, acum, se afla în piaţă, în dimineaţa caldă din Rusia, gândindu-se la Michael şi la ce era pe cale să facă acesta, la vieţile celor care depindeau de recuperarea cutiei... şi îşi dădu seama că nu are de ales.

Michael trebuia să fie oprit.

Capitolul 40

Vistieria nu era o bancă sau vreun munte de bani, ci o cameră plină de comori. Michael şi Susan rămăseseră nemişcaţi în faţa acestei privelişti, orbiţi de bogăţia din faţa lor. Aur şi bijuterii, statuete şi artefacte. Obiecte vechi dintr-un timp pe care mulţi îl uitaseră. În dreptul peretelui îndepărtat se aflau busturi din marmură care păreau că emit judecăţi din străfundul ochilor întunecaţi. Potire încrustate cu nestemate, cruci, coliere cu rubine de culoarea sângelui, puse în valoare de safire de culoarea nopţii, săbii lucrate cu grijă, cu mânerul încrustat cu diverse pietre preţioase. O mulţime de bogăţii: prăzile cuceririlor, averile regatelor. O lume a bogăţiilor strânsă într-o cameră din piatră neagră – podelele, pereţii, tavanul de trei metri de deasupra, toate păreau sculptate chiar din inima pământului.

Michael şi Susan îşi scoaseră lanternele când intrară în cameră, dar se opriră brusc, ca trăsniţi. Încăperea era acoperită de un strat de praf care se ridică imediat ce păşiră înăuntru. Şi văzură ceva la care nu se aşteptau, ceva recent, ce nu putea fi confundat. Erau urmele cuiva care intrase şi se plimbase prin încăpere. Păreau lăsate de un turist confuz. Se vedeau în întreaga cameră: persoana respectivă se mai întorsese o dată înainte să plece, iar acest lucru fusese marcat de încă o pereche

de urme. Paşii erau egali, iar distanţa dintre ei era aceeaşi; persoana fusese, fără îndoială, prevăzătoare. Părea să se fi oprit în faţa fiecărui artefact în parte. O persoană meticuloasă, dar fără un scop bine definit.

– Crezi că a luat-o?

– Nu era în geanta lui. Mă îndoiesc că Lexie ştia ce caută.

– Crezi?

Michael o privi, dar nu mai spuse nimic şi intră în vistierie. Aşeză lanterna lângă peretele din capăt, iar grămezile de aur reflectară lumina în toată camera şi o scăldară într-o nuanţă solară.

Michael privi atent fiecare obiect de lângă perete.

– Paul e în mare pericol, şopti Susan.

Michael se opri şi se întoarse spre ea, spunându-i din celălalt capăt al camerei:

– Ştiu, dar trebuie să ne concentrăm acum.

– Credeam că e prietenul tău, răspunse Susan, regretând deja că spusese asta.

Cu toate că se afla la o distanţă de doisprezece metri de ea, o săgetă cu privirea înainte să se întoarcă. Teama pe care Michael o simţea când se gândea la Busch îl copleşea. Încercă să o ignore, să şi-o alunge din minte, pentru că îl deranja faptul că prietenul său cel mai bun se îndrepta fără să ştie spre moarte şi el nu avea cum să îl prevină. Michael nu era sigur dacă Fetisov avusese planul pus la cale dinainte sau acţiona la ordinele lui Zivera. Dar, oricare ar fi fost situaţia, nu îl putea ajuta cu nimic de aici. Nu-i rămândea decât să termine ce avea de făcut şi să găsească o metodă să ajungă din nou la suprafaţă.

– Avem în faţă bilioane de dolari, spuse Susan, încercând să schimbe subiectul. Ridică un sceptru din aur, cu capătul plin de diamante, şi îl studie îndeaproape. Îl aşeză apoi jos şi luă un coif din aur, cu o margine din blană ce devenise fragilă în timp.

– De ce a închis Ivan toate astea, de ce nu le-a lăsat copiilor săi?

– Şi-a ucis fiul preferat, pe Ivan, într-un atac de furie. Îşi ura ceilalţi copii şi nu-i considera vrednici.

– Ce mai pierdere! Îţi dai seama ce ar fi putut face Rusia cu toate astea?

– Cred că Ivan a avut un motiv destul de bun să le ascundă.

Michael se opri în faţa unei grămezi de bijuterii de jumătate de metru: un teanc de coliere, brăţări şi cercei. Ridică un colier cu rubine din vârful grămezii. Era printre cele mai grele bijuterii de acolo. Michael estimă valoarea minunatului colier la cel puţin şaptezeci şi cinci de milioane. Se gândi la Busch şi la biletele de loto pe care le cumpăra în fiecare zi, sperând să îşi ajute mai mult familia şi să aibă destui bani ca să se bucure de viaţă. Omul acesta avusese mereu grijă de Michael, efectiv îşi riscase viaţa pentru el în repetate rânduri, iar Michael nu putea face mai mult decât să-i mulţumească. Ţinând cont că îi pusese viaţa în pericol încă o dată, obiectul părea mai mult decât o recompensă binemeritată. Michael privi colierul încă o dată, foarte conştient de ce se întâmplase ultima dată când luase ceva care nu era prevăzut în plan – îl costase trei ani de închisoare. „Nu te abate de la planul stabilit", asta era deviza lui. Dar colierul din mâna sa valora mai mult decât orice bilet de loterie. Michael cunoştea un vânzător de lucruri furate care ar fi plătit pentru bijuterie şi care ar fi rezolvat treaba astfel încât Busch să ia banii fără să plătească alte taxe.

Michael strânse colierul, îl puse în rucsac şi merse mai departe.

În cele din urmă, ajunse în colţul din spate unde, deasupra câtorva rafturi, erau aşezate unsprezece cutii bogat ornamentate. Michael stătea acolo holbându-se, în timp ce Susan se

apropie de el şi văzu că lipseşte o cutie, fiindcă în locul respectiv stratul de praf nu era la fel de mare ca în restul camerei.

– O, Doamne! şopti ea.

Michael îi aruncă o privire scurtă înainte să se întoarcă din nou la celelalte unsprezece rămase. Toate cutiile erau de aceeaşi mărime: un centimetru lăţime, doi centimetri lungime şi o adâncime de trei centimetri; erau cam cât două cărţi aşezate una peste cealaltă. Toate erau ornamentate, dar în mod diferit şi original, sculptate fin în aur şi înfăţişând diverse scene din natură. Michael studie îndeaproape fiecare cutie. Nu erau fabricate nici de ruşi, nici de greci şi nici de italieni. Erau din timpuri străvechi, din perioada în care omul nu se gândea la un regat pe care să îl domine, fiindcă numai unul îi era cunoscut: Regatul Cerului. Părţile fiecărei casete erau la fel: cutia era fixată prin nişte frânghii din aur, trase până în capăt, unde se afla un mic orificiu pentru cheie. Scenele de pe capacele cutiilor erau reprezentări aleatorii din natură: râuri, păsări, animale, copaci.

Susan veni în spatele lui Michael.

– Şi dacă Lexie a luat adevărata cutie sau... orice se afla înăuntrul ei?

Michael alese una care înfăţişa un leu regal aşezat pe picioarele din spate. Avea fălcile deschise, colţii descoperiţi; era dominator şi gata de atac.

– Asta e? întrebă ea.

Michael o lăsă jos şi o alese pe cea care avea sculptată o scenă mai obişnuită faţă de celelalte: un câmp de flori şi un pâlc de copaci peste care apunea soarele. Fu uimit de faptul că un obiect atât de mic, cum era această cutie, putea fi păstrat cu asemenea veneraţie. Dar, în afară de asta, cutia însemna pur şi simplu viaţa tatălui său. Michael dădu din cap spre Susan, în cele din urmă.

– Eşti sigur?

– Da, sunt sigur.

– Nu vrei s-o deschizi ca să te convingi?

Michael privi gaura crestată pentru cheie; era foarte simplă, o încuietoare fabricată într-o epocă mult mai neevoluată. Un miracol tehnologic al timpului său, dar la îndemâna oricărui copil din prezent. Şi, examinând-o, se gândi atent: ştia ce căuta, harta îi oferea o descriere exactă a cutiei. Şi, în afară de asta, nu avea nicio informaţie despre conţinutul cutiei pentru a-l ajuta să confirme validitatea în afară de înfăţişarea exterioară.

– Ştiu ce fac.

– Bine atunci. Faci cum crezi, atâta timp cât eşti sigur, spuse Susan. Se întoarse şi se îndreptă spre uşă. Putem să plecăm acum?

Michael nu mişcă. Închise ochii.

– Ce mai aştepţi?

– Mă gândesc, spuse el încet din faţa raftului unde se aflau cutiile aurite.

Susan se opri şi privi comorile pentru ultima dată, bijuteriile, aurul, grămada de bogăţii care ar fi devenit o descoperire imensă pentru omenire.

După aproape un minut, Michael puse cutia în rucsac şi se întoarse spre Susan.

– Avem o problemă.

Susan se întoarse spre el din cealaltă parte a camerei, întreruptă din reveria ei cu bijuterii.

– La ce te referi?

– Mă refer la aer.

– La aer?

– Nu avem destul în tuburile noastre ca să ieşim de-aici. În cel mai bun caz ne-a mai rămas pentru un minut sau două.

– Cum aşa?

– L-am cam folosit când ai fost prinsă sub conductă.

Susan îşi duse mâna la cap, de parcă ar fi lovit-o brusc o migrenă.

– Trebuie doar să ajungem la suprafaţă. Asta n-ar trebui să ne ia mai mult de un minut.

– În primul rând, ne-a luat cincisprezece minute să urcăm de acolo până aici cu ajutorul frânghiei. La întoarcere o să ne ia la fel de mult.

– Trebuie să fie şi altă cale să ieşim de-aici, o uşă, un tunel, orice, spuse Susan cu o voce optimistă.

– Nu. Pereţii ăştia au o grosime de nouă metri în cel mai subţire punct. Pasajele au fost înfundate de oamenii lui Ivan. Şi au făcut o treabă foarte bună.

Susan rămase pentru un moment pe gânduri.

– Aer. Aici este aer, trebuie să vină de undeva. Poate urcăm printr-un puţ sau ceva de genul ăsta.

Michael privi deasupra sa. În tavanul de piatră se vedeau crăpături de doi centimetri.

– Nu cred c-am încăpea pe-acolo nici dacă am fi cei mai slabi din lume.

– Asta înseamnă că suntem prinşi aici?

Michael dădu din cap.

– Exact.

Capitolul 41

Atmosfera era tensionată; doctorii trăgeau de uşă fără niciun rezultat. Ţipete de ajutor într-o rusă de neînţeles, tuse şi urlete. Curentul trecu prin banda de magneziu de o sută de grade şi o topi. Nitratul de potasiu şi zahărul se răspândiră în aer, iar anestezicul se evaporă. Gazul de culoare cafenie cu miros înţepător umplu repede camera de observaţie, plutind pe deasupra, înainte să se răspândească peste tot. Corpurile dispărură în aerul ceţos, mâinile frenetice, care păreau rupte de corp, plesneau fereastra în zadar. Apoi mişcările începură să se domolească, gazul îşi făcuse efectul, trupurile ieşeau din fum, rezemându-se de geam, pentru ca mai apoi să alunece din nou şi să dispară din peisaj. Nimeni de acolo nu ştia că îşi va pierde cunoştinţa doar pentru o scurtă perioadă de timp. Se temeau cu toţii că vor părăsi această lume pentru totdeauna.

Busch avu o senzaţie puternică de vinovăţie privind haosul şi spera că acţiunile sale nu erau mai grave decât răul pe care încercau să-l îndrepte. Se întoarse şi-l văzu pe Skovokov nemişcat în mijlocul sălii de operaţii, înconjurat de asistenţii săi medicali. Nikolai îi închisese acolo, fluturându-şi arma în toate direcţiile, răsucindu-se când pe stânga, când pe dreapta şi ţinându-i la distanţă. Scâncetele estompate şi urletele după ajutor îi amintiră lui Busch de copiii rătăciţi într-un magazin

care își căutau părinții. Cu toate astea, Busch nu înțelegea nimic din rugămințile lor în limba rusă.

Și, mai presus de toate, Genevieve rămăsese întinsă, purtând în continuare la gât lanțul de care atârna un crucifix. Corpul îi era acoperit de un cearșaf alb. Era singura din sala de operații care lăsa senzația de pace. I se părea absolut incompatibilă cu haosul din jur. Conectată acum la monitoare, semnele ei vitale erau constante și uniforme. Era singura persoană din toată camera a cărei inimă bătea normal.

Țipetele din sala de operații se opriră cu totul. Cu excepția vreunui geamăt întâmplător, nu se mai auzea nimic dinăuntru. În aer, puteai simți frica – medici care nu erau obișnuiți cu violența erau nevoiți acum să-i facă față și, pe neașteptate, își înfruntau cele mai groaznice coșmaruri. Busch îl privi pe Skovokov, medicul primar. Acest bărbat, care se ocupa de întreaga operațiune, decăzu în ochii săi într-o clipită. Busch vedea ironia momentului: bărbatul care o răpise pe Genevieve, care fusese pe punctul de a o opera pe viu fără nicio remușcare înfrunta acum senzația rece a morții, cea împotriva căreia lupta din răsputeri. Dar, în timp ce aceste momente haotice se derulau, privirile lui Skovokov nu se îndreptaseră spre Nikolai, nici spre Busch. Se lipiseră de fereastra largă din zona fumurie, de parcă salvarea ar fi putut veni cumva de acolo.

Pentru o clipă, liniștea i se păru suspectă lui Busch. Nu știa de ce, dar avea o presimțire că urma să se întâmple ceva rău. Se uită la Nikolai, dar acesta era concentrat la ce avea de făcut, nepărând că-i împărtășește gândurile. Era preocupat să-i așeze pe medici și pe asistenți lângă peretele din spate. Busch studie chipul lui Skovokov și citi ceva în ochii lui: iminența copleșitoare a unui eveniment gata să se întâmple. Era ca și când Skovokov planificase ceva.

Fumul începu să dispară din camera de observație, plutind ici și colo. Sala de operații din spatele geamului arăta acum ca

un acvariu sinistru. Însă părea că nimic nu se mişcă înăuntru. Busch era sigur că gazul îşi făcuse efectul, lăsându-i pe toţi inconştienţi, pe covor.

Norul se transformase într-o ceaţă care îşi întinsese în jur tentaculele înnegurate. Apoi, brusc, începură să se mişte, semn că se apropia cineva. Din pătura de ceaţă apăru o fantomă – stătea în picioare, nemişcată. Avea cam un metru optzeci, iar cusăturile halatului medical aproape-i pocneau la umeri. Ochii îi erau acoperiţi de un fel de mască mortuară: avea lentile închise la culoare, iar gura şi nasul îi erau ascunse sub o mască mică de protecţie. Şi toată lumea privea această apariţie, medicii, asistenţii, Nikolai – căruia i se citea confuzia pe chip. Însă cel care-i dădu fiori lui Busch fu Skovokov. Busch desluşi pe chipul rusului trăiri ce prevesteau dezastrul: uşurare şi salvare.

Până apucă Busch să se întoarcă, fantoma îşi ridicase ambele braţe, ţinând în fiecare mână câte un pistol mare. Mânecile suflecate ale halatului alb dezvăluiau antebraţele tatuate ale bărbatului. În momentul în care acesta trase primul glonţ, Busch se aruncă spre stânga.

Dar, spre surprinderea lui Busch, geamul nu se sparse. Abia se mişcă sub explozia glonţului şi provocă un sunet asemănător oţelului lovit de ciocan. Singura stricăciune era o crăpătură mică, nici măcar o zgârietură. Urmă apoi o a doua împuşcătură şi o nouă zguduitură a geamului trepidant. Busch privi cum crăpătura se măreşte. Bărbatul ţintise exact locul în care trăsese mai devreme. Apoi altă împuşcătură şi încă una, până când geamul cu protecţie antiglonţ fu acoperit de fisuri mici, ca nişte pânze de păianjen.

Spre uimirea lui Busch, gloanţele începură să zboare, provocând un zgomot asurzitor; dar acestea nu veneau din direcţia sălii de operaţii, ci de la Fetisov care trăgea neîncetat în echipa de medici. Faimosul doctor rus Vladimir Skovokov

se învârti pe loc ca într-un dans lent. Avea o privire confuză şi deviantă şi, în cele din urmă, se prăbuşi pe podea. Fetisov era frenetic, cu o expresie a feţei care nu trăda nimic, cu ochii goliţi de emoţie, trăgând încontinuu, într-un ritm alert, în echipa medicilor, scoţând şi încărcând cartuşele fără ezitare. Doctorii cădeau, unul câte unul, pe podeaua albă şi rece. Cu toţii tresăreau tulburaţi de chinurile morţii, iar hainele lor de laborator ciuruite deveniseră stacojii. Masacrul provocat de Fetisov le făcuse feţele de nerecunoscut.

Întreaga situaţie se înrăutăţise considerabil. Busch privi neputincios cum Nikolai îi asasina pe doctorii din faţa lui. Şi, în tot acest timp, corpul lui Genevieve zăcea pe patul mobil, într-un repaos liniştit.

Omul mascat din sala plină de fum nu-şi mişcase decât degetul cu care trăsese, fiecare împuşcătură continuând să provoace sunete puternice; geamul se ciobi, apoi crăpă. În câteva secunde avea să fie complet spart. Cu un gest firesc, bărbatul aruncă încărcătoarele consumate şi le schimbă cu unele pline, fără să piardă ritmul nici măcar o clipă.

Ultimul medic căzu pe podeaua sălii de operaţii, chircindu-se într-o mişcare convulsivă. Busch o privi pe Genevieve, sedată pe patul mobil. Scoase seringa din buzunar şi, fără un moment de ezitare, o ridică sus de tot, în aer.

– Ce faci? urlă Fetisov şocat.

Busch aruncă o privire spre bărbatul care trăgea neîncetat în fereastra crăpată şi acţionă. Cu toată puterea sa, înfipse seringa în pieptul lui Genevieve, acul acestuia trecând prin capul pieptului, până în inimă. Degetul mare apăsă simultan pistonul de presiune, injectându-i doza de adrenalină.

Genevieve deschise brusc ochii, şocată. Gemu în timp ce Busch scoase acul şi se ridică în capul oaselor, pe patul mobil. Avu o expresie cu totul confuză când văzu masacrul de pe podea şi pe pistolarul care trăgea în geam la mai puţin de şase

metri depărtare. Nu înţelegea ce se întâmplă, de ce se afla atât de aproape de un doctor imoral cu o seringă în mână.

– Ce se întâmplă aici?

Busch o fixă cu privirea ca să o calmeze.

– Nu am timp să-ţi explic acum, dar trebuie să ai încredere în mine. Sunt aici cu Michael.

– Unde e Michael? Începuse să tremure şi respira sacadat din cauza adrenalinei care i se răspândise în sânge.

– În Liberia.

Genevieve îl apucă pe Busch de încheietură.

– Albero della Vita? S-a dus după cutie?

– Da, nu-ţi face griji.

– Să nu o deschidă! Spune-i. Trebuie să-i spui, nu poate fi deschisă niciodată. Trebuie să o distrugă! Trebuie aruncată în cea mai adâncă mare. Genevieve îl strângea pe Busch de încheieturi cu toată puterea. Înţelegi?!

– Vorbim mai târziu despre asta, spuse Fetisov aruncând o privire către bărbatul care trăgea în geam. Apucă patul mobil al lui Genevieve, o forţă să se întindă şi o scoase din cameră.

– Trebuie să ieşim de-aici.

Dar, înainte ca Busch să poate reacţiona în vreun fel, înainte să poată ieşi pe uşă, auzi o împuşcătură pe hol. Fetisov se împiedică de pragul uşii şi căzu la picioarele lui Busch. Acesta auzi o mare agitaţie pe hol, apoi sunetul deveni din ce în ce mai slab. Busch fugi spre ieşire, cu arma pregătită.

Privi după colţ şi văzu ochii rugători ai lui Genevieve, în timp ce totul părea că se derulează cu încetinitorul, transformându-se într-o catastrofă. Trei bărbaţi îmbrăcaţi în costume negre de paraşutişti smulseră patul mobil şi o luară spre anticameră. Busch îşi feri pistolul, temându-se ca nu cumva să o lovească pe Genevieve, şi porni pe urmele lor. Şocat, privea cum bărbaţii o împing în uşa deschisă a liftului în aşteptare.

Fugi cât putu de tare, însă uşile liftului se închiseră şi nu mai avu nicio şansă să o salveze.

– Adâncurile oceanului! urlă Genevieve din liftul care urca, iar vocea ei se stinse treptat.

Fără a ezita o clipă, Busch fugi înapoi prin hol, către sala de operaţii. Ajunse lângă Fetisov, care privea în tavan cu ochii pe jumătate înţepeniţi. Rămase acolo gemând şi abia respirând. În afară de o singură gaură lăsată de un glonţ, pe halatul de medic nu se vedea nici cea mai mică urmă de sânge. Se strădui să se ridice, proptindu-se pe palme. Busch îl sprijini de spate, simţind vesta antiglonţ a lui Nikolai.

– Norocosul dracului!

Busch se lăsă pe ramele laterale ale uşii, încercând să-şi stăpânească furia în timp ce privea grămada de trupuri sângerând pe podeaua sălii de operaţie. Îi aruncă o privire lui Nikolai.

– Ce mama naibii a fost asta? Nu trebuia să moară nimeni.

În tot acest timp, bărbatul trăgea fără oprire, într-un ritm constant, iar gloanţele rămâneau înfipte în geamul încăperii.

Zgomotul asurzitor îl făcea şi mai confuz pe Busch. Se străduia să rămână concentrat.

– Trebuie să ajungem repede deasupra.

Fetisov se împletici.

– Unde e Genevieve?

– Cum au ajuns aici? întrebă Busch aplecându-se spre rus cu intenţia de a-l ridica. Trebuia să scoţi liftul din funcţiune, nu?

– Unde e Genevieve? repetă Fetisov năucit, fără să se teamă de americanul de doi metri.

– A dispărut.

În clipa următoare, străinul din încăpere reuşi să spargă geamul sălii.

Capitolul 42

Ecranul minicomputerului pentru scufundări afişa trei minute. În colţ, pâlpâia un mic led. Michael lăsă jos minicomputerul şi privi apa care clipocea în bazinul mic din faţa sa. La trei metri adâncime, se forma un vârtej sălbatic care nu putea duce decât la moarte.

– Praful o să se aleagă de noi dacă încercăm să înotăm împotriva acelui curent turbat!

– Am putea să respirăm mai rar, eventual să ne ţinem respiraţia o bucată din drum.

– De la baza conductei şi până aici am consumat aproape tot ce era în rezervă. Cred că avem o distanţă aproape egală până sus şi trebuie să depunem un efort asemănător. Michael privi încăperea – lumina din tuburile fluorescente începea să se diminueze. Indiferent ce am face, vom avea nevoie de mai mult aer.

– Avem cum să umplem tuburile de aici?

Michael dădu din cap că nu. Devenea din ce în ce mai frustrat: ajunsese aici, iar acum era nevoit să se oprească. Nu voia să-i dezamăgească pe tatăl său şi pe Susan. Şi nici chiar pe el însuşi. Rămase pe gânduri, încercând să născocească un mod prin care ar putea face rost de mai mult oxigen, însă nu-i venea nicio idee. Chiar dacă ar fi luat ambele tuburi şi ar fi

încercat să ajungă singur la suprafaţă astfel încât să umple mai apoi tuburile de oxigen şi să se întoarcă să o ia pe Susan, aerul de acum i-ar fi ajuns doar pentru jumătate de drum. Pur şi simplu nu era destul oxigen pentru distanţa pe care o aveau de parcurs împotriva forţei curentului.

Dar, deodată, îi trecu ceva prin cap. Şi fugi în direcţia uşii.

– Hai cu mine, îi spuse el lui Susan.

Susan se întoarse spre el, dar Michael se afla deja la uşa anticamerei. Ea îl urmă, în ciuda faptului că lumina lanternei nu pătrundea în holul întunecat. Îl găsi în foaierul vechi, holbându-se la pereţi.

– Ai putea să-mi spui şi mie ce faci?

Michael nu spuse nimic şi se îndreptă spre perete, analizând o carpetă imensă. Era de trei metri pe trei, înfăţişând o partidă regală de vânătoare. Bărbaţii erau înarmaţi cu săbii, iar câinii alergau pe lângă caii lor de culoarea abanosului. Michael apucă marginea acestei opere de artă şi o trase de pe perete cu toată puterea. Întâmpină puţină rezistenţă, însă ţintele în care era prinsă cedară şi căzură. Apoi rulă carpeta, se îndreptă către următoarea şi făcu acelaşi lucru. Între timp, se întoarse spre Susan:

– Mă ajuţi, te rog?

– La ce să te ajut? Ce dracului faci?

– Nu avem nevoie de mai mult aer, avem o grămadă. Arătă spre peretele din spate.

– Ia-o pe aia şi hai să mergem.

– Sunt foarte derutată în momentul ăsta, spuse Susan.

Traversă camera şi, fără să se gândească de două ori, trase şi ea o carpetă de pe perete.

– Ce pierdere!

Michael nu-i răspunse şi ieşi din cameră cu cele două carpete sub braţ.

Susan o luă şi ea pe-a ei şi se întoarse în hol, unde-l găsi pe Michael desfăcându-le pe podea.

– Hai să te ajut! spuse ea.

Michael abia dacă privi în sus, cufundat în studiul carpetelor.

– Nu avem destul aer, pentru că trebuie să înotăm împotriva curentului. Am fost atât de concentraţi să găsim o soluţie, încât n-am văzut că se afla chiar sub ochii noştri.

Susan îl privi, înţelegând cumva ce voia să spună.

– OK... Dădu din cap. M-ai cam pierdut aici.

– Avem nevoie de mai mult aer din cauza curenţilor şi a efortului pe care trebuie să-l depunem ca să înotăm împotriva lor şi a apei din conductă. Dar, dacă nu mai există curent...

Susan privi carpetele, gândindu-se. Şi zâmbi.

– O să astupi ţeava.

Michael o privi, impresionat, şi îi întoarse zâmbetul.

– Exact.

Michael căută în rucsacul de scufundare, scoase de acolo trei cronometre şi le aşeză pe podea. Mai scotoci un pic şi scoase o pungă ermetică în care se aflau trei bucăţi de Semtex maleabil, împachetate separat.

– Ce-o să faci cu ele?

La vederea explozibilului Semtex, vocea lui Susan deveni sesizabil mai nervoasă.

– Odată ce conducta e astupată, apa nu va mai avea unde să se ducă. Ori va inunda zona de deasupra – unde trebuie să ne vedem cu Paul –, ori, mai rău, nivelul apelor de aici va urca, şi Liberia va fi inundată.

– Dar pentru ce este explozibilul?

– Trebuie să cronometrăm bine chestia asta. Pune-ţi costumul, spuse Michael verificându-şi tubul de oxigen. Va trebui să aruncăm acolo bucăţile de Semtex de care am ataşat cronometrele. Când ajung la fund, aruncăm cele trei carpete. Ar trebui să fie de ajuns ca să astupe fundul ţevii şi să potolească

fluxul apei. Va trebui să ne grăbim spre suprafaţă după ce vom face o scurtă decuplare la marcajul de nouă metri. Dar trebuie să ieşim din apă înainte de explozie, altfel o să fim traşi de curent, şi de data asta nu mai dăm de nicio grămadă de oase de care să ne agăţăm în drum.

Se echipară amândoi repede: tuburi, căşti de protecţie, măşti.

Michael scoase cutia aurită din săculeţul de la şold şi o examină scurt înainte de a o îndesa în geanta sa de scufundări ermetică. Scoase colierul cu rubine pentru Paul şi speră să nu înceapă să-şi ispăşească greşelile aşa curând. Îl aşeză în săculeţ, alături de trusa medicală şi de rezerve, strânse borseta de culoare închisă şi o băgă în geanta impermeabilă pentru a se asigura că va fi bine păstrat.

Luă cronometrele, le setă pentru şapte minute şi le fixă în pachetele de Semtex. Apoi înfăşură fiecare pachet în folia de plastic pentru a se asigura că nu vor fi luate de curent când se vor lovi de grămada de oase şi cadavre de la capătul conductei. Le puse în săculeţul de la şold şi se întoarse spre Susan.

– Am nevoie să iei tu una dintre carpete. Odată ce ne scufundăm şi ne apropiem de intrarea conductei principale, o să le ţii tu pe toate şi o să mi le dai pe rând când ţi le cer.

Susan dădu din cap aprobator.

Michael privi înapoi în încăpere. Aceasta era poate ultima dată, dintr-o lungă perioadă de timp, când mai putea fi văzută. Liberia era considerată dispărută. Se gândea că e păcat ca atâtea comori să fie ascunse, dar ştia că unele secrete nu trebuie aflate niciodată. Luă două dintre carpetele mari şi sări în bazin. Se prinse de frânghia de siguranţă şi lăsă carpetele să se scufunde în apă. Susan îl urmă.

– Fii cu ochii pe mine, îi spuse Michael în timp ce-şi verifica genţile de scufundări prinse la şold.

Michael o fixă bine de frânghie şi pe Susan, după care se scufundară amândoi. Pe măsură ce înotau prin conducta largă

de un metru şi jumătate, carpetele erau din ce în ce mai greu de manevrat. Apropiindu-se de conducta principală, Michael simţi curentul. Casca de protecţie lumina particulele minuscule care se agitau purtate de apă, alunecând în adâncuri pentru totdeauna. Îşi adună toate puterile şi pătrunse în conducta bazinului, căută în săculeţul de la şold şi scoase cele trei pachete cu explozibil. Pe fiecare ecran al cronometrelor, o lumină roşie arăta cifra şapte. O privi pe Susan şi îi făcu semn, întrebând-o dacă era pregătită. Îi răspunse că da, ţinând în mână prima carpetă.

Michael activă comutatorul, aruncă primul explozibil în conducta principală, şi privi cum era luat de curent. Dădu drumul celui de-al doilea şi celui de-al treilea explozibil şi privi cum dispar în vârtejul apei. Se întoarse spre Susan şi dădu peste carpeta plutitoare greoaie. Se forţă să o arunce peste el, spre conducta principală, dar imediat fu luată de curent, învârtindu-se în gol ca o cârpă. Susan i-o dădu pe următoarea, şi Michael privi cum plutea lângă el ca un covor magic zburător. Imediat fu absorbită, de parcă ar fi fost însufleţită. Apoi se întoarse, apucă ultima carpetă, o luă pe Susan de mână şi înotară spre gura conductei. Dădu drumul carpetei şi se apropie din nou de frânghia de siguranţă. O forţă incredibilă îl trase cu violenţă în jos. Se strădui din toate puterile să înfrunte furia apelor. Se prinse de frânghia principală, se întoarse şi se desprinse de frânghia de siguranţă. Imediat ce începu să o fixeze pe Susan de frânghia principală, curentul se atenuă brusc, iar zbârnâitul constant de pe fundal dispăru cu totul. Nemaifiind controlate de curent, nămolul şi sedimentele se agitau şi se împrăştiau în toate direcţiile.

Michael o trase pe Susan şi o ajută să se deplaseze pe sfoară, prin conducta care se înclina într-un unghi de patruzeci şi cinci de grade. Rămase în spatele ei în timpul urcării care aproape că nu-i solicita deloc. Braţele sale îşi recâştigaseră

vigoarea, devenind obişnuite cu lupta constantă împotriva curentului de la coborâre. Înainte să-şi dea seama, ajunseră la semnul de nouă metri. Michael o prinse pe Susan şi lăsă nitrogenul să acţioneze. Avură nevoie de mai bine de cincisprezece minute pentru a străbate drumul înapoi spre ieşire. De data asta, parcurseră drumul înclinat, de douăzeci şi şapte de metri, în mai puţin de şaizeci de secunde. Michael nu-şi lua ochii de la ceas şi, după două minute, îi făcu semn lui Susan. Parcurseră ultimii nouă metri în mai puţin de douăzeci de secunde, ajungând în cele din urmă la suprafaţă.

Susan îşi ridică masca şi-şi scoase tubul de oxigen.

– Nu am crezut nicio clipă c-o să mă bucur să văd acest loc. Privi în jur la caverna întunecată săpată de mâna omului. Lanterna împrăştia lumina deasupra apelor calme.

– Lasă vorbăria şi ieşi din apă.

Michael văzuse că nivelul apei începea să crească. Neavând pe unde să se scurgă, inundase caverna până la mal.

Înotaseră amândoi spre stâncă, forţându-se să urce cât mai sus pe aceasta.

– Îndreaptă-te spre locul cel mai înalt, insistă Michael. Mai avem doar un minut până la explozie. Odată ce grilajul de la bază va fi aruncat în aer apa va începe din nou să se învolbureze.

Michael încercă să urce printr-o zonă mai înclinată şi se rezemă de zidul de piatră, cu răsuflarea tăiată. Susan se prăbuşi lângă el şi începu să-şi scoată costumul.

Deodată, se auzi un zgomot înfundat dinspre staţia radio care era jos, lângă celelalte lucruri. Michael o deschise şi scoase receptorul.

– Michael, unde dracului eşti? se auzi Busch din partea cealaltă a receptorului.

Michael se uită la ceas, apoi la apă.

– Relaxează-te, ne-am întors.

Michael privi apele calme. Odată ce minutarul ceasului trecu de ora doisprezece, se declanşă o serie de explozii, provocând un sunet înăbuşit. La fel de brusc, apele care mai devreme erau cât se poate de calme începură să se agite şi să se depărteze de pereţi, ajungând la nivelul lor iniţial.

– Ce e? întrebă Michael. Sunteţi pe drum?

– Pe drum? răspunse Busch ca ars.

Deodată, stomacul lui Michael se strânse. Nu era nevoie să întrebe mai mult, o simţise în vocea lui Busch, totul se năruia.

– Michael, orice ai face, nu deschide cutia aia. Mă auzi? Trebuie să ieşi din... Dintr-odată, vocea lui Busch abia dacă se mai auzi, înecată în sunete de împuşcături.

Busch şi Fetisov se grăbeau către hol, în timp ce gloanţele găureau pereţii din jurul lor. Rusul corpolent părăsi sala de operaţii, iar gloanţele care ieşeau din cele două ţevi ale armei sale formau un adevărat tunel prin care erau nevoiţi să se strecoare ceilalţi doi spre ei. Busch deschise uşa camerei unde se afla mecanismul liftului şi sări în puţul de un metru şi ceva adâncime. Fetisov ateriză şi el în mlaştina mică, în spatele lui, protejându-şi cu mâna locul în care glonţul îl atinsese şi l-ar fi ucis şi dacă nu ar fi purtat vesta antiglonţ.

– Minunat, acum suntem prinşi, se plânse Fetisov, iar accentul lui rusesc deveni mult mai evident.

Busch îl ignoră, scoase ţeava armei sale prin crăpătura uşii şi trase la rândul său. Rusul făcu şi el acelaşi lucru. Busch reveni la poziţia de ghemuit, îşi scoase lanterna şi o îndreptă degajat spre cabina liftului. Mirosurile de grăsime şi de ulei se împrăştiară în aer, în timp ce mintea sa încerca să găsească o soluţie.

– Minunat, ne scapă, urlă Fetisov privind deasupra lui, şi-o să murim aici!

Gloanţele continuară să lovească pereţii din jurul cabinei. La un moment dat, unul pătrunse în uşa de metal a liftului. Busch examină rapid uşa deschisă şi se întoarse spre Fetisov.

– Am o idee, strigă el. Acoperă-mă!

Busch se ridică prin puţul liftului şi o luă la fugă de-a lungul holului.

Fetisov se aplecă spre uşa liftului şi trase, obligându-l pe agresor să se retragă. Busch continuă să alerge de-a lungul holului în timp ce gloanţele lui Fetisov îi trecură pe lângă urechi. Ajunse înapoi în sala de operaţii şi apucă burlanul de fier pe care îl folosise să-i încuie pe cei douăzeci şi cinci de medici şi oameni de afaceri ruşi. Îl deşurubă rapid din mânerul uşii, îl scoase şi o rupse înapoi la fugă cu el în spinare. Sări în lift, printre gloanţele care răsunau peste tot în jurul său, închise uşa de metal în urma sa şi fixă burlanul de fier peste mâner. Îl înşurubă strâns deasupra tocului, astfel încât să rămână blocaţi înăuntru.

– Ce dracului faci?

Busch lumină panoul de electricitate de pe perete, apoi tunelul liftului care urcase deja cinci etaje. Luminile roşii ale laserelor se activară şi se ridicară din ce în ce mai mult. Se uită din nou la panou şi apăsă butonul din mijloc, marcat în rusă, având desenat simbolul unei flăcări roşii. Liftul, la aproape un metru optzeci deasupra capetelor lor, se opri brusc. Zgomotul provocă un ecou care putu fi auzit de la toate cele zece etaje.

– Iată pentru ce am venit aici.

Apoi se mai auzi un zăngănit, iar liftul începu coborârea, la comanda alarmei de incendiu. Şi coborî mult mai rapid.

Se auzeau din nou împuşcături dinspre hol, de data asta, lovind uşa în plin.

– Câţi sunt în lift? întrebă Fetisov.

– Doi, poate trei gardieni.

– De unde ştii că nu fac front comun cu tipul de cealaltă parte a uşii?

– Nu ştiu, nu pot decât să sper.

Împuşcăturile încă se auzeau din hol. Zgomotele provocate de gloanţele care loveau uşa şi scârţâitul liftului erau asurzitoare.

Liftul continua coborârea şi ajunse la doar două etaje deasupra lor. Sistemele laserelor se apropiau, tăind aerul.

– Ghemuieşte-te! urlă Busch în timp ce se lăsă la pământ.

– Nu avem cum să ajungem în liftul ăla, poate doar morţi!

Nikolai se lăsă pe vine lângă Busch. Liftul se afla acum la un singur etaj deasupra lor.

– Am pomenit eu ceva de lift?

Se zdruncină la oprire, chiar deasupra capetelor lor. Brusc, puţul liftului deveni un spaţiu claustrofobic.

Împuşcăturile se opriră. Se lăsă brusc o tăcere sinistră în cabina strâmtă.

Liftul se opri şi din cabină răzbătu un freamăt de confuzie. Se aşternu o linişte de mormânt, apoi se auzi un sunet de carabine armate; trei arme cu piedicile puse fuseseră încărcate.

Busch şi Nikolai se uitau neclintiţi unul la celălalt.

Sunetul uşilor deschizându-se şi seria de împuşcături asurzitoare provocau ecouri în toată cabina liftului. Busch nu suporta asemenea zgomote, care îi făceau urechile se ţiuie. Gloanţele ieşeau în rafale sacadate din arma rusului din cabină.

Busch întinse mâna şi apăsă pe buton.

Uşile liftului se închiseră cu un hârşâit. În zona de recepţie, încă se puteau auzi gloanţe lovind uşa cu putere.

Busch îl privi pe Nikolai, puse arma în toc şi îşi împreună braţele în jurul unei grinzi de planşeu a şasiului liftului. Nikolai făcu ochii mari.

Uşile se închiseră cu un clic, iar liftul îşi începu uşor urcarea.

Busch se ţinea strâns de grindă în timp ce se ridică odată cu liftul.

Nikolai îl privi pentru un moment. La început ezită, apoi sări. Se prinse de şasiu şi-l ajunse din urmă pe Busch. Se priviră tăcuţi în timp ce se urcau.

Un etaj, două, trei... Busch privea în jos şi se întreba ce vor face mai departe. Gândurile sale erau un talmeş-balmeş şi îl dureau braţele – trebuia să-şi susţină greutatea de o sută treisprezece kilograme şi nu îi era deloc uşor.

Amândoi aruncaseră o privire în jos după cele cinci etaje parcurse, însă podeaua nu se mai vedea. Fusese înghiţită de întuneric. Picioarele li se bălăngăneau în gol; încercau să se concentreze, inspirând mai adânc, de parcă acest lucru le-ar fi dat cumva putere.

Apoi, de jos, abia se auzi un clic urmat de sunetul laserului care se reactivase. Acesta acţiona succesiv, îndreptându-se spre picioarele lor.

La oprirea bruscă a liftului, Busch şi Michael aproape că se desprinseră de bârnă. Se aşteptau să mai fie zece etaje până sus, dar nu mai rămăseseră decât şapte. Busch văzu lumina infiltrându-se pe sub una dintre uşile liftului – erau la subnivelul patru.

Luminile sistemului laser continuau să urce. Acum erau la doar două etaje sub ei. Se opriseră brusc din urcat, aşteptând ca liftul să se pună din nou în mişcare.

Uşa cabinei de deasupra se deschise, iar ei auzeau cum patul mobil era scos din lift.

Busch vedea din puţul liftului conturul scării pe celălalt perete, la un metru şi jumătate de prăpastia care se căsca sub el. Fără să se gândească de două ori, începu să-şi legene picioarele înainte şi înapoi, luându-şi avânt, şi-şi dădu drumul. Căzu în gol, în puţul întunecat, din ce în ce mai jos, până ce reuşi să se prindă de o bară a scării. Se ridică şi se întoarse

spre Nikolai. În ochii rusului se citea frica în momentul când se urni către şasiu – aproape ca o scenă caraghioasă, asemănătoare celor de pe terenul de joacă al copiilor.

Cineva intră din nou în liftul de deasupra şi uşile se închiseră. Angrenajul se puse în mişcare şi cabina începu să se mişte. Nikolai împietri; se temea să sară până la Busch.

Acesta îi aruncă o privire rugătoare, îndemnându-l s-o facă. Nikolai se poticni. Chipul îi îngheţase într-o mască a fricii. Închise ochii, inspiră adânc şi se aruncă peste puţ. Nu se prinse bine şi era cât pe ce să cadă. Busch ţinu strâns de scară cu mâna stângă, se aplecă în exterior şi întinse mâna dreaptă spre Nikolai. Fetisov abia îl prinse pe Busch de antebraţ şi rămase agăţat cu faţa la perete. Busch se chinui din răsputeri să-şi menţină poziţia şi îl aduse pe rus într-un punct de sprijin chiar sub el.

Se opriră pentru o clipă. Cu sufletul la gură, făceau eforturi să nu cedeze tentaţiei de a se uita în jos, sperând ca liftul să nu se întoarcă şi să-i răstoarne.

– Ce e de partea cealaltă a uşii ăsteia? şopti Busch.

– Birouri şi câteva laboratoare.

– Câte persoane sunt înăuntru?

– Nu e nimeni până la ora opt.

– Pază?

– Nu, nu există pază la etajul ăsta, doar la cele de sus.

Sistemul de securitate cu laser porni odată cu liftul care urca încet, constant, fără a întâmpina obstacole.

Busch urcă rapid două trepte pe scară şi ajunse de partea cealaltă a uşii. Folosi o bară subţire ca să o blocheze şi o lăsă jumătate deschisă. Aşteptă un moment, apoi îşi strecură capul afară, ca să cerceteze locul.

Sistemul cu laser se afla acum doar cu un etaj mai jos de Fetisov.

Busch privi de-a lungul holului lung de aproximativ şaizeci de metri şi apoi înaintă repede. Îl îndemnă şi pe Fetisov, care era încă agăţat de scară. Sistemul de securitate cu laser se afla la numai doi metri sub el. Lumina roşie i se răsfrângea pe chip în timp ce urcau, iar alarma ce anunţa oprirea sistemului de securitate era cât pe ce să se declanşeze.

Busch îl apucă pe Fetisov de braţul drept, smucindu-l în hol chiar în momentul când laserul ajunse în dreptul scării. Închise uşa liftului ca să nu fie detectaţi, anihilând zgomotul constant produs de sistemul laserului.

– Ce e deasupra noastră? Unde au dus-o? întrebă Busch cercetând holul pustiu şi sperând ca Nikolai să fi avut dreptate în legătură cu lipsa de personal la acea oră.

Nikolai începu să se plimbe pe hol, examinând fiecare uşă din mers.

– E depozitul pentru maşini oficiale şi camioane.

Găsi în cele din urmă ceea ce căuta şi deschise uşa care dădea spre scările de incendiu. O luară pe-acolo şi se opriră abia la uşa de la subnivelul trei.

– Etajul ăsta o să fie foarte aglomerat.

– Gardieni?

Nikolai dădu din cap.

– Nu, militari.

Şi deschise uşa.

Auzind la radio haosul provocat de focurile de armă, Michael îşi reveni. Fără să se gândească de două ori, lăsă deoparte tuburile de oxigen, strânse aparatul de radio, apucă genţile de scufundări, buteliile, o luă pe Susan şi, în mai puţin de cincisprezece secunde, porni la drum. Lumina din casca sa de protecţie îi ajută să găsească drumul printre cărărui şi tuneluri. Cu picioarele şi uneori chiar târâş, parcurseră cei opt sute

de metri subterani, urmând semnele de vopsea, care-i conduceau înapoi, spre Grota Ţarilor.

– Cum rămâne cu Paul? întrebă Susan, cu panică în priviri.

– Nu-ţi face griji.

– Cum poţi să spui aşa ceva? Alea erau focuri de armă, reuşi să articuleze Susan între pauzele în care abia respira.

Michael ignoră întrebarea. Nu avea de gând să irosească aerul inspirat răspunzându-i. El şi Paul stabiliseră că, în cazul în care lucrurile nu ies bine sau dacă unul dintre ei se află la ananghie, celălalt se va salva. Totuşi, în mintea lui Michael era un amestec de nervi şi de întrebări – nu ştia dacă Busch era cel care trăgea sau dacă el era victima, dar un lucru era clar: Fetisov era mult mai periculos decât se aşteptau ei. Dacă Busch nu era încă în mare pericol, fără îndoială că urma să fie.

Ceea ce nu ştia Susan – şi nici nu avea de unde – era că Michael nu şi-ar fi părăsit niciodată prietenul la nevoie. De îndată ce avea s-o lase pe Susan şi cutia în siguranţă, urma să se întoarcă. Îşi va salva prietenul cu orice chip, chiar dacă l-ar costa propria viaţă.

Plămânii lui Michael ardeau; făcuse jumătate de oră până aici, iar la întoarcere mai puţin de zece minute. Îi aruncă o privire scurtă lui Susan, şocat de rezistenţa ei. Nu intrase în panică şi nici nu se plângea, cu toate că se vedea că îi era frică. Lupta ca să-şi salveze viaţa.

Cele două genţi de scufundări pe care Michael le ţinea agăţate de şold îi loveau picioarele la fiecare pas. Însă nu acesta era lucrul care îl îngrijora, nici măcar disperarea pe care o simţea acum, ci gândul la avertismentul prietenului său, care fusese cât se poate de clar: „Nu deschide cutia!“

Grota era în faţă de tot. Michael n-o putea vedea încă, dar intuia că se află în apropiere după sunetele apei care curgea în cavernă. Curând o văzu. Razele de lumină din căştile de protecţie ale celor doi sclipiră deasupra apei întunecate ca nişte

fantome. Michael se rugă să nu alunece pe cărăruia pietroasă odată ce mări pasul. Fără să încetinească, scotoci în geantă şi scoase un tub de oxigen, pe care i-l dădu lui Susan, apoi încă unul, pentru el.

Se apropiară de marginea apei, care avea acum doar şase metri adâncime. Fără să ezite, îşi fixară amândoi tuburile de oxigen, săriră în bazin şi dispărură sub apă.

Garajul enorm se întindea cât vedeai cu ochii. Se afla chiar sub Arsenal – sediul Regimentului Prezidenţial, situat lângă Armata Kremlinului. Era plin de limuzine Mercedes, dube şi SUV-uri, dar şi de camioane de armată şi câteva tancuri.

Un bliţ roşu lumina garajul întunecat şi-i atrase atenţia lui Busch asupra unei zone unde văzu patul mobil care tocmai era împins într-o ambulanţă.

– Hai să mergem, şopti Fetisov.

Busch se întoarse şi-l văzu strecurându-se într-o maşină de teren verde-închis. Se ghemui furişându-se în maşină. În timp ce deschise portiera din spate, Fetisov porni automobilul cu cheile din contact.

– Ai înnebunit? Cum o să ieşim de-aici?

– Hei! Vocea îi sperie pe-amândoi. Venea dinspre radioul portabil al lui Busch. Îl scoase de la brâu.

– Michael? Unde dracului eşti?

– Suntem pe Kremlyovskaya. Tu unde eşti? Eşti teafăr?

Fetisov smulse radioul din mâna lui Busch.

– Ascultă-mă. Mergeţi spre Turnul Nikolskaya, la nord de tot, lângă Piaţa Roşie. O ambulanţă o să iasă pe poartă din minut în minut. Să n-o scapi din vedere.

– Ce? De ce?

– Genevieve a fost răpită din nou.

– Nu cunoaştem străzile, spuse Michael cu o voce din ce în ce mai nervoasă.

– Nu contează asta, fă cum îţi spun. Turnul este pe partea opusă Muzeului de Istorie.

Cei trei soldaţi din tură începură să dea târcoale maşinii de teren. Busch îl privi pe Nikolai şi îi atrase atenţia asupra soldaţilor care se apropiau.

– Orice ai face, continuă Nikolai în radio, nu scăpa ambulanţa aia din ochi. Dacă se pierde în oraş, nici c-o mai vezi vreodată.

Cei trei gardieni îi văzură pe Fetisov şi pe Busch. Îşi porniră SUV-urile, ţinându-şi armele cu ţevile ridicate; ochiră şi începură să urle. Ca din senin, mai mulţi gardieni li se alăturară şi, cât ai zice peşte, Busch şi Nikolai fură înconjuraţi de douăzeci de trupe cu armele pregătite, deschizând focul pentru a-i scoate din maşină.

Capitolul 43

Dintr-o singură mişcare, Michael şi Susan alunecară pe bancheta din spatele maşinii pe care Martin o conducea cu o viteză ameţitoare; coti după colţ, spre poarta Kremlinului, care se vedea în depărtare. Ieşiseră din râul Moscova după ce trecuseră prin cel de-al treilea canal, cu tuburile de oxigen în gură. Înotaseră în josul râului aproximativ o mie şase sute de metri, sub apă, apoi ieşiseră la suprafaţă, pe un petic de pământ acoperit cu stuf înalt şi cu iarbă, în jurul unui doc vechi. Martin îi aşteptase cu portierele deschise şi cu motorul pornit. Venise cu un ZiL, maşina de lux a Rusiei, care fusese de mult înlocuită de Range Roveruri şi Jaguare. Era mare şi încăpătoare şi avea un motor de trei sute optzeci de cai putere care se auzea şi funcţiona ca un ajutaj. Deşi vehiculul negru era decapotabil, Martin nu activase această opţiune pentru a evita ca pasagerii uzi fleaşcă să fie văzuţi când îşi dau jos costumele de scufundări.

Martin o luase pe şoseaua Manezhnaya, prin traficul de dis-de-dimineaţă şi ieşise spre Piaţa Roşie. Forţă motorul. Folosi frâna de mână în rampă şi speră să nu fie oprit de poliţia rutieră rusă.

Maşina se opri cu un scrâşnit la patruzeci şi cinci de metri distanţă de Turnul Nikolskaya. Toţi aşteptau cu răsuflarea

tăiată deschiderea porţilor Kremlinului. Martin îşi ţinu piciorul apăsat pe ambreiaj şi strânse de volan, de parcă ar fi aşteptat unda verde.

– Ieşiţi afară amândoi! spuse Michael.

– Ce?! Susan se întoarse spre Michael, iar Martin îl privi peste umăr, din scaunul şoferului.

Michael scoase din geanta de scufundări săculeţul în care se afla cutia de aur şi i-l înmână lui Susan.

– Martin, ia un taxi, du-o pe Susan la hotel şi pregăteşte avionul. Trebuie să plecăm degrabă.

Martin dădu din cap fără să scoată o vorbă.

– Şi eu ce să fac cu asta? spuse Susan ţinând săculeţul în braţe.

– Ai grijă de el. Şi, indiferent ce s-ar întâmpla, adăugă Michael repetând avertismentul lui Busch, nu-l deschide!

Martin coborî şi o aşteptă pe Susan.

Dar ea rămase în maşină, privindu-l pe Michael şi lăsând impresia că tocmai îşi dăduse seama de ceva.

– N-o să-i dai asta lui Zivera, nu-i aşa?

Nu se sinchisi să-i răspundă.

– Cum ai putut să-i faci asta lui Stephen? întrebă ea cu o voce confuză. Doar e tatăl tău.

Michael vru să-i răspundă, punându-i mâna pe umăr. Susan încercă să se ferească, dezgustată, dar Michael o strânse şi o ţinu locului.

– Nu intenţionez să-mi las tatăl să moară. Te rog doar să ai încredere în mine.

Susan privi adânc în ochii lui Michael. Încet, corpul i se relaxă. Fusese un moment de sinceritate în care amândoi se pierduseră cu firea. Susan dădu să iasă şi-i atinse chipul cu un gest delicat, apoi zâmbi:

– Am încredere în tine...

Cuvintele ei se transformară în şoapte.

Michael o privi şi se aplecă spre ea. O sărută uşor pe buze – nu pătimaş, ci uşor, senzual, grijuliu.

Martin stătea în uşa deschisă. Nu o făcea din politeţe, cât din dorinţa de a nu le întrerupe conversaţia.

– Ai grijă de cutie. Fă-o pentru mine, spuse Michael repede. Aminteşte-ţi ce ţi-am spus.

– Să n-o deschid, şopti Susan. Ştiu.

În cele din urmă, Susan ieşi din maşină.

– Martin, ai putea să-mi duci costumul în avion? spuse Michael înmânându-i geanta de scufundări.

– Bineînţeles. Martin îl puse pe umăr.

– Nu ştiu dacă voi mai avea nevoie de el, dar întotdeauna e bine să fii pregătit.

– După ce o găseşti pe Genevieve, ai vreun plan pentru Stephen?

– Cum să nu, răspunse Michael.

– Mi-l spui şi mie?

Michael îi zâmbi şi clătină din cap că nu.

Susan îl privi pentru un moment cu încredere şi dădu din cap.

– Ai grijă, şopti ea, aplecându-se către Michael.

– Consilierule, nu-ţi da aere şi fă ce-ţi spune Susan.

Michael se uită la Martin, care dădu din cap aprobator. Apoi trecu pe scaunul şoferului, îi privi pe cei doi traversând strada, îşi încleştă mâinile pe volan, strângându-l cu putere şi porni motorul.

Douăzeci de carabine aşteptau ridicate, cu ţevile îndreptate spre Busch şi Fetisov.

– *Ne dvigatsya,* spuse şeful gărzii în limba rusă.

– N-oi vorbi eu limba rusă, dar asta înseamnă ori „Ieşiţi din maşină“, ori „Pregătiţi-vă să muriţi!“, spuse Busch.

Puteau vedea prin parbriz ambulanţa în care se afla Genevieve. Claxonul făcea un zgomot de două ori mai puternic decât unul normal şi se auzea în tot garajul.

Fetisov îl privi pe Busch, apoi zâmbi. Îşi scoase ochelarii groşi şi, spre uimirea celuilalt, îşi desprinse de pe cap claia de păr negru, descoperind o tunsoare scurtă, ca în armată. Înfăţişarea sa reală era cu totul diferită: capul semăna cu o bucată de granit şi era acoperit cu păr rar şi grizonant. Busch se aştepta să-şi mai dezlipească o lentilă albă de contact de pe ochiul său aşa-zis suferind, dar se pare că aceasta nu fusese unul dintre tertipurile pe care rusul le folosise în deghizare.

Fetisov coborî geamul, iar comportamentul arogant şi agresiv al trupelor se transformă brusc în teamă faţă de cineva mai mare în grad. Grupul de douăzeci de oameni luă poziţia de drepţi şi înşfăcă armele într-un salut la unison. Soldatul care conducea grupul începu să vorbească repede în rusă, schimbându-şi din când în când tonul.

Şi, spre surprinderea lui Busch, Nikolai le răspunse de parcă s-ar fi cunoscut.

– Cred că glumeşti, spuse Busch.

Nikolai se întoarse spre Busch.

– General sau colonel?

Nikolai zâmbi.

– General.

Ridică fereastra şi porni repede motorul. Cauciucurile maşinii de teren scrâşniră şi Nikolai ieşi din garaj.

Michael se afla în maşină, cu mâinile încleştate pe volan, accelerând motorul. Aştepta ambulanţa ca să o poată urmări. Trebuia să vină din clipă în clipă. Se holbă la urmele de cauciucuri, proaspăt lăsate de taxiul vechi de aproape douăzeci de ani. Martin o scosese repede din zonă pe Susan. Se bucura că

acest bărbat descurcăreţ era alături de ea, fiindcă părea că îi vrea doar binele.

Porţile grele de lemn din faţa lui Michael începură să se legene şi să se deschidă încet, ca o răsuflare. Brusc, o ambulanţă ţâşni pe poartă şi lăsă în spate urme de cauciucuri.

Michael apăsă pedala de acceleraţie a ZiL-ului şi o luă pe urmele maşinii. Girofarul se rotea încontinuu, împrăştiind în jur lumini roşii şi albastre, iar sirena urla. Ambulanţa îşi croi drum prin trafic ca o rachetă, făcând slalom printre celelalte maşini, luând-o când pe banda de urgenţă, când pe şosea. Michael rămase la două maşini depărtare. Repeta fiecare mişcare a automobilului, fie că vira sau frâna. Avea deja optzeci de kilometri la oră. Era surprins de faptul că ambulanţa nu era escortată pentru a fi protejată de posibili urmăritori, cum era el. Dar asta nu însemna că nu va întâmpina rezistenţă. Rămase în alertă, aşteptând din secundă în secundă să fie atacat de o serie de gloanţe din spatele geamurilor ambulanţei.

Cineva le-o luase înainte lui Busch şi lui Fetisov. Michael nu-şi putea da seama cine ar fi putut să pătrundă în Kremlin şi să o răpească pe Genevieve. Mintea i se întunecă în momentul în care se gândi la persoana care o căuta – putea fi oricine. Nu-şi putea imagina teroarea şi confuzia pe care le simţea ea; probabil era pe punctul de a ceda nervos, mai ales că fusese răpită din nou, chiar în momentul în care trebuia să fie salvată.

Michael privi în oglinzile retrovizoare; nu se uita după poliţie, ci după Busch şi Fetisov, întrebându-se de ce nu erau prin zonă.

Se bucura că n-o luase pe Susan cu el. O expusese deja la prea multe pericole. Şi, oricât ar fi încercat să nege asta, îşi dădea seama că începuse să ţină la ea. Oricât de mult l-ar fi călcat pe nervi, avea ceva care-l făcea să tresară. O vedea acum într-o cu totul altă lumină. La început, crezuse că e o femeie dură, care se protejase într-atâta încât devenise inaccesibilă;

dar află că era de fapt blajină şi vulnerabilă. Gândindu-se la ea, simţi că inima îi bate mai tare. Dacă va fi norocos şi va supravieţui încercărilor pe care le avea de înfruntat mai departe, o va revedea departe de toată această nebunie.

Cu toate astea, se bucura că Susan nu era cu el acum, când alerga pe străzile necunoscute ale Moscovei, fără să cunoască destinaţia. Susan l-ar fi distras, iar în acest moment nu-şi permitea să fie acaparat de ochii ei negri. Nu voia ca deciziile pe care le lua să fie puse la îndoială de alţii. Trebuia să-şi păstreze concentrarea şi atenţia la maximum.

Michael rămase lipit de ambulanţa care se îndreptă spre strada Pilonsky. Strânse de volan şi coti spre zona Magorskya. Şoferul ambulanţei ar fi trebuit până acum să observe că era urmărit, totuşi nu dădea niciun semn că ar vrea să-l inducă în eroare pe Michael ca să scape de el.

Traficul din Moscova în acea dimineaţă deveni congestionat din cauză că se apropia ora de vârf. Numărul ridicat al maşinilor care se adunaseră îl făcea pe Michael să creadă că, în cele din urmă, ambulanţa va fi nevoită să încetinească. Trecuseră deja două minute şi tot nu vorbise cu Busch sau cu Nikolai. Se ruga să nu fi fost prinşi în Kremlin; pedeapsa ar fi fost rapidă şi probabil ar fi însemnat moartea celor doi. Un sentiment de vinovăţie îl copleşi brusc. Decizia lui de a-şi asuma riscul unor furturi simultane îi forţase pe Nikolai şi pe Busch să facă o treabă pentru care nu erau pregătiţi. Fusese o greşeală, una pentru care deja plăteau. Trebuia să se fi dus singur, să o fi salvat pe Genevieve şi să se fi ocupat mai târziu de cutie. Privind în urmă, i se păru că luase o decizie prostească şi disperată.

Aparatul de radio din buzunar îl surprinse, anunţând că cei doi erau în viaţă.

– Unde eşti?

Era vocea lui Busch.

Michael apucă radioul şi păstră o singură mână pe volan. Fu atât de uşurat să audă vocea lui Busch, că aproape pierdu din vedere ambulanţa, rămânând cu privirile fixate pe câteva turnuri de sticlă. Michael apăsă butonul aparatului:

– La dracu', nu ştiu! urlă el în cele din urmă. Tocmai am trecut de trei turnuri mari de sticlă.

– Eşti în Puhnik? urmă vocea lui Nikolai.

Michael privi în jur, însă semnele erau într-o chirilică ininteligibilă.

– Glumeşti, nu? N-am nici cea mai vagă idee.

Vocea lui Michael fierbea de frustrare.

– Tu condu, las-o pe Susan să te îndrume.

– Am trimis-o înapoi la hotel.

Nikolai făcu o pauză, apoi spuse:

– Bine, atunci fii atent. În ce direcţie te îndrepţi?

– Schimbăm direcţia la fiecare treizeci de secunde. La naiba, cred că mergem spre vest. Michael văzu apoi râul în faţa lui, iar ambulanţa o coti la dreapta, îndreptându-se spre un pod de care atârnau bannere. La stânga mea, e râul Moscova, ne îndreptăm spre un pod verde, mărginit de steaguri.

– Ia-te după ei, interveni Nikolai. Noi o să-ţi ieşim în faţă pe partea cealaltă şi o luăm pe scurtătură ca să blocăm ambulanţa.

Ambulanţa înaintă pe micul pod de deasupra râului Moscova, împânzit cu bărci aliniate una lângă alta, urmată îndeaproape de Michael. Traficul se congestionă, iar pe margine apărură câţiva oameni care făceau jogging de dimineaţă. Maşina trecu de şaptezeci de kilometri pe oră când, deodată, i se aprinseră stopurile şi din roţile blocate începu să se ridice un fum gros. Pe cealaltă bandă toate maşinile se opriră, trepidând. Se adunaseră ca sardinele într-o învălmăşeală compactă şi congestionată. Înaintau bară la bară. Sirena ambulanţei continua să ţiuie, dar nimeni nu putea să se mişte. Frustraţi, navetiştii îşi lăsau geamurile jos şi făceau semne, nimeni nu

ştia spre ce anume; blestemau lumea şi sunetele, şi luminile orbitoare ale sirenei. Fără niciun semn, o maşină îi tăie calea, la doar câţiva centimetri distanţă. Michael nu-şi făcea griji; ambulanţa nu avea unde să se ducă. Însă, la scurt timp, încă o maşină se băgă în faţa lui, apoi încă una. Era ca şi cum conştiinţa colectivă a şoferilor detectase un tâmpit printre ei şi îi exploatau slăbiciunea: teama de a nu lovi aripile maşinii. Un alt vehicul încercă să se strecoare, dar Michael apăsă pedala de acceleraţie, apoi frână, iar maşina se zdruncină. Voia să-i ţină deoparte pe toţi cei care încercau să i-o ia înainte. Nu avea de gând să piardă din vedere ambulanţa, din cauza unor navetişti agresivi. Michael ridică aparatul de radio.

– Nu-i nevoie să vă grăbiţi, spuse el. Circulaţia este blocată de cealaltă parte a podului.

– Asta o să ne lase cel puţin câteva minute ca să-i prindem din urmă şi să ajungem înaintea ta, spuse Nikolai.

Accentul lui rusesc era deformat de receptoarele de radio.

– Dacă face vreo mişcare, ţine-te de el! Nu-mi pasă dacă trebuie să o iei pe trotuar şi să treci peste o grămadă de babe şi moşnegi. Nu ne permitem să-l pierdem.

– Îmi spui şi mie ce s-a întâmplat acolo? întrebă Michael, ştiind deja că Fetisov îi trădase şi-l trimisese pe Lexie în Liberia şi, fără să vrea, la moarte.

– Spune-mi că ai găsit cutia, pentru că nu mai avem cum să ne întoarcem în Kremlin, zise Nikolai.

– Da, am găsit-o. Michael îşi controlă mânia, temându-se pentru Busch, care era prins într-o capcană de care nu avea cum să fie conştient.

– Unde?

– Sub Kremlin. Michael nu avea de gând să-i împărtăşească unde se afla Liberia şi nici faptul că Lexie era mort.

– Evident. Mersi că mi-ai spus. Dacă te prinde poliţia, nu o lăsa pe mâinile ei.

– Stai calm.

Michael nu voia să-i amintească de Susan. Ținea strâns volanul cu mâna stângă. Ambulanța era acum la distanță de cinci mașini în mijlocul traficului congestionat, care înainta cu viteza melcului.

– Cutia e în siguranță. Acum îmi spui și mie ce dracului s-a întâmplat acolo? răcni Michael în radio.

Mașinile înaintau concomitent, cu doar opt kilometri la oră.

– Ei bine, dacă vrei să vorbim despre aglomerație...

Ambulanța făcu brusc la stânga, roțile hârșâind spre o stradă goală lăturalnică. Michael îndesă radioul în buzunar și coti brusc după ea. Nu se mai obosi cu răspunsul trunchiat al lui Fetisov.

Nikolai traversă podul Putinskaya în mașina sa de teren verde-închis. Imediat ce făcură la dreapta, chiar pe rampa de ieșire, Busch văzu camioanele militare și mașinile de poliție cu girofarurile pornite. O luară pe autostrada Kremlyovskaya, de pe cealaltă parte a râului. Erau la mai puțin de un kilometru depărtare. Lui Busch îi îngheță inima în piept. Înțelese imediat pe cine urmăreau.

– Ești bine conectat? spuse Busch privind peste umăr.

Nikolai nu-și desprinse privirea din față.

– *Chert voz'mi!*

Traficul din fața lor efectiv se opri. Busch abia se abținea să nu iasă din mașină și să o ia la fugă. Apăsă butonul radioului.

– Michael, spre noi se apropie un convoi groaznic. Se pare că sunt militari, polițiști și cine mai știe ce altceva.

Nikolai smulse aparatul din mâinile lui Busch.

– Michael, ascultă-mă, trebuie să oprești ambulanța aia. N-o să ajungem la timp la tine și, dacă ajunge la autostrada principală, o vei pierde pentru totdeauna pe Genevieve.

– Cum dracului să fac asta? replică Michael.

Nikolai tăcu pentru un moment şi-l privi pe Busch. În cele din urmă, ridică aparatul la nivelul buzelor şi spuse:

– Prin orice metodă.

Nouăzeci de kilometri pe oră. Ambulanţa prindea viteză şi se depărta. Michael o urmărea îndeaproape. Se afla la o distanţă atât de mică, încât putu observa rugina de pe ţeava de eşapament. Ambulanţa făcea slalom printre celelalte maşini, iar Michael se ţinea după ea. Trebuia să-l facă pe şofer să iasă din nou în stradă, dacă voia să aibă vreo şansă să-l prindă din urmă.

Michael folosi artileria grea a maşinii ZiL, cei opt cilindri ai săi fiind acţionaţi printr-un bubuit ca de tunet. Ajunse din urmă ambulanţa, pe partea dreaptă. Privi în faţă şi la distanţă văzu o intrare pe o stradă lăturalnică. Michael ajunsese lângă ambulanţă, aproape atingându-i botul cu aripa dreaptă. Pândi momentul oportun. Străduţa se afla acum la doar patruzeci şi cinci de metri şi mai era puţin până când trebuia să schimbe direcţia. Michael trase repede de volan spre dreapta, lovind ambulanţa şi forţând-o să ia curba. Stopurile de frână ale ambulanţei se aprinseră, iar vehiculul se opri, aşa cum prevăzuse Michael. Apoi se întoarse la nouăzeci de grade şi o luă pe un drum perpendicular pe magistrala principală.

Străzile lăturalnice erau strâmte şi foarte proaste. Ambulanţa părea că face orice manevră ca să scape de urmăritor. Nu mai respecta niciun semn de circulaţie, nu acorda niciun fel de prioritate pietonilor. Sirena se rotea şi urla, avertizându-i astfel pe toţi participanţii la trafic. Michael se afla la o distanţă de o maşină. Dacă reuşea să oprească ambulanţa, nu avea idee cu câte persoane urma să se confrunte, iar singura sa armă era un cuţit pe care îl purta încă prins de gambă. Anticipase că va avea nevoie de el. Ura să se trezească în faţa situaţiilor necunoscute.

Michael reluă cursa cu ambulanţa, de data asta fără nicio intenţie de a o face să cotească la stânga sau la dreapta. Voia să o oprească cu orice preţ.

Trase mult de volan, atingând cu partea din faţă aripa stângă a ambulanţei care derapă spre dreapta. Şoferul luptă din toate puterile să recapete controlul volanului, însă era prea târziu. Vehiculul se întoarse pe-o parte, alunecând pe stradă, la nouăzeci de grade. Şoferul îl depăşi, învârtindu-se din nou spre stânga, la aproape trei sute şaizeci de grade, şi, înainte să apuce să tragă de volan în direcţia opusă, Michael îi buşi din nou maşina de dimensiuni mari, care se învârti sălbatic şi se lovi de peretele lateral al unei clădiri vechi. Michael frână şi maşina opri zgomotos într-un unghi adiacent. Nici urmă de Busch şi Nikolai. Încercă să dea de ei prin staţia radio, dar nu primi niciun răspuns. Nu mai putea aştepta. Nu ştia dacă Genevieve fusese rănită în accident, dar, oricare ar fi fost starea în care se afla, trebuia să o scoată de acolo înainte să ajungă poliţia. Sări din maşină şi deschise portiera din spate a ZiL-ului, care se afla foarte aproape de ambulanţă.

Michael apucă mânerele uşilor din spate ale ambulanţei şi le deschise. Pe scaunul din faţă, şoferul zăcea prăbuşit pe volan, cu răsuflarea tăiată. Îşi ştersese sângele de pe frunte cu mâna moale, înainte să-şi piardă definitiv cunoştinţa. Targa din faţa lui Michael era fixată la locul ei obişnuit din ambulanţă. Michael privi instrumentele medicale care erau împrăştiate în toată maşina din cauza ciocnirilor. Dălţi şi suluri de tifon erau împrăştiate pe jos. Rezervele dintr-un dulap atârnau de uşile de metal care se deschiseseră. În colţ şuiera un tub de oxigen cu clapa de aer crăpată şi îndoită.

Genevieve nu era acolo. Pe Michael îl cuprinse panica, deveni confuz şi agitat.

Fetisov şi Busch stăteau nemişcaţi. Motorul slab al maşinii de teren militare crea o vibraţie constantă şi puternică în toată maşina. Sirenele care se apropiau parcă voiau cu încăpăţânare să înăbuşe gândurile lui Busch. Îl privi pe Nikolai, care se concentra la traficul din faţă. Se întreba care este preţul loialităţii unui om care îşi trădează propria ţară. Generalii – persoanele care au cel mai mare grad în ierarhia armatei – erau condamnaţi pe viaţă să-şi dedice întreaga existenţă iubirii de patrie. Şi totuşi aici se afla un bărbat care, mai mult ca sigur, îşi dedicase Rusiei cea mai mare parte a vieţii sale, atât în timpul Războiului Rece, cât şi după. Se pare că se vânduse persoanei care îl plătise cel mai bine. Acum, având în spate un grup numeros care părea să fie mai curând întreaga armată a Rusiei, Fetisov nu trădase nici cel mai mic semn de teamă sau de emoţie. Nu simţea pic de panică, nu pocnea din degete, nu se foia în scaun, nu-şi verifica armele – reacţii de altfel instinctive în faţa pericolului. O viaţă întreagă exersase stăpânirea de sine şi învăţase să rezolve orice situaţie în mod elegant.

Busch privi din nou podul, peste umăr. Urletul sirenei era asurzitor, însă nu era niciun semn vizibil că s-ar apropia: niciun martor, niciun curios şi nici vorbă de maşini care să încerce să îi împiedice. În scurt timp, intensitatea sunetului se diminuă. Maşinile de poliţie şi cele militare se strecuraseră probabil neobservate sau o luaseră pe o stradă secundară.

Lucrurile se limpeziră: gesturile mărunte... micile suspiciuni... curajul lui Nikolai...

Busch ridică uşor arma înspre Nikolai.

– Nu ai nicio nepoată, nu-i aşa?

Nikolai se uită la Busch. Ochiul sănătos deveni deodată rece, fără urmă din voioşia de mai înainte.

– Ba da, am, dar prea puţin îmi pasă dacă trăieşte sau moare.

– Pentru cine lucrezi de fapt? întrebă Busch printre dinţi.

– Pentru aceiaşi oameni pentru care am lucrat întotdeauna. Nikolai se întoarse din nou spre drum, ignorând ţeava pistolului.

Busch ridică trăgaciul.

– Zivera nu a intenţionat nicio secundă să-l elibereze pe tatăl lui Michael, nu-i aşa?

– Chiar credeai că un om cu influenţa şi puterea lui îşi permite să greşească?

– Genevieve nu se află în ambulanţă, corect? întrebă Busch în timp ce strânse arma şi mai tare. Ambulanţa a fost doar o momeală pentru a ne îndepărta de Kremlin.

– Oamenii mei au ieşit acum zece minute pe poarta principală. I-au fixat până şi centura de siguranţă în avion.

– Atunci de ce-ai mai avut nevoie de noi?

– Nu fi dezamăgit, aţi avut şi voi un rol. Nu aveam idee unde să căutăm Liberia lui Ivan; în schimb, Michael avea harta. Şi calităţile necesare. Cât despre Genevieve, ei bine, ne-am gândit că, dacă o salvaţi voi în locul nostru, vom avea pe cine să dăm vina. Fermierii americani au fost întotdeauna nişte oameni rezistenţi. Şi cine ar bănui un general rus ca mine? Nikolai ridică partea decapotabilă a maşinii; traficul începea să se decongestioneze încetul cu încetul. Rolul vostru aici a luat sfârşit. Am obţinut ce voiam.

Ţiuitul continuu al sirenei nu-l mai speria pe Busch; ceea ce-l speria acum era omul care se afla chiar lângă el. Busch nu-l scăpă din vedere. Fetisov opri maşina şi zvârli cheile pe geam.

– Aici greşeşti. Nu ai cutia.

– Nici voi nu o aveţi. Şi nici Michael nu cred că o are.

Busch îşi dădu seama că se afla probabil la Susan, iar ea nu era protejată.

– Nu cred că va fi foarte greu să smulgem cutia din mâinile delicate ale lui Susan, chiar dacă va fi nevoie să o ucidem. A fost o mişcare destul de prostească să i-o dea ei.

– Vei fi spânzurat pentru înaltă trădare! urlă Busch amenințător.

Nikolai zâmbi.

– Cine spune că mi-am trădat țara? Tu și Michael veți fi învinuiți pentru tot. Ați pătruns în Kremlin, ați pângărit obiectele vechi, de importanță istorică, ați ucis cei mai străluciți medici ai Rusiei. Am văzut totul, spuse Nikolai făcând cu ochiul și zâmbind. La naiba, o să fiu erou! Odată cu pensionarea o să am și avere, și faimă!

Busch simți trădarea brăzdându-i inima. Zivera cumpărase un general rus nu numai ca să-i țină sub observație pe el și pe Michael, dar să fie și călăul lor după ce întreaga poveste se termina.

Deodată, sunetul de fond al sirenei se opri. Liniștea îl luă prin surprindere pe Busch. Se uită la Nikolai, apăsând țeava pistolului pe tâmpla acestuia, și îi luă stația.

– Michael? Ești acolo?

Însă Busch știa deja că nu i se va răspunde. Dacă nu l-au ucis încă pe Michael, nici nu mai era mult până o vor face. Iar Nikolai Fetisov fusese cel care îl dusese pe Michael la moarte, ba mai mult: îl îndrumase, apoi îl aruncase în gura lupului.

Ochii lui Busch erau roșii de mânie în timp ce-l privea pe Fetisov, singurul responsabil pentru moartea iminentă a lui Michael. Nikolai avea să scape fără să dea cuiva vreo socoteală, fără să fie arestat sau tras la răspundere.

Furia puse întru totul stăpânire pe Busch, care apăsă pe trăgaci. Împușcătura răsună în toată mașina, iar sunetul aproape că îl asurzi. Fumul din țeava armei se împrăștie peste tot.

Totuși, Nikolai rămase nemișcat. Zâmbetul lui se schimbă ușor într-o grimasă de furie.

– Chiar crezi că aș fi pus gloanțe adevărate în arma aia?

Busch tremură de nervi în timp ce se holbă în ochii reci ai generalului rus. Arma pe care o avusese la el de-a lungul întregii

zile, pe care o folosise în confruntarea armată, arma care-i dădea senzaţia de siguranţă, fiecare cartuş pe care îl folosise fusese plin de gloanţe oarbe. Era norocos că trăia.

Fetisov scoase propria armă, însă Busch îl apucă de încheietura mâinii, sucindu-i-o şi smulgându-i arma, care căzu. Îi cără lui Fetisov pumni cu nemiluita, lăsându-l pe generalul rus într-o baie de sânge. Busch îl prinse de gât şi îl strânse din ce în ce mai tare.

– Unde o să te duci? bălmăji Nikolai, faţa devenindu-i purpurie. Eşti un fugar într-o ţară străină care nu ştie o iotă de rusă.

Oricât de mult ar fi vrut Busch să-l omoare pe omul din faţa lui, nu putea s-o facă. Deşi îl văzuse cum ucisese o echipă de doctori şi îi trădase pe el şi pe Michael, nu era în stare să-l ucidă pe Nikolai Fetisov.

Fără să mai stea pe gânduri, deschise portiera jeepului şi o luă la sănătoasa în acea dimineaţă, pe străzile Moscovei.

Michael se propti în uşă. Sunetul sirenelor care se apropiau devenise asurzitor şi ascuţit. Nu mai avea timp, trebuia să scape din această capcană neaşteptată. Sări înapoi în maşină şi acceleră, dar era prea târziu. Un grup de camioane ruseşti staţiona deja în faţă, iar maşinile de poliţie se apropiau din spate. Voia să scape, dar nu avea cum. Cei care îl urmăriseră se opriră, formând cinci rânduri. Trupele luară poziţia de drepţi, cu armele ridicate, pregătite să tragă. În depărtare, se puteau vedea oamenii adunându-se. Michael îşi închipuia că şuşotesc despre trecut şi despre cât de dese fuseseră astfel de scene la vremea respectivă. Dar aceasta era noua Rusie, era prezentul, şi nu era normal să se repete astfel de evenimente. Michael estima că în jurul său erau aproximativ cincizeci de bărbaţi înarmaţi care abia aşteptau să se remarce la prima mişcare greşită pe care el ar fi făcut-o. Cum nu-şi dorea acest lucru, ieşi din maşină cu braţele ridicate.

Niciun cuvânt rostit, niciun ordin. Lui Michael i se păru ciudat, în condiţiile în care el stătea acolo cu mâinile ridicate. Aceste trupe aşteptau pe cineva, probabil o persoană care să îi coordoneze. Poate chiar pe cel care înscenase totul.

Apoi Michael îl văzu. Bărbatul se apropia de el. Părul negru îi era presărat cu fire albe, iar gâtul musculos scotea la iveală nişte tendoane proeminente. Avea câte un pistol mare în fiecare mână, iar tatuajele de pe antebraţe îi sclipeau în soarele dimineţii. Se apropia fără să scoată o vorbă. Soldaţii se dădeau la o parte, în timp ce bărbatul se îndrepta direct spre Michael, oprindu-se la doar câţiva centimetri în faţa sa. Michael nu mai văzuse aşa multă ură la cineva.

– Numele meu e Raechen. Accentul rusesc al bărbatului abia se simţea. Ţine-l bine minte. Ca să ştii ce să răspunzi când o să te întrebe Dumnezeu cine te-a trimis.

Raechen ridică braţul drept şi, cu o forţă straşnică, îl lovi pe Michael în cap, lăsându-l lat.

Capitolul 44

Stephen Kelley era la duş, între pereţii de marmură, lăsând apa fierbinte să i se prelingă pe spate. Îşi dorea să şteargă din minte ultimele zile pe care le trăise. Era tratat ca un VIP într-un hotel de lux. Mese elegante, ziare la zi, accesul la o sală privată de gimnastică bine echipată. Temperatura apei din bazin era pe placul său, iar masa de biliard din bibliotecă era exclusiv a lui.

De când venise aici, avea o stare permanentă de confuzie şi mânie. Era furios pe cei care îl răpiseră şi supărat pentru situaţia dificilă în care se afla. Îşi petrecea cea mai mare parte a timpului holbându-se pur şi simplu la oceanul care părea nesfârşit şi la iahtul enorm, ancorat la un kilometru şi jumătate în larg, care se vedea de la balconul dormitorului. Învinuia o singură persoană pentru asta.

De când aflase că Michael e un hoţ, simţise o ruşine profundă la gândul că sânge din sângele lui era implicat în astfel de nelegiuiri. Cum putea să aibă doi fii atât de diferiţi? Stephen jurase în ziua în care aflase de arestul lui Michael că îl va da uitării, îl va considera o greşeală şi îl va îndepărta din inima sa.

Nici măcar după moartea fiului său, Peter, Stephen nu se răzgândise. Cu toate că Michael era singura sa rudă, nu avea de gând să-şi încalce cuvântul. În adâncul sufletului însă, ştia că respingerea lui Michael era doar o metodă convenabilă de

a-şi acoperi vina, de a renunţa la obligaţia de a-şi privi în ochi fiul pe care îl abandonase. Pentru acest motiv nu dăduse jos fotografiile din camera sa ascunsă de acasă. Dacă ar fi făcut-o, i-ar fi întors spatele lui Michael din nou, manifestându-şi sentimentul de respingere, iar de data asta ar fi fost pentru totdeauna.

În a doua zi de captivitate, Stephen meditase asupra propriei vieţi, la succesele şi la eşecurile sale, atât personale, cât şi profesionale. Îşi petrecuse întreaga viaţă căutând mereu ceva: succes, bani, metode de a se păstra în formă. Niciodată nu se oprise pentru a trăi în prezent, pentru a aprecia cu adevărat ceea ce avea. Mereu privea spre viitor, căutând alte şi alte oportunităţi. Apoi fiul său, Peter, singura lui sursă de bucurie de când îi murise soţia, dispăruse din viaţa sa. Visul de tată se transformase într-un adevărat coşmar. Nu avea la ce viitor să se mai gândească, nu avea pe nimeni alături. Medită la pierderile pe care le suferise, la singurătatea sa. Unul din fii îi murise, iar pe celălalt îl abandonase. Stephen nu putea să nu vadă în pierderea lui Peter o pedeapsă pentru abandonul celuilalt, pentru că-i întorsese spatele lui Michael, iar soarta sa era să rămână singur pe lume, cu inima pustie. Nu mai avea niciun scop şi se resemnase cu ideea că nu mai conta dacă rămânea în viaţă sau nu.

Mary St. Pierre venise la el la birou, cu un an în urmă, cerându-i ajutorul pentru a-l găsi pe tatăl lui Michael. Fizionomia impenetrabilă nu-l dăduse de gol în faţa lui Mary, care nici măcar nu-i observase şocul din priviri. Fusese victima coincidenţei şi, deşi nu se obişnuise cu nelegiuirile comise de fiul său, înfăţişarea lui Mary şi boala care o măcinase reuşiseră să-l înduplece.

Apoi Genevieve Zivera apăruse pe neaşteptate, cu un seif, la el în birou. Petrecuseră mai puţin de o oră împreună, dar Stephen ajunsese să o respecte profund. În faţa sa, se afla o

femeie care încerca să stabilească o legătură între tată şi fiu. Şi, cu toate că părea rezervată, era foarte bine informată din moment ce descoperise cumva că el era tatăl lui Michael. Vorbea cu foarte multă preţuire despre Michael, despre generozitatea lui, despre durerea suferită în urma morţii soţiei sale. Într-un fel, acest lucru îl înfuriase pe Stephen: ea reuşise să-l umanizeze pe Michael, îi nuanţase trăsăturile caracterului şi îl făcuse să renunţe la prejudecăţile pe care le avea în legătură cu el. Îl determinase să vadă latura pozitivă a lui Michael, îi insuflase din nou instinctul patern la care renunţase cu ani în urmă. Genevieve îi spusese că Michael s-ar putea să vină într-o zi după seif şi îl rugase pe Stephen să aibă mare grijă de el până atunci.

Astfel că, atunci când Kelley deschisese uşa, cu trei zile în urmă, şi îl văzuse pe bărbatul din faţa lui, pe fiul pe care îl cunoştea doar din fotografii, simţise un fior pe şira spinării – era dovada că trecutul îl urmărea. Cu toate că voia să-l ia în braţe pe Michael, reacţia lui fusese tot timpul departe de cea a unui părinte. Iniţial îl renegase, îl ignorase, apoi îl alungase, dar singurul rezultat fusese regretul imediat de a nu fi în stare să se confrunte cu cea mai mare frică din viaţa lui: să-l privească în ochi pe fiul la care renunţase.

Scurta lor întâlnire şi începutul împăcării fuseseră întrerupte în mod violent de către Zivera, care îl şantaja emoţional pe Michael. Oricare ar fi fost locul în care se afla fiul lui, Stephen trebuia să se supună destinului acum. Nu ştia dacă avea să mai vorbească vreodată cu Michael, dacă va mai apuca să termine conversaţia începută în birou şi să-i ceară iertare.

Acum, în această nouă zi, Stephen îşi limpezise toate gândurile, trecuse peste toate prejudecăţile, uitase presupunerile pe care le făcuse. Judeca din nou lucrurile din prisma meseriei sale de judecător. Stephen se întreba dacă Michael va găsi lucrul pe care şi-l dorea Julian şi dacă avea cu adevărat vreo şansă să rămână în viaţă când totul se va termina.

Îşi puse pălăria veche pe care o purta când era judecător şi analiză tot ce îi era la îndemână. Locuise câteva zile în această casă şi cunoştea foarte bine perimetrul. Era atent la ieşiri, la personalul casei, la pază. Cercetase locurile din casă unde se aflau telefoanele, dar şi ferestrele şi chiar maşinile de pe stradă. Orice mişcare. Analizase tot ce era în sala de gimnastică, în cameră, baia... obiectele care puteau fi folosite pentru improvizaţii. Conversaţiile lui cu personalul fuseseră politicoase, dar neutre. Erau cu toţii bine instruiţi şi nu lăsau să le scape nicio informaţie care l-ar fi putut ajuta pe Stephen.

Libertatea pe care o avea în această casă enormă începea să-i creeze o stare de claustrofobie. Fiecare mişcare îi era monitorizată de cameriste şi de majordomi cu zâmbete false sau de gardieni însoţiţi de câini, care ascundeau la brâu tot felul de arme. Era captiv şi la cheremul gazdei sale.

În timpul exerciţiilor fizice de astăzi, alergase mult pe bandă şi verificase câţi kilometri putea face în şapte minute. Nu era deloc rău pentru un bărbat de cincizeci şi opt de ani. Alergase întotdeauna pentru a se distra, pentru a se menţine în formă, pentru a rămâne tânăr şi cu inima puternică. Mereu încerca să-şi depăşească limitele şi, deşi nu mai participa la competiţii, îşi imagina de fiecare dată când alerga că se lupta pentru a ajunge la linia de sosire. Nu se gândise niciodată să practice acest sport pentru venitul pe care l-ar fi putut câştiga. Şi oricum, până acum trei zile, nici nu-i trecuse prin cap că va trebui să fugă vreodată pentru a-şi salva viaţa.

Însă renunţă să se autocompătimească, să se simtă lipsit de speranţă. Avea o obligaţie faţă de el însuşi, ca un soldat într-o garnizoană de război. Era constrâns dar în acelaşi timp era de datoria lui să găsească o soluţie pentru a ieşi din casa aceea. Nu ştia cum, nu ştia când, dar luase deja o hotărâre. Nu avea să-l aştepte pe Michael sau pe altcineva să-l salveze.

Şi, recăpătându-şi determinarea, îşi dădu seama deodată că toate grijile în privinţa salvării sale îl făcuseră să nu se mai gândească la Michael şi la pericolele pe care acesta le înfrunta. Era clar că fiul lui se expunea la riscuri mult mai mari decât el, care stătea în camera lui luxoasă de la malul mării. Arestul, rănirea, moartea – Michael risca toate aceste lucruri pentru un tată pe care nu-l cunoscuse niciodată, un tată care îl dăduse uitării.

Într-un fel, se gândea că nu Michael trebuia să-l salveze, ci invers. Poate că el era cel care trebuia să-l salveze pe Michael, să fie în sfârşit tatăl pe care nu-l avusese niciodată. Avea şansa să-şi recâştige fiul pe care îl pierduse şi nici prin cap nu-i trecea să o piardă.

Stephen se gândi că va reuşi să scape cumva.

Capitolul 45

Paul Busch alerga pe străzile Moscovei, singur şi hăituit. Furia pe care o simţea faţă de trădarea lui Fetisov se putea compara doar cu teama că n-o mai revedea pe soţia lui şi pe cei doi copii vreodată. Ea îl rugase să nu plece şi avusese dreptate.

Îi spusese de mai multe ori că într-o bună zi va intra singur într-o mare belea şi că va fi ucis. Spera să-i poată demonstra contrariul. Nu suporta să-i dea dreptate, deşi aşa se întâmpla mereu. Şi ăsta era unul dintre motivele pentru care o iubea. Îi plăcea să se trezească dimineaţa alături de ea. Îi plăcea faptul că face pe dura, dar că, de fapt, are un suflet bun şi blând. Pe parcursul anilor petrecuţi în cadrul poliţiei, soţia lui nu-i pusese niciodată la îndoială devotamentul faţă de serviciu şi nu îşi exprimase niciodată teama faţă de posibilele pericole pe care le presupunea contactul cu lumea interlopă. Odată cu pensionarea, ea se aştepta să înceteze să mai rişte, numai că acest lucru se dovedise dificil de înfăptuit. Paul iubea palpitaţiile, adrenalina şi voia să facă dreptate.

Asta credea că face şi acolo, în Rusia. Julian Zivera, omul pe care mulţi îl credeau esenţa spiritualităţii umane, îl şantaja pe Michael cu viaţa tatălui său, pe care Michael nu-l cunoscuse niciodată. Ei bine, Michael era prietenul său cel mai bun,

iar Busch era cât se poate de hotărât să îl găsească şi să îl aducă înapoi. Busch se descurca foarte bine în asemenea situaţii. Îşi dezvoltase această aptitudine cât timp lucrase ca detectiv. Îi plăcea vânătoarea. Însă rolurile se schimbaseră acum: el era cel urmărit, într-un oraş străin unde se vorbea o limbă atât de diferită de a lui. Şi ura să fie el cel vânat.

Busch ieşi din camionul militar rusesc, lăsându-l pe Nikolai cu gura căscată. Se aştepta să fie împuşcat în spate în timp ce alerga, dar nu se întâmplase asta. Se străduise să depisteze locul de unde se auzeau sirenele şi îl găsi la doar două blocuri distanţă de maşina din care tocmai coborâse. Maşinile de poliţie erau adunate în jurul ambulanţei care mai devreme ieşise de pe teritoriul Kremlinului.

Busch privea grupul de soldaţi care-i ţineau la distanţă pe curioşi, în timp ce colegii lor înconjuraseră ambulanţa în mijlocul străzii. Michael era încercuit de cel puţin cincizeci de oameni care stăteau la mai bine de şase metri distanţă de el. Toţi aşteptau. Nimeni nu mişca. Apoi văzu un singur bărbat desprinzându-se de grup şi apropiindu-se de Michael. Busch nu avea nicio îndoială cu privire la identitatea acelui bărbat. Îl văzuse de aproape. Deşi nu făcuseră cunoştinţă, l-ar fi identificat oricând. Stătuseră la mai puţin de trei metri depărtare, faţă în faţă. Era acelaşi bărbat musculos, cu părul negru, uşor grizonant, pe care vîntul nu reuşise să i-l răvăşească. Avea mânecile suflecate, purta două arme monstruoase şi se îndrepta spre Michael. Braţele tatuate îl dăduseră de gol. El fusese bărbatul deghizat în medic. El era cel cu masca de gaze, care trăsese şi spărsese geamul antiglonţ din sala de operaţie plină de fum. Paul era sigur că rusul din faţa lui voia să-l şteargă pe Michael de pe faţa pământului.

Busch rămase în zonă, încercând să se amestece în grupul de curioşi. Se temea pentru Michael; nu concepea să vadă cum este ucis, dar rămase totuşi pironit locului. Nu putea auzi

schimbul lor de replici şi aproape că scoase un urlet când văzu că bărbatul îşi ridică braţul şi-l loveşte pe Michael. Busch era sigur că prietenul lui era pe punctul de a fi ucis, dar respiră uşurat când văzu că îşi pierduse doar cunoştinţa. Soldaţii îl urcară pe Michael în spatele unuia dintre camioane şi porniră spre singurul loc la care se putea gândi Busch: Kremlin.

Rămase acolo până când mulţimea se împrăştie, apoi căzu pe trotuarul străzii Viskya. Era singur, pe cont propriu, şi cel mai bun prieten al său era acum în pericol de a fi omorât între zidurile secrete ale reşedinţei guvernului rus. Gândurile îndreptate spre salvarea tatălui lui Michael, spre găsirea lui Genevieve, spre siguranţa cutiei – toate încetară să mai fie prioritare faţă de misiunea imposibilă pe care o avea acum de îndeplinit. Trebuia să se întoarcă în Kremlin şi să-l salveze pe Michael; nu ştia cum, dar trebuia să găsească o cale.

Capitolul 46

Michael se trezi într-o cameră întunecată. Singura sursă de lumină era un bec slab care atârna de tavan. Era agăţat de un fir fără arcuri. Trăgea în piept mirosul morţii amestecat cu cel de urină care ieşea din salteaua subţire şi îi afecta simţurile. Camera avea cel puţin nouă metri pătraţi, era construită din ziduri de piatră, cu o uşă strâmtă şi descentrată în spate, cu o fereastră mică cu gratii care dădea în ceea ce-şi imagina el că ar fi fost un hol unde se găseau camere asemănătoare.

În tavan erau agăţate lanţuri ruginite, de fier, având la capăt cătuşe desfăcute care păreau că aşteaptă următoarea victimă. De perete era proptită o cruce din lemn, formată din două bârne motive care erau legate la mijloc cu o frânghie groasă. La capete se vedeau pete de sânge. Un craniu mare, de lemn, fixat de nişte oseminte vechi de secole, era aşezat în faţa unui scaun.

Michael ştia sigur unde se află – acest loc era foarte bine marcat pe harta lui Genevieve care dezvăluia subterana, dar nu avusese niciun motiv să-l caute. Se credea complet pierdut. Însă acest lucru era evident fals. Privi obiectele din jur şi se gândi la toate atrocităţile la care fuseseră supuşi atâţia oameni. Multe dintre acestea fuseseră făcute doar de dragul celui care concepuse încăperea. Camera de tortură a lui Ivan cel Groaznic

căpătase un statut mitic, însă lucrurile la care se uita Michael erau cât se poate de reale.

Durerea de cap îi era provocată în egală măsură de lovitura rusului şi de faptul că fusese trădat cu atâta viclenie: cum de luase în seamă atât de târziu avertismentele, cum putuse să se încreadă în loialitatea lui Fetisov? Derulând din nou evenimentele în minte, se convingea tot mai mult că Fetisov fusese vinovatul. El era cel care o avea pe Genevieve. El îl trimisese pe Lexie în bazin pentru a găsi cutia aurită înaintea lor; Fetisov fusese cel care spusese în ce direcţie urma să meargă ambulanţa; îi arătase lui Michael pe unde să o ia, cu toate că ştia foarte bine că ambulanţa era goală. Dumnezeu ştie unde se afla Genevieve! Sau dacă mai era în viaţă.

Gândul la Susan îi şterse tot din minte. Dacă l-au prins pe el, probabil erau şi pe urmele ei, iar gândul acesta era insuportabil. În mintea sa nu era nicio îndoială că, dacă cineva o răpise pe Genevieve, vor lua cu siguranţă şi cutia. Ce fel de salvare putea fi ascunsă într-un obiect atât de mic, încât să merite să comiţi o crimă?

Se rugă ca, printr-un miracol, Susan să fi reuşit să plece din Moscova, Busch să fie liber, iar Martin să fi folosit orice mijloc prin care să-i facă nevăzuţi înainte să intervină forţele militare necruţătoare ale Rusiei. Dar şansele ca prietenii lui să scap erau foarte mici. Teama şi presimţirile îl terminau pe Michael. Susan era în pericol de moarte. Trebuia să iasă cumva de acolo, dar îşi dădea seama că era aproape imposibil. În primul rând ştia că lucrurile puteau fi ascunse atât de bine în Kremlin, încât treceau şi cinci sute de ani înainte să fie descoperite.

Auzi paşii cuiva apropiindu-se în hol. Michael se aşeză înapoi pe pat. Avea dureri din cauza gâtului înţepenit. Îşi trecu palmele peste faţă şi prin părul negru, ca şi când acest gest îi

putea limpezi mintea şi i-ar putea veni o idee, dar nici vorbă de aşa ceva.

Cineva încercă uşa celulei, care se deschise pe jumătate. În prag se afla bărbatul care îl lovise şi din cauza căruia îşi pierduse cunoştinţa: Raechen.

– Îţi dai seama că mi-ai ucis fiul? spuse rusul înalt şi intră în cameră.

Michael îl privea în strălucirea vagă a luminii difuze. În ochi i se putea citi o mâhnire adâncă, iar Michael ştia că mai rău de-atât nu putea fi. O asemenea suferinţă te transformă într-un om disperat, necruţător, nemilos. Michael trecuse prin asta când soţia sa, Mary, descoperise că este bolnavă. Ar fi făcut orice ca să o salveze.

– Nu înţeleg, murmură Michael ridicându-se.

– Are şase ani şi e pe moarte. I-ai furat ultima speranţă, singura şansă pe care o mai avea.

Michael îl privi pe rus plin de confuzie.

– Medicii pe care i-aţi împuşcat, cei pe care tu şi prietenii tăi i-aţi ucis atât de barbar, cu sânge-rece, erau singurii care îl puteau salva. El este bucuria mea, e singurul lucru bun pe care îl văd în lumea asta şi voi i-aţi furat ultima şansă!

Suferinţa de pe chipul lui Raechen devenise aproape de nesuportat. Michael era copleşit de cuvintele lui. Vedea încrâncenarea omului din faţa lui, aceeaşi dorinţă care îl stăpânise şi pe el când încerca să o salveze pe Mary.

– Îmi pare rău... N-am intenţionat nicio clipă să-i fac rău fiului tău.

Raechen îl apucă pe Michael de beregată.

– Când i-ai omorât pe medicii ăia, mi-ai omorât fiul!

– N-am ucis pe nimeni, replică Michael abia respirând. Busch spusese că lucrurile o luaseră razna, dar nu pomenise nimic despre...

Raechen îi dădu un pumn în față, lăsându-l din nou la pământ. Michael ştia că nu avea vreun sens să riposteze, fiindcă s-ar fi pus şi mai mult în pericol.

Raechen privi în jur.

– Încăperea asta ascunde poveşti îngrozitoare, care i-ar băga pe oameni în sperieţi. M-am gândit să testez pe tine câteva dintre instrumentele lui Ivan, dar timpul meu este limitat şi am o metodă mult mai bună decât să folosesc maşinăriile astea vechi de cinci sute de ani.

Rusul îl prinse pe Michael de braţ şi îl trase din celulă într-un hol lung de piatră. Podeaua cenuşie cuirasată era acoperită de praf, dovadă că nimeni nu trecuse pe acolo recent. Holurile erau luminate de becuri improvizate, cu lumină intermitentă, aruncând umbre lugubre peste această lume uitată. În afară de două scaune de metal, o masă pe care se afla o ceaşcă de cafea fierbinte şi o sticlă de vodcă pe jumătate goală, nu mai era niciun semn de civilizaţie.

Raechen îl împinse pe Michael pe holul lung şi întunecat, trecând pe lângă alte câteva celule, până când ajunseră la un lift cu uşile deschise. Doi paznici flancau uşa, ţinând armele pe piept şi privind drept înainte. Raechen nu spuse nimic, doar îl îmbrânci pe Michael în cabina liftului, după care apăsă un buton. Michael îşi ţinu capul în jos, însă memora tot ce vedea: lungimea holului unde se aflase celula, înălţimea paznicilor, armele pe care le aveau. Numerele etajelor liftului erau marcate în caractere ruseşti, opt la număr, toate indicând niveluri subterane, după cum îşi închipuia Michael. Urcară trei etaje şi ieşiră într-un hol luminos, de un alb supărător, unde erau aliniate camere de conferinţă şi birouri. Michael fu dus într-o încăpere plină de ecrane de monitorizare, computere şi echipamente electronice. În afară de cele două gărzi care îi păzeau celula, nu mai văzuse pe nimeni.

Raechen îl aruncă pe un scaun cu spătar tare de lemn. Îi puse rapid cătuşele şi îl legă de braţele solide de stejar. Avea în faţă un televizor deschis pe un post care difuza imagini cu peisaje de iarnă. Raechen apăsă un buton şi, deodată, pe ecran, apărură imagini ale măcelului: medici, bărbaţi şi femei în halate albe şi mănuşi chirurgicale tremurau spasmodic, cu trupurile găurite de gloanţe. Deşi caseta era fără sunet, Michael parcă le auzea ţipetele. Mai era acolo un pistolar care se mişca rapid, sărind în lături la fiecare împuşcătură. Lui Michael i se făcu rău. Stomacul i se întoarse pe dos la vederea uciderii acestor oameni nevinovaţi. Nu era nevoie să vadă chipul asasinului, ştia deja cine era: Nikolai Fetisov.

– Ăla nu sunt eu, spuse Michael.

Raechen păşi în faţa lui Michael şi îi aruncă o privire rece, pătrunzătoare. Rusul clătină din cap şi scoase un cuţit şi o lanternă din buzunar.

– Da, poate nu ai apăsat tu pe trăgaci, dar asta nu înseamnă că nu eşti vinovat.

– Nu înţelegi, spuse Michael.

– Înţeleg mai multe decât crezi.

Raechen apăsă pe alt buton, şi imaginea de pe ecranul televizorului se schimbă brusc. Inima lui Michael stătu în loc văzând exteriorul Kremlinului. ZiL-ul negru era parcat acolo, cu motorul pornit, iar la volan era el însuşi. Raechen puse pauză filmuleţului.

– Cunosc preţul vieţii şi o să-ţi demonstrez şi cât de bine.

Raechen aprinse bricheta şi o ţinu sub lamă, trecând flacăra care pâlpâia de-a lungul metalului până se înroşi. Se uitară unul la celălalt. Michael încerca să descopere un strop de milă, un grăunte de compasiune, dar era în zadar. Acesta era un om fără speranţă: toată afectivitatea lui fusese înlocuită de dorinţa de răzbunare.

– Vezi tu, omul vorbeşte când nu mai poate suporta, când nu mai poate îndura tortura, spuse Raechen fără pic de emoţie în glas.

Din cauza căldurii, aerul din cameră părea că se mişcă.

– Dar unii bărbaţi, şi cred că tu te numeri printre ei, pot suporta durerea fizică până la moarte.

Raechen băgă bricheta în buzunar. Ţinu cuţitul cu lama lucioasă în faţa ochilor lui Michael, prinse bine mânerul şi i-l înfipse între coapse, la doar câţiva centimetri de vintre, ţintuindu-l în scaunul de lemn. Michael nu se clinti, nici măcar nu clipi, ci doar continuă să-l fixeze pe Raechen.

Acesta îi ridică mâneca şi îl strânse pe Michael puternic de antebraţ. Mirosul de lemn ars se ridică în aer. Vălătuci fumurii pluteau în jur. Raechen apucă din nou mânerul cuţitului, scoţând lama fierbinte şi incandescentă din scaun.

Continuară să se uite fix unul la celălalt. Michael luptă să rămână calm, ascunzându-şi frica. Ştia ce urma să se întâmple şi încercă să se detaşeze de moment.

Raechen aduse cuţitul la câţiva centimetri de braţul dezgolit al lui Michael, care simţea deja căldura lamei. Privirile le erau împietrite, niciunul din ei nu schiţă un gest. Fără alte discuţii, Raechen puse cuţitul pe braţul lui Michael.

Acesta ignoră durerea, trimiţând-o undeva foarte adânc în subconştient. Putea auzi sunetul pielii sale sfârâind şi simţea carnea arzând, dar refuză să cedeze durerii provocate de bărbatul din faţa sa.

Tot pe neaşteptate, Raechen puse cuţitul deoparte.

– Dar tortura nu trebuie să fie întotdeauna fizică, spuse el, cu o urmă de accent rusesc în glas.

Puse cuţitul pe birou, luă un scaun şi îl aşeză exact în faţa lui Michael. Scoase două perechi de cătuşe şi le agăţă de braţele scaunului. Se întoarse la videoplayer şi apăsă butonul PLAY. Peste imaginea ZiL-ului fu suprapusă o alta, care-i arse

ochii lui Michael, provocându-i durere şi groază. Era mult mai rău decât lama fierbinte, mai rău chiar şi decât un briceag înfipt în inimă. Pe ecran văzu o imagine cu Susan care îi atingea obrazul în timp ce se aflau în maşină, chiar lângă Kremlin.

– Cei mai mulţi nu înţeleg că aspectul cel mai important al torturii este intuiţia durerii, impactul psihologic. Raechen arătă spre scaunul dinaintea lui Michael. Ea stă în faţa ta şi te priveşte în ochi, iar eu îi tai degetele unul câte unul; îi auzi ţipătul, iar eu îi tai şi urechea; simt că-mi vei spune unde ai dus-o pe mama lui Julian Zivera şi o să-mi mai spui şi unde a ascuns Zivera harta cu subterana Kremlinului.

Imaginile se derulau în continuare. Ca o persoană care priveşte pe ascuns scene erotice, Michael privi cum el şi Susan se uitau unul la celălalt; ea îşi ridicase mâna şi voia să îl plesnească peste faţă. Cei doi oameni din faţa lui se priveau cu pasiune, împărtăşind un moment foarte intim, care culmină cu un sărut tandru. Michael îşi dădu seama în clipa aceea cât de îndrăgostit era de ea şi cât de îndrăgostită era şi ea de el; vedea asta clar acum, nu numai pe chipul său, ci şi pe al ei. Filmuleţul se încheie cu această imagine. Secvenţele se derulau înapoi, ajungând la momentul în care Susan îi atingea obrazul, iar scena se relua.

Michael fu copleşit de un sentiment de vină. Oricât de mult şi-ar fi dorit Susan să fie implicată în toată nebunia asta, el fusese cel care îi permisese. Împotriva raţiunii sale, Michael o lăsase să se scufunde şi să pătrundă în Liberia, unde fusese cât pe ce să îşi piardă viaţa. Acum, din cauza lui, oamenii aceştia erau pe urmele ei. La gândul ăsta, se simţi de parcă i-ar fi semnat sentinţa la moarte. Şi, colac peste pupăză, avea cu ea rucsacul în care era ascunsă cutia aurită.

– Vreau să ştiu unde a fost dusă Genevieve Zivera, spuse încet Raechen.

– Ştii că o urmăream, ştii că trebuia să fie în ambulanţa aia. Nu ştiu unde se află acum. Cineva a luat-o.

– Cine? Raechen îl fixă cu privirea pe Michael.

Michael se întoarse.

– De ce o vrei?

– Nu e evident? Raechen se aşeză, privindu-l pe Michael în adâncul inimii. Ca să o ucid.

Michael îi întoarse privirea răpitorului său, fiind cuprins de îndoieli. Acest bărbat avea o cruzime senină, un calm care venea ori dintr-o încredere completă în abilităţile sale, ori din nebunie pură.

– Zivera e un prost ipocrit care se preface că e altruist şi pios ca să-şi ascundă sufletul întunecat şi disperarea de a avea putere. O să-l fac pe Julian Zivera să sufere înzecit faţă de fiul meu. Nu voi avea pace până nu veţi fi cu toţii prinşi şi ucişi.

– Şi de ce nu îl prinzi direct pe Julian? Mama lui nu are nicio vină, ea nu trebuie să sufere.

– Nici fiul meu.

Cuvintele bărbatului şi sentimentele lui erau foarte asemănătoare cu ceea ce simţise Michael când soţia sa se îmbolnăvise. Furia împotriva lui Dumnezeu şi împotriva lumii, durerea din inima care se ofilea odată cu sănătatea persoanei iubite. Michael ar fi putut aproape să empatizeze cu Raechen, dacă acesta n-ar fi intenţionat să o ucidă pe Genevieve.

– Poate că nu ştii unde a fost dusă, dar probabil că femeia ta ştie.

Rusul tatuat se apropie din nou de consola video, apăsă un alt buton şi pe fiecare televizor şi monitor apăru imaginea lui Susan atingându-i obrazul lui Michael. Ecranele erau aliniate pe întregul perete, astfel încât să nu poată vedea altceva în afară de asta.

– N-ai s-o găseşti niciodată, spuse Michael.

Raechen merse până la uşă, o deschise şi se întoarse din nou spre Michael. Un zâmbet se ivi pe chipul său. Era un rânjet victorios.

– Am găsit-o deja, spuse Raechen şi închise uşa după el.

Imediat după asta, mintea lui Michael începu să lucreze asiduu. Nu avea de gând să-şi piardă timpul compătimindu-se sau temându-se. Se gândea la un singur lucru: singura şansă de a o salva pe Susan era să scape de acolo.

Îşi privi cătuşele, se întoarse în scaun şi analiză camera, căutând soluţii. Imaginile cu el şi cu Susan rămaseră pe ecranele televizoarelor şi ale calculatoarelor. Făcu tot posibilul să le evite; trebuia să se concentreze, nu putea permite sentimentelor să-i stea în cale.

Privi braţele scaunului de care era legat. Erau groase şi grele. Nu era unul dintre acele scaune de proastă calitate, care se rup uşor şi pe care le-ai putea găsi în orice magazin de antichităţi din Franţa. Raechen nu era prost; ştia foarte bine de ce îl legase pe Michael.

Însă nu-l cunoştea pe Michael.

Michael încercă să ajungă la buzunarul de la piept. Avea nevoie de ochelarii de soare, dar cătuşele îi blocau mâinile.

Zgâlţâi scaunul în toate direcţiile şi, în cele din urmă, căzu. Ateriză pe-o parte şi se lovi la cap. Ignoră durerea şi se balansă până când ajunse cu faţa în jos. Spătarul scaunului de care fusese legat îi rămăsese lipit de spate. Îşi întinse corpul până când ochelarii de soare îi ieşiră din buzunarul de la piept şi căzură înaintea lui. Îşi contorsionă corpul şi ridică ochelarii cu mâna stângă. Îi desfăcu şi, cu mare grijă, înclină ramele pe podea, apăsând pe ele până când bucata care se fixa în jurul urechii drepte se detaşă de lentile. Michael ridică cu atenţie rama lungă de zece centimetri şi lată de mai puţin de treizeci de milimetri. Era perfectă.

Își întinse mâna stângă, apăsând puternic cătușele de brațul scaunului. Mișcându-se extrem de încet, Michael îndreptă fâșia subțire de metal spre cătușe – degeaba. Cu toate că majoritatea cheilor erau universale, nu era la îndemâna oricui să descuie o astfel de încuietoare.

Michael încercă o altă metodă – manipulă acul mic de metal în deschizătura unde capătul dințat al broaștei permitea inserarea cheilor, blocând imediat cătușele. Fâșia subțire de metal pătrunse în gaura cheii. Cu o mișcare care presupunea dexteritate, Michael apăsă mai departe acul, insistând până auzi un clic. Încuietoarea se deschise, eliberându-i încheietura. Procedă la fel și cu cealaltă mână. Desfăcu rapid cătușele de celălalt scaun și le băgă în buzunar. Nu avea nevoie de ele pentru moment, dar i-ar fi părut rău să le lase acolo. Îndreptă scaunul și îl împinse în fața consolei principale. Apăsă întrerupătorul pe care îl folosise și Raechen, iar succesiunea imaginilor se opri la una cu Susan. Michael nu se putu abține și o privi. Îi studie chipul. Parcă zâmbea cu totul. Îl străbătu un fior de căldură. Ținea la el.

Mai apăsă o dată. Brusc, pe ecrane erau proiectate diverse imagini ale Kremlinului, atât din interior, cât și din exterior. Biserici, birouri, palate și celule de închisoare. Michael privi grupurile de turiști care erau ghidate prin Arsenal; un alt grup putea fi văzut ieșind din Catedrala Adormirii Maicii Domnului. Imaginea de pe fiecare monitor era preluată din zece unghiuri. Acest lucru îi permise să vadă întregul complex. Etichetele rusești de sub fiecare monitor nu-i erau utile, însă nu-i luă mult timp să-și dea seama ce reprezenta fiecare.

Tot privind în jurul său, Michael își dădu seama că această încăpere fusese un punct de securitate. Cablul era asigurat doar prin VHS, nu se găseau acolo DVD-playere sau drivere. Iar computerele... ei bine, erau vechi de zece ani. Acesta nu era nicidecum punctul principal de securitate, nici măcar unul secundar. Era o încăpere în care, cu timpul, nu se mai investiseră bani.

Michael păşi în spate şi privi monitoarele. Cel din al doilea şir din centru stânga înfăţişa imagini pline de viaţă; gardienii fugeau în toate direcţiile pentru a îndeplini ordinele date de undeva din afara camerei. Bărbaţi înarmaţi intrau în trei SUV-uri negre. În cele din urmă, bărbatul care dădea ordinele apăru pe ecran. Era Raechen. Minicaravana ieşi din garaj şi dispăru din imaginea monitorului. Michael se dădu mai în spate, încercând să lege toate aceste imagini. Căută cele trei maşini negre şi le găsi în cele din urmă în monitorul cel mai de jos, ieşind pe aceeaşi poartă grea pe care o văzuse parţial în timp ce mersese cu ZiL-ul şi accelerând în amiaza strălucitoare din Moscova.

Michael îşi îndreptă atenţia spre dulapuri. Scotoci prin ele, dar nu găsi arme, ci doar cărţi, hârtii şi tabele în rusă, creioane, stilouri şi casete. Dacă voia să o salveze pe Susan, avea clar nevoie de mai mult decât de nişte rezerve de papetărie. Găsi o bobină mare de care era înfăşurat un cablu electric. Erau deşiraţi deja cincisprezece metri din ea, aşa că profită de ocazie şi adăugă şi cablul în arsenalul său.

Deschise încet uşa care dădea spre holul alb. Era o linişte încremenită – niciun semn că ar fi cineva în preajmă. Se aventură în hol şi ajunse la cea mai apropiată uşă. O deschise, dar dădu peste o cameră absolut goală, fără mobilă, ferestre sau covoare. Michael verifică toate cele opt camere. Toate erau la fel de pustii, cu excepţia camerei de securitate din care tocmai ieşise.

Înaintă pe hol spre lift. Era singura cale de acces. În lipsa scărilor, acest etaj era cu adevărat periculos în cazul unui incendiu. Nu era cea mai bună decizie, dar apăsă butonul şi ajunse din nou în camera cu dispozitive video. Zgomotul provocat de mecanism se declanşă. Auzi apropierea cabinei şi speră că nu atrăsese atenţia asupra acestui etaj. Şuieratul porni, şi uşa se deschise. Michael se uită în lift, asigurându-se că nu mai era nimeni. Sări de pe hol înăuntru; ţinând uşa deschisă, apăsă butonul de la etajul superior, iar suspiciunile i se confirmară. Butonul nu se aprinse; etajele de sus erau blocate.

Acum înţelegea de ce nu fusese aruncat din nou în celulă. Raechen avea doar două variante la dispoziţie: camera de tortură a lui Ivan sau gardienii înarmaţi.

Dmitri Grengeko se alăturase Armatei Roşii visând la acţiune şi măceluri în Spetsnaz, forţele speciale ale Rusiei. Fiul unor fermieri din Kursk Oblast, Dmitri devenise major în timpul războiului din Afghanistan, pe vremea când Uniunea Sovietică era o putere de necontestat, când Armata Roşie împrăştia teroare printre duşmani. Se antrenase din greu la şcoala de lunetişti şi la colegiul de război, visând să ajungă pe culmile elitei militare şi să facă parte din marea armată care luptase cu Napoleon, care îl înfrânsese pe Hitler în cel de-al Doilea Război Mondial şi îi zdrobise pe toţi cotropitorii fără ezitare.

Acum se afla la treizeci de metri sub pământ, cu veşnica ceaşcă de metal în care avea cafea cu vodcă, la o masă mică de lemn. Era un simplu gardian care păzea un prizonier singuratic american pe care-l chema Michael St. Cutărică. Visul lui Dmitri fusese distrus întocmai ca USSR după perestroika[1] şi uitat, aşa cum se întâmplase cu cele douăzeci şi şase de milioane de soldaţi în roşu care muriseră în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Acum nu făcea altceva decât să pălăvrăgească vrute şi nevrute şi să joace cărţi cu colegul său, Pelio Kestovich, chiar dacă Dmitri îşi dorea din tot sufletul să lupte, să aibă şansa de a-şi demonstra talentul şi aptitudinile în confruntarea directă cu inamicul. Voia să onoreze astfel amintirea părinţilor săi şi să folosească tot acel antrenament în slujba Mamei Rusii.

Nici el, nici Pelio nu înţeleseseră prea bine de ce fuseseră puşi de pază în măruntaiele pământului şi nu ştiau dacă era vreo pedeapsă sau pur şi simplu ghinion. Brigada fusese desfiinţată de ani buni şi niciunul dintre ei nu fusese în ea

[1] *Prestroika* – mişcare politică de reformare a Partidului Comunist din cadrul Uniunii Sovietice, în anii '80. (n.tr.)

vreodată. Auziseră zvonuri despre operaţiunile lor – aşa cum se obişnuia în toate departamentele din perioada comunistă –, dar nu crezuseră în existenţa ei legendară până când nu li se ordonase să lucreze pentru Ilya Raechen – un bărbat cu o reputaţie care o întrecea pe cea a diavolului însuşi.

Şuieratul liftului îl trezi pe Dmitri din reveria sa cu ochii deschişi şi îi acapară complet atenţia lui Pelio. Cei doi îşi ridicară armele, pregătiţi să-şi salute comandantul interimar. Luară poziţia de drepţi şi priviră uşile deschizându-se, amândoi pregătiţi să-l impresioneze pe Raechen, care însă nu se afla înăuntru. De fapt, nu era nimeni înăuntru. În spatele uşilor era o cabină goală în mijlocul căreia se afla un singur scaun de lemn. Şi, fără prea multă gălăgie, uşile se închiseră la loc. Liftul şuieră şi dispăru. Cei doi gardieni se uitară unul la celălalt şi, sincronizându-se aproape perfect, se aşezară înapoi.

Dar şuieratul se auzi din nou. Cei doi săriră din scaune, luând iar poziţia de drepţi, dar şi acum cabina liftului se dovedi a fi la fel de goală ca mai devreme. De data asta, avură un schimb de priviri înainte ca uşa să se închidă. Zgomotul făcut de lift se stinse încet.

Amândoi se aşezară, însă zgomotul liftului îi avertiză că acesta încă staţionează. Se ridicară reticenţi, iar cabina se deschise din nou. Amândoi zâmbiră, privind uşa închizându-se. De data aceasta însă, Dmitri nu se aşeză. Se îndepărtă de camaradul său şi se îndreptă spre liftul stricat, aşteptându-i coborârea inevitabilă. Şi, ca un ceas întors, şuieratul se auzi iar.

Uşile se deschiseră, iar Dmitri privi scaunul de lemn din mijlocul cabinei şi i se păru că acesta era mult mai confortabil decât cel de metal pe care stătuse aproape opt ore. Îşi agăţă arma pe umăr, intră în cabină şi apucă scaunul.

Dmitri nu-l observă pe prizonier, pe Michael St. Cutărică, ascuns în colţ, care aştepta să se năpustească asupra lui. Îi trecu laţul peste capul blond, tuns cu maşina, şi îl strânse de gât, însă, în loc să apuce instinctiv sfoara ce-l sugruma, Dmitri îşi lovi atacatorul. Pumnii lui îl trântiră pe Michael de

peretele liftului. Acesta ripostă, dându-i trei lovituri succesive care abia dacă îl tulburară pe soldat. Văzând cu cine are de-a face, Dmitri nu se obosi să-şi folosească arma; ştia că nu-i va lua decât câteva secunde până să-l bată măr. Îl lovi pe Michael cu pumnul în cap, lăsându-l la pământ, unde se chirci de durere, mişcându-şi picioarele într-un mod necontrolat.

Dmitri îşi dădu seama că-l strânge ceva în jurul gâtului, în timp ce Michael aruncă scaunul de lemn afară din lift. Nu acordase importanţă mişcării lui Michael, iar uşile liftului se închiseră şi cabina îşi începu ascensiunea. Îl apucă pe Michael de gât, sperând ca respiraţia lui ce mirosea a varză stricată să-i paralizeze simţurile americanului. Îşi retrase mâna, pregătit să-l lovească pentru ultima dată. Se dădu mai în spate, gata să-şi concentreze în pumni cele o sută opt kilograme. Deodată, fu smucit înapoi. Frânghia spânzurătorii se întinse la maximum, tăindu-i respiraţia.

Apoi lucrurile se derulară cu rapiditate. Firul fusese legat de scaunul pe care americanul îl scosese din cabină şi, odată cu urcarea, se transformase într-o ancoră mortală. Forţa de ridicare a liftului îl blocase şi Dmitri îşi dădu seama că acesta avea să fie ultimul său gând, pe măsură ce frânghia se întindea tot mai mult, pătrunzându-i în piele. Brusc, fu smucit şi trântit pe podeaua cabinei. Dmitri începu să se zbată şi să ţipe, dar liftul continua să urce. Fu strangulat violent şi trântit de uşi, iar faţa îi deveni stacojie. Frânghia continua să-i pătrundă în piele, din ce în ce mai adânc. Se încleştă de aceasta cu toată puterea, dar degeaba. Liftul începu să geamă din cauza obstacolului; motorul blocat scoase fum, apoi maşinăria reveni la normal. Cu o plesnitură puternică, violentă, frânghia trecu prin gâtul lui Dmitri, apoi prin coloana vertebrală, separându-i capul de corp cu un pocnet grotesc.

Michael privi masacrul: bărbatul zăcea într-o baltă imensă de sânge, care continua să-i curgă din gât, iar corpul încă se mai mişca din reflex, convulsiv. Apucă repede arma gardianului din balta de sânge, o încărcă şi apăsă butonul celui mai jos

etaj. Ținu arma sus, cu degetul pe trăgaci. Ştia exact unde se afla acum celălalt gardian, care văzuse începutul luptei lui Michael cu partenerul său şi scaunul ciudat legat de sfoară.

Imediat ce liftul se deschise, presupunerile lui Michael se confirmară. Pelio nu mai apucă să afle ce i se întâmplase partenerului său: fu împuşcat în moalele capului.

Michael aşeza scaunul între uşi, blocându-le. Aruncă trupurile şi capul într-o celulă goală, încercând să-şi controleze starea de vomă – niciodată nu se simţea bine omorând pe cineva. Le luă puştile şi pistoalele, aparatele radio şi cheile şi închise uşa. Se întoarse la lift, scoase mocheta pătată de sânge şi folosi vodca şi tricourile gardienilor pentru a şterge urmele lăsate pe pereţii cabinei de lift.

Michael urcă două etaje şi se întoarse în camera cu ecranele de monitorizare. Le privi, dar nici vorbă de SUV-uri.

Făcu inventarul rezervelor pe care le mai avea. Două pistoale încărcate, două clame mari, două puşti. Un mănunchi de chei – în afara cheii de lift, care Dumnezeu ştie ce secrete avea să scoată la iveală. Două aparate de radio nefolositoare, pentru că nu ştia o boabă de rusă. Două cuţite, armele sale preferate, pentru că puteau fi folosite la mult mai multe lucruri, spre deosebire de o altă armă. Firul electric, cinci hărţi turistice ale Kremlinului şi nişte hârtie. Michael aşeză cele două puşti într-un dulap, îndreptă scaunul şi se aşeză. Prinse unul dintre pistoale la brâu, acoperindu-l cu cămaşa. Îl luă şi pe celălalt şi se aşeză. Prinse cătuşele de braţele scaunului, apoi luă o bandă adezivă şi o încolăci de câteva ori în jurul dinţilor încuietorii. Le încercă, asigurându-se că cele două inele se desfăceau fără să se prindă unul de celălalt.

Aşteptă ca Raechen să se întoarcă cu Susan. Dar de data asta, el urma să fixeze condiţiile revederii.

Capitolul 47

Susan ieşi din liftul hotelului National Royal Meridien şi se grăbi pe hol spre apartamentul ei. Avea părul încă ud, strâns la spate într-o coadă de cal. Intră în living şi-şi turnă ceva de băut din bar. Îşi făcea griji pentru Michael. Nu o sunase încă să-i spună cum stăteau lucrurile. Tot ce ştia era că Genevieve dispăruse, fiind răpită înainte ca Busch şi Nikolai să o scoată din Kremlin. Se ruga ca Michael să fie bine şi ştia că, având în vedere experienţa lui, se va descurca.

Scoase cutia din rucsac şi o aşeză pe masa de cafea. Era de neegalat. Aurul în care era suflată radia în jur, reflectând şi accentuând lumina dimineţii ce invadase camera de hotel. Şi, în timp ce o admira, îşi dădu seama că acesta era preţul întoarcerii în siguranţă a lui Stephen. Fusese alături de ea ca un tată adevărat şi în tot acel timp îndurase cu stoicism durerea, de unul singur. Nu o dezamăgise niciodată, iar ea nu avea de gând să îl lase să moară. Va avea grijă de cutie şi nu o va pierde o clipă din ochi până când va fi sigur că Stephen avea să scape viu şi nevătămat.

Se îndreptă spre uşa camerei, o încuie de două ori şi merse la baie. Dădu drumul la duş, aşeză cutia pe etajeră şi o acoperi cu un prosop. Se dezbrăcă şi rămase goală, aşteptând să se încălzească apa. Îşi privi corpul în oglindă şi văzu vânătăile şi

zgârieturile care îi acopereau pielea înainte fără cusur. Nu că ar fi crezut că e perfectă, dar niciodată nu se lovise atât de tare. Chiar şi pe vremea când era doar o fetiţă băieţoasă şi se bătea pe terenul de joacă din Central Park, ea era cea care provoca sângerări şi rareori cădea victimă. Se întoarse şi îşi privi spatele. Cel mai greu îi fusese când o luase curentul în josul conductei şi o azvârlise în grămada de trupuri şi oase din spatele grilajului. Îşi desfăcu bandajul şi îşi trecu degetele peste copcile zimţate, tresărind de durere. Deşi făcuse pe dura când Michael o cususe – ce-i drept avusese o dexteritate de chirurg –, operaţia fusese extrem de chinuitoare.

O durea tot corpul, din cap până-n picioare, şi ştia că va fi şi mai rău în următoarea dimineaţă. Intră sub duş şi lăsă apa fierbinte să-i curgă peste părul negru şi pe umeri. Era o senzaţie ciudată: pe de o parte îi relaxa câţiva muşchi, dar, în acelaşi timp, zgârieturile, rănile şi mai ales copcile o înţepau.

Îşi dădu cu săpun şi se gândi la ultimele zile. Nu mai întâlnise un bărbat ca Michael. Era atât de diferit de ceea ce căuta ea de obicei la un om! Era la polul opus faţă de fratele său. Deşi nu se întâlniseră niciodată, simţi că Michael şi Peter s-ar fi apropiat imediat. Amândoi erau oameni buni, doar că aveau moduri diferite de a privi viaţa.

Apoi se gândi din nou la sărutul lui Michael, la buzele lui atingându-le pe-ale ei. Fuseseră delicaţi şi atenţi unul cu celălalt. Nu mai simţise o astfel de căldură în corp de când trăia Peter. Ideile sale preconcepute cu privire la Michael erau toate eronate, nici vorbă de egoism în purtarea sa.

Ieşi de sub duş şi se înfăşură într-un prosop mare. Dezveli cutia aurită şi o privi din nou. Era una dintre cele mai frumoase obiecte de artă pe care le văzuse vreodată. Detaliile erau foarte vii: animale fugind în toate direcţiile, păsări zburând pe cer. Soarele din colţul stâng părea că străluceşte cu adevărat. Cu toate astea, ideea că viaţa lui Stephen depindea

de un simplu obiect o enerva. Cum e posibil ca un obiect să valoreze mai mult decât viaţa unui om? Nu putea înţelege cum cineva ar putea să nu considere viaţa cel mai de preţ dintre daruri.

În viaţă sunt momente cruciale prin care trecem cu toţii: o răscruce de drumuri, o epifanie, un punct în care scopurile trebuie evaluate şi reînnoite. Privind cutia, Susan realiză că lucrurile care contaseră până atunci nu mai aveau aceeaşi valoare pentru ea. Dorise să-şi construiască o carieră fără să se gândească unde va ajunge cu asta. Nu se gândea să renunţe la jobul ei, doar că pur şi simplu nu mai era centrul existenţei sale. Devenise asemenea unei fortăreţe, rezervându-şi un loc unde putea să îşi ascundă sentimentele fără să fie nevoită să le înfrunte. Trăia optsprezece ore pe zi într-o realitate falsă în care nu trebuia să se confrunte cu propria viaţă. Era un loc în care se putea proteja de riscul de a-şi deschide inima faţă de oricine. Nu-şi ascunsese furia pe care o acumulase la moartea soţului ei şi nu cruţa pe nimeni care o provoca. Obiceiurile ei de băieţoi din copilărie ieşeau adesea la suprafaţă. O întrista faptul că numai în circumstanţe extreme îşi revenea şi putea vedea lucrurile obiectiv.

Îşi petrecuse ultimul an gândindu-se la ea şi la pierderea pe care o suferise. Peter dispăruse din viaţa sa. Trebuia să meargă mai departe şi vedea în Michael o persoană de care se putea ataşa. Asta nu însemna că îl părăsea pe Peter sau că îl iubea mai puţin, ci doar că era timpul să încheie perioada de doliu.

Se şterse şi îşi trase pe ea o pereche de blugi şi un hanorac. Îi plăceau la nebunie hainele lejere, dar îşi permitea rareori să le poarte. Se îmbrăca întotdeauna în costume şi în rochii, în bluze şi fuste mulate care îi cenzurau mişcările, viaţa şi confortul.

Se aşeză pe pat, ţinând în mâini cutia.

Avertismentul lui Michael era clar; încă îl putea auzi: „Nu deschide cutia". Privi obiectul şi se gândi la ce se afla înăuntru. Ştia că, deşi comoara de aur valora o avere – dacă nu cumva era chiar nepreţuită –, conţinutul era, de fapt, obiectul dorinţei lui Julian Zivera. O dorinţă care valora viaţa unui om. Şi, cu cât se gândea mai mult, cu atât îşi dădea seama că Zivera ar fi ucis pe oricine pentru a-şi îndeplini dorinţele.

În tot acest timp tentaţia plutea în aer. Era ca şi când Michael o ademenise tocmai prin această cerere simplă. Ce putea fi atât de valoros într-o cutie de mărimea unui portţigaret? Ce secrete se ascundeau acolo? De ce Michael nu voia ca ea să le vadă? De ce fusese de acord să îi încredinţeze cutia unei persoane atât de periculoase precum Julian Zivera? Ce secret putea valora viaţa unui om?

Privi încuietoarea. Era doar o gaură de cheie cu crestături. Scormoni în geanta ei de voiaj şi scoase de acolo o pilă de unghii. O inseră în încuietoare. Se potrivea perfect. Simţea cum împingea cilindrul simplu. Se gândi mai bine.

Puse pila pe pat.

Michael o rugase să nu deschidă cutia.

Însă curiozitatea îi chinuia mintea. Interdicţia atât de ferm formulată de Michael era ca o chemare neîncetată. Ce secret pusese totul în mişcare, pe Michael şi pe ea în această misiune? Ce secret fusese ascuns timp de cinci sute de ani? Fără îndoială, unul pe care o personalitate a istoriei, cum fusese Ivan cel Groaznic, îl considerase prea periculos pentru lume.

Privi încuietoarea şi se întrebă dacă aceeaşi cumplită curiozitate pe care o simţea ea îl făcuse şi pe Michael să se aventureze unde nu avea voie, spărgând încuietori ce ascundeau comori.

Simţi că nu mai poate judeca logic, în ciuda educaţiei primite. Era pe cale să ignore avertismentele. Era tentaţia, era chemarea necunoscutului – lucruri pe care nu avem voie să le vedem când suntem copii.

Dar rațiunea își spuse cuvântul. Avea puterea să reziste tentației; era un om în toată firea, cu capacitatea de a-și controla curiozitatea.

Continuă să se uite la cutia care fusese realizată cu mii de ani în urmă. Trecuse prin mâna regilor, reginelor și a țarilor, înainte de a fi pierdută timp de cinci sute de ani. O ridică, o cântări, admirându-i perfecțiunea și frumusețea. Era uimită de măiestria cu care fusese lucrată cu o eră înainte de apariția uneltelor moderne și a mașinilor.

Și, la fel cum ne convingem pe noi înșine că putem să depășim limita de viteză atunci când suntem în întârziere, că putem să mâncăm încă o bucată de plăcintă cu brânză, să ne luăm concediu medical ca să petrecem o zi perfectă la plajă, Susan se decise. Consecințele par mereu mai mici în ipoteze decât în momentul în care devin realități, însă aceasta este o lecție rareori învățată. Este motivul pentru care oamenii continuă să primească amenzi când încalcă viteza legală, se îngrașă în timpul unei cure de slăbire sau se bronzează, motivând printr-o gripă absența de la serviciu.

Inseră pila de unghii în încuietoare și o întoarse. Întâmpină o mică rezistență, dar, într-o clipă, mecanismul cedă, producând un zgomot slab. Privi cutia. Nimeni nu avea să știe că făcuse asta. Împotriva oricărei rațiuni, într-un moment scurt de inconștiență, ridică ușor capacul. Lumina reflectată pe perete se înălță încet pe tavan.

Susan privi interiorul întunecat al cutiei. Nu-i luă mai mult de o clipă până când își dădu seama ce are în față.

Și începu să țipe.

Ușa sări din balamale. Camera fu cuprinsă întru totul de haos. Dintr-odată, năvăliră înăuntru șase bărbați îmbrăcați în negru, cu arme Kalașnikov îndreptate spre ea. O cuprinse un amestec de teamă, confuzie și furie.

Închise cutia înainte să articuleze vreun cuvânt.

Liderul grupului o apucă de braţ şi o trase violent din pat. Îi smulse cutia din mâini. Nici nu apucă să se ridice, că bărbaţii o scoaseră din cameră imediat, cu forţa.

Busch înconjură de două ori hotelul Royal Meridien, asigurându-se că poliţia, armata sau vreun grup de asasini nu se află în zonă, aşteptându-l. Era pe punctul de a intra ca să o caute pe Susan, însă se opri brusc la vederea celor trei Range Roveruri negre care parcaseră şi din care ieşea un grup de soldaţi îmbrăcaţi în negru. Inima îi stătu din nou în loc şi îşi ţinu respiraţia în aşteptarea inevitabilului. Şi, în mai puţin de un minut, Susan era scoasă din clădire dând din mâini şi din picioare. Pe cât de mică era, pe atât de tare ţipa.

O aruncară în maşină, iar un soldat înarmat se aşeză lângă ea şi închise portiera. Conducătorul grupului urcă în spatele SUV-ului şi rămase cu ochii în patru; tot atunci coborî şi Fetisov. Asculta ce-i spunea soldatul pe un ton alert şi dădea din cap. În cele din urmă, Fetisov ridică palma stângă în aer. Soldatul căută în geanta laterală şi scoase o cutie mică, de aur. Reflexia provocată de soarele dimineţii explodă din casetă, orbindu-l vizibil pe Fetisov, pe chipul căruia apăru un zâmbet înfiorător. Luă geanta soldatului şi puse cutia înăuntru.

Busch privea dintr-un unghi avantajos, pe partea cealaltă a străzii; Fetisov urcă în maşină, iar în urma lui porniră cele trei Range-Roveruri, formând un şir compact. Rămase acolo, cu capul învârtindu-se şi cu inima bătând cu putere, în timp ce Susan şi cutia dispărură în dimineaţa Moscovei.

Starea de îngrijorare şi tensiunea pe care Busch le resimţea îi copleşeau simţurile. Abia putea să-şi facă o idee despre ce se întâmplă în mintea sa. Totul ieşise prost, totul se transformase în haos. Totul era pierdut: Michael, Genevieve şi acum Susan şi cutia.

Încerca să-i explice lui Martin în timp ce mergeau cu mașina pe străzile Moscovei, într-un Jaguar negru. Martin stătea nemișcat și nu scotea o vorbă, iar în timp ce Busch îi detalia tot ce se întâmplase în ultimele trei ore, fața lui era imobilă, inexpresivă.

Se întoarseră la aeroportul privat din mahalalele Moscovei și pătrunseră într-un hangar. Patru bărbați îmbrăcați în costum se învârteau prin zonă; toți își îndreptară repede atenția către Martin, care tocmai ieșea din mașină. Busch nu conștientizase până atunci ce fel de om era de fapt Martin; era cel care dădea ordine fără măcar să fie nevoit să deschidă gura sau să explice ceva. Fiecare mișcare pe care o făcea era cât mai scurtă cu putință. Vorbea doar în propoziții scurte și concise și nu trăda niciun fel de emoție. Cravata îi era aranjată perfect, costumul părea abia scos din fabrică. Busch știa că acest om își ratase cariera – ar fi putut cu ușurință să execute operațiunile de zi cu zi într-o firmă de avocatură; era totuși un om al acțiunii, un expert în situații de criză.

Cu toate că Martin lucra pentru Stephen Kelley și era la ordinele lui Susan, pentru acești patru bărbați, era Dumnezeu. Îl înconjurară imediat, iar el le dădu ordine în șoaptă. Chemă încă doi oameni care păzeau avionul companiei. Nu erau la fel de îngrijiți precum ceilalți. Erau mari și păreau grosolani. Aveau chipuri aspre, de slovaci. Martin băgă mâna în buzunar, scoase de acolo un fișic și îi dădu fiecăruia câte douăzeci de bancnote. Bărbații părăsiră repede hangarul, iar Martin își concentră din nou atenția asupra lui Busch.

– Am cumpărat, la propriu, un pic de timp.

Busch îi aruncă o privire plină de ironie.

– Din câte mi-ai spus, vor veni niște oameni după tine și vor căuta avionul cu care am ajuns aici. Toată lumea va ști că avionul nostru tocmai a ieșit din țară. Cel puțin asta vor afișa toate tabelele de zbor.

– Cum aşa?

– Totul are un preţ pe lumea asta, mai ales în Rusia.

– Trebuie să aflu unde îl ţin pe Michael, spuse Busch.

– Te rog să înţelegi. Fără supărare, prima şi cea mai importantă grijă a mea este să-i găsesc pe Susan şi pe Stephen. Martin se întoarse, îndreptându-se către o masă din mijlocul hangarului. Era plină de hârtii şi de hărţi. În ce direcţie a fost dusă Susan?

Oricât de furios ar fi fost, Busch înţelese. Fiecare dintre ei avea un prieten care dispăruse. Prioritatea lui Martin era Susan.

– Suspectez că au părăsit ţara, spuse Busch apropiindu-se de masă. Fetisov îi va da totul lui Zivera: cutia, pe Genevieve şi pe Susan.

Martin căută harta.

– De unde ştii? Nu au nevoie de Susan, poate au omorât-o deja, spuse el fără urmă de emoţie.

– Mă îndoiesc. Dacă voiau s-o omoare, ar fi făcut-o la hotel. De ce să se mai obosească să o răpească dacă nu e de niciun folos?

– Şi ce ar putea însemna ea pentru ei? întrebă Martin.

– Nu ştiu. Asigurări, presupun.

Busch se întoarse şi privi avionul; plinul era făcut, dar nu avea nicio încărcătură.

– E posibil să fi vrut să plece de aici cât de repede posibil. Se poate să verificăm ce avioane au ieşit din ţară?

– Nu e foarte uşor. Dacă au părăsit Rusia cu Fetisov, au folosit probabil o bază militară.

– Nu prea cred. Pe Susan nu au luat-o cu o maşină de armată, iar Rusia nu cred că le dă tuturor militarilor Range Roveruri de nouăzeci de mii de dolari.

Martin îi aruncă o privire lui Busch şi în cele din urmă se întoarse din nou la oamenii săi.

– Jason!

Cel mai înalt dintre cei patru sări ca ars şi aşteptă ordinele. Martin scoase telefonul mobil şi se îndreptă spre Busch.

– O să văd ce pot găsi. De ce nu mănânci ceva?

Busch urcă scările şi intră în avion. Se trânti pe unul dintre fotoliile de piele şi se gândi din nou la Michael. Avea atâtea probleme de înfruntat, încât era copleşit. Ştia că nu pot fi rezolvate toate în acelaşi timp şi că trebuiau luate pe rând. Busch avea două griji: Michael şi cutia. Susan habar n-avea ce obiect se află în mâinile ei. De fapt, nici el nu ştia prea bine. Avertismentul întunecat al lui Genevieve îl terifia. Fusese spus din inimă, pe un ton pe cât de ameninţător, pe atât de evaziv. Nu mai era vreme pentru detalii, ea era răpită şi se afla departe de el.

Fetisov îl luase pe Busch prin surprindere. Acesta era furios pe sine că fusese atât de naiv şi practic îl privise pe general cum îi distruge încrederea cu atâta cruzime. Îl judecase absolut greşit pe rus, însă cel puţin avea o certitudine – Fetisov nu avea să rămână în Rusia mai mult decât trebuia. Era ocupat să îi dea lui Zivera tot ce obţinuse. Era doar o chestiune de timp până când Zivera avea să deschidă cutia şi să scoată de acolo vreo ciudăţenie care să distrugă lumea într-o clipă, fără să bănuiască cineva ce anume provocase cataclismul.

Cu toate că în trecut Busch fusese un poliţist, îndemânatic cu armele şi descurcăreţ în rezolvarea enigmelor, toate aceste calităţi nu aveau să-l ajute în salvarea lui Michael. Avea nevoie de un aliat, de cineva care să se pricepă la toate domeniile în care el nu se descurca.

Îi veni în minte o singură persoană.

Bărbatul la care se gândi era întruchiparea tuturor contradicţiilor: pios, şi totuşi înfiorător; propovăduia porunci pe care nu ar fi ezitat să le încalce. Nimeni nu era la fel de eficient sau de letal precum bărbatul pe care îl cunoştea drept Simon. Aptitudinile lui de luptă cu braţele erau umbrite doar de priceperea aproape perfectă la arme. Fusese antrenat de

armata italiană şi făcuse lucruri la care Busch nici nu îndrăznise să se gândească vreodată.

Oricât de înfiorător şi de impersonal era Simon, se împrietenise atât cu Michael, cât şi cu Busch. Acesta din urmă îl simpatiză foarte mult, mai ales că-şi petrecuse viaţa singur. Deşi Simon îşi dedicase viaţa lui Dumnezeu, Busch ştia că jurământul lui de credinţă era diferit faţă de al celorlalţi preoţi. Nu juca miercuri golf, nu se întâlnea cu familiile din parohie şi nici nu ţinea slujba duminică. Chemarea lui Simon era mult mai diferită; avea legătură cu circumstanţe în care să-şi pună în valoare talentele. Şi, drept rezultat, era cu adevărat singur.

Michael şi Busch încercaseră cu disperare să păstreze legătura cu el, însă nu reuşiseră decât foarte puţin. Încă de când se despărţiseră, cu ani în urmă, Simon fusese absorbit de un proiect ce-i solicita creativitatea. Simon îi ajutase pe cei doi să recupereze două chei de la un fabricant german din Berlin, când toţi trei fuseseră pe punctul de a-şi pierde viaţa. Dintre toţi oamenii din lume, Simon era singura persoană care ar fi putut să-l ajute să găsească o soluţie pentru a-l salva pe Michael.

Busch trase de braţul fotoliului şi ridică telefonul. Îl lăsă să sune de trei ori până îi răspunse o voce cu un accent uşor italian.

– Arhivele.

– Cu părintele Simon, vă rog.

– Îmi pare rău, răspunse bărbatul. E plecat într-o călătorie.

– Poate fi găsit? întrebă Busch.

– Momentan e în vacanţă.

– La telefon e prietenul lui, Paul Busch, spuse el sperând că termenul „prieten" să deschidă câteva uşi. Ştiţi unde anume?

Simţi ceva în vocea italianului.

– Cred că... Bărbatul făcu o pauză. Cred că a spus Moscova.

Capitolul 48

Trecuseră trei ore de agonie. Michael aştepta fără nicio speranţă, privind ecranul video. Raechen probabil că ajunsese la Susan şi îi punea în zadar întrebări despre lucruri pe care ea nu avea cum să le ştie.

Dar chiar atunci văzu pe ecrane nişte SUV-uri parcând. Raechen ieşi din primul automobil. Michael urmări totul cu sufletul la gură, aşteptând s-o vadă pe Susan. Din maşini ieşiră doar nişte bărbaţi care plecară imediat. Michael nu ştia dacă trebuia să se simtă uşurat sau disperat. Ea unde era? O găsise Raechen, obţinuse deja ce voia de la ea? Se gândi să iasă de acolo, dar dacă Susan era captivă într-o altă zonă a Kremlinului? Nu avea nicio şansă să o găsească. Încercă să-şi scoată din minte imaginile care îi apăreau în minte; refuză să creadă că fusese ucisă.

Apăsă pe telecomandă, iar pe monitor apărură scenele cu ei doi. Rămase pe scaun şi îşi fixă cătuşele în jurul încheieturilor de la mână. Privi multitudinea de imagini cu Susan. Cu cât o privea mai mult, cu atât se îndrăgostea mai tare de ea. Dacă ar avea puterea să o salveze, poate că ar fi capabil să-şi vadă mai departe de viaţă.

În timp ce aştepta, i se părea că fiecare secundă trece la fel de încet ca o oră. Şuieratul liftului umplu holul pustiu. Deşi

era improbabil, spera că Raechen nu va coborî mai întâi la celule, unde i-ar fi găsit pe gardienii morţi. Auzi uşile liftului deschizându-se, apoi paşi care se apropiau.

Uşa se deschise – Raechen era singur. Michael aproape că putea să simtă furia de pe chipul bărbatului şi se pregăti de luptă. Raechen intră, îşi aruncă pe masă jacheta şi cele două pistoale cu tot cu tocuri. Se întoarse, se îndreptă spre Michael şi îl privi.

Michael înţelese într-o clipă ce se întâmplase şi zâmbi:

– Nu ai găsit-o, nu-i aşa?

Raechen îi aruncă lui Michael o privire tăioasă.

– În locul tău n-aş zâmbi. Accentul rusesc, subtil al lui Raechen fusese filtrat prin maxilarele încleştate. Ai impresia că e în siguranţă? Cineva a ajuns la Royal Meridien înaintea mea. Ce păcat că s-a întâmplat aşa! Probabil că eu aş fi lăsat-o în viaţă, dar bărbatul care a răpit-o nu va permite asta.

Uşurarea pe care o simţise Michael mai adineauri dispăru împreună cu fericirea din priviri.

– Lui Nikolai Fetisov nu-i place să-i lase pe oameni în viaţă.

Bătăile inimii lui Michael aproape că încetară. El, Susan, tatăl său erau înconjuraţi din toate părţile de duşmani: Zivera, Raechen, Fetisov, toţi îşi urmăreau scopul, iar moartea lor nu era decât un mijloc prin care să şi-l atingă.

Michael îşi închipuise că fusese foarte şiret, crezând, în naivitatea lui, că o va putea salva pe Susan. În acel moment însă ea putea fi oriunde.

Raechen inspiră adânc şi se rezemă de tejghea.

– Dacă Fetisov a prins-o deja pe Genevieve, de ce ţi-ar răpi prietena? Ce treabă are cu ea?

Michael ştia că exista un singur motiv să se întâmple asta: un obiect ascuns în rucsacul pe care i-l dăduse.

– Nu trebuia doar să o salvezi pe mama lui Zivera, nu-i aşa? Ce altceva mai făceai? Ce furai, domnule St. Pierre?

Michael nu-şi putu ascunde şocul; fu surprins că Raechen ştia cine era, dar, mai rău de-atât, cu ce se ocupa.

– Fii serios, doar nu credeai că Rusia nu are resursele ei! M-ai urmărit din oraşul tău natal, acelaşi oraş de unde am răpit-o pe mama lui Zivera!

Michael nu-şi mai putea ascunde furia.

– Ea e... prietena ta, nu-i aşa? Dar n-ai venit în Rusia doar pentru ea, nu?

Michael nu spuse nimic, luptând să-şi suprime furia, pândind momentul oportun să acţioneze.

Raechen se întoarse cu spatele la Michael, îndreptându-se spre cealaltă parte a camerei. Michael îşi desfăcu repede cătuşele, puse mâna pe pistolul de sub tricou şi-l îndreptă către Raechen.

– Întoarce-te, spuse Michael.

Raechen se opri din mers şi se întoarse uşor. Văzu arma, apoi îl privi pe bărbat de parcă ar fi fost un copil, fără vreo urmă de teamă.

– Ce ai de gând să faci cu aia?

Raechen privi tejgheaua din partea cealaltă a încăperii; armele sale se aflau la şase metri distanţă de el. Se apropie de Michael.

– Dacă ai de gând să mă împuşti, îţi sugerez să o faci înainte să-ţi smulg arma din mâini.

Raechen înaintă din ce în ce mai mult spre Michael.

Michael văzu cum se apropie: erau la şase metri, apoi la patru metri şi jumătate distanţă... Trebuia să iasă de aici cât mai repede posibil dacă voia să aibă vreo şansă să le salveze pe Susan şi pe Genevieve. Decise să nu mai piardă timpul.

Raechen se afla acum la trei metri de Michael; îşi mări pasul.

Dar Michael trase. Glonţul pătrunse în coapsa dreaptă, trecând apoi prin întăritura peretelui. Un mic cerc de carne şi sânge se formă în jurul glonţului.

Raechen căzu pe podea cu o bufnitură. Michael sări de pe scaun, păstrându-şi arma la îndemână în timp ce scoase o pereche de cătuşe şi i le puse lui Raechen. Se lăsă pe vine şi goli buzunarele rusului, scoţând de acolo telefonul mobil, cheile şi banii. Rupse pantalonul bărbatului în jurul rănii. Glonţul pătrunsese adânc, trecuse pe lângă arteră şi îi ajunsese în partea cărnoasă a coapsei. Michael se ridică, apucă jacheta lui Raechen de pe tejghea şi o înfăşură în jurul piciorului acestuia. Se ridică şi ţinu în continuare arma îndreptată spre capul bărbatului.

– Haide, trage! spuse Raechen.

– Nu, mersi. Nu vreau să te am pe conştiinţă.

– Nu-mi vorbi mie despre conştiinţă, hoţii nu au aşa ceva.

– Dar tu ai, nu-i aşa? Nu începe cu asta, nu încerca să-ţi justifici acţiunile pe motiv că vrei binele ţării tale.

Raechen râse:

– Ţara mea? M-am retras în statul Virginia acum cinci ani. Raechen făcu o pauză, privind în depărtare. Fiul meu are şase ani. A trecut prin mai multă durere în scurta lui viaţă decât o persoană normală în toată viaţa. Mi-am petrecut fiecare moment cutreierând lumea în căutarea unui leac. Nu ai nici cea mai vagă idee cum e ca un om drag să fie pe moarte.

Cu toate că Michael cunoştea acel tip de durere şi înţelegea foarte bine totul, nu spuse nimic.

– Măreţul guvern, doctorii lui geniali mi-au dat speranţă pentru fiul meu. Mi-au ordonat să o răpesc pe mama lui Julian Zivera, să le-o aduc, iar ei îmi vor salva fiul. Tăcu pentru un moment. Era în joc viaţa fiului meu. Puţin îmi pasă de Rusia, de America sau de orice alt loc de pe lume. Singurele lucruri care mă interesau erau băiatul meu şi sănătatea lui. Nu am reuşit să-l salvez.

– Chiar ai crezut că îl vor vindeca?

Raechen se uită direct la Michael.

– Când suntem faţă în faţă cu moartea, tindem să ne legăm şi de cea mai mică rază de speranţă, oricât de nesemnificativă ar fi.

Cuvintele sunau atât de cunoscut pentru Michael. Privind în jos, la acest bărbat, se vedea pe sine. Probabil că îl înţelegea pe Raechen mai bine decât oricine. Când Mary se îmbolnăvise, el ar fi făcut orice ca să o salveze, iar omul din faţa lui făcea exact acelaşi lucru.

– Cum îl cheamă pe fiul tău?

– Serghei.

Michael regretă imediat că pusese această întrebare; îl umanizase pe Raechen. Niciodată nu te gândeşti că un criminal poate fi om, însă este, în esenţă. Toţi sunt copiii cuiva, părinţii cuiva. Toţi sunt văzuţi cu alţi ochi de către oamenii pe care îi iubesc. Michael empatiza cu el şi-i intuia agonia. Nu-l vedea ca pe un bărbat în stare să-l tortureze sau ca pe un criminal, ci ca pe un tată care încearcă să-şi salveze copilul.

Medicii ruşi se jucaseră cu sentimentele lui Raechen; găsiseră motivaţia cea mai bună. Oricât de loial ai fi faţă de ţara ta, iubirea e mult mai importantă. Nimic nu ne poate ţine departe de cei pe care îi iubim. Aceşti medici şi Julian Zivera erau cât se poate de răi, manipulându-i emoţional pe ceilalţi pentru a-şi satisface lăcomia malefică.

Fiul lui Raechen nu avusese niciodată cu adevărat vreo şansă.

– Numele tatălui meu este Stephen şi îl cunosc doar de câteva zile. Acum este răpit şi va fi eliberat doar prin răscumpărare, fără să bănuiască o clipă că îl vor ucide chiar dacă o voi salva pe mama lui Zivera.

– Nu ai fost angajat s-o răpeşti numai pe ea, nu-i aşa? De-asta au luat-o pe femeia tânără.

Gândurile lui Michael se îndreptară din nou către Susan; nu erau în pericol de moarte doar tatăl său şi Genevieve, ci şi ea. Trei vieţi depindeau de el.

– Ce are ea şi vor ei? Ce ai furat? întrebă Raechen.

Michael îi dăduse deja mai multe informaţii decât trebuia şi nu mai spuse nimic.

Chipul lui Raechen se îmblânzi.

– Trebuie să-ţi spun. Acum douăzeci de ani, te-aş fi spânzurat de picioare şi ţi-aş fi ciuruit corpul doar ca să privesc sângele curgând din rănile tale până când mi-ai fi răspuns la întrebări. Dar asta se întâmpla în vechea Rusie şi, sincer să fiu, nu-mi pasă ce altceva mai căutai. Fiul meu e ca şi mort. Încă nu a murit cu adevărat, însă ultima lui speranţă i-a fost furată.

– Amândoi am fost folosiţi. Am fost manipulaţi. Medicii ăştia – îmi pare rău că sunt morţi – te-ar fi trădat în final la fel cum Julian Zivera şi Nikolai Fetisov m-au trădat pe mine. E groaznic să dai speranţe false.

Pe Michael îl înfuria foarte tare faptul că existau oameni care credeau că lumea e făcută doar pentru a-i ajuta pe ei să-şi atingă scopurile. Mult prea des cei puternici manipulau emoţiile şi dorinţele celor mai slabi pentru realizarea propriilor meschinării. Era vorba fie de magnaţi ai industriei ce profitau de lăcomia oamenilor şi de setea lor de înavuţire, fie de preoţi şi evanghelişti care puneau în vânzare mântuirea, fie de medici arivişti care promiteau leacuri miraculoase şi prelungirea vieţii, fie, în cel mai rău caz de cei care manipulau practic slăbiciunea sufletului uman.

– Fiul meu va muri în curând şi va ajunge într-un loc mai bun, spuse Raechen în timp ce stătea pe podea, cu cătuşele puse, rănit şi sângerând.

Michael putea vedea în privirile bărbatului din faţa sa că renunţase să mai spere că-şi va salva fiul. Deşi Raechen îl bătuse pe Michael, deşi voia să-i tortureze pe el şi pe Susan, Michael simţea o simpatie puternică pentru acest bărbat. Pentru fiul său. Pentru cruzimea sorţii şi pentru nenorocirile provocate unei familii.

– Îmi pare rău. Michael tăcu pentru un moment, văzând durerea lui Raechen, durerea pierderii, cea a senzaţiei de neputinţă de a-l ajuta pe cel pe care îl iubeşti. O durere pe care o cunoştea prea bine şi prin care nu era pregătit să treacă din nou. Dacă Michael avea vreo şansă să-şi salveze tatăl şi să o găsească pe Susan, trebuia să iasă de aici.

Michael se aplecă în linişte şi îi puse căluş lui Raechen. Regretă că trebuia să facă asta. Îi legă picioarele rusului cu un cablu şi îi prinse mâinile de piciorul biroului solid pe care se aflau monitoarele. Verifică ceasul lui Raechen; era trecut de ora trei, tururile ghidate se încheiau la ora cinci. Erau singura speranţă de scăpare pentru Michael.

Se întoarse spre Raechen.

– Îmi pare foarte rău pentru tine... şi pentru fiul tău.

Ieşi din cameră.

Michael urcă cu liftul şase etaje până ajunse la suprafaţă. Avea o armă pregătită şi încă una la spate. Imediat cum uşile se deschiseră, fu întâmpinat de picturi abstracte ruseşti ce împodobeau interiorul unui hol lung – o lume modernă lipită peste zidurile altei lumi vechi. Se afla într-una dintre numeroasele clădiri noi ale Kremlinului – Palatul Congresului, fosta scenă a retoricii comuniste. Bineînţeles, strigătele ieşeau acum din gâturile vedetelor rock şi ale cântăreţilor de operă. Însă în ziua aceea nu erau spectacole, doar grupuri de turişti şi gardieni. Michael îşi acoperi arma de la brâu cu jacheta. Scoase o hartă turistică din buzunar, îşi îngropă faţa în ea şi ieşi din lift. Se învârteau tot felul de oameni pe acolo. În timp ce majoritatea turiştilor priveau în jur, şuşotind între ei, alţii ascultau discursurile ghizilor. Scoase mobilul lui Raechen şi încercă să-l contacteze pe Busch. Sună de patru ori, după care intră căsuţa vocală.

– Paul, sper din tot sufletul că eşti bine. Eu sunt în centrul Kremlinului, în Palatul Congresului. O să încerc să scap cu unul dintre grupurile de turişti. Fetisov a răpit-o pe Susan...

Doi gardieni care patrulau dădură colţul şi îl observară pe Michael. Acesta închise telefonul, le zâmbi şi alergă spre un grup de vreo cincizeci de turişti pe care îi ajunse din urmă. În vestibul erau adunaţi mulţi europeni, iar între pereţii cavernoşi răsunau fel de fel de limbi. Michael se îndreptă către un alt grup format din opt cupluri şi două femei – britanici şi americani – care discutau cu toţii despre locul în care vor lua masa. Erau conduşi de o femeie-ghid care vorbea în engleză, trădând un accent rusesc grosolan. Michael se pierdu în mulţime şi aşteptă ca grupul să se pună din nou în mişcare.

Folosiră lifturile până la nivelul solului şi ieşiră din Palatul Congresului în soarele după-amiezii târzii. Era prima dată când Michael vedea lumina zilei de la ora de vârf din trafic şi, deşi îl orbea, se bucură de ea şi speră să-i simtă căldura şi de cealaltă parte a zidului Kremlinului.

Grupul o luă de-a lungul trotuarului larg, trecând de Arsenal, vizavi de zona Kremlinului, şi se îndreptă spre curtea bisericilor. Michael nu apreciase frumuseţea lor atunci când făcuse turul împreună cu Susan şi Nikolai. Domurile aurii străluceau în lumina puternică a zilei, creând o explozie de culori şi de modele unice, pe care doar aici le puteai afla. Nicăieri în lume nu se mai găseau unele asemănătoare. Frumuseţea lor nu îl impresionase când privise pentru prima dată priveliştea mirifică, însă acum i se părea cu adevărat grandioasă. Când era urmărit, simţurile, memoria şi gândurile lui Michael deveneau mai intense. Îşi putea aminti cu lux de amănunte fiecare misiune pe care o avusese, fiecare moment când scăpase dintr-o situaţie dificilă şi nu-şi dorea, ca atunci, să înmulţească acel gen de amintiri.

Grupul se afla la jumătatea curţii când alarmele începură să ţiuie, tare şi ascuţit. Se speriară cu toţii. Gardienii şi personalul armatei îşi făcură apariţia la toate ieşirile. O sută de oameni se iviră din toate părţile, de parcă se aflaseră acolo tocmai în aşteptarea acestui moment.

Michael nu avea nicio îndoială că el era cauza dezordinii. Se mişcă nonşalant spre mijlocul grupului. Se prefăcu surprins de ceea ce se întâmpla în jurul lui, însă nu era nevoie să-şi mascheze şi frica. Mulţimea încremeni; oamenii sperau ca nu cumva panica să-i stârnească pe gardieni împotriva lor.

Soldaţii ţipau unii la alţii, îndreptându-se spre Palatul Congresului. Michael îl auzi pe unul dintre studenţi traducând strigătele unui soldat care alerga.

– Caută un bărbat foarte periculos. Înalt, brunet. La dracu'! spuse studentul privind în jur, la grupul numeros, asta înseamnă că poate fi oricare dintre noi.

Câtorva li se păru o glumă amuzantă, dar studenţii mai înaintaţi în vârstă nu aveau aceeaşi atitudine, fiindcă nu puteau ignora senzaţia de frică şi de oprimare care pusese stăpânire pe complex cu câteva clipe în urmă.

Michael nu avea să mai iasă acum pe uşa din faţă sau pe oricare altă uşă. Gardienii aveau să verifice pe toată lumea, căutându-l pe americanul cu părul negru şi des. Michael nu avea cum să scape şi, dacă era prins, consecinţele s-ar fi răsfrânt nu numai asupra lui, ci şi asupra tatălui său, care avea să fie ucis. Aceeaşi soartă urma să o aibă şi Susan.

Michael ştia că există o singură scăpare: locul de unde ieşise. El şi Busch stabiliseră că, în cazul în care ceva o să meargă prost, vor ieşi prin subterana Kremlinului. Dar, ca să ajungă acolo, Michael trebuia să se separe de grup şi să străbată singur zona de şaptezeci de acri spre Arsenal, apoi să ajungă la singurul lift care urma să-l ducă spre laboratorul medical şi la intrarea în cavernă. Dar, după cum ştia prea bine, Arsenalul

era centrul operaţiunilor desfăşurate pentru Regimentul Prezidenţial, pentru Armata Kremlinului, o grupare alcătuită din trupele de elită ale Rusiei, comandată de generali antrenaţi ca în trecut. Pentru a scăpa, Michael trebuia să intre în biroul lor particular, un adevărat cuib de viespi.

Dacă va putea să ajungă la lift, apoi până la cabinetul medical, gardienii nu vor avea cum să-l urmărească prin vechile tuneluri şi caverne. Probabil că nici nu ştiau de existenţa lor. Michael reţinuse drumurile care duceau spre ieşire. Arhitectura labirintică ar fi fost un avantaj pentru el şi un dezavantaj pentru urmăritori. Dar trebuia mai întâi să ajungă acolo.

Interveniră şi alţi gardieni. Toţi erau înarmaţi până în dinţi, căutând cu furie persoana care le profanase sediul. Serviciul Secret al Uniunii Sovietice şi Poliţia Capitoliului acţionau cu hotărâre şi cu brutalitate când cineva pătrundea acolo fără permisiune, iar Michael fusese martor la toate acestea. Dacă li se oferea ocazia, soldaţii ar fi împuşcat mortal pe oricine.

Michael ştiu că nu putea să alerge până acolo; ar fi fost o ţintă sigură şi ar fi fost omorât înainte de a face cincisprezece metri. Avea nevoie de o acoperire.

Apoi, pe neaşteptate, o mică explozie răsună dintre pereţii Kremlinului şi un fum negru se ridică până în depărtare. Frica se transformă în panică. Ghidul era o femeie tânără, în mod evident incapabilă să ajute într-o astfel de situaţie. Se pierdu în propria isterie, luând-o la fugă, fără să-i pese de turiştii de care era responsabilă.

Michael privi în jur. Explozia nu fusese o coincidenţă. Luă telefonul mobil şi se prefăcu că sună pe cineva. Câţiva englezi îşi întoarseră privirea spre el. Michael dădu din cap, întorcându-se cu spatele la grup.

– OK, spuse el, deşi nu se afla nimeni la celălalt capăt al firului. Ştiu unde se află asta. Şi închise telefonul. Ascultaţi-mă,

spuse el revenind la grupul compact. Trebuie să ajungem într-un loc sigur. Propun să ieşim de aici.

Toţi se uitară la Michael, pe care nu-l cunoşteau.

– Soţia mea mi-a spus că Palatul Congresului este încă deschis. Putem aştepta aici sau acolo.

Continuară cu toţii să-l privească de parcă ar fi fost nebun.

– Alegeţi, spuse el.

Se întoarse şi începu să meargă.

Turiştii se uitau unul la celălalt în căutarea unui lider. Aveau nevoie de cineva care să le ofere o soluţie alternativă, însă nimeni nu se îngrămădea. Michael îşi continuă drumul şi, de parcă toţi ar fi răspuns aceleiaşi comenzi, îl urmară. Erau douăzeci de persoane, englezi şi americani. Michael se întoarse şi, văzând cum se apropie, îşi încetini pasul. Se amestecă printre ei, apoi se îndreptară cu toţii spre Palatul Congresului. Se afla la aproape două sute de metri distanţă, chiar vizavi de Arsenal.

Gardienii erau frenetici acum. Alergau câte douăzeci spre punctul de unde se ridica fumul negru, în timp ce alţii îl căutau în continuare pe bărbatul cu părul negru.

Toţi membrii grupului condus de Michael trecură de Şcoala Militară Executivă Centrală, de clădirea Senatului, apoi de-a lungul unei curţi mai mari, fără a face vreun zgomot. Teama li se citea în priviri. Michael privea înainte. Acum conducea un grup de turişti care îl proteja, fără ca ei să fie conştienţi de asta. Fumul continua să se ridice în direcţia zidului estic, undeva în afara Turnului Spaskaya. Michael îşi dădu seama că este ajutat, putea recunoaşte cu uşurinţă acest gen de situaţie. Busch se afla undeva în zonă, însă, privind mai atent, nu văzu pe nimeni cunoscut.

În curând ajunseră cu toţii în piaţa Senatului; cei doi gardieni din Palatul Congresului, cei care îl văzuseră că vorbea la

telefon, erau acolo. Îşi amintiră de el şi se îndreptară fix în direcţia lui Michael.

– *Ostanovka!* spuse gardianul principal.

Toţi se opriră în acelaşi timp.

Ambii gardieni îşi ridicară puştile pentru a-şi sublinia cuvintele.

– Staţi! repetă gardianul în engleză.

Întregul grup de douăzeci de persoane fu paralizat. Toţi, mai puţin Michael. Ochii săi se mişcau în sus şi-n jos, căutând o ieşire. Dar nu avea pe unde să scape. Nu putea să rişte ca gărzile să deschidă focul, cu siguranţă unul dintre turişti avea să fie lovit. Michael se întoarse cu faţa la grup.

– Îndepărtaţi-vă de mine cât de mult puteţi.

Michael se afla cu spatele la gardieni, care erau la doar optsprezece metri depărtare. Îşi ridică braţele pe jumătate. Cei doi rămaseră concentraţi pe el, în timp ce turiştii ieşiseră din unghiul lor vizual, lăsându-l pe Michael singur în piaţa Senatului, care era goală acum, cu clădirile vechi şi îngălbenite care îl priveau de sus, de parcă l-ar fi sfidat.

Michael nu-şi permitea să fie din nou capturat. Şi părea că norocul i se cam terminase; nu mai avea nicio cale de scăpare. Iar de data asta nu ar mai fi vorba doar de Raechen, ci de întregul guvern rus care ar fi venit după el pentru că îi ucisese medicii, pentru că îi jefuise tezaurul, pentru că bombardase Kremlinul. Gardianul care conducea îşi scoase staţia de emisie-recepţie şi vorbi. Michael îşi dădu seama că nu mai avea timp de gândire. Trebuia doar să acţioneze.

Şi o rupse la fugă, mai repede decât o făcuse vreodată în viaţa lui.

Spatele i se încordă; era o ţintă şi aştepta să fie pus la pământ de o rafală de gloanţe.

Gardianul lăsă să-i cadă staţia; amândoi îşi ridicară puştile şi începură să tragă.

Michael nu avea nevoie de vreun traducător pentru a afla ce îşi spuneau unul celuilalt. Fugi mai tare.

Cele două gărzi se uitau una la cealaltă. Trebuia să hotărască ce vor face, nu primiseră niciun fel de ordin. Îşi fixară degetele pe trăgacele puştilor Kalashnikov, le ridicară în acelaşi timp şi fiecare îl ochi pe Michael.

El simţi cum îi luau foc tălpile, cum plămânii erau gata-gata să explodeze. Arsenalul era acum la şase metri distanţă. Poate reuşea. Însă simţea cum spatele i se răceşte tot mai tare. Ştia că avea să se întâmple ceva.

Urmară două împuşcături. La distanţă foarte mică una de cealaltă, ecoul lor răsună printre clădiri. Michael tresări şi se împiedică, dar nu căzu. Se opri brusc. Îşi verifică trupul cu mâinile, căutând sângele, gândindu-se că nervii îi suprimaseră durerea, dar nu găsi nicio rană. Întorcându-se, văzu două trupuri pe jos: cei doi gardieni ruşi zăceau în curte, cu puştile alături. Muriseră înainte să se prăbuşească la pământ. Fiecare primise un glonţ direct în cap. Michael încercă să-şi dea seama de unde se trăsese, dar nu văzu nimic.

Se dezmetici şi se întoarse în piaţa Senatului. Era acolo. Îl aştepta cu pistoalele pregătite. Avea un metru nouăzeci şi păr negru, iar faţa îi era acoperită cu o barbă neagră şi groasă. Aproape că dădea impresia de cerşetor. Îşi lăsase părul să crească cu patru luni în urmă când Michael îl văzuse ultima dată; acum pletele îi ajungeau până la umeri. Dar faptul că-şi lăsase părul lung nu însemna că nu se mai preocupase de condiţia fizică. Era solid şi în formă, iar hainele îi veneau largi pe corpul bine lucrat. Simon nu purta tunica preoţească, alegând în schimb o pereche de pantaloni negri şi un hanorac albastru-închis cu inscripţia Oxford University.

– Frumoasă ţinută, spuse Michael, îndepărtându-se subit cu Simon spre porţile principale.

– Mă face să arăt ca un student, nu crezi? spuse el, accentul italian simţindu-i-se în glas. Simon îi dădu o şapcă de baseball lui Michael.

– Pune-o pe cap.

– Nu eşti cam bătrân cu vreo douăzeci de ani pentru colegiu? întrebă Michael punându-şi şapca pe cap şi dându-şi părul peste ureche. Ai făcut treabă bună cu fumigena.

– Din câte-mi amintesc, îţi plăcea foarte mult să creezi diversiuni. Scuze că am întârziat.

Dădură colţul şi nimeriră în mijlocul unei mulţimi de turişti panicaţi, care se îmbrânceau, disperaţi să scape din situaţia aceea periculoasă, pe care habar nu avea ce anume o provocase.

– De când eşti aici?

– De câteva ore. M-am gândit că o să apari în cele din urmă.

– Eşti norocos că nu te-au prins, îmbrăcat aşa.

Simon îşi mângâie barba.

– Nu-i chiar aşa rău. E alegerea mea să trăiesc periculos.

Michael zâmbi şi, alături de Simon, se strecură printre turişti.

Simon se aplecă şi îi dădu un pistol pe furiş.

– Armă?

– Ştii că urăsc chestiile astea, spuse Michael refuzând arma printr-un gest cu mâna.

– Atitudinea asta trebuie să o aibă doar cei care îşi permit luxul de a nu se afla în situaţii de viaţă şi de moarte.

Michael îşi ridică puţin bluza şi scoase la iveală pistoalele.

– Poate le şi foloseşti data viitoare, spuse Simon continuându-şi drumul prin mulţime şi pierzându-se în marea de oameni.

– Dintre toate locurile de unde puteai să furi, Michael...

– La ce te referi?

– Sunt surprins că nu ai ales Casa Albă.

Deşi trecuseră mai multe luni de când nu se mai întâlniseră, Michael nu fusese niciodată mai fericit să-l vadă ca acum.

În toată confuzia aceea, mulţimile de turişti umpleau piaţa încercând să iasă prin intrarea principală de pe Podul Troitsky. Câţiva gardieni şi administratori ai Kremlinului dădeau ordine în diverse limbi, anunţând că toată lumea va fi percheziţionată. Precizară că asta avea să dureze ceva timp, dar eforturile lor erau zadarnice din cauza ţipetelor şi a gălăgiei. Michael şi Simon îşi făcură loc printre aceştia şi trecură de partea mulţimii, care ajunsese la o sută de persoane, strânse grămadă, din fericire, chiar lângă aleea acoperită ce ducea la Arsenal. La intrare se aflau trei gardieni în uniformă, cu armele pe poziţie de tragere, ca un fel de avertisment pentru naivi.

– Vreo idee? întrebă Michael apropiindu-se puţin de Simon, încercând să se facă auzit în gălăgia creată de turiştii panicaţi.

Simon dădu din cap şi pătrunse în mulţimea care făcea valuri. Michael mergea după el, trecând prin cinci rânduri de oameni. Toţi se împingeau şi se agitau, voci nerăbdătoare şi nervoase răsunau în toate limbile, de parcă ceva teribil urma să se întâmple. Toate privirile erau îndreptate către ieşire, către gardienii de la poarta principală care luau fiecare persoană în parte, studiindu-i fizionomia, percheziţionând-o, fără să-şi ceară scuze pentru neplăcerea creată.

Nimeni nu-l văzu pe Simon scoţând pistolul. Cu toţii erau mult prea ocupaţi şi să se îmbrâncească, visând doar să iasă dintre pereţii Kremlinului. Ţinu pistolul ferit şi îi trase siguranţa. Simon aruncă o privire de la un colţ la celălalt, privi către gardienii care-i verificau pe turiştii agitaţi, încercând să dea de Michael. Fără a mai sta pe gânduri, Simon trase de trei ori în pământ. Zgomotul puternic îi reduse pe toţi la tăcere într-un interval foarte scurt de timp, provocând o linişte absolută, care impuse mulţimii să se retragă în spate.

Apoi se instală panica.

Oamenii se împrăştiară în toate direcţiile, dispersându-se ca picăturile de ploaie într-o băltoacă. Ţipete de frică răsunau din

mulţime, semn că instinctul de conservare pusese stăpânire pe oameni. Simon şi Michael se pierdură într-un grup de treizeci de oameni care năvăliră pe aleea ce ducea la Arsenal pentru a se adăposti, făcându-şi loc printre gardienii uimiţi, care nu ştiau cum să facă faţă mulţimii panicate.

Toţi erau cuprinşi de confuzie. Cei treizeci de oameni se adăpostiră în tunelul de cărămidă. Tremurau şi plângeau, temându-se pentru vieţile lor. O uşă laterală se deschise pe jumătate, iar Michael şi Simon profitară de situaţia haotică şi se strecurară înăuntru prin învălmăşeală, fără să fie observaţi.

Se aflau acum într-un mic hol al Arsenalului, unde nu se mai auzea nimic. În faţa lor se afla un coridor pustiu foarte lung, care părea fără sfârşit. Tavanul era înalt de nouă metri, iar pereţii din marmură lucioasă. Locul era gol, toţi angajaţii fiind chemaţi afară pentru a rezolva problema care apăruse pe neaşteptate. Holul lung era împodobit cu statui şi opere de artă ce înfăţişau cele mai importante victorii împotriva invaziilor străine. Era o expoziţie dedicată curajului armatei, care putea fi văzută doar de rangurile privilegiate ale Regimentului Prezidenţial şi de către VIP-uri.

Michael şi Simon intrară în holul grandios şi imediat auziră împuşcăturile trase din toate direcţiile, de afară. Gloanţele sparseră geamurile şi ciuruiră pereţii. Cei doi se adăpostiră în spatele unor uşi masive de lemn, groase de cincisprezece centimetri; deocamdată, erau mai bune decât kevlarul.

Gardienii luaseră poziţie de o parte şi de alta a uşii din faţa aleii, la distanţă egală de acoperişul Palatului Congresului, aflat dincolo de curte. Nu intenţionau să lase pe cineva să scape cu viaţă. Fiecare dintre ei simţise mirosul sângelui şi voia să îl ucidă el însuşi pe cel urmărit.

Momentul scurt de linişte fu întrerupt de o serie nouă de împuşcături şi, după ce acestea încetară, gardienii forţară uşa. Simon stătea întins pe podeaua de marmură, chiar după uşă.

Nu voia cu niciun chip ca aceştia să se apropie de ei, aşa că trase de două ori şi îi ucise.

Liftul era vizavi de holul unde se aflau acum. Gloanţele pătrundeau intermitent prin uşă, ricoşând din pereţii de marmură, din care săreau cioburi în jurul lor.

– Trebuie să ajungi la lift, ţipă Simon acoperind zgomotul împuşcăturilor.

– Ştiu, dar am câteva probleme.

Simon nu răspunse. Ochi şi trase.

– Du-te!

Michael porni, târându-se pe burtă în direcţia liftului. Simon continuă să tragă, câte două gloanţe în direcţia fiecărui gardian care îi luase la ţintă pe el şi pe Michael.

Michael alunecă pe lângă peretele liftului, apăsă butonul şi se rugă.

Busch o luase la fugă prin cavernă, urmărind harta pe care i-o dăduse Michael şi bulinele portocalii pe care le însemnase de-a lungul peretelui. Umbra sa mătăhăloasă se strecură prin orificiul canalului şi ajunse deasupra vestibulului gol al laboratorului medical, care se afla la zece niveluri sub Arsenalul Kremlinului. Aşteptă jumătate de oră să vadă dacă exista vreun semn că era cineva acolo înainte să dea la o parte grătarul şi să sară în încăperea de un alb imaculat. Pe masa din colţ încă se aflau resturile de la mâncarea de dimineaţă; fructele se oxidaseră şi deveniseră uşor maronii; mai rămăsese un singur piroshki, uscat şi fărâmiţat, iar cafeaua din ceştile pe jumătate pline se răcise.

Ţinu arma ridicată şi merse pe hol, verificând rapid camerele. Se întoarse şi chemă liftul.

Ştia că va dura cel puţin un minut înainte să ajungă liftul. Se întoarse în hol ţinând strâns arma în mână. Aruncă o privire în sala de operaţii: medicii nu mai erau înăuntru, cineva luase

cadavrele de acolo. Petele se transformaseră în adevărate bălţi de sânge închegat. Părea că tot sângele se scursese din cei cinci medici prin rănile lor. Numai repulsia pe care o simţea faţă de Fetisov reuşi să îi distragă atenţia de la podeaua mânjită din faţa sa.

Privi prin geamul spart în care trăsese rusul acela masiv, cel care îl capturase şi pe Michael. Nu mai era nimic în sală în afară de scaune, care probabil nu aveau să mai fie ocupate vreodată. Cei prezenţi fuseseră evacuaţi şi interogaţi înainte să plece acasă, unde aveau să cedeze nervos.

În toiul măcelului, Busch se întrebase ce sens aveau toate astea? Cinci oameni erau morţi. El şi Michael nu făcuseră progrese în încercarea lor de a-l salva pe Stephen; Genevieve dispăruse. Şi Susan dispăruse.

Iar cutia misterioasă pe care Busch trebuia s-o distrugă la rugăminţile lui Genevieve se afla acum la Fetisov, care avea să i-o dea lui Julian. Se întreba ce conţine de fapt, cum de putea un lucru atât de neînsemnat să fie atât de periculos. Dar el ştia că gândul acesta este prostesc. O linguriţă de gaz VX putea ucide zeci de mii de oameni. Ciuma ucisese milioane. Nu ştia ce e în cutie, dar ştia că se afla în posesia singurului om de pe pământ care nu ar fi trebuit să aibă acces la ea.

Liftul scoase un sunet specific. Busch se îndreptă din nou spre vestibul şi intră pe uşa deschisă a cabinei. Apăsă butonul de oprire, blocă uşile deschise şi menţinu liftul pe loc, apoi aşteptă. Se uită la ceas. Simon îi spusese că va apăsa butonul din holul principal în momentul când era cu Michael. Însă, dacă lumina de chemare nu se aprindea până la ora cinci, Busch trebuia să iasă din clădire, să se întoarcă la Martin şi să părăsească ţara.

O ţeavă de armă împinsă la un centimetru distanţă de ochii lui îi curmă firul gândurilor. Gardianul rus se strecurase în lift pe nesimţite, luându-l pe Busch prin surprindere. Îl trânti de perete şi îi luă arma din mână. Îi puse o serie de întrebări în

rusă, de neînţeles pentru Busch, care stătea nemişcat, blestemându-se că fusese prins cu garda jos.

Apoi, spre disperarea lui Busch, butonul liftului se aprinse, fiind chemat din holul de la intrare. Gardianul îl privi pe Busch, se întinse şi deblocă liftul, privind uşile închizându-se încet. Rusul citi frica de pe chipul lui Busch şi, în timp ce îşi ţinea arma îndreptată spre uriaşul blond american, ridică şi pistolul acestuia din urmă, îndreptându-l spre uşă, pregătit să omoare pe oricine ar fi apărut la deschiderea acesteia.

Michael auzi liftul pornind. Indicatorul arăta ascensiunea cabinei de la subsol. Panica şi disperarea de mai devreme dispăruseră. Dacă supravieţuiau în următorul minut în această fortăreaţă veche, mai aveau o şansă. Michael privi statuile supradimensionate ale eroilor militari ruşi care flancau peretele îndepărtat, sperând ca spiritele lor să nu reacţioneze cu ostilitate la acest act de blasfemie din sanctuarul lor.

Încă doi gardieni începură brusc să tragă în uşa Arsenalului, apropiindu-se din ambele părţi. Simon se învârti pe podea, cât pe ce să fie ochit. Împuşcă un gardian în gât, iar pe celălalt în ochiul stâng.

– Grăbeşte odată liftul ăla! Simon îşi verifică arma. Nu mai am gloanţe. Aruncă-mi armele tale!

Michael luă cele două pistoale pe care nu le folosise deloc şi le împinse pe marmura lucioasă. Simon le apucă şi, dintr-o singură mişcare, continuă să tragă cu ambele spre uşă. Michael spera ca în felul ăsta să-i ţină la distanţă până când liftul avea să urce cele zece etaje.

Michael îşi ridică privirile din poziţia de ghemuit. Liftul era la subnivelul opt şi se apropia încet. Simon continuă să tragă, astfel încât să-i intimideze pe gardieni cât de mult putea. Trebuia să-i ţină cât mai departe cel puţin un minut. Însă nu mai avea prea multe gloanţe.

– Presupun că nu mai ai fumigene la tine, nu? întrebă Michael.

Tăcerea lui Simon îi era suficientă. Îşi ridică privirea, liftul se afla acum la subnivelul cinci.

– Aproape a ajuns.

Simon văzu trei bărbaţi strecurându-se în clădire; trase de trei ori în direcţia lor, dar a patra oară nu mai avu gloanţe.

Se întoarse către Michael, aruncându-i o privire întrebătoare.

– Încă trei etaje.

Iar Simon se târî pe burtă până la Michael.

Focurile de armă încetară. O linişte bruscă se lăsă odată cu oprirea asaltului. Apoi se auziră paşi apropiindu-se rapid în fugă, răsunând în spaţiul cavernos. Veneau din toate direcţiile, atât din interior, cât şi de afară. Gărzile năvăliră înăuntru, cu armele ridicate.

Michael şi Simon aşteptau sfârşitul. Se ridicară şi se lipiră cu spatele de uşa liftului. Îşi ridicară amândoi braţele.

Liftul ajunse şi scoase un sunet specific.

Uşile se deschiseră.

Simon şi Michael nu schiţară nici cel mai mic gest.

Apoi, din lift, se auziră împuşcături. Concentraţi, uciseră la foc automat trei gărzi. Ceilalţi gardieni reacţionară ferindu-şi capetele, rostogolindu-se şi căutând adăpost.

Michael şi Simon intrară în lift, iar uşile se închiseră. Bărbatul inconştient arăta de parcă fusese lovit de tren. Michael putea să jure că văzuse pe obrazul lui un semn care părea lăsat de verigheta lui Busch.

– Scuze că am întârziat, spuse Busch ţinând ridicate două arme şi privindu-i pe Michael şi Simon.

– Văd că ţi-ai făcut prieteni, spuse Michael aruncându-i o privire bărbatului inconştient. Presupun că a fost un monolog, nu?

Busch zâmbi.

– Ştii tu, câteodată faptele transmit mai mult decât cuvintele.

Capitolul 49

Pe suprafaţa oceanului se reflecta o imagine perfectă a lunii ale cărei raze se răspândeau printre valuri ca nişte degete încercând să ajungă la Stephen Kelley, care se afla pe balconul camerei sale, la patruzeci şi cinci de metri deasupra mării, şi studia bucata îngustă de pământ dintre casă şi dealuri. Doi gardieni treceau exact la fiecare douăzeci de minute şi verificau zona, vigilenţi. Nu erau simpli agenţi de pază, ci foşti soldaţi, militari, oameni foarte bine antrenaţi. Probabil că ştiau să folosească armele şi carabinele mici pe care le aveau la îndemână la fel de bine cum se pricepeau să supravegheze complexul în rondurile lor.

Stephen era îmbrăcat cu o pereche de blugi şi cu o jachetă neagră pe care le găsise în şifonier; era singura alternativă la tricoul pe care îl purta când ajunsese aici şi la tricoul alb Oxford pe care Zivera i-l pusese la dispoziţie. Ambele reflectau lumina lunii. În jurul gâtului avea un prosop de baie, ca şi cum abia ar fi ieşit din duş. Inima îi bătea să-i spargă pieptul, gata-gata să-i explodeze, şi nici măcar nu începuse să alerge.

Verificase fiecare colţişor al camerei, dar nu găsise nimic care să poată fi folosit pe post de armă. Trebuia să se bazeze doar pe puterea pumnului şi a minţii. De aceea inima îi bătea cu putere: ştia că era pe punctul de a face un lucru prostesc, mai prostesc decât orice făcuse până atunci, dar, în acelaşi

timp, era conştient că, dacă ar rămâne acolo, ar fi şi mai rău. Nu avea rost să se complacă într-o falsă senzaţie de siguranţă. O fi avut Zivera aparenţă de gentleman, dar Stephen nu avea nici cea mai mică îndoială: urma să îl ucidă, şi asta cât de curând.

Stephen îşi trecu picioarele peste balcon şi privi în jos. Erau cincisprezece metri. Dacă nu avea să moară în cădere, gardienii îl vor ucide cu siguranţă când se vor întoarce, în douăzeci de minute. Fiecare cameră era proiectată astfel încât să aibă vedere la Mediterană, pentru a captura măreţia apelor ei nesfârşite. Aşadar, fiecare încăpere avea un balcon cu priveliştea la mare, de unde puteai simţi briza oricând doreai. Chiar sub camera de la etajul trei a lui Stephen se afla un alt balcon, iar sub acesta încă unul.

Stephen se căţără pe bara din marmură, lăsă prosopul pe balustradă, ţinând cu mâinile ambele capete ale materialului alb. Îl testă, trase de el şi, în cele din urmă, cu picioarele bine fixate pe marginea exterioară a balconului, se lăsă pe spate. Într-un unghi de patruzeci şi cinci de grade, îşi lăsă capul în jos. Văzu balconul de sub el şi camera întunecată de dedesubt. Nu era nimeni înăuntru. Se trase înapoi şi se rezemă de peretele de marmură al balconului. Se opri pentru un moment, se aşeză în mijloc şi se lăsă pe genunchi. Se ţinu strâns de marmură, controlându-şi teama. Treburile complicate pe care trebuia să le facă în cadrul firmei de avocatură se simplificară brusc. Se concentra pe un singur lucru: să nu cadă. Şi, cu prosopul prins bine cu ambele mâini, îşi dădu drumul. Corpul îi căzu cam la un metru şi jumătate, iar prosopul pocni din cauză că era extrem de întins. Atârna chiar sub balconul său. Se bălăngăni pentru o clipă, căutând un punct stabil unde să-şi sprijine picioarele. Braţele îl dureau din cauză că se zdruncinase în timpul căderii. Simţi în cele din urmă sub piciorul stâng grilajul jos al balconului şi îşi recăpătă echilibrul.

Reuşi să rămână concentrat, balansându-se pe coama stâncii de marmură de parcă ar fi fost o pârghie. Transpira abundent. Îşi dădu seama imediat că nimic din ceea ce făcea acum

nu se compara cu exercițiile fizice. Era scăldat într-o transpirație rece, ca şi cum întregul său corp ardea, şi simțea furnicături puternice. Niciodată în viața lui nu-i fusese atât de frică.

Stephen îşi desprinse mâna dreaptă de pe prosop şi, asemenea unui gimnast, căzu repede într-un şpagat, prinzându-se de bara de marmură de cincisprezece centimetri, unde se sprijini cu grijă pe mâna stângă.

Sări în balcon şi se odihni pentru o clipă. Privi în toate părțile, temându-se să nu-l fi văzut cineva. Se aşeză pe balconul de marmură de la etajul al doilea, cu genunchii la piept. Încercă să-şi limpezească mintea, să-şi vină în fire, convingându-se pe sine că are câteva şanse să reuşească, că mai există o speranță să apuce ziua de mâine. Două soții îi decedaseră şi, după moartea fiului său, îşi petrecuse ultimul an întrebându-se adesea dacă mai voia cu adevărat să trăiască. Acum nu mai avea nicio îndoială. Se ridică şi se uită la ceas. Credea că trecuseră cel puțin zece minute, însă ceasul nu avea cum să îl înşele – totul durase un singur minut.

Stephen privi în jur; nu putea scăpa de senzația că cineva îl urmăreşte, înscenându-i o capcană; aproape că devenise paranoic. Aruncă prosopul pe balustrada de dedesubt şi continuă. A doua oară se descurcă mai uşor şi se bucură că trebuia să facă o săritură de doar un metru şi jumătate.

Căzu pe iarbă şi începu imediat să alerge puțin mai departe de locul de unde se apropiau gardienii. Între timp, apucă să arunce o privire spre deal şi decise imediat că aceea era direcția pe care trebuia să o urmeze. În vale, ar fi urmat o coborâre abruptă spre stâncile ascuțite spălate de valurile mareei care ar fi zdrobit pe oricine.

Se întoarse la vilă, rămânând ascuns în umbra ei imensă.

Privind după colțului clădirii, văzu şoseaua plină de maşini şi un grup de şoferi agitându-se în toate direcțiile, dar era prea departe ca să audă ce vorbeau. În fața lui Stephen, paralel cu vila, se afla un pâlc de pini, bătrâni de cinci sute de ani. Strânşi unii în alții, erau singurii rămaşi din ceea ce fusese

probabil o pădure întinsă. Odată cu noile construcţii de lux care apăruseră în împrejurimi, mulţi copaci fuseseră tăiaţi, iar zona fusese curăţată de arbuşti şi tufe. Din fericire, umbra copacilor era densă, iar lumina lunii abia dacă pătrundea. Era un loc perfect unde putea să fugă.

Stephen o luă de-a dreptul prin cei nouă metri de iarbă şi se îndreptă spre pădure. Solul era plin de ace de pin şi buruieni. Îl simţea moale sub picioare şi nu făcea zgomot când se deplasa. Stephen alergă cu grijă prin întuneric; lumina slabă care pătrundea printre crengile pinilor îi permitea să vadă la doar câţiva metri în faţă. Se gândi că munţii erau la opt kilometri spre est, însă nu-şi dădea seama la ce distanţă se afla el între munţi şi mare. Era totuşi destul de convins că nu se putea considera încă liber. Complexul era imens şi, mai mult ca sigur, înconjurat de garduri. Alerga uşor şi cu urechile ciulite, aruncând câte o privire în jur, atent la pericole.

Îl găsi.

Exact în faţa sa.

La marginea pădurii se afla o clădire cu un etaj. Douăzeci de gardieni alergau spre o camionetă. Fuseseră chemaţi la datorie, şi Stephen bănuia că totul avea legătură cu prezenţa lui acolo.

Mintea lui Stephen se puse pe treabă. Nu avea să le ia mult să îl găsească; se îndepărtase de vilă cam cu un kilometru şi jumătate. Zona de căutare se va restrânge repede în jurul lui şi cursa lui pentru libertate va lua sfârşit. Era vânat şi reprezenta o pradă uşoară. Privi împrejurul pădurii; nu avea unde să se ascundă astfel încât ei să nu-l găsească. Apoi îşi dădu seama că există un loc unde nu s-ar gândi să-l caute.

Stephen alergă printre ultimii copaci şi se opri lângă peretele lateral al clădirii pe care o văzuse cu câteva momente mai devreme. Era o veche casă rustică, tencuită cu stuc. Aruncă o privire spre uşa pe unde ieşiseră gardienii. Se vedea o cameră mare, larg deschisă. Înăuntru nu era nimeni. Păşi cu grijă. Câteva birouri mari, pe care se aflau computere şi console

radio erau înşirate de-a lungul peretelui. De cealaltă parte a camerei se aflau mai multe scaune şi canapele. Se mai uită o dată afară prin uşă şi pe fereastre şi, nevăzând pe nimeni, dădu buzna în cameră, scormonind în dulapuri, în sertare, în rafturi. Nu ştia ce anume căuta, dar avea să-şi dea seama când va găsi ceva. Ecranele computerelor afişau ferestre de logare. Aparatele de radio erau protejate prin parolă. Pe un perete era agăţată o hartă a complexului. O desprinse şi luă un stilou. Imediat găsi locul în care se afla, îl încercui, apoi marcă cu o linie cel mai scurt traseu spre ieşire. Strânse harta, o băgă în buzunar împreună cu pixul şi, chiar înainte să plece, verifică şi dulapul de lângă uşă. Şi găsi ajutor. Şi avu noroc.

În dulap erau haine. Mai exact, uniforme. Albastru-închis. Cu blazonul Adevărul Domnului pe buzunarul de la piept. Cuvântul SECURITATE era scris pe spate cu litere mari, îngroşate. Stephen îşi dădu repede jos jacheta şi puse pe el tricoul şi vesta de securitate. Avea buzunare pentru aparate de radio, muniţie, cătuşe şi pentru multe altele, însă... toate erau goale. Dar nu mai conta. Măcar va reuşi să treacă neobservat. Îmbrăcă pantalonii şi-şi puse hainele sale în dulap. Luă o şapcă de baseball inscripţionată cu Adevărul Domnului şi o puse pe cap.

Se simţea mai bine. Dacă mai devreme era disperat şi fără speranţă, acum simţea că reuşeşte să închege un plan. Cine ştie, poate va reuşi în cele din urmă.

Patul unei arme îl lovi în ceafă.

Totul se derulase rapid şi brutal. Stephen căzu pe podea ca un butuc, aproape inconştient. Se întoarse şi se uită în ochii unui bărbat care nu părea să aibă sentimente. Chipul lui osos părea să aparţină unui individ a cărui rutină zilnică era să-i facă pe oameni knock-out, o activitate la fel de comună şi de plictisitoare ca dusul gunoiului. Bărbatul arăta ca un câine sălbatic: lung, subţire şi musculos. Era tuns zero şi purta pe cap o şapcă de securitate, cu ochi de plasă la ceafă.

Gardianul îşi puse piciorul stâng direct pe gâtul lui Stephen şi apăsă. Nu destul de tare încât să-i sfărâme traheea, dar atât cât să-i arate că poate s-o facă. Instinctiv, Stephen apucă piciorul bărbatului, dar îi dădu drumul imediat ce gardianul apăsă şi mai tare şi îi blocă căile respiratorii.

Omul butonă microfonul fixat pe umărul drept.

– Comandante, aici Nash.

Accentul bărbatului îl surprinse pe Stephen. Era un accent de american din Sud, aparent din vecinătatea statului Georgia. Gândindu-se mai bine, gardianul desfăcu capsa portarmei şi-şi scoase pistolul.

– Spune, Nash, răspunse o voce.

– Am prins un bărbat alb, la vreo cincizeci de ani, înţolindu-se cu hainele noastre aici, în casa de înregistrări. Presupun că din cauza lui s-a declanşat alarma.

– Am înţeles. Aşteaptă.

Stephen zăcea pe podea. Capul încă îi zvâcnea, dar îşi revenea în fire. Nu se bucura prea mult de faptul că rămăsese lucid, pentru că asta nu făcea decât să-i confirme situaţia dificilă în care se afla. Fusese capturat la nici cincisprezece minute de când fugise. Îşi imagină că îl vor duce înapoi în camera sa pentru a aştepta în continuare momentul propriei execuţii. Locul lui era într-o sală de judecată, unde putea influenţa percepţiile şi oamenii. Nu-i plăcea să fie ţinut sub control.

– Nash?

– Da, domnule.

– Nu vrem să deranjăm pe nimeni din complex. Ai amortizorul?

– Sigur, domnule.

– Te rog să-l foloseşti. Îţi comand să îl ucizi fără întârziere.

Capitolul 50

Michael alerga prin gang spre avion, urmat îndeaproape de Busch şi Simon. Elicea motorului producea un zgomot asurzitor, semn că se pregătea să decoleze.

– Martin, unde pot să-mi las geanta de scufundări? întrebă Michael.

Abia aştepta să uite pentru totdeauna de apele tulburi care se aflau în subterana Kremlinului.

– Pune-o în spate, răspunse Martin în timp ce îi plăti pe ultimii soldaţi ruşi înarmaţi, adăugând cincizeci de mii pentru a se asigura că vor păstra tăcerea în continuare.

– Am nevoie de camera video, continuă Michael.

Inima îi bătea în continuare cu putere din cauza efortului depus la ieşirea din subterană.

Cu câteva ore mai devreme, Michael, Simon şi Busch coborâseră cu liftul Arsenalului, trecuseră prin laboratorul medical şi dispăruseră în subterana Kremlinului. Îl urmaseră pe Michael pe traseul pe care el însuşi îl marcase şi se afundaseră tot mai mult în pământ ca să se ferească de soldaţi, de gardieni, de gloanţe şi de moarte. Michael luase tubul de spray gri pe care îl lăsase la gura de ventilaţie şi acoperise din mers fiecare semn portocaliu pe care îl făcuse.

Ajunseseră la confluenţa râurilor, la Grota Țarilor, dar ocoliseră drumul iniţial spre ieşire, fiindcă erau siguri că Fetisov fusese precaut şi pusese paznici la ieşirea din matca râului.

Timp de trei ore rătăciseră prin tuneluri, practic condamnaţi să nu mai scape niciodată din subterana rusă, când, deodată, simţiseră un miros de mâncare. Se aventuraseră printr-o serie de guri de aerisire care duceau spre mai multe locuinţe subterane. În cele din urmă, ajunseseră la un şir de scări care îi duseseră la parterul unui bloc aflat la trei kilometri de Kremlin, în Kitai Gorod. Asta însemna că se aflau la trei kilometri distanţă de orice gardian sau soldat care voia să îi ucidă.

Luaseră un taxi până la terminal, unde fuseseră întâmpinaţi de chipul surprins al lui Martin.

– Până la urmă cum l-aţi găsit? îl întrebă Michael pe Busch, arătând în direcţia lui Simon.

– Pur şi simplu, spuse Simon şi aruncă jos geanta uriaşă. Am ajuns acum două zile. De fapt, venisem aici ca să te opresc.

– Să mă opreşti? întrebă Michael în timp ce Martin îi dădu geanta lui încăpătoare de scufundări.

– Nici măcar o secundă nu te-ai gândit la urmările faptului că ai găsit cutia aceea, care a încăput acum pe mâinile lui Zivera. Simon se întunecă la faţă. N-ai nici cea mai vagă idee ce pericol şi ce riscuri presupune punerea ei în circulaţie.

– Păi ce dracului se află în cutie?

Simon nu răspunse.

– Speranţă pentru unii, dar disperare pentru cei mai mulţi.

– Oricum ar fi, nu aveam cum să întreb asta, spuse Michael scormonind în geantă, apoi închise fermoarul. Era viaţa tatălui meu în joc.

– Un bărbat pe care abia l-ai cunoscut, spuse Simon pe un ton indiferent.

Michael înlemni şi se întoarse încet spre el.

– Să te ia dracu'! spuse Michael.

La auzul spuselor lui Simon, simţea cum pământul îi fuge de sub picioare. Niciodată nu încetase să se gândească la motivele pentru care acceptase toate astea. O făcea oare de dragul soţiei sale moarte, pentru a-i îndeplini ultima dorinţă? Sau chiar voia să-şi salveze tatăl, un om pe care abia îl cunoscuse şi despre care nu ştia nimic în afară de ce îi spusese Susan? Nu aveau o legătură paternă sau o relaţie tată – fiu clădită în timp pentru ca această misiune să conteze prea mult. Însă Mary îl înduplecase, aşa cum o făcuse de atâtea ori în timpul vieţii, prin scrisoarea pe care i-o lăsase:

Familia este într-adevăr ceea ce întregeşte un om; umple golurile sufletului, readucând speranţa pe care o credem pierdută de mult.

Michael îşi dădu seama în acel moment că nu se afla doar în căutarea tatălui său, ci şi a speranţei pe care o pierduse odată cu moartea soţiei. Se temea că, dacă îl pierdea pe Stephen, dacă îşi pierdea tatăl înainte să apuce măcar să-l cunoască, şansa lui de a regăsi speranţa va fi pierdută pentru totdeauna.

– Genevieve nu şi-ar fi dorit asta, spuse Simon.

– Atunci de ce mi-a încredinţat mie tabloul şi harta? sări Michael. Mă cunoaşte, îmi ştie trecutul. La naiba! Ea a declanşat toată nebunia asta: mi-a spus să fur tabloul lui Julian din Geneva. Dacă nu mă amesteca în problemele ei, tatăl meu ar fi fost în siguranţă acum şi n-am avea această conversaţie.

– Vrei să spui că ar fi trebuit să-i întorci spatele, nu-i aşa?

– Nu am spus asta. Dar a fost cât pe ce să ne pierdem viaţa încercând să o salvăm pe ea, răspunse Michael. Genevieve mi-a lăsat harta cu un motiv. Are încredere în mine. Vrea ca acea cutie să fie distrusă, adăugă pe un ton defensiv.

– Chiar aşa a spus, interveni Busch, dând din cap, sperând să medieze conflictul şi să-i aducă la sentimente mai bune.

– Cam greu să distrugi ceva ce nu ai, nu-i aşa? spuse Simon.

– Gata, ajunge! Busch se ridică în picioare. De unde ai ştiut că ne găseşti aici?

– Ştiu totul despre Liberia. Genevieve mi s-a destăinuit înainte de a o ajuta să dispară.

– Ştiai că era în viaţă în timp ce eu mă aflam în cimitir, plângând după ea? izbucni Michael.

– Era singurul mod prin care putea să se facă dispărută cu adevărat. A fost dorinţa ei, Michael. Iar când a apărut din nou şi a venit la tine, ştiam că o face cu un singur motiv. Simon se opri, iar privirea i se întunecă. Trebuie să aducem cutia aia înapoi.

– Ajută-mă să ajung la tata şi la Susan, iar eu te ajut să recuperezi cutia şi să o distrugi.

Simon îi aruncă o privire tăioasă lui Michael.

– Şi să o găsesc pe Genevieve.

– Bine. Michael dădu din cap, începând să resimtă oboseala acelei zile.

– Şi tu, ce-ai de gând să faci, vii cu noi? Simon i se adresă lui Busch, ştiind prea bine cum să-l câştige de partea sa.

– Să vin cu voi? Amândoi aţi fi respirat acum prin găurile făcute de gloanţe dacă nu eram eu. Pff, să vin cu voi... Busch se ridică şi se lovi cu capul de tavanul avionului.

– Sigur, spuse Simon aşezându-se, dar tot ai fi sunat la Vatican dacă nu te-aş fi găsit.

Busch închise ochii. Se enervase şi se abţinea să nu răbufnească.

Michael îşi aruncă rucsacul în spate, luă geanta lui Simon de pe culoar şi se îndreptă spre cuşetă, la coada avionului.

– Până terminaţi voi cearta, eu mă duc să fac un duş ca să-mi revin.

Martin ieşi din carlingă şi închise uşa cabinei.

– Aveţi vreo destinaţie, domnule?

– Corsica, Martin, răspunse Michael. Trebuie să ajungem în Corsica.

Capitolul 51

Stephen era întins pe podeaua din garnizoană, iar sudistul îi apăsa gâtul cu talpa bocancului. Sângele îi îngheţă în vene când privi ţeava armei. Niciodată nu-şi imaginase că va muri singur, fără măcar să ştie în ce ţară se află. Nu aveau cum să îi găsească trupul, iar locul de veci rezervat lângă soţia sa şi lângă Peter va rămâne gol pentru totdeauna. Se gândi la Michael şi la cum ar fi fost alături de fiul pe care îl considerase pierdut pe vecie, la un nou început plin de speranţă care nu mai putea exista pentru el. Disperarea începea să pună stăpânire pe el, dar trebuia să supravieţuiască cu orice preţ. Deşi avea mâinile libere, nu îi folosea la nimic. În buzunar avea doar o hartă şi un stilou.

– Eşti american, nu-i aşa? bolborosi Stephen din strânsoare, ţinându-şi mâinile pe lângă corp. Îmi imaginez că eşti din Georgia.

Gardianul se holbă la el pentru un moment şi se aplecă.

– Tu eşti american?

– Da, sunt din Boston, spuse Stephen, păstrând contactul vizual cu gardianul. Cu mâna dreaptă, scoase încet stiloul din buzunar.

Gardianul îl privi. Ceva se petrecea în mintea lui. Poate îl simpatiza, poate rămăsese vreun sentiment de camaraderie în el.

– Din Boston, zici? Gardianul schiţă pentru o clipă un zâmbet care se transformă în curând într-o privire încruntată. Colonist nenorocit! Îşi încărcă arma.

Stephen strânse stiloul în mâna dreaptă. Fără să mai stea pe gânduri, cu toată puterea, îl înfipse în gamba dreaptă a gardianului, în piciorul care-i apăsa traheea. Trase stiloul prin pantalonii gardianului, prin carne şi muşchi, până când, în cele din urmă, ajunse la os. Gardianul îşi retrase piciorul şi începu să urle de durere. Stephen se rostogoli în dreapta, ţinând strâns stiloul înfipt în piciorul bărbatului. Trase de el şi îl trânti la pământ. Arma se descărcă, provocând un sunet înăbuşit. Stephen i-o smulse. Cu toată puterea sa, începu să-l lovească pe gardian. Erau lovituri puternice, înverşunate, în faţă, în dreptul gâtului, pe corp. Nu mai făcuse asta din zilele sale bune. Stephen ştia să lupte, ştia să lovească şi, cel mai important, ştia unde să ochească pentru a provoca mari dureri.

Gardianul rămase inconştient, dar Stephen îi mai dădu trei pumni. Valuri de adrenalină îi inundară corpul. Din adolescenţă nu mai simţise nevoia să lovească pe cineva. Verifică pulsul bărbatului, care era încă în viaţă.

– Niciodată să nu-i spui unui fan Rex Sox că e colonist!

Stephen îl luă pe bărbat de braţe şi îl trase în şifonierul de haine. Îi scoase cureaua, portarma, aparatul radio şi muniţia. Îi verifică buzunarele şi luă buletinul, cheile de la maşină, câteva bancnote şi obiectul pe care spera cel mai mult să-l găsească, un telefon mobil.

Puse totul în buzunar, iar pe bărbat îl acoperi cu un maldăr de haine. Închise apoi uşa, se întoarse, luă arma şi o fixă în portarmă.

Un vuiet se auzi brusc în clădire, iar fundaţia se zgâlţâi. Acest lucru îl scoase din minţi pe Stephen. Zgomotul crescu în intensitate şi, înainte de a se opri, Stephen auzi un sunet ascuţit de afară. Se linişti, dându-şi seama că era vorba despre un avion care aterizase pe pista adiacentă.

Scoase din nou harta din buzunar, verifică locul unde se afla şi plecă. Traversă aleea şi ajunse la o mică parcare plină de maşini. Scoase cheile gardianului din buzunar, le puse în contact şi apăsă butonul de aramă. Un Peugeot albastru porni cu farurile aprinse.

Stephen conduse automobilul de-a lungul parcării şi se opri lângă pista de aterizare. Acolo se afla acelaşi avion Boeing Business care îl adusese aici. O rampă era ridicată spre uşa din faţă, pentru pasageri. O cutie de formă pătrată tocmai fusese scoasă, alături de câteva femei şi câţiva soldaţi. Stephen nu le văzuse bine chipurile, pentru că fuseseră împinşi într-un SUV, dar se gândi că sunt oamenii lui Julian.

Aşteptă un moment, privind automobilele îndepărtându-se într-un convoi. Speră că cei care ajunseseră aici o făcuseră de bunăvoie. Ştia că gărzile vor fi triplate odată ce se va observa că a fugit.

Nu mai băgă în seamă ce se întâmplă şi trecu prin complex, pe lângă o serie de clădiri cu birouri şi case, iar strada începu în curând să fie mărginită de o pădure întunecată. Şerpuia în jos trei kilometri şi nu văzu de-a lungul drumului nici urmă de felinar sau vreo maşină, întunericul din jur accentuându-i teama că va fi prins.

Se apropie de garnizoana principală şi văzu poarta. Nu era una dintre acele porţi din lemn prin care puteai trece cu uşurinţă, ci una de metal, cu trei rânduri de grilaje. Doi gardieni stăteau de vorbă afară. Stephen analiză cele două opţiuni pe care le avea: să-i convingă să îl lase să treacă sau să treacă pur şi simplu cu viteză. Ambele erau periculoase. Fugea din nou, dar nu ştia încotro. Nu ştia unde se află şi, din câte îşi dădea seama, ar fi putut fi la sute de kilometri distanţă de orice altă formă de civilizaţie sau chiar mai rău: putea să fie pe o insulă. Garnizoana se afla la nouăzeci de metri de el, iar gardienii îl observară. Îşi întrerupseră conversaţia şi îşi îndreptară atenţia către el.

Stephen începu să accelereze. Îşi verifică pistolul pe care acum îl strângea în mână lângă portiera maşinii, astfel încât să nu se vadă.

Garnizoana se afla acum la o distanţă de optsprezece metri. Unul dintre gardieni intră în clădire, iar celălalt continuă să-l privească pe Stephen.

Spre uimirea sa, poarta se deschise. Gardianul de serviciu îl salută şi se îndreptă şi el spre intrare. Toate temerile şi grijile lui Stephen dispărură în momentul în care răspunse la salut şi îşi continuă drumul în noapte.

Capitolul 52

Avionul tip Bombardier se ridică de la sol cu viteză maximă pe cerul înserat al Rusiei. Michael se aşeză pe unul dintre fotoliile mari de piele. Pe frunte şi pe mâini avea broboane îngheţate de transpiraţie. Busch şi Simon stăteau pe canapea, cu o sticlă de Jack Daniel's deschisă pe scaunul dintre ei.

– Urăsc vodca, spuse Busch dând pe gât paharul său de whisky cu gheaţă.

– Te mai doare capul? îl întrebă Simon pe Michael.

– Nu, răspunse Michael încet, privind pe fereastră oraşul de dedesubt.

Se gândi la harta de pânză din geanta sa de scufundări şi la istoria Rusiei pe care o reda. Luase în considerare să o predea guvernului rus, dar decise că va fi mai bine să dispară odată cu trecerea timpului. Misterele Rusiei nu vor fi elucidate prea curând, poate niciodată. Era o lume atât de frumoasă, plină de promisiuni, dar care, aşa cum se întâmpla în cele mai multe ţări, se afla în mâinile guvernului, ceea ce nu era tocmai potrivit.

Venise cu speranţa că îşi va putea salva tatăl, dar pleca fără să-şi fi îndeplinit misiunea, punând în pericol şi mai

multe vieţi. Alături de cea a lui Genevieve, avea pe conştiinţă şi soarta lui Susan.

Cumva, ea îl sensibilizase. Ochii ei negri pătrunseseră prin zidul cu care îşi împrejmuise inima. O femeie care la început îl înfuriase reuşise mai apoi să se strecoare în sufletul său. Era unul dintre puţinele momente când îşi deschisese inima din nou... şi îşi dăduse seama că îşi poate continua viaţa fără să stea în umbra durerii cauzate de pierderea lui Mary. Acum însă...

Martin ieşi din spatele avionului. Simon observă că înaintează spre carlingă. Simon se întoarse spre Michael foarte discret.

– Michael, trebuie să-ţi spun ceva despre Julian Zivera.

– Înainte să-mi dai alte veşti proaste, spuse Michael zâmbind forţat, mersi că m-ai salvat. Dacă nu apăreai, acum aş fi fost mort sau aş fi dat la lopată în vreun gulag.

Simon dădu din cap, primind mulţumirile lui Michael.

– Cu plăcere, interveni Busch.

– A, da, şi ţie la fel.

Michael îi zâmbi prietenului său cu un soi de afectare înainte de a se întoarce către Simon.

– Aşadar, ce anume nu mi-a spus Genevieve?

Simon se făcu comod, aşezându-se în mijloc.

– Motivele lui Julian Zivera nu sunt cele pe care ţi le închipui. Nu e vorba despre putere, bani sau lăcomie. Julian ţi-a răpit tatăl pentru a reuşi să se salveze pe el însuşi. Simon se opri un moment. Are o tumoare pe creier care nu poate fi operată. Este pe moarte şi priveşte cutia ca pe singura lui speranţă de supravieţuire. A epuizat toate metodele prin care se putea vindeca: terapiile de ultimă oră, regimuri vegetariene descoperite de curând, leacuri băbeşti şi tratamente experimentale. Toţi banii şi toată puterea sa nu-i pot pune la dispoziţie un leac. Nici el nu poate cumpăra timp şi nu poate păcăli moartea pentru nicio sumă de bani. Cele mai mari iubiri ale sale – banii şi puterea de care dispune – s-au dovedit nefolo-

sitoare în căutarea vieţii. Asta l-a făcut să dispere, agăţându-se de orice speranţă, oricât de mică ar fi fost. Din nefericire – Simon mai făcu o pauză –, speranţa asta ar avea baze reale.

– Scuzaţi-mă, eu merg să-mi mai torn un pahar. Busch se ridică de pe canapea şi se îndreptă către bar, aducând sticla cu el. Acest spectacol patetic de iubire al unui psihopat îmi provoacă sete.

Michael rămase nemişcat pentru un moment. Se pierdu şi nu se mai putu concentra de îndată ce află ultimele informaţii. Încercă să clarifice lucrurile de la început:

– Simon, Julian i-a capturat pe tata şi pe Susan. Dacă există vreo şansă să-i salvez, trebuie să ştiu – Michael făcu o pauză –, trebuie să ştiu totul.

– Cred că am auzit destule poveşti, spuse Busch aşezându-se din nou şi reumplându-şi paharul cu Jack Daniel's. Eu zic să intrăm în complex şi să-i scoatem de-acolo. Autorităţile n-au decât să se ocupe de *curăţenie*.

Michael se întoarse spre Busch, inspirând adânc.

– Te rog, suntem la zece kilometri deasupra solului. Nu avem unde să ne ducem. Trebuie să aud asta.

Simon îi aruncă o privire lui Michael şi se întoarse la bar. Îşi puse încet mai multă gheaţă în pahar şi turnă whisky. În avion se aşternuse o tăcere de moarte. Singurul zgomot, cel provocat de motoare, era monoton şi ascuţit. Se întoarse la locul său şi se aşeză din nou pe scaun. Îl privi pe Michael şi începu:

– Încă de la facerea lumii, omul a căutat nemurirea. Fără excepţie, oamenii caută să trăiască veşnic, fie în vreun regat celest, fie aici, în lumea materială, fie spiritual, fie fizic. Alexandru cel Mare a căutat-o; a fost motivul pentru care Ponce de Leon a făcut călătoria pe mare în căutarea districtului Bimini; praful de puşcă a fost descoperit de către chinezi în timp ce căutau elixirul vieţii. Chiar şi în cele mai simple aspecte din viaţa noastră de zi cu zi căutăm acelaşi lucru. Ne

modificăm dietele, facem exerciţii, luăm vitamine, toate în speranţa că ne vom prelungi viaţa. Singurul scop al medicinei moderne este de a învinge boala, de a ne vindeca, astfel încât să continuăm să trăim. Căutarea nemuririi este universală şi reprezentată similar. Fiecare religie, fiecare credinţă caută viaţa eternă într-un fel sau altul. Uităm că promisiunea vieţii eterne este principalul motiv din spatele religiei. Tema Scripturii creştine este promisiunea Domnului: „Cel ce crede în mine va avea viaţă veşnică". Evitarea morţii face parte din condiţia umană. Suntem programaţi instinctual să supravieţuim.

Simon făcu o pauză, privindu-i pe Michael şi pe Busch, care îl fixau la rândul lor. Îşi prelungi fiecare cuvânt până ce începu să vorbească în şoaptă.

– Fiecare cultură vorbeşte despre eternitate, fiecare cultură are propriile fabule şi mituri. Şi, ca şi povestea potopului, există o poveste care se regăseşte peste tot. E cea despre Copacul Vieţii, care e simbolul central al Cabalei – culegerea de studii mistice ale Torei. Este o temă recurentă şi în religiile asiriene, precum şi în formele de început ale religiilor antice greceşti. Mitologia egipteană spune că Isis şi Osiris au descins din Copacul Vieţii, pe care l-au numit Saosis. Este menţionat în Cartea Apocalipsei, în capitolul douăzeci şi doi, în care Copacul Vieţii face douăsprezece fructe care urmează să vindece naţiunile. În legendele norvegiene, este cunoscut sub numele de Yggdrasil. În China creşte un copac care face o piersică o dată la trei sute de ani şi le oferă nemurirea celor care o mănâncă. În mitologia arabă există copaci încrustaţi cu bijuterii care încercuiesc fântâna vieţii. Şi, desigur, Copacul Vieţii despre care se vorbeşte în Geneză, alături de Copacul Cunoaşterii Binelui şi Răului, al cărui măr a fost muşcat de Adam şi de Eva. Totuşi, acest copac, în loc să împărtăşească înţelepciune, făcea fructe care confereau viaţa eternă celor care le atingeau. Însă Dumnezeu s-a temut că omul nu e potrivit

pentru un asemenea dar, care i-ar fi transformat pe oameni în zei. Aşa că i-a trimis pe îngeri pentru a păzi copacul, încât nimeni să nu poată ajunge vreodată la el.

– Îngeri? Cred că glumeşti! Busch se ridică şi îl privi pe Michael. Nu iei de bună povestea asta, nu-i aşa? Uite ce e, te cunosc şi am văzut şi eu lucruri ciudate, dar nu cred că pot să-nghit aşa ceva.

– Nu prea-mi pasă ce crezi tu, spuse Michael, întrerupându-l repede. E vorba despre ceea ce crede Julian, bărbatul care-i are pe tatăl meu şi pe Susan. Trebuie să ştiu totul despre acea cutie, fie că e adevărat, fie că nu. Aşa că te rog să stai jos şi să taci.

Busch se aşeză fără nicio tragere de inimă.

Simon nu luă în seamă schimbul lor de replici şi continuă:

– Îngerii au primit poruncă să păzească Edenul şi secretul vieţii eterne, însă au obosit şi au început să se răscoale. Au lăsat secretul într-o cutie aurită şi au înconjurat-o de moarte pentru a-l păcăli pe om.

– Încă mai ascultăm poveşti de adormit copiii? întrebă Busch sarcastic, gesticulând. Vreau măcar să ştiu dacă-i aşa.

Privirea lui Michael se intersectă cu a lui Busch până când acesta îşi lăsă capul pe spate şi închise ochii.

– Această cutie a fost ascunsă, continuă Simon. Legenda ei s-a perpetuat sub formă de avertisment: oricine caută secretele lui Dumnezeu va fi pedepsit cu moartea. Timp de nenumărate secole, s-a aflat în mâinile preoţilor şi ale regilor, care i-au înţeles implicaţiile fatale, deşi unii nu au rezistat tentaţiei şi vrăjii şi au privit terifiaţi cum regatele lor se ruinează. A fost căutată de către cuceritori şi armate, împăraţi şi hoţi, luată ca pradă de război, aducându-le moarte jefuitorilor din cauza lăcomiei şi imprudenţei lor în momentul în care au deschis capacul fără să se gândească de două ori înainte să o facă. În cele din urmă, cutia aurită şi-a găsit locul în Bizanţ, unde

numai regii şi succesorii la tron au ştiut de existenţa ei. Aceştia au ţinut seama de pericolul de moarte care o înconjura, au fost oameni înţelepţi care ştiau implicaţiile acestei dorinţe de nestăpânit. La căderea ultimului imperiu antic, s-a hotărât că trebuie trimisă cât mai departe de civilizaţie. A fost trimisă în Rusia, în Liberia Bizantină, şi a fost îngropată în adâncurile pământului, uitată de vreme, pierdută în legende şi mituri.

Busch rămase acolo, cu ochii închişi, dând din picioare frustrat.

Michael se afla mai în faţă.

– Trebuie să ştiu, Simon. Nu mituri, nu poveşti de adormit copiii. Trebuie să ştiu cu exactitate ce se află în cutie.

Simon rămase un moment pe gânduri, adunându-se, de parcă şi-ar fi amintit un adevăr oribil.

– Viaţa eternă pentru cei care deschid cutia... dar cu un cost suprem. E vorba despre cea mai îngrozitoare nenorocire. Un rău care nu trebuie să se răspândească niciodată. A însemnat întotdeauna moarte. Cei care nu au ascultat avertismentele au deschis-o, fiind apoi martori la moartea celor din jurul lor, regatele lor fiind cuprinse de plăgi şi epidemii, războaie sau secetă. Lumile lor au fost distruse şi imperiile devastate. E un rău care nu s-a mai abătut asupra omenirii de când Ivan a rezistat tentaţiei pe care a depăşit-o doar prin credinţă şi frică. Michael – Simon făcu o pauză –, această cutie conţine întunericul fără sfârşit.

– Odată eliberat, mai poate fi capturat? întrebă Michael ezitant, temându-se de răspuns.

– Nu ştiu...

– Deci, după spusele tale, e vorba despre ceva apocaliptic? întrebă Busch cu ochii încă închişi, legănându-şi şi mai repede picioarele. Spune-mi că e boală, că e plagă, o gripă foarte gravă, asta pot să înţeleg. Dar un fel de Armageddon mitic, din voinţa lui Dumnezeu? Scuteşte-mă.

– Doar ca să ştii ce înseamnă cuvintele alea mari pe care le arunci aiurea – apocalipsa se traduce prin „revelaţie“, spuse Simon, încercând să-şi controleze furia. Ceva ce este descoperit. Vine din termenul grec care înseamnă, la propriu, „a scoate capacul unui obiect“. Aşa că spune-i cum vrei.

– Deci, nu prea avem de ales, spuse Michael, încercând să calmeze conflictul dintre cei doi.

Stătea acolo, cu privirea în gol, încercând să înţeleagă cu ce se lupta, dar era ca şi cum realitatea se transformase într-un versant îngheţat pe care aluneca. Luptau împotriva unui om care efectiv îşi ucise familia, oamenii de care era cel mai apropiat – soţia şi socrul – pentru a moşteni şi a lua în stăpânire averea lor în valoare de bilioane de dolari; care îl folosea pe Dumnezeu pentru simpla sa lăcomie; care ţinea slujbe, dar care făcea, în mod ipocrit, opusul a ceea ce predica la fiecare slujbă. Michael se ridică puţin din scaun, aplecându-se.

– N-o să lase pe nimeni să scape, e clar, spuse Michael cu resemnare.

– Un astfel de om nu-şi poate permite ca vreodată cineva să afle ce atrocităţi a comis; asta îi va prăbuşi imperiul, lăsând doar cenuşă în urma lui. Îţi va ucide tatăl, Michael. Şi o să le omoare şi pe Susan, şi pe Genevieve.

– Eu propun să-i salvăm pe tatăl tău şi pe Susan, spuse Busch. Şi să plecăm cât mai departe posibil de acel om.

– Aş vrea eu să fie aşa uşor, zise Simon. Va face orice ca să-şi împiedice moartea. Cuvintele lui sfinte sunt duplicitare şi-i ascund gândurile răuvoitoare şi intrigante. Julian este întunericul în sine. Odată cu acea cutie, va deţine o putere egală cu cea a Diavolului şi va putea controla toate calamităţile lumii.

Michael privi oceanul care se afla la opt kilometri sub el, frumuseţea suprafeţei care reflecta lumina lunii acoperindu-i adâncurile, misterele şi pericolele. Îi amintea de cutie, de frumuseţea şi de vraja ei, care ascundeau moartea ce pândea înăuntru.

Se simţea de parcă ar fi fost blocat sub apă, luptându-se în zadar pentru aer, temându-se că nu va mai respira niciodată.

– Aminteşte-ţi un lucru, Michael, spuse Simon aplecându-se şi privindu-şi prietenul cu o simpatie fără margini. Chiar şi în cele mai întunecate momente există întotdeauna speranţă.

Michael ascultă cuvintele lui Simon, neştiind cum avea să-şi mai recapete vreodată speranţa. Viaţa sa nu mai avea niciun scop de la moartea lui Mary. Şi acum, un tată pe care nu-l cunoscuse şi o femeie la care începuse să ţină erau pe punctul de a muri; se simţea cu totul lipsit de putere.

Martin ieşi din carlingă şi apucă telefonul mobil de pe peretele cabinei. Vorbi încet, punând o serie de întrebări, apoi începu să ia diverse notiţe, dând din cap. Mişcările lui îi distraseră lui Michael atenţia de la conversaţie şi se opri.

În cele din urmă, după un minut, Martin se îndreptă spre Michael şi-i dădu telefonul.

Michael îl privi întrebător:

– E pentru mine? Michael privi în jur; singurii oameni pe care îi considera prieteni se aflau în acest avion. Cine e?

Martin îi întoarse privirea:

– Tatăl tău.

Avionul ateriză pe o pistă mică, ce data din timpul celui de-al Doilea Război Mondial, care era folosită doar ocazional, de către oameni înstăriţi şi vedete care călătoreau pe coasta corsicană. Înconjurat de căsuţe semicirculare şi mici hangare de tinichea care păreau că se pot prăbuşi la o simplă briză a verii, aeroportul mai găzduia o echipă de acrobaţi pe biplane şi o şcoală de aviaţie cu cinci motoare independente Piper Cubs din anii ’60. Inspectorul de trafic aerian se ocupa de toate în sufragerie, verifica depoul şi amestecul carburant şi, de trei ori pe săptămână, lucra ca măcelar în orăşel.

Martin fu singurul care ieşi din avion. Toţi ceilalţi rămaseră înăuntru. Michael îl privi cum discută pe pista de aterizare. Se îndreptă apoi spre o lim uzină care îi aştepta, iar şoferul deschise uşile din spate. Martin vorbi cu el puţin, îi strecură nişte bani şi dădu din cap aprobator. Şoferul deschise uşa şi de acolo ieşi Stephen Kelley.

Cei doi bărbaţi rămaseră tăcuţi pentru o clipă şi răsuflară uşuraţi, apoi îşi strânseră mâinile călduros. Martin chiar rânjea; era pentru prima dată când Michael îl vedea că zâmbeşte. Kelley purta un costum negru – o uniformă de protecţie, care îl prindea mult mai bine decât costumul marca Brooks Brothers pe care-l purta când îl întâlnise Michael, şi nici în acela nu-i stătea rău. Privi spre avion şi urcă pe rampă alături de Martin. Kelley era mult mai diferit decât şi-l amintea Michael acum şase zile. Părea foarte odihnit.

Kelley intră pe uşă, trecu pe lângă Michael, Busch şi Simon, fără să schimbe o vorbă cu ei sau să-i privească şi îşi turnă un Macallan din bar. Îl dădu pe gât, puse nişte gheaţă în pahar şi îşi turnă încă unul. În cele din urmă, se întoarse şi privi echipajul din faţa sa. Kelley se holbă la Simon, apoi la Busch, ca şi cum ar fi avut de-a face cu un caz de rezolvat. În cele din urmă, îl fixă pe Michael.

Se priviră mai bine de treizeci de secunde, timp în care o mulţime de lucruri li se învălmăşea în minte.

– Avem de terminat o conversaţie, spuse Kelley.

– Puţin spus.

– Totuşi, nu e momentul acum, spuse Kelley privindu-i pe Busch şi pe Simon.

Michael dădu din cap aprobator.

– Martin mi-a spus că Susan ţi-a arătat camera mea secretă, spuse Kelley, referindu-se la amintirile cu Michael pe care le adunase acolo de-a lungul timpului.

– Da, răspunse Michael, privindu-l pe bărbat de parcă ar fi fost prima oară când se afla în faţa lui – un om care organizase viaţa lui Michael pe categorii, prin intermediul articolelor şi fotografiilor, viaţa propriului copil la care nu renunţase din iresponsabilitate, ci din iubire. Se asigurase că acest nou-născut, al cărui părinte era, va avea parte de o creştere şi o îngrijire pe care un tânăr singuratic cum era el nu era capabil să i le asigure. Era un tată care contribuise la creşterea lui Michael doar printr-un vraf de fotografii şi cuvinte, niciodată prin discuţii sau îmbrăţişări călduroase. Susan îşi asumase responsabilitatea de a-i arăta lui Michael toate amintirile pe care le avea Kelley cu el. Voia ca Michael să fie conştient că nu-l uitase nicio clipă. Nu ştia ce să facă sau ce să-i spună omului din faţa sa, iar atmosfera devenise din ce în ce mai tensionată.

– Ei bine... spuse Kelley, încercând să schimbe subiectul. Se întoarse spre Martin. Ai anunţat-o că sunt bine?

Martin nu spuse nimic.

– Martin? repetă Kelley.

Martin îşi lăsă privirea în jos.

– Unde e Susan? întrebă Kelley, privind în jur. Nimeni nu scotea o vorbă.

– Martin?

– A fost răpită, domnule.

Kelly părea confuz, furios şi mânios.

– Ce vrei să spui?

– A răpit-o un general rus, unul dintre oamenii lui Zivera. Ieri a decolat un avion din Rusia şi suntem aproape siguri că a adus-o aici.

Când fugise din complex, Kelley văzuse avionul business de unde coborâseră un bărbat şi două femei care, ulterior, fuseseră duşi la o maşină. Nu era furios pe Zivera sau pe oamenii

din faţa lui, ci pe el însuşi. Susan fusese foarte aproape de el şi îi scăpase printre degete. Şi-ar fi dorit să fi avut mai multă răbdare.

– Am văzut-o! Dumnezeule... Se luă de cap. Nu ştiam...

Martin îl privi pe Stephen.

– Nu aveaţi ce să faceţi.

Kelley îl privi, plin de furie.

– Ce treabă au cu ea?

Nimeni nu scoase o vorbă.

– Ce dracului se întâmplă? Îmi răspunde şi mie cineva?

– Îmi imaginez că vor să o ucidă, spuse Simon în stilul său fatalist.

– Să o ucidă? spuse Stephen, cu totul confuz. De ce, ce-a făcut?

– A fost cu mine, spuse Michael mergând spre omul pe care îl cunoscuse ca fiind tatăl său doar cu foarte puţin timp în urmă.

– Cu tine? Michael, ce-ai făcut? Vocea îi tremura de furie. De ce ar omorî-o?

Michael îl privi pe Stephen, copleşit de tristeţea din privirile tatălui său, de situaţia în care se afla Susan şi de toate lucrurile pe care încă nu i le spusese: cutia şi conţinutul ei, răpirea lui Genevieve. Cu toate că Michael se simţise uşurat când îşi văzuse tatăl şi se bucurase că viaţa lui nu mai depindea de el, motivaţia sa era la fel de intensă. Misiunea nu era nici pe departe încheiată. Era extrem de tensionat şi încerca să se calmeze. De îndată ce-şi reveni, îşi întinse mâna spre umărul lui Stephen şi spuse:

– Poate că nu mă cunoşti decât din fotografiile ascunse atârnate de peretele tău, dar nu am de gând să îi las să o omoare pe Susan. Îţi garantez că o voi salva, chiar dacă asta m-ar costa viaţa.

Capitolul 53

Laboratorul se afla în subterana complexului, la nouă metri sub pământ, protejat de ziduri din beton armat. Pereţii groşi de şase metri puteau rezista până şi unei explozii atomice. Sistemul avansat de ventilaţie aerisea încăperea la fiecare douăzeci de secunde, fără a mai lua în calcul epuratorii de gaze şi aerisirile pentru încăperi. Fiecare colţişor era izolat şi păstrat sub presiune negativă.

Arhitectura laboratorului era mai modernă decât *Centrul de control al bolilor din Statele Unite* şi decât *Centrul european pentru prevenirea şi controlul bolilor* şi putea adăposti cei mai periculoşi agenţi chimici şi biologici.

Clădirea era foarte bine dotată, dar, în ciuda tuturor tehnologiilor de ultimă oră, fuseseră folosite şi câteva metode rudimentare. Chiar lângă laboratorul central fusese construită o cameră mică, separată printr-un geam, conductele care traversau această cameră aveau capacitatea de a deversa orice fel de substanţă toxică rezultată din experimentele avansate care se desfăşurau în laborator. Era ştiinţă elementară, veche de secole, însă metodele primitive se dovediseră eficiente. Acesta era motivul pentru care camera alăturată era plină de animale sălbatice, de la păsări şi rozătoare până la primate

mici, fiecare cuşcă având un sistem care le monitoriza starea de sănătate: se folosea metoda canarului în mină[1].

Cei trei oameni de ştiinţă care coborau cu liftul aveau pe chipuri aceeaşi expresie pe care o au copiii în faţa Parcului Disney. Toţi erau experţi în domeniile lor. Hal Jenkins era specializat în arme biologice, mai exact în războaie microbiene. Studiase la Johns Hopkins şi avea douăzeci de ani la activ în armata Statelor Unite. Era cel mai important expert în analiza, construcţia şi distrugerea agenţilor biologici. Madris Habib avea aceleaşi aptitudini, însă lucra cu agenţi chimici şi cu compoziţia substanţelor care i-ar fi putut anihila. Studiase la MIT[2] şi îşi aplicase cu succes cunoştinţele timp de optsprezece ani în lumea aridă a Orientului Mijlociu. Despre doctorul Bill Lloyd, fost profesor la Oxford şi un chirurg de top, se spunea că avea o gândire mai analitică decât computerele performante pe care le folosea în studiile sale de medicină. Era cunoscut pentru descoperirile de ultimă oră în tratamentul împotriva cancerului şi pentru o voinţă puternică de a lupta împotriva bolilor.

Cei trei intrară în laborator, făcură un duş şi se îmbrăcară în costumele de protecţie care păreau mai potrivite pentru o ieşire în spaţiu decât pentru un laborator medical. Se aplecară deasupra casetei de aur cu un sentiment amestecat de teamă, curiozitate şi mândrie. Măiestria cu care era lucrată cutia şi frumuseţea ei le întrecuseră aşteptările. Era de-a dreptul o operă de artă care nu se putea compara cu nimic din ce văzuseră până atunci. Scenele sculptate cu fineţe erau lucrarea unui meşter ale cărui abilităţi nu fuseseră întrecute timp de sute de ani.

[1] Aluzie la canarii pe care minerii îi luau cu ei în cuşti; dacă avea loc vreo scurgere de gaz periculoasă, de metan sau dioxid de carbon, aceştia mureau primii, avertizându-i astfel pe mineri. (n.tr.)
[2] *MIT – Massachusetts Institute of Technology,* Institutul de Tehnologie din Massachusetts. (n.tr.)

Cei trei bărbaţi înţeleseseră potenţialul cutiei din faţa lor. Îşi petrecuseră ultimul an citind toate documentele existente despre această cutie, puse la dispoziţie de către Zivera. Legenda vorbea despre viaţă eternă, despre secrete de mult pierdute, despre mâna lui Dumnezeu. Fiind oameni de ştiinţă, erau foarte sceptici. Nu acceptau nimic fără dovezi clare. Deşi îi răspunseseră lui Julian şi se comportaseră ca nişte profesionişti, urmând instrucţiunile, flecăriseră între ei despre acest om aflat în pragul nebuniei.

Dar doctorul Lloyd trăgea speranţe în secret. Văzuse mituri biblice manifestându-se în prezent. Cunoştea foarte bine referinţele despre mană, hrana sfântă a zeilor din Cartea Sfântă. Locuitorii Mesopotamiei antice numeau substanţa prăfoasă *shem-an-na,* iar egiptenii *mfkzt,* în timp ce locuitorii Alexandriei o venerau sub numele de *Piatra Paradisului.* Amestecată în turte, pudra misterioasă era consumată în cadrul unor ritualuri de către regi şi faraoni. Aceasta constituia hrana pentru „corpul uşor, *ka*", şi se spunea că ascuţea simţurile, percepţiile şi intuiţia, fiind considerată cheia vieţii veşnice. Iar Llyod fusese martor la redescoperirea ei sub formă de *element-m*[1]*,* păstrând multe dintre proprietăţile mitice dovedite. Ceea ce se credea a fi o substanţă cu proprietăţi magice, de domeniul fantasticului, şi un motiv de râs pentru alţii era, de fapt, o certitudine. Astfel că Lloyd îşi pusese toate speranţele în cutia din faţa sa. Se ruga ca legenda să fie adevărată şi era pregătit să accepte orice era real cu privire la acest mit. Lloyd era pregătit pentru un miracol.

Însă Julian îi pregătise pentru un dezastru, cel mai groaznic dintre cele mai rele scenarii din câte existaseră vreodată:

---

[1] *Elemente-m* – elemente monoatomice, numite şi elemente ORMES; sunt compuse din atomi care nu sunt legaţi între ei, existând în stare monoatomică. Se crede că au beneficii fizice şi mentale dacă sunt consumate; se spune că erau consumate de egiptenii din Antichitate, fiind considerate hrana zeilor. (n.tr.)

boală și întuneric, moarte și Armageddon. În timp ce fiecare dintre ei se uita la cutia de aur, nu se puteau abține să nu ia în derâdere posibilitatea ca un obiect atât de mic și frumos să conțină un asemenea coșmar. Însă fiecare dintre acești bărbați văzuse atrocități provocate atât de om, cât și de natură. Și știa că nu e bine să subestimeze puterile unui lucru atât de mic, care putea șterge de pe fața pământului milioane de oameni. La urma urmei, fiecare în parte crease sau luptase împotriva unor agenți ai morții care aveau capacități similare, dar care puteau fi păstrați pe fundul unui tub de mărimea unui degetar.

Scanaseră cutia de mai multe ori, o testaseră cu substanțe chimice și la spectrometre, dar nu găsiseră nimic ieșit din comun care să-i uimească. Examinaseră încuietoarea, o măsuraseră și îi descoperiseră mecanismul de funcționare. Aveau nevoie doar de o șurubelniță pentru a o deschide.

Chiar și cu protecția oferită de costumele lor bio, aleseseră să o deschidă de la distanță, din spatele panoului securizat și gros de un metru, lângă care se afla și un ventilator de mare viteză. O casetă de siguranță împotriva unui posibil impact puternic fusese așezată deasupra cutiei de aur. Atașaseră clești; orice ar fi ieșit din cutie după deschiderea capacului urma să fie instantaneu prins și reținut într-un container mult mai sigur decât o cutie de aur a cărei vârstă se afla dincolo de imaginație.

Lloyd controla o pereche de brațe teleghidate care aveau o dexteritate tactilă mai mare decât propriile mâini. Habib se ocupa de sistemul video astfel încât puteau fi observate și cele mai fine detalii, iar Jenkins opera cu cele mai importante instrumente: computerele de monitorizare și analiză, care aveau să identifice conținutul cutiei Albero della Vita la câteva secunde după desfacerea capacului.

– Oricând sunteți gata, domnilor, răsună din boxe vocea nerăbdătoare a lui Zivera.

Lloyd îi privi pe Habib şi pe Jenkins. Cu toate că se simţeau în afara oricărui pericol, ceva îl puse pe gânduri. Julian avea totală încredere în echipa lui şi în aparatură. Îi căutase pe fiecare dintre ei în decursul unui an, special pentru această misiune, plătindu-le un salariu de zece ori mai mare decât ar fi putut câştiga într-o viaţă. Prin eforturile lor combinate, supravegheaseră proiectarea şi construirea laboratorului cu un scop unic. Nu fusese folosit timp de patru luni de zile, în aşteptarea cutiei care se afla acum de cealaltă parte a geamului. Zivera îi asigurase că, dacă înăuntrul cutiei se afla ceva periculos, o va îngropa imediat, pentru a proteja lumea de nenorociri. Însă fiecare dintre ei mai auzise lucrurile astea în trecut. Istoria fusese martoră la dezvoltarea armelor chimice, biologice şi nucleare, toate fiind roadele unor cercetări cu intenţii bune, în căutarea unor răspunsuri sau metode de a ajuta societatea. Guvernele fuseseră dintotdeauna deschizătoare de drumuri şi susţinuseră financiar astfel de studii, însă persoanele în căutare de cunoştinţe, oamenii de ştiinţă altruişti fuseseră martori de atâtea ori la schimbarea de atitudine a acestora, prin care pretindeau drepturi depline asupra experimentelor, transformându-le cercetările ştiinţifice în metode de a câştiga supremaţia militară.

Lloyd nu vedea acest lucru ca pe un ţel religios al lui Zivera. Înţelegea programul Adevărului Domnului, unirea ştiinţei şi a religiei. Însă aici nu era vorba nici de una, nici de cealaltă. Era pur şi simplu obsesia unui om legată de propria nemurire. Însă şansa de a fi pe urmele unei descoperiri de asemenea anvergură părea improbabilă pentru un om de ştiinţă ca el, ca şi pentru ceilalţi doi colegi ai săi. Zivera plătise totul, îi plătise şi pe ei, şi aştepta ca savanţii să-şi facă treaba. Avea încredere în ei şi în edificiul pe care îl proiectaseră.

– E vreo problemă? întrebă vocea omniprezentă a lui Zivera.

Habib şi Jenkins îl priviră pe Lloyd. Împărtăşeau un moment care nu putea fi descris – se aflau pe punctul de a face o nouă descoperire şi zâmbiră la auzul vocii. Oricât de multă încredere avea Zivera în ei şi chiar dacă îi asigurase că nu se expun niciunui pericol, acesta nu bănuia deloc ce urma să se întâmple.

Lloyd îşi puse mănuşile de protecţie şi îşi întinse braţele. De cealaltă parte a geamului, braţele mecanice îi urmară mişcările întocmai. Îşi îndoi toate degetele, îşi întoarse încheieturile şi bătu din palme. Braţele mecanice repetară cu exactitate fiecare gest, sfârşind printr-un sunet puternic de metal pe metal. Habib porni aparatele de înregistrare şi reglă pe rând focalizarea celor patru camere video. Jenkins verifică presiunea aerului pentru ultima oară şi încuviinţă din cap spre Lloyd.

Braţul mecanic stâng se întinse şi apucă şurubelniţa. Lloyd o introduse încet în încuietoare şi, folosind braţul mecanic drept, descuie cutia de aur. O întoarse până la jumătate şi auziră cu toţii în boxe, amplificat, zgomotul pe care îl produse.

Jenkins verifică atmosfera. Nicio schimbare.

Habib reglă una dintre camerele video, proiectând pe ecran imaginea cutiei în detaliu. Apăsă un buton lateral şi o lumină strălucitoare de halogen ilumină partea de sus a casetei, împrăştiind umbre aurite în toată încăperea.

Lloyd îndreptă fundul cutiei cu braţul mecanic drept şi, cu cel stâng, ridică uşor capacul.

Privirea lui Habib rămase lipită de monitor în timp ce capacul ornamentat al cutiei de aur se deschise. Braţele mecanice acoperiră priveliştea o secundă, înainte ca Lloyd să le retragă. Îşi ţinură respiraţia cu toţii. Lloyd îşi mută privirile de la cutie la imaginea în detaliu de pe monitor.

Habib îşi întinse gâtul pentru a vedea imaginea mai îndeaproape.

Jenkins verifică atmosfera de două ori. Rapoartele se schimbau la fiecare zecime de secundă.

De un an de când se pregăteau pentru acest moment, luaseră în considerare toate scenariile posibile. Însă, privind cutia aflată de cealaltă parte a geamului, holbându-se la monitoare şi la rapoartele computerizate, realizară că ceea ce aveau în faţa ochilor era ceva cu totul neprevăzut.

Capitolul 54

Susan stătea pe un fotoliu de răchită la etajul trei al vilei lui Julian, privind oceanul în linişte. Purta încă blugii şi hanoracul cu care fusese îmbrăcată când o răpiseră din hotel. Părul ei nepieptănat era răvăşit de briza verii. Sorbea apă dintr-o sticlă şi privea cum un elicopter alb decola de pe iahtul enorm care se afla chiar la linia orizontului. Părea că e doar o insectă care zboară spre mal, dar în curând se mări şi, în acelaşi timp, zgomotul care-l însoţea se intensifică; rotorul tăia aerul cu nişte bufnituri surde, ritmice. Zbura exact în direcţia ei; îl putea vedea pe pilotul blond efectuând comenzile. În cele din urmă, se înclină şi devie de la curs în apropierea casei unde ea îl auzi aterizând pe fundalul zgomotului provocat de motor, asemănător cu un scâncet repetitiv tot mai scăzut în intensitate.

Auzi zarvă, paşi alergând. Zivera dădu buzna pe uşă, învârtindu-se ca un apucat prin camera de oaspeţi, apoi ieşi în balconul cu vedere la ocean.

– Unde se află cutia adevărată? se auzi vocea lui Zivera, tremurând de furie.

Susan nu spuse nimic, continuând să privească oceanul de parcă s-ar fi aflat în vacanţă.

– Îţi place marea? întrebă el.

Ea sorbi din nou din sticla de apă şi refuză să-l bage în seamă.

– Sper că da, pentru că, dacă nu îmi vei răspunde la întrebări, eu însumi o să-ţi leg greutăţi de picioare ca să poţi vedea oceanul dintr-o perspectivă cu totul diferită.

– Asta e atât de... – îşi alegea cuvintele cu foarte multă precauţie – atât de creştinesc din partea ta.

– Să nu îndrăzneşti să-mi vorbeşti tu mie despre Dumnezeu!

– De ce, pentru că eşti un adevărat expert? Stând între pereţii unei lumi construite de tine, adunând miliarde, predicând unui grup de neştiutori cu scopul de a le uşura buzunarele şi de a le vinde propria viziune despre Dumnezeu?! Dintr-un motiv sau altul, tind să cred că nu era ăsta mesajul sau intenţia lui Dumnezeu pentru omenire.

Susan vorbea pe un ton plin de forţă, increzător. Cuvintele şi atitudinea ei erau sfidătoare şi curajoase, însă în sinea ei era îngrozită. Învăţase asta la începutul carierei sale: dacă vrei să convingi pe cineva, trebuie să crezi şi tu lucrul acela, chiar dacă e fals.

Zivera păşi spre balustrada balconului, încercând să se liniştească puţin.

– Unde e adevărata cutie? întrebă el încet. Michael trebuie să mi-o aducă.

Susan se foi pe fotoliul de răchită, continuând să privească marea.

– Dacă n-a avut încredere nici măcar în mine...

Îşi lăsă fraza neterminată.

Susan se înfuriase pe Michael când deschisese cutia, fiindcă nu găsise nimic înăuntru. Urlase de furie că o minţise, că nu avusese încredere în ea. Şi, tot gândindu-se la acest lucru, nu ştia dacă nu cumva era mai degrabă supărată pe ea însăşi decât pe el. Făcuse singurul lucru pe care Michael o rugase să nu îl facă. Cedase tentaţiei. Întotdeauna fusese o persoană pragmatică, isteaţă şi totuşi fusese orbită de cutie, sedusă de curiozitatea care, în cele din urmă, o copleşise. Se mândrise întotdeauna că era puternică, că deţinea autocontrolul. Nu cedase niciodată tentaţiei drogurilor, presiunilor colegilor

săi din adolescenţă, şi totuşi, când rămăsese singură cu această cutie, cedase întru totul. Şi, în cele din urmă, ce o enerva cel mai mult era faptul că Michael ştiuse că va acţiona astfel. O convinsese cumva că acea cutie – care se afla acum în posesia lui Zivera – era cea autentică. Acum, mai presus de toate, era recunoscătoare că fusese păcălită. Se ura pentru eşecul ei.

– Ar trebui să-l ucid pe Nikolai pentru incompetenţa lui, spuse Zivera. Dar măcar mi te-a adus pe tine. Şi, din motive clare, vei fi o momeală mai bună pentru Michael St. Pierre decât ar fi fost tatăl său.

Susan îşi ridică privirile; avea inima frântă. Nu-şi putea masca durerea din ochi şi se întoarse. Tot ce făcuse în ultima săptămână fusese în zadar. Nu suporta gândul că Stephen era mort.

– Şi, apropo, continuă Zivera aplecându-se peste balustradă ca să privească marea. Nu încerca să scapi, aşa cum a făcut-o el. L-am subestimat pe bătrân. Dar tu vei avea gardieni suplimentari şi le-am ordonat să tragă imediat dacă încerci ceva.

Susan trecu printr-un moment de zbucium emoţional. Nu luă în seamă faptul că putea fi împuşcată; tot ce auzise era că Stephen scăpase. Trecuse din prăpastia disperării la o senzaţie de fericire pură.

Zivera o lăsă cu gândurile ei şi ieşi din cameră fără să mai spună ceva. Ea privi spre cerul fără nori, la orizontul fără margini unde se întâlnea cu oceanul. Începu să respire încet şi constant; încercă să-şi domolească bătăile inimii şi să-şi limpezească gândurile.

Privi peste balustrada de marmură, la cincisprezece metri dedesubt, la cei doi gardieni care îşi făceau rondul, apoi din nou către mare. Se întreba dacă această privelişte – oceanul în toată măreţia lui, iahtul imens plutind la orizont – va fi ultima pe care avea să o mai vadă.

Capitolul 55

– Nu mă înţelege greşit, spuse Simon. Dar trebuie să ducem cutia înapoi sau salvarea lui Susan nu va avea niciun rost – odată ce cutia va fi deschisă, va muri la fel ca noi toţi.

– Poftim? interveni Kelley. Despre ce tot vorbeşti?

Michael îşi ridică mâinile.

– Îţi voi explica imediat. Se întoarse către Simon. Nu-ţi face griji în privinţa cutiei.

– Să nu-mi fac griji? întrebă acesta.

Michael dădu din cap. Simon nu mai spuse nimic, deşi îngrijorarea i se citea pe chip.

Toţi cinci – Michael, Stephen Kelley, Martin, Busch şi Simon – stăteau în jurul unei mese de conferinţă în avionul particular al lui Kelley. Martin avea tot felul de alimente şi băuturi aduse dintr-un mic sat corsican aflat la douăzeci şi patru de kilometri în josul coastei. Oricât de înfometaţi erau cu toţii, abia luaseră câte o îmbucătură, cu excepţia lui Busch, care niciodată nu sărea peste vreo masă.

Michael se întoarse cu spatele la Kelley.

– Cât de bine cunoşti împrejurimile?

– Ce cutie? întrebă din nou Kelley, tot mai nerăbdător.

Pe faţa şi în vocea lui începeau să se distingă efectele şocurilor la care fusese supus de curând. Arătă spre Simon.

– Despre ce tot vorbește el?

– Îți explic într-un minut, spuse Michael, încercând a-l liniști cu vocea lui calmă.

– Va trebui să ne dăm seama cum să pătrundem pe proprietatea lui Zivera și cum să ne descurcăm acolo. Ce-ți amintești despre locul acela?

– Nu pot să dau detalii, dar era întuneric ca în iad. Kelley se lăsă pe spate în scaunul de conferință tapițat cu piele, verificându-și buzunarele. Dar știu clădirea principală; seamănă foarte mult cu un castel. În ceea ce privește împrejurimile, asta ar trebui să îți fie de ajutor. Aruncă o bucată mototolită de hârtie pe masă spre Michael. Era harta complexului, pe care o luase de pe peretele din clădirea de securitate de unde fugise.

Michael zâmbi.

– Cine a spus că nu avem nimic în comun? Luă harta și o studie un moment, înainte să i-o înmâneze lui Simon. Crezi că te descurci să pătrunzi acolo?

Simon luă harta și o întinse pe masă ca să o poată analiza cu toții. Era o schiță reprezentând poziția clădirilor din complex și o vedere de ansamblu a locului.

În timp ce telefonul din avion începu să sune toată lumea se concentra asupra hărții. Martin ignoră telefonul de la masa de conferință, preferând intimitatea telefonului fixat pe perete, și răspunse cu o voce calmă. Se întoarse spre Michael, prinzându-i privirea, dar nu scoase o vorbă.

În cameră se făcu liniște; toate privirile erau îndreptate către Martin.

– Ce e? întrebă Michael.

Martin se întoarse la masa de conferință și apăsă butonul de speaker al telefonului de acolo.

– Domnul St. Pierre? Se auzea cu întreruperi. Vocea era răgușită, cu accent italian. Îți mulțumesc că mi-ai salvat mama. La fel de bine putea fi ucisă din cauza felului în care rusul din

slujba ta a răpit-o din mâinile noastre. O, dar e în viaţă şi s-a întors la familia ei acum. Aşa că îţi mulţumesc pentru eforturile tale. Evident, ştii motivul pentru care te-am sunat.

Toţi se uitară la Michael, care-şi închise ochii, concentrându-se pe voce.

– Ca să îmi explici de ce m-ai trădat? răspunse Michael.

– Trădat?

Vocea lui Zivera răsuna rece şi egală în cabina avionului.

– Ne-ai lăsat pe noi să facem treaba cea mai grea, apoi Fetisov, generalul tău, a răpit-o pe Genevieve şi ne-a luat şi cutia, întinzând-ne o capcană pentru a ne ucide. Aş numi asta trădare.

– N-a făcut o treabă prea bună dacă sunteţi încă în viaţă. Şi, după cum stau lucrurile, ar trebui să mă simt norocos că se întâmplă aşa, nu?

– Nu şi dacă mass-media află că un om atât de pios ca tine practică şantajul, răpirea şi crima. Michael se străduia să-şi reţină furia. Şi crede-mă, când omenii vor afla că un om care ar fi trebuit să fie un ghid spiritual, un stâlp moral încalcă fiecare cuvânt pe care îl predică, se vor supăra un pic... sau nu, lasă-mă să reformulez, vor dori să te vadă mort. Mai ales când au contribuit cu atâţia bani câştigaţi prin muncă grea.

Zivera chicoti încet.

– Câteodată, presa nu prea îi ascultă pe hoţi, Michael. Te-ai întâlnit cu tatăl tău? Şi ce mai face prietenul tău, poliţistul? Aveţi o reuniune plăcută? A, dar stai aşa... lipseşte cineva. Cine să fie oare?

– Unde e Susan? întrebă Michael.

– Fetisov s-a abţinut cu greu să n-o omoare, dar banii au capacitatea să domolească pasiunile şi să le transforme în profit. Mi-a adus-o teafără. Zivera tăcu pentru o clipă. Asta nu înseamnă că va rămâne prea mult timp aşa. De fapt, estimez că va mai fi în viaţă încă vreo douăzeci şi patru de ore.

– Şi asta ar trebui... să mă sperie? blufă Michael în timp ce sângele îi îngheţă în vene.

– Nu, să te motiveze, răspunse Zivera.

– Ca să fac ce?

– Termină cu prostiile! izbucni Zivera. Adu-mi cutia!

Michael intră în dormitorul lui Kelley şi se întoarse cu geanta de scufundări. Scotoci în sacul din pânză neagră şi scoase de acolo săculeţul lui negru. Îl puse pe masa de conferinţă şi îi desfăcu fermoarul.

– O vei ucide oricum, spuse Michael.

– Nu şi dacă îmi dai cutia.

Urmă un moment de linişte.

– Nu o am, spuse Michael băgând mâna în ghiozdan şi scoţând cutia de aur. O puse în mijlocul mesei şi toată lumea o fixă cu privirea.

Busch se întoarse şi îi zâmbi lui Simon.

– Să vedem... de ce nu te cred oare? întrebă Zivera.

– Poate pentru că nici eu nu te cred pe tine.

– De ce spui asta?

– Pentru că l-ai fi ucis pe tatăl meu dacă nu ar fi fugit şi pentru că ne-ai fi lăsat pe mine şi pe Paul să murim.

– Văd că jucăm un fel de şah verbal; dacă tot crezi că oricum o voi ucide, poate ar trebui să fac asta acum. Vocea lui Zivera răsună în cabina avionului.

Michael tăcu.

– Adu-mi cutia şi o voi lăsa în viaţă. Vino singur, Michael. Dacă nu, o să vă ucid pe toţi.

Michael îi privi pe cei din jurul mesei. Simon îi făcu semn să nu cedeze.

– Vezi tu, Michael, poate că ai fi fost dispus să-ţi laşi tatăl să moară...

Kelley privi în direcţia lui Michael, dar acesta îl evită.

Zivera continuă:

– Dar, dintr-un motiv sau altul, nu cred că ai fi în stare să gândeşti la fel în ceea ce o priveşte pe Susan. Julian tăcu pentru o secundă, dându-i răgaz să înţeleagă unde bătea. Nu uita, Michael, singur.

– Nu cred că pot ajunge acolo în douăzeci şi patru de ore, spuse Michael, încercând să tragă de timp.

– Cum, un tip cu atâtea resurse ca tine? Probabil că ai dreptate. Aşa că ştii ce? Uită de cele douăzeci şi patru, acum ai opt. Nu faci chiar atât de mult de la aeroportul în care te afli.

Şi Zivera închise telefonul, zgomotul reverberând în tot avionul.

Michael stătea în mijlocul drumului corsican izolat, privind spre pista de aterizare de dincolo de pâlcul de arbori; copacii se aflau pe un platou, la mai puţin de un kilometru şi jumătate de ţărmurile mediteraneene. Insula franceză era enormă, cu o topografie impresionant de variată, alcătuită din munţi, câmpuri şi stânci care dădeau spre ocean. Însă Michael nu văzu nimic din toate acestea când coborî din avion cu Busch şi Simon. Se concentra pe misiunea pe care trebuia să o îndeplinească.

Nu simţea nicio remuşcare că o păcălise pe Susan, dându-i o cutie falsă, care era în geanta de scufundări pe care o avusese Lexie pe fundul conductei de sub Kremlin. Michael luase rucsacul de la tânărul rus decedat şi răscolise printre lucrurile pe care le furase din cavernă. Scosese cutia falsă şi o băgase pe furiş în geanta sa, fără să-l vadă Susan, intuind că-i va fi de folos la un moment dat. Nici ea, nici Martin nu observaseră că adevărata cutie fusese îndesată în rucsacul încăpător de scufundări din echipamentul de scufundări pe care i-l dăduse lui Martin. De fapt, Michael nu le împărtăşise înşelăciunea nici lui Simon şi nici măcar lui Busch, ştiind că era mult mai bine ca planul să nu fie cunoscut de prea multe

persoane. Când venea vorba de complexitatea profesiei lui, existau câteva secrete pe care nu le spunea nimănui.

Însă se dovedi că înşelăciunea nu o protejase pe Susan; subterfugiul său, faptul că îi dăduse o cutie falsă fusese un act desăvârşit, iar ea sfârşise prin a fi răpită cu tot cu aceasta şi acum era captivă undeva, într-una dintre clădirile din complexul care se întindea pe o suprafaţă de mai bine de zece mii de hectare. Şi avea mai puţin de opt ore ca să o salveze.

– Ştiu că eşti sub presiunea timpului, spuse Simon. Ştiu că pui la cale ceva. Dar nu am apucat să discutăm nişte lucruri foarte importante.

Michael îl privi pe Simon, care-l distrase pentru o secundă de la gândurile sale.

– Poftim?

– Ce facem cu Genevieve? Nu o putem lăsa acolo, spuse Simon.

– Ştiu.

– Michael, ea se află în locul de care se temea cel mai mult, împreună cu fiul de care fugea. Julian i-a luat banii, casa, orfelinatul – totul, mai puţin viaţa, şi urmează să facă şi asta.

Michael îi aruncă o privire lui Simon; era frustrat şi nu ştia ce să spună. Genevieve era prietena lui, motivul pentru care începuse totul; era de acord cu Simon, dar nu ştia cum să o salveze şi pe ea, şi pe Susan. Fără să scoată un cuvânt, se întoarse şi se îndreptă din nou spre hangar. Busch şi Simon îl urmară pe rampă, înăuntrul avionului.

Simon îşi luă rucsacul de marinar şi îl puse pe masa de conferinţă. Michael scoase din buzunar harta complexului, pe care i-o dăduse Kelley, şi o despături.

Kelley ieşi din carlingă şi îi privi pe cei trei în timp ce se îndreptă către capătul celălalt al avionului; avea ochii obosiţi, privind în gol, şi un prosop curat în jurul gâtului.

– Pot să-ţi pun o întrebare? spuse Michael în timp ce Kelley tocmai trecea pe lângă el.

Kelley se întoarse şi îl privi.

– Câţi gardieni estimezi că au? întrebă Michael.

– Am nevoie de un duş ca să-mi limpezesc mintea, apoi stăm de vorbă.

– Poţi să aproximezi?

– Peste cincizeci. Şi dispăru în spatele uşii care dădea în cuşetă, închizând-o bine în urma lui.

Michael căută din priviri reacţia lui Simon.

– Prea mulţi, spuse Simon, clătinându-şi capul.

– Nici măcar nu ştim unde o ţine pe Susan, zise Busch. Urăsc că trebuie să fiu mereu cel pesimist.

– Atunci nu fi, i-o tăie scurt Michael. Nu-şi putea permite să se gândească la un eşec.

Simon desfăcu fermoarul genţii sale şi scoase servieta cu armament. Carabine, pistoale, Semtex, fumigene. Împrăştiindu-le pe masă, alese o carabină şi începu să o dezasambleze, verificându-i ţeava, percutorul, camera cartuşului.

Busch luă arma primită de la Fetisov, cea pe care o folosise în subterana Kremlinului. Desprinse cartuşul plin de gloanţe oarbe şi îl aruncă împreună cu alte două într-un mic coş de gunoi de lângă masă.

Simon îl privi.

– Ce faci? O să avem nevoie de orice fel de muniţie.

– Gloanţele alea nu te vor salva. Toate sunt oarbe.

– N-ai de unde şti. Michael le scoase din gunoi şi le puse pe masă. Desfăcu harta complexului şi studie fiecare clădire în parte. Nu erau schiţe foarte detaliate, însă harta arăta configuraţia generală şi poziţia fiecărei structuri. Kelley a spus că a fost ţinut în castel. Pun pariu că Susan se află tot acolo.

– Cum putem să fim siguri? întrebă Busch.

– Nu putem. Dar pun pariu că, dacă verificăm punctele de securitate...

– Nu cumva uiţi de cei cincizeci de gardieni?

– Stai aşa, îl opri Michael cu un gest al mâinii. Nu uit. Vom avea nevoie totuşi să le distragem atenţia. Michael îşi luă privirea de la hartă.

– Putem să le tăiem curentul? întrebă Busch.

– Sunt sigur că au generatoare pentru laboratoare şi pentru clădiri, răspunse Michael privindu-l pe Simon. Vreo idee de distragere?

– Mă ocup eu de asta. Dacă putem verifica punctele de securitate, cred că putem să o găsim şi pe Genevieve în acelaşi timp, spuse Simon întorcându-se spre Busch. Dar voi avea nevoie de ajutor.

– Noi doi? întrebă Busch. Să lucrăm împreună? Ei bine, dacă insişti.

– Ce ai de gând să faci? îl întrebă Michael pe Simon cu un soi de ezitare în glas.

– O voi găsi pe Genevieve. Şi o să fac al dracului de mult zgomot între timp.

– Şi cu Julian cum rămâne? întrebă Busch.

– Îl lăsăm pe altă dată, spuse Michael.

Simon îi aruncă o privire lui Michael.

– Dacă o să am vreo şansă, o să-l lichidez, spuse Simon.

– Simon, replică Michael, ne aflăm aici ca s-o salvăm pe Susan şi, dacă putem, şi pe Genevieve.

– Ştiu. Simon dădu din cap. Doar dacă avem ocazia...

Asta îl sperie pe Michael; ştia că Simon era genul de om care mai degrabă îşi creează oportunităţi decât să aştepte să se ivească vreuna. Se temea că încercarea de a pătrunde în complexul lui Julian se va dovedi mult prea periculoasă, complicată şi mai sângeroasă decât se aştepta oricare dintre ei. Însă ceea ce-i trezi suspiciunea lui Michael fu determinarea din

ochii lui Simon. Acesta era hotărât să o salveze pe Genevieve, dar mai era ceva. Simon avea alt plan.

Michael închise uşa carlingii.

– Nu mi-ai spus totul.

Simon se uită la Michael; se aflau amândoi în faţa panoului de comandă al avionului.

– Nu-mi pot permite surprize, Simon. Ştii asta deja! Ce îmi ascunzi?

Simon îl privi pe Michael, se vedea clar că pune ceva la cale. Până când, în sfârşit...

– Ştii povestea părinţilor mei: cum tatăl meu a răpit-o, a violat-o şi a torturat-o pe mama, apoi s-a ascuns; Simon făcu un rezumat al poveştii pe care i-o mai spusese lui Michael în trecut. Dar nu se putea ascunde pentru totdeauna; n-am regretat nicio secundă că l-am omorât şi nici cei trei ani petrecuţi în închisoare. Era femeia pe care o iubea, şi totuşi a decupat carnea de pe ea şi a însemnat-o cu simboluri diabolice, oribile. Aşa că, în momentul în care ea s-a întors la straiele de mănăstire şi la vechile obiceiuri, m-am gândit că a făcut-o ca să îşi acopere aceste semne odioase. Ceea ce nu ştiam eu era că ascundea de fapt că rămăsese însărcinată în urma violurilor. În timpul acela mă aflam la închisoare şi n-am ştiut de copil. De fapt, n-am ştiut absolut nimic despre asta până acum patru luni. Când mama a născut, ştia că nu poate avea grijă de băiat; era instabilă psihic şi nu voia să afle nimeni ce se întâmplase. Aşa că a apelat la prietena ei, Genevieve Zivera, femeia al cărei orfelinat putea oferi adăpostul şi iubirea unui cămin, pe care ea nu era capabilă să i-l asigure. Dar mama i-a smuls o promisiune lui Genevieve în schimbul copilului său: îl va boteza şi îl va creşte ca şi cum ar fi propriul copil, nu-l va trata ca pe un orfan, ci ca şi cum ar fi sânge din sângele ei. Mama nu putea suporta gândul ca fiul ei să ştie că are aşa o descendenţă

îngrozitoare: un tată nebun şi o mamă speriată, inaptă, pe punctul de a o lua razna. Simon tăcu pentru un moment. De-a lungul anilor, Genevieve nu a scos un cuvânt, nu a făcut nicio aluzie la subterfugiul ei. Iar eu îl vedeam câteodată pe acest băiat, atunci când o vizitam pe Genevieve sau când îl aducea la Vatican. Niciodată nu i-am acordat prea multă importanţă. Era liniştit, avea mereu ochii lipsiţi de orice fel de emoţie. Niciodată nu am apucat să îl cunosc cu adevărat ca să observ cât de tulburat era... sau cât de familiară mi se părea înfăţişarea lui. Până la urmă, Genevieve şi-a încălcat promisiunea făcută mamei mele: o deranja să spună adevărul, şi nu din cauză că nu i-ar fi fost loială mamei mele, ci de teamă să nu mă afecteze sau de teama reacţiei mele la aflarea identităţii părinţilor lui. Şi, când colo, era vorba despre un om care şi-a ucis familia la propriu, soţia şi socrul, pentru a prelua conducerea sectei lor, care se folosea de Dumnezeu pentru simpla lui lăcomie, care ţinea predici ale căror învăţături le încălca, de fapt. Simon tăcu un moment, uitându-se la Michael, care la rândul său îl privea fix, aşteptându-i cuvintele cu interes; continuă apoi în şoaptă: Julian Zivera este cel mai ticălos om, oglindirea pură a tatălui meu... şi este fratele meu.

Michael se uită la Simon, neştiind ce să spună.

– Asta rămâne între noi, adăugă Simon.

– Trebuie să-mi promiţi că mai întâi le scoatem pe Susan şi pe Genevieve de-acolo.

Simon încuviinţă.

– Bineînţeles.

Momentul de linişte din cabină se prelungi. Cei doi se uitară unul la celălalt, până când Simon continuă:

– Apoi o să-l ucid pe Julian.

Michael stătea împreună cu Busch, Simon şi Martin, în linişte. Nu-şi putea reveni din şocul spuselor lui Simon.

Încercă să se concentreze şi privi cutia de aur din mijlocul mesei de conferinţă, o cutie care era când foarte preţioasă, când foarte periculoasă, dar acest ultim aspect nu era deloc luat în considerare.

– Domnilor, ne-aţi putea scuza? spuse Kelley pe un ton relaxat ieşind din dormitorul său din spatele avionului şi uscându-şi viguros părul cu prosopul.

Dezbrăcase uniforma de gardian şi purta acum o salopetă cafenie şi un tricou Oxford alb. Odată cu schimbarea hainelor, îşi schimbase parcă şi personalitatea. Devenise din nou o prezenţă impunătoare, cea pe care Michael o observase în pragul casei din Boston. Cei trei ieşiră din avion. Pentru un moment, Martin privi în urmă, spre Kelley, apoi închise uşa.

Kelley luă loc la masa de conferinţă, chiar în faţa lui Michael. Cu excepţia zilei în care se întâlniseră în Boston, când fuseseră întrerupţi, era pentru prima dată când tatăl şi fiul erau singuri, de când se născuse Michael. Studiindu-i chipul, vedea foarte clar asemănarea. Aveau aceeaşi privire intensă, care îţi pătrundea adânc în suflet. Se uitară unul la celălalt, cântărind lucrurile, reflectând; în cele din urmă, Kelley izbucni:

– Hristoase! Ce naiba se întâmplă?

Michael fu surprins de răbufnire.

– Vreau să ştiu ce se întâmplă, până la cel mai mic detaliu!

Michael se forţă să rămână calm, încercând să nu-i răspundă pe acelaşi ton lui Kelley, sperând că nu se află pe punctul de a-i ţine o predică. Îi dădu aşadar toate detaliile, punându-şi tatăl la curent cu Albero della Vita, cu Genevieve, cu Rusia şi explicându-i motivul pentru care avea aptitudinile ce îi permiteau să îndeplinească o astfel de misiune. În timp ce i-ar fi fost ruşine să-i spună tatălui său adoptiv, Alec St. Pierre, omul care îl crescuse, despre cariera sa ilegală şi implicaţiile acesteia, Michael nu avu nicio problemă să i le dezvăluie omului din faţa lui. Cu toate că era tatăl său biologic, nu exista

nicio legătură adevărată între ei în afara unui dulap plin cu fotografii. Nu aveau niciun fel de trecut împreună şi nu avea niciun motiv să-i fie ruşine, deşi Michael ura faptul că aceasta era abia a doua lor conversaţie.

– Asta e mult peste nivelul meu de credinţă, spuse Kelley. Sunt un catolic nepracticant care are dificultăţi să-şi amintească până şi zilele de sărbătoare. Şi acum îmi ceri mie să cred în...

– Nu-ţi cer să crezi nimic, spuse Michael trecându-şi degetele peste cutie. Dar îţi voi spune ce cred eu. Obiectul ăsta – Michael ridică cutia – este aducător de moarte. Din tot ce mi s-a spus până acum, din tot ce am văzut, nu am nicio îndoială că, dacă va fi deschisă cutia, vor muri oameni. Zeci de mii, probabil chiar mai mulţi.

– Şi, dacă nu o dăm, Susan va muri. Kelley stătea cu braţele încrucişate, ridicându-şi sprâncenele la auzul spuselor lui Michael, sorbindu-i cuvintele înainte să iasă din nou la atac. Cum ai putut s-o aduci, să o pui într-un asemenea pericol? Susan nu trebuia să te însoţească la Moscova.

– Ce?! răspunse Michael apărându-se; se aplecă şi întâlni privirea dispreţuitoare a tatălui său.

– Ai expus-o pericolului. Se află în interiorul complexului acelui nebun, aşteptând să moară din cauza ta.

– Nu da vina pe mine! Michael se ridică din scaun şi păşi furios în lungul avionului. Tocmai mi-am petrecut ultima săptămână încercând să pun mâna pe cutia asta ca să te pot salva. Iar ea nu acceptă să fie refuzată. Este imposibilă! Am făcut tot ce am putut, mai puţin s-o leg. Este încăpăţânată ca un catâr.

Kelley stătea acolo şi se uita la Michael.

– Ştiu.

În cele din urmă, Michael, expiră şi aşteptă să se apere din nou, dacă i s-ar fi făcut o nouă acuzaţie.

– E un avocat bun, totuşi. Kelley zâmbi, şi întreaga lui stare păru să se schimbe.

Se ridică şi se îndreptă spre bar. De data aceasta, se lăsă pe vine şi deschise raftul cel mai de jos. Făcu o mică şmecherie folosind un obiect mic, chiar înainte să se îndrepte de spate, şi-i arătă un seif de mărime medie, larg deschis. Era pe jumătate plin cu bani, pistoale şi documente. Se întoarse şi îl privi pe Michael, care înţelese imediat.

Acesta luă cutia de pe masă, merse până acolo şi o puse în seif.

Kelley se lăsă pe vine, închise uşa şi tastă codul de blocare.

– Aşadar, cum o vom salva pe Susan?

Michael încuviinţă cu un gest respectuos. Luă harta complexului şi o întinse pe masă, apoi o întoarse pe dos.

– O să am nevoie să-mi desenezi o schiţă a interiorului casei. Crezi că-ţi poţi aminti cum arăta?

Kelley aprobă din cap, scoase stiloul şi începu să deseneze. În câteva clipe, se întoarse spre Michael.

– Deşi te-am renegat, ai venit după mine.

– Da, spuse Michael încet. A avut şi Susan ceva de-a face cu asta.

– Desigur.

Amândoi ştiau că nu era chiar aşa de simplu.

– Ascultă, când te-am dat spre adopţie... Kelley continuă să deseneze, iar cuvintele îi ieşeau greu. După ce mama ta a murit...

– E în regulă. Michael zâmbi. Ai făcut ce trebuia să faci. Nu mi-aş fi putut dori părinţi mai buni decât soţii St. Pierre... fără supărare.

– Nicio problemă, înţeleg. Kelley îl privi pe Michael, simţind mândria omului din faţa lui. Au făcut o treabă bună. Kelley continuă să deseneze, tăcând un moment, apoi continuă. Te întrebi probabil ce e cu camera mea ascunsă, cu toate fotografiile acelea şi nu înţelegi de ce nu te-am căutat niciodată.

– Sunt bine. Michael zâmbi, văzând dificultatea bărbatului în a-şi expune sentimentele. Nu e nevoie să mai zici ceva. Dar am o întrebare. Mama mea...

Kelley zâmbi.

– Era tânără şi speriată. Dar era frumoasă şi puternică. Kelley se uită în gol. Era... inteligentă, cea mai bună prietenă a mea. Doamne, dacă am fi ştiut care au fost cele mai fericite momente ale vieţii noastre, poate am fi fost mai atenţi...

Michael nu scoase un cuvânt; înţelegea perfect ce simţea tatăl său.

– Am fost speriaţi de moarte când am aflat că a rămas însărcinată. Dar te dorea mai mult decât orice pe lume. Nu aveam idee ce vom face, cum vom proceda, dar, într-un fel, ne gândeam că vom găsi o cale. Şi, după toată frica, după toată durerea, te-a ţinut în braţe. Ultimul lucru pe care l-a văzut i-a dat cea mai mare bucurie pe care o trăitse vreodată. Nu am văzut-o niciodată atât de... fericită ca în momentul acela. Kelley îşi ridică privirea spre fiul lui. Tu erai.

Michael continuă să-l privească în tăcere. Cunoştea durerea pierderii unui om drag, a pierderii celui care îi dăduse un motiv să trăiască, să descopere bucuria în lume, oferindu-i speranţă în fiecare dimineaţă când se trezea. Stătea în faţa unui om care trecuse printr-o asemenea pierdere de trei ori, şi totuşi mersese mai departe, deşi fusese singur.

– Şi, spuse Kelley, amintindu-şi, era un mare fan al echipei Red Sox.

– Doamne, m-ai omorât cu asta! spuse Michael suspinând. Părea perfectă până acum.

– Nici măcar în glumă nu spune asta.

Michael încuviinţă.

– Cum ai putea ţine cu ei, când tot ce fac este să ne fure cei mai buni jucători? Încurajezi o droaie de foşti membri ai echipei Red Sox.

– Nici nu deschide subiectul ăsta! Rex Sox a câştigat un campionat şi tu crezi că e echipa Americii. Când ai câştigat douăzeci şi şase, spuse Michael, dând din cap, atunci mai vorbim.

– Cum poţi să fii fan Yankee?

– Cred că glumeşti! râse Michael. Credeam că aici ne vom înţelege perfect, dar se pare că nu vom ajunge la niciun acord.

– Care echipă de fotbal îţi place? întrebă Kelley, devenind serios.

– Sunt un fan înfocat al echipei Giants, am bilete pentru toate meciurile din sezonul ăsta, răspunse Michael.

– Patriots, spuse Kelley. Şi la baschet?

– Knicks. Michael îşi aruncă braţele în sus. În mod evident tu eşti fan Celtics. E OK oricum, ambele sunt proaste.

– Hochei? continuă Kelley. Bruins ai mei sunt în an de recuperări.

– Da, în ultimii zece ani au tot fost aşa.

– Asta e jalnic, venind din partea unui fan Ranger.

– A... Te-am prins! Red Wings. Nimic nu se compară cu un joc pe Arena Joe Louis.

– Red Wings?!? Cum naiba poţi să locuieşti în New York şi să fii fan Red Wings?

– Simplu... în acelaşi fel în care urmăresc meciurile lui Manchester United. Se cheamă antenă parabolică. Michael făcu o pauză. Ai practicat vreun sport când erai mic?

– Pe toate, răspunse Kelley. Baseball, fotbal, baschet, box.

– Un boxer? se strâmbă Michael.

– Ce, e chiar aşa de greu de crezut? Dacă eşti sudist, ori înveţi să te lupţi, ori mori.

– Şi fiul tău? El ce juca? întrebă Michael.

Kelley deveni tăcut, privind în altă parte; era un moment mort.

– Îmi pare rău...

– Nu-i nimic. Era mai mult genul intelectual. L-ai fi plăcut, totuşi. Kelley zâmbi, privind în altă parte. L-ai fi plăcut mult, v-aţi fi înţeles de minune, ca doi fraţi. Kelley fu surprins de propriul gând şi râse. Deşi sunteţi de părţi diferite ale legii. Şi mie îmi pare rău pentru soţia ta.

– E în regulă, nici toţi banii din lume nu ar fi putut să o salveze. Putem se încetăm cu amintirile, te rog? Ne cam omoară pe amândoi.

Kelley zâmbi şi împinse spre Michael schiţa pe care o terminase. Clădirea avea patru etaje, cu unele dintre camere desenate în detaliu.

– Nu am fost în toată casa, dar asta e ceea ce îmi amintesc.

Michael o studie, ştiind că undeva înăuntru se afla Susan, îngrozită, întrebându-se dacă vine cineva să o salveze.

– Lăsând totul la o parte, mă consider norocos, spuse Kelley, cu un soi de optimism în voce. Se pare că am regăsit un fiu pe care îl pierdusem. Şi nici nu trebuie să mă mai confrunt cu perioada adolescenţei lui. Ce zici de asta?

Kelley îi întinse mâna. Michael i-o strânse călduros.

– Ascultă, în legătură cu toată povestea asta cu tatăl... spuse Michael uşor stânjenit.

– Spune-mi Stephen.

Michael zâmbi. A fost un moment în care tatăl şi fiul s-au recunoscut. În cele din urmă, Michael căută în buzunar şi îi dădu lui Stephen un portţigaret cu trei ţigări.

– Pentru ce e asta, o mică ţigară de sărbătorire? întrebă Stephen.

– Pentru mai târziu. Trebuie să vorbesc cu tine despre cum o vom salva pe Susan.

Stephen dădu din cap şi puse micul portţigaret dreptunghiular în buzunarul de la spate.

– Pentru mai târziu, când vom avea motiv să sărbătorim.

Capitolul 56

Julian privi în ochii mamei sale – erau mai negri decât îşi amintea. Odată fusese capabil să-i citească sentimentele, acum însă nu mai vedea altceva acolo decât enigme.

– Mă bucur atât de mult că te-ai întors, spuse Julian cu sinceritate.

Genevieve nu făcu însă altceva decât să se uite tăcută în ochii fiului ei.

– Eram îngrijorat că nu te voi mai vedea niciodată.

Genevieve continuă pur şi simplu să-l fixeze.

– Am nevoie de ajutorul tău. Julian se întoarse şi se plimbă prin laborator. Tu ştii ce se află, de fapt, în cutie şi cred că ştii şi cum să o deschizi.

În cele din urmă, se întoarse şi privi patul mobil în care era întinsă Genevieve; avea braţele şi picioarele legate şi un elastic mare în jurul pieptului. Nu putea decât să închidă ochii, însă îi ţinea deschişi în mod sfidător.

Se aflau într-un laborator medical proiectat de Vladimir Skovokov, special construit pentru experimentele pe cadavrele care însemnau atât de mult în studiul pe care îl făcea. Temperatura oscila în jur de zero grade Celsius, pentru a ajuta la conservarea cadavrelor. Julian scăzu temperatura.

– E răcoros şi bine aici. Nu-i aşa că îţi aminteşte cumva de adăpostul tău din Dolomiţii Italieni? Acolo unde ai murit? Julian nu aşteptă să-i răspundă. Nu ştiu cum, dar tu şi cutia aceea sunteţi legate. Şi, când o să-mi fie adusă, o să îmi spui cum s-o deschid.

Respiraţia lui Genevieve deveni mai înceată; continuă însă să-l privească sfidător pe fiul ei.

– O să-mi dau seama cum se deschide până la urmă. Speram că poate mă ajuţi să economisesc ceva timp.

Julian luă o seringă şi înfipse acul într-o fiolă medicală, trase pistonul şi o umplu.

– Amytal de sodiu, pentothal de sodiu... tot ceea ce fac aceste aşa-zise seruri ale adevărului este să te adoarmă. Se apropie de locul în care se afla ea întinsă pe targă, se apleca deasupra şi îşi trecu mâna liberă prin părul ei. Şi, dacă nu vrei să-mi spui adevărul, nu mă vor ajuta să ţi-l smulg de pe buze. Dar durerea...

Julian tăcu, privind fix în ochii mamei sale. Nu simţi nicio urmă de remuşcare sau de ruşine în timp ce se uita la ea, considerând-o un fel de şoarece prins în capcană.

– Ţi-aş spune că n-o să doară, dar asta ar fi o minciună. Julian se dădu înapoi şi apăsă pistonul seringii; lichidul ţâşni şi desenă în aer un mic arc de cerc de-a lungul camerei. Apucă cu blândeţe perfuzia intravenoasă care intra în braţul ei. De fapt, vei simţi cum îţi iau foc venele, în timp ce substanţa îţi pătrunde în corp. Anunţă-mă când eşti pregătită să vorbeşti în loc să ţipi.

– Sper ca Dumnezeu să aibă milă de tine, şopti Genevieve.

Julian fu surprins de primele cuvinte pe care le auzi de la mama sa, după atât de mulţi ani. Îi răsunară în minte, reţinând ceea ce puteau fi practic ultimele cuvinte rostite de ea, şi, în cele din urmă, îi zâmbi. Privi în adâncul ochilor mamei lui,

apoi observă crucifixul de pe pieptul ei. Şi, fără să stea pe gânduri, îl apucă şi i-l smulse de la gât.

– Dumnezeu nu are nimic de-a face cu asta.

Julian înfipse acul în perfuzia mamei sale.

– Întotdeauna ai ştiut-o, eu nu am suflet.

Capitolul 57

Picioarele lui Michael se legănau în aerul nopţii; era agăţat de două cârlige, la optsprezece metri deasupra ţărmului abrupt. Concentrându-se la căţărat, nu mai conştientiza sunetul valurilor care se spărgeau dedesubt. Piciorul său stâng se legănă în exterior, şi Michael găsi un colţ de stâncă uşor ieşit în afară, de aproape trei centimetri, unde îşi fixă piciorul. Se echilibră şi inseră un dispozitiv în crăpătură, mărind-o şi transformând-o într-un punct sigur de ancorare. Îndesă un cârlig şi trecu o sfoară întărită prin inelul de metal înainte de a continua. Urca cei şaizeci şi unu de metri de unul singur, în timp ce Busch şi Simon se aflau dedesubt, între rocile întunecate şi ascuţite, privind în sus prin ceaţa care se ridica din valurile mării. El era expert când venea vorba de căţărări şi nu intenţiona să-şi piardă prosteşte aliaţii, din cauza nepriceperii lor. Urma să urce şi să fixeze două frânghii pentru ei. Îşi spusese că va respinge din start probabilitatea morţii lui sau a lui Susan, a lui Genevieve, Busch sau a lui Simon.

Michael îşi continuă urcuşul. Faţa stâncoasă a versantului era înclinată într-un unghi mai mic de optzeci de grade, iar colţurile de stâncă de care se putea ajuta erau mici şi rare şi îi solicitau braţele mai mult decât anticipase. Nu privi nici măcar o dată în jos sau în spatele lui, concentrându-se doar la următorul

punct de unde avea să apuce. Continuă să îşi croiască drum sigur prin puncte de ancorare de-a lungul suişului, pentru a le uşura lui Busch şi Simon primul lor urcuş pe verticală.

Din capul locului, stabiliseră că acesta era singurul mod de a pătrunde în complexul lui Julian. Decise că poarta principală ieşea din discuţie, iar mersul pe drum cu cutia în mână i-ar fi garantat moartea. Din câte ştiau, Julian nu avea nicio intenţie de a o lăsa pe Susan în viaţă, chiar dacă Michael i-ar fi dat cutia.

Aşa că urma să fie o acţiune de scurtă durată. Vor lua ce aveau de luat şi vor pleca. Se confruntau cu o singură problemă: nu ştiau unde era ţinută Susan. Kelley detaliase planul de la etajul casei şi orarul gărzilor ce-şi făceau rondul primprejur, însă Michael nu era sigur că ea se afla acolo. Trebuia să-şi croiască drum spre clădirea de pază, unde se aflau gardienii, dar şi sistemul de computere ce monitoriza întregul loc. Era nodul de unde supraveghetorii aveau o privire de ansamblu a complexului. Acolo spera să afle unde erau ţinute Susan şi Genevieve, precum şi alte detalii despre sistemul de securitate pus la cale de Julian.

Ajuns în vârful stâncii, Michael se balansă şi privi în jur asigurându-se că nu sunt gardieni care îşi fac rondul. Era doar o fâşie de şase metri de iarbă între stâncă şi casa principală; nu aveai unde să te ascunzi, poate doar în spatele stâncii. Michael fixă încă două clame de ascensiune şi legă capetele celor două frânghii de şaizeci şi unu de metri. Le dăduse lui Busch şi lui Simon hamaşamentele şi clamele de ascensiune pentru a le face urcuşul mai uşor, dar şi ca să-i ajute să-şi păstreze energia pentru misiunea pe care o aveau de îndeplinit. Michael ajunse jos, desfăcu frânghia albastră în trei şi privi cum cele două bucăţi se întind la maximum din cauza greutăţii tovarăşilor lui.

Michael îşi dădu jos încet hainele albastre de mecanic pe care le luase din hangarul avionului, pe sub care avea o uniformă neagră de protecţie, cea pe care o purtase Kelley pentru a fugi din complex. I se potrivea aproape la fel de bine ca şi tatălui său. Michael aruncă o privire în jos pentru a-i detecta pe Busch şi pe Simon, însă nu văzu nimic; aşteptarea de cinci minute urma să fie dureroasă. Se întoarse şi privi casa enormă din faţa lui care îi acoperea întregul câmp vizual. Stilul arhitectural clasic, în piatră, îţi tăia pur şi simplu respiraţia. Conacul era cu adevărat potrivit unui rege, însă în el locuia cineva care nu-l merita nici pe departe.

Se gândi pentru o clipă şi se linişti când îl văzu pe Busch. Simon era un prieten, dar avea şi un alt interes, un motiv ascuns pentru a pătrunde în complex. Simon credea în puterea cutiei şi în răul pe care îl putea face. Pe de altă parte, Busch... nu credea o iotă; în ciuda acelei întâlniri îngrozitoare ce avusese loc cu un an înainte, încă era convins de faptul că vânează mituri, poveşti menite să înfricoşeze şi să demonstreze puterea fără margini a lui Dumnezeu. Era aici, căţărându-se pe stâncă dintr-un singur motiv: ca să îi dea o mână de ajutor lui Michael.

Acesta pipăi cuţitul de la coapsă şi bătu cu palma pistolul din portarma de la brâu. Ura armele, însă, ţinând cont de circumstanţe, erau un rău necesar. Se întoarse şi privi marea care lucea în bătaia razelor lunii.

– Nu-i o privelişte chiar rea, nu-i aşa? Vocea venea din spatele lui Michael.

– Prefer priveliştea din timpul zilei, spuse el fără să se întoarcă.

– Mmm, dar nu suntem aici ca să admirăm peisajul, nu-i aşa? spuse vocea.

Michael se întoarse încet şi se pomeni faţă în faţă cu doi gardieni; fiecare dintre ei era înarmat cu câte o carabină Heckler & Koch G3 la brâu, îndreptate în direcţia lui Michael.

Bărbatul care vorbea era mic de statură şi îndesat. Se tunsese scurt, încercând să capete o înfăţişare dură, însă nu prea-i ieşise; nu era o prezenţă impozantă, dar arma lui ridicată spunea cu totul altceva.

Gardianul se holba prudent la Michael, scanându-l.

– Nu am făcut cunoştinţă.

– Aşa este, spuse Michael.

– Şi asta probabil din cauză că nu ai ce căuta aici.

Gardianul care părea să comande îşi îndreptă puşca spre Michael. Al doilea individ era chel şi cântărea probabil mai mult de o sută douăzeci de kilograme. Michael observă că acesta se mişca agil pentru un bărbat cu greutatea lui. Îl ocoli şi îi fixă carabina în spate.

Primul gardian se uită peste marginea stâncii şi văzu frânghiile balansându-se din punctele lor de ancorare. La intervale scurte, se bălăngăneau înainte şi înapoi faţă de peretele stâncos, din cauza mişcării de dedesubt. Gardianul se întoarse din nou cu faţa la Michael.

– Câţi?

Michael nu răspunse.

Gardianul se holbă la el încă un moment, apoi îşi scoase cuţitul. Veni mai aproape şi puse lama chiar sub ochiul stâng al lui Michael.

– Câţi? întrebă el din nou mişcând lama de-a lungul pielii moi a pleoapei lui Michael, aproape provocându-i sângerarea.

Michael nici măcar nu clipi.

Gardianul făcu un pas înapoi.

– Ei bine...

Merse pe margine şi îşi întinse capul spre frânghiile care dansau şi vibrau, însă tot nu îi putea vedea pe cei care urcau. Se aşeză pe vine şi se aplecă peste margine. Puse lama pe frânghia albastră.

– Oricât de mulţi ar fi, vor fi cu unul în minus.

Şi începu să taie. Dură două secunde şi frânghia plesni cu un zgomot ascuţit, rupându-se.

Expresia lui Michael nu se schimbă, dar i se frânse inima. Nu ştia sigur cine se căţăra pe frânghia albastră, Busch sau Simon, dar oricare din ei ar fi fost nu avea cum să supravieţuiască prăbuşirii de pe stâncă pe ţărm.

– Asta e şansa de a salva pe oricine se află la capătul ăsteia. Gardianul, încă pe vine, puse cuţitul pe ce-a de-a doua frânghie.

Michael rămase pe loc, cu arma înfiptă în spate, holbându-se la gardianul care putea să-i ia viaţa în orice moment. Ştia că, dacă face vreo mişcare bruscă, va fi secerat de gloanţele ce i-ar fi pătruns în partea de jos a coloanei vertebrale. Avea nevoie de o diversiune, dar, oricât de mult s-ar fi gândit la asta, nu-i venea nicio idee.

Gardianul continuă să taie frânghia trecută peste marginea prăpastiei, întărind mesajul pentru Michael.

– Poate că ar trebui să te pun pe tine să tai frânghia, spuse el zâmbind şi mişcându-se spre Michael. Vino aici.

Michael refuză să se mişte până când celălalt îi împinse arma la spate, forţându-l să înainteze. Merse cu reţinere spre margine şi se opri lângă gardianul cu cuţitul. Acesta stătea pe vine, cu braţul pe o parte, trecând fără încetare lama pe frânghie.

Michael fu lovit din nou în spate, şi de data asta căzu în genunchi. Stătea faţă în faţă cu gardianul.

– Te superi dacă îl motivezi un pic pe prietenul nostru? spuse acesta către partenerul său. Gardianul ridică ţeava armei la ceafa lui Michael în timp ce celălalt îi întinse cuţitul.

– Să nu care cumva să-ţi vină vreo idee!

Michael roti mânerul cuţitului în palmă. Mintea îi era înfierbântată, însă simţea la ceafă metalul rece al ţevii armei.

– Poţi s-o faci, spuse gardianul. Doar lasă-te în jos şi începe să tai.

Michael nu se clinti. Gardianul îl apucă violent de încheietură şi îi forţă mâna spre frânghie, aducând lama pe suprafaţa ei. Michael se dădu înapoi. Frânghia încă se balansa pe stânci; Michael aruncă o privire peste margine, dar nu văzu pe nimeni. Gardianul forţă lama înapoi, încercând să o treacă prin frânghie. Michael se opuse cu toată puterea, în timp ce gardianul îi forţa braţul.

Apoi acesta începu să tremure din cauza efortului, dar şi a nervilor.

– Ai trei secunde să începi să tai sau Carl o să-ţi zboare creierii în mare.

Pe neaşteptate, o mână apăru de nicăieri şi-l apucă pe gardian de braţ, trăgându-l în prăpastie. Gardianul căzu dincolo de Simon, rostogolindu-se în aer şi dispărând în întuneric. Fu un moment lung de linişte până când se auzi un pleoscăit puternic de jos.

Michael se întoarse spre celălalt gardian, care, luat prin surprindere, privise îngrozit cum dispăruse partenerul său. Apucă ţeava armei de la ceafă cu mâna stângă şi-i înfipse gardianului cuţitul în coapsă. Acesta însă îl lovi pe Michael cu putere în piept, aproape aruncându-l în prăpastie. Bărbatul se năpusti peste el, apucându-l de gât cu mâna stângă şi-l pocni cu dreapta. Michael încercă să lupte, dar greutatea omului îl ţintuia la pământ.

Simon se târî peste margine şi, înainte ca gardianul să reacţioneze, îl apucă de păr şi îl lovi de trei ori în gâtlej. Bărbatul se împletici vlăguit cu mâinile încleştate la gât, abia respirând prin laringele distrus.

Michael se ridică, tremurând, încercând să-şi recapete suflul; se uită la Simon care îi lua deja gardianului aparatul radio, arma şi uniforma. Michael privi în jos, unde fusese frânghia lui Busch, aproape distrus la gândul că îşi pierduse prietenul.

– Bună! se auzi o voce şoptită de dedesubt.

Privi peste margine şi îl văzu pe Busch urcând pe frânghia lui Simon. Michael se prăbuşi la pământ, respirând uşurat, în timp ce Busch urca ultima porţiune.

– Ce dracu'? şopti Busch enervat, aşa cum Michael nu-l mai văzuse de mult timp. Credeam că faci alpinism profesionist.

Michael zâmbi, fericit că îşi vede prietenul pe care-l crezuse, cu doar câteva momente înainte, pierdut pentru totdeauna.

– E un lucru bun că m-am hotărât să renunţ. Uită-te la mâinile mele. Busch îşi desfăcu palmele, pe care se aflau semne groase de câţiva centimetri de la frânghie. Ştii, prostia aia omoară! Puteam să fiu mort acum.

Michael continuă să zâmbească.

– Mă bucur să te văd.

– Şterge-ţi zâmbetul ăla de pe faţă, nu e deloc amuzant!

Capitolul 58

În hangarul mic încăpea doar avionul lui Kelley. Proprietarul, un instructor de zbor de şaptezeci şi trei de ani, fusese mai mult decât fericit să-şi scoată flota de *Piper Cubs* pentru o seară, în schimbul a cinci mii de euro. Avea în sfârşit posibilitatea să-şi ducă soţia în Grecia, după cum îi promisese în fiecare an din ultimii douăzeci.

Hangarul nu era fortificat; de fapt, nu era altceva decât un garaj acoperit cu tablă ondulată, o cutie uriaşă care data din cel de-al Doilea Război Mondial, dar era util. În plus, cei cinci gardieni înarmaţi pe care îi angajase Martin îi inspirau mai puţină teamă decât porţile de metal sau sârma ghimpată. Kelley nu pusese niciodată la îndoială abilitatea lui Martin de a găsi persoana potrivită pentru muncă, indiferent unde se aflau. Fiecare dintre gardieni era mare şi intimidant, având pe chip urmele luptelor de stradă. Toţi păreau certaţi cu legea, dar lui Kelley nu-i păsa de asta. Având în vedere circumstanţele, legea putea să se ducă dracului.

Pista de aterizare era un spaţiu deschis înconjurat de păduri, munţi şi râuri care se vărsau în ocean mai la sud. Stelele păreau să strălucească mai tare în această parte liniştită de lume decât oriunde altundeva. Îl contraria la maximum faptul că, la nici cincizeci de kilometri depărtare, se petreceau lu-

cruri înfiorătoare în numele lui Dumnezeu şi al credinţei. Pista de aterizare – nu o putea numi aeroport – se afla la opt kilometri în afara micului sat de la marginea mării şi, din când în când, Kelley trăgea în piept aerul mării pe care îl iubea atât de mult. Strada şerpuitoare care ieşea din munţi trecea chiar prin pistă şi ducea direct în oraş. Era singura cale de acces.

Kelley stătea pe un scaun pliant la marginea drumului, sorbind un whisky. Îşi lăsase capul pe spate, ascultând muzica clasică ce se auzea prin uşile deschise ale limuzinei parcate alături. Martin ieşi din hangar, ţinând în mână o sticlă de whisky Macallan şi două ţigări. Se aşeză lângă Kelley, îi umplu paharul şi îi dădu o Cohiba Lanceros, care însă deocamdată nu pica tocmai într-un moment bun. Voia să păstreze ritualul celebrator pentru întoarcerea lui Michael cu Susan.

– Crezi că o poate face? întrebă Kelley.

Martin îl privi şi dădu din cap aprobator.

– Există un fel de tenacitate şi de ingeniozitate în familia ta. Michael a reuşit să pătrundă în Kremlin.

– Nu pot să cred că a reuşit să facă asta.

Martin dădu din cap.

– Fiecare cu talentele lui.

Kelley îi răspunse tot printr-o mişcare din cap. Într-un fel foarte ciudat, era mai mult decât impresionat; nu avea nicio idee cum reuşise Michael, dar, dacă fusese capabil să pătrundă într-un loc atât de bine păzit, atunci exista o şansă ca Susan să se întoarcă nevătămată. I se rupea inima că o ştia într-un astfel de pericol şi nu putea să facă nimic pentru ea, simţindu-se imobilizat.

– Urăsc aşteptarea.

– Ca întotdeauna.

– Asta nu schimbă cu nimic situaţia.

– Alegi mereu procurorul potrivit, expertiza potrivită pentru un anumit caz. Ei bine, acum e pe mâini bune.

Kelley îl privea pe Martin. De douăzeci de ani încoace, acesta fusese yinul corespunzând yangului său personal. Când el acţiona iraţional, Martin îl echilibra prin felul său de a fi, prevăzător şi chibzuit.

– Nu te supăra că îţi spun asta, dar voi doi semănaţi mai mult decât credeam. Poate e adevărat că e foarte diferit de Peter, dar nu încape îndoială că – Martin zâmbi – e fiul tău.

Kelley îşi întoarse privirile. Cu cât petrecea mai mult timp cu Michael, cu atât îşi dădea seama că semănau mai mult decât părea la prima vedere. Cu toate că prima dată crezuse că sunt la polul opus, ajunsese să-şi dea seama că semănau mult. Până atunci fusese Michael cel pe care credea că îl cunoaşte şi Michael despre care aflase diverse lucruri. Nu îl ştiuse decât prin intermediul fotografiilor şi al articolelor de ziar, fără să-i cunoască sufletul şi caracterul.

Prietenii lui Michael îşi riscau viaţa pentru el şi pentru lucrurile în care credea, şi erau puţini cei care ar fi fost în stare să facă acest lucru, fapt ce spunea foarte multe despre individul care le inspira atâta loialitate. Şi Michael îşi risca la rândul său viaţa, nu numai pentru ei, ci şi pentru străini, pentru oameni pe care îi cunoscuse doar cu o săptămână în urmă, oameni ca el şi ca Susan, care nu lăsaseră tocmai cea mai bună impresie la prima vedere. Michael făcea acest lucru în baza unei poveşti ce ar fi provocat până şi minţile cele mai tolerante din punct de vedere spiritual. Când Stephen o cunoscuse pe Genevieve, când îl vizitase la biroul său pentru a-i da micul seif pentru Michael, ce conţinea harta subterană a Kremlinului, spusese că acesta era unul dintre cei mai buni oameni pe care îi cunoscuse vreodată, lucru greu de crezut pe atunci, având în vedere că era un hoţ. Insistase ca Stephen să îl cunoască pe Michael mai întâi şi abia apoi să îl judece. Şi acum, că se întâmplase asta, nu era nicio îndoială; Kelley era mândru că Michael era fiul său.

Sunetul produs de o camionetă perturbă liniştea nopţii; se auzea de departe, dar părea să se apropie. Nu vedeau nimic, dar zgomotul motorului era suficient pentru a pune pe oricine în gardă.

Kelley privi concentrat dincolo de luminile pistei de aterizare. Însă camioneta nu mai apăru.

Unul dintre gardienii proaspăt angajaţi se apropie în fugă:

– Ar trebui să staţi la adăpost, spuse el cu un accent italian grosolan, continuând să alerge spre panoul electric de pe partea laterală a hangarului.

Deschise cutia cenuşie şi apăsă butonul întrerupătorului. Totul fu înghiţit de întuneric.

Apoi, pe neaşteptate, se auziră focuri de armă. Nu doar din faţa lor, ci de peste tot. Era un zgomot mai puternic decât orice auzise Kelley vreodată, spărgându-i timpanele; bufniturile alternau cu împuşcăturile. Din instinct, Kelley se adăposti lângă limuzină. Din toate părţile, vocile izbucneau pe tonuri sacadate, unele dând ordine, altele răspunzând confuze. Confruntarea părea că durează de ore întregi, dar luă sfârşit în mai puţin de un minut, după care se aşternu liniştea. Kelley era foarte panicat şi confuz; nu îndrăzni să spună ceva, de frică să nu dezvăluie locul în care se afla. Privi în jur, iar furia înlocui teama. Respiră mai calm, se adună şi se ridică încet.

– Martin, şopti el. În toată învălmăşeala, nu ştia unde se ascunsese prietenul său. Îşi făcu mustrări de conştiinţă pentru că fusese atât de egoist în faţa pericolului.

– Martin, şopti el încă o dată.

Ridicându-se, văzu primul cadavru, la nici şase metri distanţă. Paznicul zăcea pe pistă, cu capul băltind în sânge. Într-o clipă, liniştea din jur îl puse pe gânduri; Kelley se gândea că din întuneric ar putea veni un glonţ care îi va pune capăt zilelor.

Se lăsă prevăzător în jos şi apucă arma gardianului, înconjură hangarul şi aproape că se împiedică de un alt trup; era unul dintre oamenii lui Zivera, cu pieptul tăbăcit de gloanţe.

Kelley alergă spre garajul improvizat şi apăsă pe întrerupător. Pista de aterizare fu învăluită de lumină. Încă două trupuri zăceau în drum. Kelley se deplasa în jurul pistei, ferindu-se cât mai mult să fie văzut. Numără opt trupuri, verificându-le pe rând ca să afle cine erau, şi nu pentru a vedea dacă mai trăiesc. Trebuia să-l găsească pe Martin. În cele din urmă, se opri în poartă. Nici urmă de Martin sau de vreun alt gardian aflat în viaţă. Teama începu să îl cuprindă din nou, înăbuşindu-i simţurile.

– Martin! ţipă Kelley. Dar nu îi răspunse nimeni, nu se auzi niciun zgomot.

Apoi îşi dădu seama. Kelley o luă la fugă cât îl ţinură picioarele înapoi la hangar. Intră în căsuţa întunecoasă de metal şi urcă în avion. O ştia înainte să se uite. Seiful era deschis. Dosarele erau împrăştiate pe podea, iar unul dintre pistoale nu mai era acolo. Şi, bineînţeles, cutia de aur dispăruse.

Kelley încremeni. Era singur; Martin dispăruse, mort undeva în noapte. Şi, cel mai cumplit, Michael se îndrepta către o capcană. Stephen răscoli în seif şi luă de acolo unul dintre cele două pistoale care mai rămăseseră şi o cutie de muniţie. Va face cumva să intre din nou în complexul din care scăpase cu aproape douăzeci şi patru de ore în urmă; trebuia să ajungă la Michael înainte să fie prea târziu. Scoase încărcătorul din arma de nouă milimetri şi o încărcă, fixând cartuşele la locul lor.

Îşi adună gândurile şi se întoarse spre ieşire, când simţi ţeava rece a unei arme apăsându-i tâmpla.

Capitolul 59

Michael, Simon şi Busch alergau prin pădurile din jurul casei. Simon se îmbrăcase cu hainele gardianului şi avea casca staţiei de emisie-recepţie în urechea stângă. Fiecare dintre ei avea câte două pistoale, o carabină şi un cuţit, iar Simon luase şi cele două arme de la gardieni. În staţie nu se auzeau decât discuţii de rutină, nimic altceva care să indice că fuseseră descoperiţi. Deşi Michael nu fusese de acord, Simon aruncase celălalt cadavru de pe margine direct în mare. Nu-şi puteau permite să găsească cineva cadavrul; asta avea să pună în alertă toată echipa de pază. Simon îi spusese că era într-adevăr oribil, dar un act necesar.

Clădirea enormă, ce semăna cu un castel, se vedea de pe stânci, umbrită de lumina lunii care părea că o învăluia dintotdeauna. Michael nu putu să nu se gândească la Susan, care era prizonieră în construcţia uriaşă de piatră. În ochii tuturor, aceasta era casa unui om preocupat de cele sfinte, în ciuda faptului că destinaţia ei era exact opusă. Se ruga să o găsească pe Susan la timp. Îşi verifică busola. Acul indică spre nord-est, spre baraca gardienilor. Memorase harta complexului şi spera să fie o redare fidelă.

Ajunseră la stradă. Avionul personal al lui Zivera era nemişcat şi întunecos, singurul de pe pista de aterizare; în afară de câteva camioane, locul era pustiu.

Se furişară pe marginea drumului spre clădirea de stuf care se afla chiar în spate. Era construită asemenea unei case de fermieri din secolul al XVIII-lea, însă asemănările se opreau aici. Michael se uită pe geam; văzu o cameră uriaşă, împărţită pe mai multe segmente: într-un colţ se afla un televizor, mai încolo un colţar mare pe care erau întinşi trei gardieni, iar cealaltă extremitate era spaţiul de lucru. Michael putu vedea doar luciul monitoarelor de supraveghere şi pe gardianul de lângă consolă. Se întoarse spre prietenii săi şi ridică patru degete.

Simon trase şi el cu ochiul şi spuse:

– Eu mă ocup de cei trei din dreapta.

– Cel de la birou e al meu, spuse Busch.

O luară printre arbuşti şi ajunseră la uşă. Fiecare îşi verifică pistoalele, fixară amortizoarele şi le armară. Privindu-se unul pe celălalt, dădură din cap. Busch îşi ridică piciorul şi deschise uşa.

Simon pătrunse în încăpere pe vine, deschizând deja focul cu pistolul său cu amortizor. Cei trei gardieni rămaseră stană de piatră în timp ce gloanţele le ciuruiau capetele şi pieptul. Muriră înainte de a se prăbuşi pe podea.

Busch îl ochi pe funcţionarul de la birou, dar acesta fu mai rapid. Se întoarse cu arma deja pregătită şi începu să tragă.

Busch se învârti la stânga şi, cu un singur glonţ, îl împuşcă pe bărbat în mâna dreaptă, iar arma căzu alături. În câteva secunde, Busch şi Simon săriră pe el, trântindu-l la pământ, prinzându-i mâinile şi picioarele la spate şi punându-i căluş la gură.

Simon se aplecă deasupra lui.

– Dacă nu îmi răspunzi, o să mori!

Michael se întoarse, fiindcă nu putea suporta să vadă scena care urma să se desfăşoare.

– Unde o ţin pe americancă? întrebă Simon scoţând căluşul din gura bărbatului.

Gardianul îl privi sfidător şi se întoarse.

– Răspuns greşit.

Simon îi puse din nou căluşul, fixă arma pe umărul drept şi apăsă pe trăgaci. Glonţul îi străpunse muşchiul şi umărul, după care căzu pe podea. Țipătul înfundat din dosul căluşului implora milă în timp ce bărbatul dădea frenetic din cap. Dar Simon îl privi, clătină din cap dezaprobator şi puse ţeava fierbinte a armei în rana deschisă din urmă. Omul ţipă din nou.

– Acum o să te întreb pentru ultima oară, spuse Simon. Şi, dacă nu aflu ce vreau, o să-ţi fac asta pe fiecare centimetru din corp.

Omul aprobă din cap violent, iar transpiraţia i se scurgea de pe sprâncene în timp ce Simon îi scoase căluşul.

– În aripa de birouri a casei. Bărbatul abia respira printre cuvinte. La etajul trei. În colţul de sud-vest.

– De unde să ştiu că nu minţi?

Simon puse arma pe celălalt umăr al gardianului.

– Opreşte-te, opreşte-te! Bărbatul se strădui să se ridice, zvârcolindu-se de durere. O să-ţi arăt.

Simon îl ajută să se ridice şi să se aşeze din nou pe scaun.

– Am nevoie de mâini, spuse omul, sugerându-i că trebuie să folosească tastatura calculatorului.

Simon îi aruncă o privire tăioasă.

– Un singur gest greşit şi va fi ultima dată când îţi vei folosi mâinile.

Simon îi tăie legăturile. Bărbatul începu să tasteze cu mâna stângă, în timp ce dreapta îi atârna zdrobită pe lângă corp; ambele răni se vedeau prin tricou ca nişte pete stacojii, iar sângele îi picura pe podea. Pe monitor apăru o imagine bruiată, care se stabiliză în curând. Michael şi Busch urmăreau ce se întâmplă.

Apoi o văzu, cu chipul său la fel de frumos şi de sfidător cum şi-l amintea. Simţi brusc o uşurare. Gândul că ar fi putut muri înainte de a ajunge el aici rămăsese undeva în subconştientul său, dar iat-o, singură în cameră, bătând din picior şi privind în jur.

Michael se aşeză la computerul alăturat şi începu să tasteze. Sistemul de securitate era controlat de un calculator imens, pe un server privat. Acesta păstrase în memorie ultimele trei zile de înregistrări video din camerele complexului. Michael căută o conexiune la internet şi găsi două rute de comunicare. Îi luă mai puţin de două minute să reprogrameze computerul şi să înceapă să descarce de pe internet informaţiile de care avea nevoie.

Simon îl învârti pe gardian în scaun.

– Şi unde e mama lui Julian?

– Cine?

Simon îşi ridică arma spre capul bărbatului.

– Nu, nu, nu... Eu... În laboratorul medical, la parter.

Bărbatul apăsă nişte taste şi pe ecran apăru un laborator.

– Unde? întrebă Simon privind interiorul laboratorului.

– E în camera frigorifică.

Gardianul arătă spre o cutie mare, de cealaltă parte a camerei.

– Frigorifică?

Bărbatul îl privi pe Simon de parcă ar fi spus ceva firesc.

– E moartă.

Simon îşi ascunse emoţiile, însă Michael nu-şi putu masca durerea şi furia.

– Nu te cred, spuse Simon, încercând să refuze evidenţa.

– Jur că se află acolo! Este programată pentru o autopsie generală în seara asta.

– Ce autopsie? întrebă Busch dezgustat.

– Se pare că nu va mai fi aşa, spuse Simon lovindu-l pe bărbat la baza gâtului.

Acesta căzu leşinat cu faţa pe birou.

Se retraseră şi îi puseră gardianului căluşul, apoi îl dădură la o parte. Michael îşi concentră din nou atenţia pe computer, apăsând din nou tastele frenetic, şi nimeri configuraţia router-ului pentru camerele de supraveghere, toate denumite după locaţia în care se aflau. Găsi laboratorul medical şi aduse imaginea camerei goale pe monitorul din faţa sa. Nu se vedea nicio

mişcare. Dar totul se schimbă de îndată ce Michael reuşi să deruleze înapoi înregistrarea. Cu câteva ore mai devreme, fuseseră doi oameni în încăpere. Michael apăsă butonul play. Apoi o văzu pe Genevieve, legată de targă, cu o perfuzie în braţ. Julian se afla lângă ea, ţinându-şi mâna pe punga cu lichid intravenos; se apropie de chipul ei, fixând-o cu privirea. Imaginea fără sunet îl frustră pe Michael când îi văzu că discută şi că nu poate auzi nicio vorbă, privind-o chinuită sub frânghiile cu care era prinsă acolo şi imaginându-şi ce urma să se întâmple. Spre deosebire de Simon şi Michael, Busch se întoarse, incapabil să privească spre ceea ce părea inevitabil. Nu-şi puteau dezlipi ochii de acolo, văzându-l pe Julian cum trage pistonul unei seringi, injectând în perfuzie o substanţă. Corpul lui Genevieve deveni deodată rigid şi convulsiv; avea ochii larg deschişi, iar buzele sugerau un ţipăt surd. Momentul păru să dureze o eternitate înainte să rămână, în cele din urmă, nemişcată. Şi, în timpul întregii nenorociri, Julian o privea necontenit pe mama sa în agonie, cu ochii la doar câţiva centimetri depărtare de ai ei, asistând cu o expresie impasibilă la modul în care viaţa i se scurgea prin vene.

Nimeni nu scoase un cuvânt; Michael, Simon şi Busch fură scârbiţi de matricidul respingător. Michael se întoarse şi îl privi pe Simon şi nu avu nicio îndoială în privinţa intenţiilor acestuia. Simon avea să îl omoare pe Julian şi niciunul dintre ei nu îi va sta în cale.

Computerul scoase un sunet anunţând sfârşitul transferului de informaţii, aducându-l pe Michael cu picioarele pe pământ. Îşi concentră atenţia din nou la monitorul unde apărea Susan. Se afla la o masă de conferinţă plină cu mâncare; stătea acolo fără să scoată o vorbă, fără vreo emoţie sau teamă. Michael căută ceva sub birou. Găsi un cablu conectat la computer care îl conduse până la un dulap din capătul celălalt al staţiei şi două servere care huruiau, luminate de diode. Îşi scoase un stick din buzunar şi-l inseră în slotul de USB. În câteva secunde, virusul pătrunse în sistem; urma să închidă

întregul server şi toate celelalte funcţii în zece minute. Era virusul lui preferat, făcut de el şi nu dădea niciodată greş; ştergea orice urmă cu o precizie impresionantă.

– Putem s-o luăm din loc, spuse Michael închizând încet computerul.

Moartea lui Genevieve crease o atmosferă apăsătoare. Se îndreptară cu toţii spre uşă.

– Mi-am schimbat planurile, spuse Simon.

– Nu te poţi duce după Julian până nu o scoatem pe Susan de acolo.

– Nu o să permit ca trupul lui Genevieve să fie aruncat pe undeva.

– Simon, nu o putem scoate de aici.

– A fost ucisă, Michael. M-a rugat şi i-am promis că, orice ar fi, când o să moară, o să-i îndeplinesc ultima dorinţă.

– Care?

– Vei vedea.

Oricât de mult ar fi vrut Michael să-l contrazică, ştia că nu era chip să-i schimbe părerile lui Simon.

– Ai cincisprezece minute până ieşim de aici.

– Eşti sigur că poţi ajunge la Susan? întrebă Simon.

– Nu-ţi face griji în privinţa mea.

– Prostii! spuse Busch. Eu zic să rămânem împreună.

– Nu avem timp. Mergi cu el, îi spuse Michael lui Busch, arătând către Simon. Dacă unul dintre noi o dă în bară, măcar va reuşi celălalt. Voi doi ocupaţi-vă de Genevieve; Dumnezeu să-i odihnească sufletul chinuit! Cincisprezece minute, nu mai mult.

Prudent, îşi scoaseră capetele pe uşă şi, fără să mai privească înapoi, dispărură în noapte.

Capitolul 60

Laboratorul medical se afla la patru sute de metri distanţă de sediul central, în josul străzii. La început, fusese un şopron alcătuit dintr-un grajd imens şi o arenă de echitaţie, construite din pietre de moară, la fel ca mănăstirea. În timp ce exteriorul îşi menţinuse aspectul de conac european, interiorul fusese în întregime reamenajat şi transformat într-un laborator medical de ultimă oră. Fusese proiectat sub forma unui spital cu o capacitate de douăzeci de paturi şi avea şi un serviciu de urgenţe; în partea din spate şi în subterană se afla câte o anexă de studiu cu tehnologie de ultimă oră.

Doctorul Lloyd împreună cu trei asociaţi părăsiră birourile şi se adunară în laborator, unde fuseseră instalate cabinele frigorifice pentru experimentele lui Vladimir Skovokov. Faţă de cabinele frigorifice de la morgă, aici se montase şi un sistem de răcire, unde temperatura constantă era de treizeci şi trei de grade Fahrenheit, adică un grad Celsius. În acest mod, descompunerea corpului subiecţilor era încetinită în timpul numeroaselor proceduri făcute în cadrul studiului.

Lloyd deschise uşa de trei metri pe trei şi scoase tăviţa cu unelte, în timp ce se gândea la numeroasele asemănări dintre o morgă şi bucătăria unui restaurant. Corpul lui Genevieve Zivera fusese acoperit din compasiune cu un cearşaf, iar chipul

ei rămăsese descoperit. Lloyd închise ochii şi rosti o scurtă rugăciune pentru sine, sperând că astfel va diminua coşmarurile pe care ştia că le va avea în anii următori, în care va fi chinuit de chipul liniştit şi inocent al femeii.

Julian îi puse să secţioneze cadavrul din faţa lor, să extragă organele pentru experimente medicale, ordin care le adusese oarecare linişte sufletească. La urma urmei, acesta era cadavrul mamei sale şi totuşi Julian nu arătase vreun semn de tristeţe sau regret pentru femeia pe care o ucisese în timp ce încerca să o convingă să-i destăinuie secretele cutiei, cu mai puţin de o oră în urmă.

Spre deosebire de felul în care procedase cu preţioasa cutie, Julian nu le spusese nimic despre femeia aceasta, cu excepţia faptului că era mama lui. Ştiau cu toţii că fusese crescut într-un orfelinat, însă nu cunoşteau alte detalii din viaţa sa în afară de lucrurile publicate în Adevărul Domnului. Erau conştienţi că povestea lui fusese romanţată. Citiseră cu toţii destule articole elogioase, fie ele medicale sau corporatiste, în care aparenţele erau consolidate în mod poetic, iar Julian beneficia din plin de aşa ceva. Însă motivele din spatele dorinţei de a-i face autopsia mamei sale şi de a-i extrage organele le rămăseseră necunoscute.

Llyod şi cei din echipa sa erau aplecaţi deasupra lui Genevieve. Se minunau de pielea ei perfectă, fără pete, pistrui sau cicatrici. Nu avea carii, iar dinţii săi păreau la fel de sănătoşi şi de albi ca dinţii de lapte. Lui Lloyd i se părea incredibil de frumoasă şi i se făcu milă de ea. Era o femeie care ar fi putut să aibă o viaţă lungă, însă murise în timpul unui interogatoriu. Acest lucru îl făcu să se gândească la oamenii care se antrenau mult, la cei care evitau toate viciile şi consumau numai cele mai sănătoase alimente pentru a-şi asigura o viaţă lungă, dar care, printr-o ironie a sorţii, sfârşeau sub roţile unui autobuz. Îşi sacrificau degeaba toate plăcerile, în speranţa că îşi vor

prelungi viaţa. Renunţau să-şi bucure simţurile pentru o viaţă lungă, dar fadă.

Lloyd privea cum aerul pe care îl expira se împrăştie în atmosfera rece şi se bucură că îmbrăcase încă un pulover înainte de a-şi pune halatul. Dar, indiferent câte haine ar fi purtat, nimic nu putea curma fiorul care îi străbătea corpul. Pentru el, Genevieve era perfecţiunea întruchipată şi nu putea scăpa de gândul că îi profana sufletul şi că i-l fura fără ca ea să ştie. Se simţea de parcă l-ar fi violat pe însuşi Dumnezeu.

Dar, aşa cum se întâmpla de obicei, pasiunea lui pentru ştiinţă îi alina atât inima, cât şi conştiinţa; prin urmare, îşi justifică faptele prin simplul motiv că îşi face meseria, şi nimic mai mult.

Îşi privi colegii şi zâmbi.

– Domnilor, începem?

Capitolul 61

Michael se afla în pădurea de vizavi de aripa de birouri a complexului, nu departe de ţărmul stâncos care se ridica deasupra mării. Anexele elegante se profilau ca un C enorm cu încă două aripi construite pe lângă partea centrală. Adăugate cu doar doi ani mai devreme, îmbunătăţiseră aspectul clădirii deja impunătoare, creându-i reputaţia de castel modern. Exteriorul de piatră al celor patru etaje ascundea secole de istorie. Arhitecţii corsicani nu-şi imaginaseră vreodată cum avea să evolueze: castel al regilor, mănăstire, reşedinţă a unui megaloman. Ferestrele noii aripi erau imense, duble, în armonie cu designul original al clădirii. Mortarul era proaspăt, astfel încât, ploaia şi trecerea timpului nu apucaseră să-l erodeze. Rareori dădeai peste o asemenea reprezentare a grandorii în altă parte a lumii.

În faţa intrării, de altfel singura din clădire, se aflau doi gardieni înarmaţi şi vigilenţi. Părea că păzesc ceva, spre deosebire de ceilalţi, care trebuiau să facă ture doar în jurul complexului.

Michael îşi croi drum prin partea laterală a clădirii care dădea spre pădure. Aici nu existau balcoane care să îi permită să intre uşor sau măcar să urce lejer, ca în spatele clădirii. Nu existau uşi pe care să fie nevoit să le forţeze sau încuietori pe

care să le spargă, iar ferestrele de la primul etaj erau înguste şi înalte, măsurând nu mai mult de treizeci de centimetri lăţime. Cu toate acestea, etajul trei părea mai accesibil: ferestrele erau late şi bogat ornamentate, şi, mai presus de orice, erau destul de mari, permiţându-i lui Michael să pătrundă înăuntru.

Privi faţada – plăcile mari de piatră erau îmbinate cu straturi de mortar groase de un centimetru. Se prinse cu degetele de aceste spaţii şi îşi începu urcuşul. Era simplu, fiindcă se putea agăţa de crestăturile pietrelor şi îşi putea susţine corpul şi cu degetele de la picioare. Ajunse la etajul al treilea în mai puţin de un minut. Fereastra avea două geamuri din sticlă izolantă pentru a reţine căldura şi era zăvorâtă. Chiar şi la etajul al treilea, echipa de ingineri a lui Zivera fusese extrem de precaută: zăvorul era conectat la un sistem de alarmă, iar micul led roşu îi confirma activarea. Siguranţa ferestrei consta într-un întrerupător cu voltaj mic. Odată ce cablul de legătură era rupt, sistemul se activa.

Îşi scoase cuţitul şi trecu cu lama prin mijlocul ferestrei, acolo unde se îmbina. Îl băgă în interior şi trase zăvorul. Se ţinu strâns de tocul ferestrei; din cauza poziţiei dificile, degetele de la mâini şi de la picioare îi amorţiseră. Se uită la ceas: zece secunde. Privi lumina roşie din zona unde se îmbina fereastra. Se stinsese. Virusul pe care Michael îl instalase în calculatorul principal distrusese la timp sistemul de securitate.

Deschise fereastra şi se strecură înăuntru, aterizând pe podeaua de marmură fără să facă zgomot. Se îndreptă încet spre hol şi văzu uşi masive din lemn şi din sticlă care deschideau birouri elegante, dotate cu mobilă lucioasă din lemn de mahon, draperii groase de catifea şi flori proaspete. În locul acesta, credinţa nu se mai remarca prin umilinţă sau sărăcie. Aceasta era baza operaţiunilor religioase ale lui Zivera, chipul pe care îl arătase lumii, locul unde se scria istoria lor fictivă şi

unde erau create broşurile luxoase pentru membri, ascunzând cât mai bine scopurile lui mârşave.

Michael privi prin ultima uşă din hol şi găsi camera de conferinţă. Inima începu să îi bată mai tare când anticipă ce urma să se întâmple. Masa era acoperită cu tot felul de cutii desfăcute de mâncare şi cu ziare. În colţ, atârna un televizor dat pe postul CNN. Inspiră adânc şi deschise uşa.

Susan nu se afla acolo.

Deodată, luminile se stinseră, şi camera se afundă în întuneric. Michael se lăsă la podea, îşi scoase pistolul şi speră să poată distinge ceva.

Uşa se deschise, iar opt gardieni năvăliră în cameră, fiecare cu câte o puşcă îndreptată spre el. Ştia că se poate feri de câteva gloanţe, dar nu ar fi avut niciun sens; ar fi murit într-o clipă, iar asta însemna că Susan rămânea fără nicio şansă de supravieţuire. Dădu drumul pistolului şi rămase cu faţa în jos în timp ce gardienii îl înconjurară.

Doi dintre ei se aplecară şi îl traseră pe un scaun. Luminile se aprinseră, iar Julian intră în cameră. Părul îi era la fel de bine aranjat ca în ziua în care îl cunoscuse, fără vreun fir rebel; jacheta sa de culoarea scrumului era călcată perfect. Părea că abia o îmbrăcase. Avea un zâmbet larg, însă nu de bucurie: era un zâmbet triumfător, victorios.

– Ţi-am spus că o voi ucide dacă nu îmi respecţi instrucţiunile.

Michael îl privi în timp ce se mustra în sinea lui, pentru că se lăsase prins într-o capcană.

– Ţi-am spus să-mi aduci cutia fără să încerci să faci vreun act de vitejie, şi totuşi continui să faci pe eroul. Pffff... Ajunge şi cu Susan, spuse Julian pe un ton firesc.

– Omoar-o şi nu primeşti nimic, zise Michael, sperând că acesta era adevărul. Dacă nu rămâne în viaţă, nu ai nicio şansă să pui mâna pe cutie.

Michael fu ridicat în picioare cu brutalitate şi învârtit astfel încât dădu nas în nas cu Fetisov şi cu ochiul său bolnav. Bărbatul zâmbi de îndată ce îi luă toate armele lui Michael, îi smulse rucsacul de pe umăr şi îl trânti pe masa de conferinţă. Generalul bondoc îl deschise şi se uită înăuntru. Scoase două pene pentru căţărat, patru rânduri de cartuşe şi o trusă medicală portocalie. O deschise şi îi studie conţinutul: bandaje, bumbac şi o seringă.

Fetisov apucă un bandaj, râzând:

– Nu cred că asta te va ajuta prea mult.

În hol se auzi un murmur; un gardian intră în cameră şi îi şopti ceva lui Julian, care zâmbi şi ieşi.

Michael îşi privi rezervele împrăştiate pe masă, apoi se uită la Fetisov. Îi cuprinse cu privirea pe fiecare dintre cei opt gardieni care îl înconjurau cu armele îndreptate spre el, gata să tragă.

Julian se întoarse şi întinse mâna:

– Ce spuneai?

Michael privi neîncrezător la obiectul din faţa lui, din palma lui Julian, de parcă ar fi fost un lucru oarecare, o piesă decorativă găsită pe un raft de bibliotecă. Acest obiect nu însemna decât un singur lucru: pătrunseseră în avion. Prin urmare, exista posibilitatea ca Stephen Kelley, tatăl care abia se întorsese şi pe care nu apucase să îl cunoască, să fie mort. Iar Michael se holba acum la cutie, în toată splendoarea sa aurită, pe care Julian o ţinea în palma deschisă.

– Chiar merită să construieşti o capcană serioasă. Şi să-ţi cunoşti duşmanul, îi spuse Julian lui Michael. Ce ironic, nu? Cei mai loiali prieteni ai noştri ne pot trăda cel mai uşor.

Julian se dădu la o parte, şi Michael putu în cele din urmă să vadă uşa. Chiar în hol se afla tatăl său, dar era imposibil să-i vadă chipul.

– Niciodată nu ştii în cine poţi să ai încredere, nu-i aşa, Stephen? întrebă Julian.

Kelley nu scoase o vorbă.

La vederea lui Stephen, lui Michael i se întoarse stomacul pe dos; nu-şi dădea încă seama de dimensiunile trădării lui, dar, în curând, situaţia i se clarifică. În avion se afla cineva în care nu trebuia să fi avut încredere.

Iar Martin intră în cameră. Îl privi pe Michael, apoi pe tatăl acestuia fără să scoată o vorbă.

– Martin, spuse Julian, de ce nu îl duci pe bunul tău prieten, pe domnul Kelley în pivniţa cu vinuri? Oferă-i un pahar de Mouton Rotschild din 1982!

Martin zâmbi larg şi îl luă pe Stephen de braţ, conducându-l afară din cameră.

Capitolul 62

Un singur glonţ îl nimeri pe gardian în cap, provocând o explozie de sânge în spatele uşii care dădea în laboratorul medical din clădire. Pentru cel de-al doilea folosi două gloanţe. Simon îşi ochise victimele de pe porţiunea de iarbă aflată de cealaltă parte a străzii. El şi Busch o luară la goană, trăgând cele două cadavre în garajul cu faţada schimbată. Nu mai era nimeni acolo în afară de gardieni. În timp ce alergau de-a lungul micului coridor, găsiră uşa de la ieşirea de urgenţă larg deschisă.

– Fii cu ochii în patru, spuse Simon. O să dureze doar un minut.

– Ce ai de gând să faci? întrebă Busch strângând puşca în mâini. N-o s-o poţi căra de unul singur.

– Nu am de gând să o scot de acolo. Simon îl privi. O să-i ard corpul la crematoriu.

– Crematoriu? izbucni Busch şocat.

– E în regulă, a fost dorinţa ei.

Simon se îndreptă spre scări.

– O să ne termine pe toţi, spuse Busch ridicându-şi puşca şi privind pe uşă, în noapte.

Simon ajunse într-un hol lung. Luminile principale erau stinse, iar acest lucru îl puse şi mai mult în gardă. Îşi verifică

rucsacul şi scoase de acolo cinci rezerve de muniţie. Le luase din Moscova; mafiotul de la care cumpărase arma îl pusese să-i plătească cinci mii de dolari pentru fiecare. Amestecul de magneziu, cordită şi sodiu ardea la peste două sute şaizeci de grade Celsius şi putea distruge clădirea în câteva minute, dar acum nu urmăreau asta.

Simon îi făcuse lui Genevieve o promisiune şi era pe punctul de a i-o îndeplini.

Pe măsură ce înainta în hol, aerul devenea mai rece. Singurele lumini aprinse erau cele pentru cazuri neprevăzute, proiectând umbre lungi şi mari în drumul său. Uşa laboratorului se afla chiar în faţă şi era larg deschisă. Temperatura scădea pe măsură ce Simon se apropia, până când îşi putu vedea aburii respiraţiei.

Apropiindu-se de uşa deschisă, fu întâmpinat de o privelişte suprarealistă. Umiditatea din timpul verii care se forma din cauza apropierii de ocean pătrunsese prin uşile deschise şi se depusese pe tocul uşii sub formă de chiciură albă în locurile unde se condensase. Aburi de ceaţă formau vârtejuri pe podea, la fiecare pas al lui Simon.

Intră şi privi în jur, cu spatele lipit de perete. Se deplasa pe laturile camerei. Masa de operaţie din mijloc era goală şi luminată de spoturi, iar tăviţele erau pregătite, înţesate de unelte sterilizate. Totul părea pregătit pentru o autopsie.

Simon înconjură masa, ţinându-şi arma ridicată, când, deodată, inima i se opri în loc. Patru cadavre erau împrăştiate pe podea cu băltoace stacojii de sânge în jurul capului, aburind în aerul rece. Verifică rana primului doctor – pe insignă scria Lloyd –, gaura făcută de glonţ era mică, în zona frunţii, chiar deasupra ochiului drept.

Se opri şi continuă să privească în jur, încercând să-şi dea seama ce se întâmplase. Totul era la locul lui: fiecare daltă, fiecare fierăstrău de oase şi fiecare ac aşteptau pe tăviţe o

autopsie care nu avea să se mai desfăşoare niciodată. Aceşti doctori fuseseră luaţi prin surprindere şi ucişi la interval de câteva secunde unul de celălalt. Nu avuseseră timp să reacţioneze şi nu era niciun semn că s-ar fi apărat în vreun fel: telefoanele erau în furcă, celularele prinse la brâu. Nu văzu nicio armă improvizată care ar fi putut contracara un atac.

Nu mai pierdu timpul şi se îndreptă către cabina frigorifică, se închină şi deschise uşa. Privind spaţiul de mărimea unui coşciug, strânse mânerul uşii până când degetele îi zvâcniră. Cabina era întunecată şi goală. Privi înapoi spre patul mobil.

Pământul îi fugea de sub picioare.

Trupul lui Genevieve nu era acolo.

Capitolul 63

Michael coborî în holul lung de la subsolul clădirii pentru experimente ştiinţifice; coridoarele erau goale, însă cei patru gardieni îl înconjurau, alături de rusul cu păr ţepos care îi conducea, ţinând în mâini cutia de aur. Fetisov nu îi adresase niciun cuvânt în toţi cei opt sute de metri parcurşi de la casa lui Julian. Erau ca doi străini. Însă lucrurile nu stăteau deloc astfel. Dacă ar fi avut ocazia, Michael nu ar fi ezitat să îl ucidă pe bărbatul care, în spatele unei aparenţe de rus simpatic şi amuzant, o răpise pe Susan şi îi trădase pe toţi.

– Fetisov! urlă Michael.

Rusul se întoarse în direcţia vocii, privindu-l cu ochiul său sănătos. Ținea cutia de aur în mâini.

– Ți-am spus că sunt genul care obţine ce-şi doreşte.

Michael fu oprit înaintea unei uşi masive care dădea într-un birou. Observă că Fetisov dispăruse cu caseta de aur într-un colţ al laboratorului alăturat. Gardianul scoase o cheie, descuie uşa şi îl împinse pe Michael într-o cameră asemănătoare unei cutii albe, plină de animale închise în cuşti. Zgomotele pe care le scoteau, aproape identice cu cele dintr-o grădină zoologică, se opriră brusc la intrarea lui Michael.

Susan se întoarse spre el dintr-o cuşcă. Avea obrajii brăzdaţi de lacrimi şi ochii obosiţi, plini de vinişoare roşii. Rămase nemişcată în momentul în care îl văzu pe Michael; se vedea

pe chipul ei că e emoţionată, dar rămase pe loc. Apoi, în cele din urmă, se îndreptă spre el, îşi puse braţele în jurul gâtului său şi îl îmbrăţişă.

– Credeam că eşti... Vocea i se frânse.

– Şi eu la fel despre tine. Te-au rănit?

Dădu din cap.

În timp ce o îmbrăţişa, o senzaţie de uşurare puse stăpânire pe el: era încă în viaţă. Se strânseră tare în braţe, simţind alinare pentru o clipă. Era pentru prima dată când Michael îmbrăţişa cu adevărat pe cineva de la moartea lui Mary. Fu cuprins de căldură şi avu o senzaţie de linişte. Simţea cum inima i se deschide din nou.

Michael privi încăperea. Un spot lumina singura masă existentă. Păsările şi animalele de tot felul nu mai scoteau niciun sunet, simţind parcă iminenţa morţii. De cealaltă parte a camerei se afla un zid mare de sticlă, cu o perdea trasă într-o parte. O privi din nou pe Susan.

Ea îşi ridică fruntea de la pieptul său şi îl privi în ochi.

– Stephen?

– E în viaţă, cel puţin pentru moment. Reuşise să scape, dar l-au prins din nou. Privirea lui Michael deveni tăioasă. A fost Martin.

Susan îl privi din nou pe Michael, clătinând uşor din cap, cu o privire ruşinată.

– Ne-a trădat pe toţi, continuă Michael. Pe tine, pe mine, pe Stephen.

– Au pus mâna pe cutia adevărată?

Michael o fixă, zâmbindu-i uşor.

– Ai deschis cutia.

– Presupun că ştiai că o voi face.

Susan zâmbi stânjenită. Era conştientă că îi intuise slăbiciunea, dar nu putea să rămână furioasă. Se mulţumi să se bucure că era în viaţă.

– Susan, cutia se află în camera de lângă noi, în laborator. Michael îi dădu drumul şi începu să se plimbe prin cameră,

pipăind cuştile şi privind animalele timide. Verifică sistemele de iluminare şi cele electrice. Îşi trecu mâna de-a lungul sticlei încastrate în perete. Trebuie să ieşim de-aici înainte să deschidă cutia.

– Am văzut laboratorul, e destul de bine dotat tehnologic. Se spune că aici poate fi păstrat orice virus sau agent patogen.

– Nu îmi fac griji în legătură cu asta, ci în legătură cu explozia.

– Explozie? Ce explozie?

– Cea care va distruge această clădire.

– Michael, ce-ai făcut? Ce au în camera alăturată?

– Peste două kilograme de Semtex acoperite cu aur, o cantitate suficientă pentru a prăbuşi aceste două camere. Michael se uită la ceas. În mai puţin de douăzeci de minute, o vor deschide şi o vor activa.

Susan îl privi.

– Câte cutii ai luat din Liberia lui Ivan?

– Vreo două piese de rezervă.

– Cine mai ştie?

– Doar tu, eu şi tata, spuse Michael continuând să caute o ieşire.

Când Michael se întorsese în Rusia cu avionul, intrase imediat în cuşeta lui Stephen Kelley şi se pusese pe treabă la măsuţa de lucru. Scosese cele două cutii aurite din geanta de scufundări, trusa de instrumente, trusa medicală, telefonul mobil şi un tub de vopsea portocalie.

Deschisese rucsacul lui Simon, plin cu tot soiul de trucuri şi începuse să caute prin el: explozibile, muniţie, Semtex, părţi dintr-o puşcă, două pistoale. Dezmembrase telefonul, scoţându-i bateria şi circuitul de bază. Deschisese cutia-surogat şi montase bateria în capacul concav, trăgând firele circuitului în locul în care fixase întrerupătorul. Testase circuitul, deschizând şi închizând cutia pentru a se asigura că se formează o conexiune electrică şi pentru a i se confirma eficacitatea fitilului sub presiune de sub supapa cu resort. Umpluse cutia cu

Semtex şi pusese cele două capete în detonator. Le lipise de explozibilul maleabil şi strânsese capacul. Încuiase cutia inserând o şurubelniţă în încuietoarea simplă şi o aşezase deoparte.

Michael luase apoi cutia adevărată, Albero della Vita. Copacul vieţii era minunat reprezentat pe capac. Această cutie era mult mai periculoasă faţă de ceea ce meşterise cu câteva clipe în urmă. Apucase trusa medicală din plastic alb şi o deschisese. Era umplută cu pansamente de bumbac, bandaje, panglici, seringi, aţă medicală, unguente şi foarfece. O golise şi o ridicase, întorcând-o pe toate părţile. O examinase de aproape; era puţin mai mare decât cutia de aur, dar nu destul cât să încapă înăuntru. Îşi scosese cuţitul, desfăcuse stickerele cu Crucea Roşie, apoi tăiase cutia pe margini şi o împărţise în şase. Începuse să lucreze la cutia de aur, fixând plasticul pe lateral şi construind un capac fals, astfel încât, dacă era ridicat, rămânea un spaţiu de depozitare de aproape patru centimetri. Michael luase tubul de vopsea portocalie pe care îl folosise să marcheze traseul în tunelul din Kremlin şi acoperise toată suprafaţa cutiei.

Imediat ce se uscase, lipise la loc stickerele cu Crucea Roşie. Acoperise fundul cutiei false cu bucăţi de bumbac şi bandaje albe. Pusese înăuntru seringile şi celelalte rezerve de prim ajutor şi umpluse spaţiul de patru centimetri, ascunzând dedesubt adevărata cutie. Michael privise cele două obiecte periculoase. Nu ştia cum le va folosi în jocul pe care urma să-l facă. Dar acum, în timp ce stătea cu Susan într-o cameră alăturată celei în care urma să fie deschisă falsa cutie, începea să aibă regrete.

Capitolul 64

Doctorul Habib luă cutia de aur de la Fetisov şi îi făcu semn să plece printr-un semn al capului. Se întoarse în laborator şi o aşeză pe un mic piedestal al camerei-depozit care se afla la nouă metri sub nivelul solului. Sistemul avansat de ventilaţie era în funcţiune, iar agenţii de epurare a aerului îşi făceau treaba. Hal Jenkins intră în cameră, îmbrăcat în costumul său alb, cu părul răvăşit şi cu ochii încă umflaţi de somn.

– Iar umblăm după cai verzi pe pereţi? Mi-am întrerupt visul în care savuram un vin scump pe o plajă din Marassia.

– Trebuie să-ţi refaci viaţa, e patetic să visezi că bei vin.

Jenkins scoase braţele care puteau fi controlate prin telecomandă şi le activă. Deschise luminile de sus, care se împrăştiară pe suprafaţa cutiei. Aceasta începu brusc să strălucească, de parcă s-ar fi aflat pe un altar, aşteptându-şi adoratorii.

– Cutia asta arată exact ca cealaltă. Se pare că o să mă întorc în pat în douăzeci de minute, spuse Habib fixând cutia jos. Unde e Lloyd?

– Habar n-am, dar n-am de gând să-l aştept pe înfumuratul ăla.

– Bună dimineaţa, domnilor!

Vocea lui Julian se auzi din nou din boxe.

Jenkins își băgă mâinile în mănușile de control, și mișcarea brațelor fu reprodusă mecanic de cealaltă parte a geamului. Era ca un atlet care își făcea încălzirea înainte de cursă. Își mișcă gâtul dintr-o parte în alta, înainte și înapoi, își întinse mâinile, deschise larg brațele, în timp ce robotul îi imita mișcările.

– O să dureze aproximativ cincisprezece minute să punem totul la punct aici, se adresă Habib vocii care părea omniprezentă.

– Sunați-mă când sunteți gata, spuse Julian și îi închise telefonul.

Habib deschise computerele, activă senzorii și analizatorii. Dădu drumul aparatelor digitale de înregistrare și focaliză imaginea fiecărei camere video. Conform procedurii standard, verifică presiunea aerului și așteptă reacția computerelor.

Brațul mecanic stâng se ridică și apucă șurubelnița care se afla pe tejghea; o învârti în mâna sa robotizată, mișcând-o înainte și înapoi în jurul încuietorii cutiei. O răsuci încoace și încolo ca un hoț profesionist într-o misiune.

– Anunțați-mă când sunteți gata.

Capitolul 65

– Câţi ani sunt, Martin?

Stephen deschise discuţia în timp ce se îndreptau spre pivniţa imensă, după ce trecură de cisternele lucioase şi de vasta colecţie de vinuri, cu valoare inestimabilă.

– Vrei să zici cât timp a trecut de când stau în umbra ta? răspunse Martin, ţinând arma foarte sus.

– În umbră? În vocea lui Stephen se simţea suferinţa, chiar dacă cel pe care-l considerase prietenul său îi ţinea arma în spate. Ai fost singura persoană care mi-a stat alături când am deschis firma.

– Exact, de când am deschis firma ta.

Continuară să meargă, înconjuraţi de o tăcere apăsătoare.

– Am trecut împreună peste toate, i-o trânti Stephen confuz. Pentru numele lui Dumnezeu, m-ai ajutat să car sicriul lui Peter! Cuvintele pe care le-ai spus la înmormântarea sa despre noi, despre familie şi loialitate... Oare toate au fost vorbe în vânt? Stephen se opri brusc şi se întoarse. Spune-mi, te rog, că nu crezi în religia absurdă propovăduită de individul ăsta!

Martin râse, împingându-l pe Stephen cu arma şi obligându-l să înainteze.

– Nu chiar. Am auzit de ei acum câţiva ani şi mi s-au părut penibili, însă n-au încetat niciun moment să mă caute. Am

primit un e-mail de la Adevărul Domnului, în care era ataşată o poză a lui Genevieve Zivera, femeia care te-a vizitat. Mi se comunica faptul că e vorba despre mama bolnavă a lui Julian, care dispăruse. Tot ce am făcut a fost să dau un telefon. Nu am cerut nimic în schimb. Credeam că fac ce trebuie. Martin tăcu şi îşi continuară drumul. Apoi mi-au făcut o propunere, genul de propunere care presupunea să mă retrag. „Ia-ţi banii şi pleacă sau te facem noi să pleci." N-am avut de ales. Dar, tot gândindu-mă la asta... Toată lumea munceşte pentru tine, Stephen, şi te îmbogăţeşte. Era timpul să-mi creez propria umbră.

– Şi cu Susan cum rămâne? Ai vândut-o şi pe ea?

– Fii serios, nu e altceva decât o fetiţă răsfăţată. Martin păstra distanţa de şaizeci de centimetri, ghidându-l pe Stephen cu arma în mână spre scările din capătul pivniţei de vinuri. Coborâră în beznă, ajungând la camera de la subsol, care contrasta puternic cu tot ce se afla la etaj. Stephen avu nevoie de un răgaz ca să i se obişnuiască ochii şi să-şi dea seama unde se afla. Cavourile se întindeau de-a lungul peretelui, luminate de un rând de becuri fixate în tavan. Mirosul din criptă era stătut, acru, de mucegai. Lăsând luminile la o parte, părea că s-au întors în timp. Trecură pe lângă mormintele lui Charlotte şi Yves Trepaunt şi pe lângă cel a doctorului Robert Tanner, care, prin noutatea lor, contrastau puternic cu mormintele vechi de secole din această subterană întunecată. În cele din urmă, se opriră în faţa unui sicriu deschis.

Stephen se străduia din răsputeri să nu-l plesnească pe omul despre care crezuse că e cel mai apropiat prieten al său.

– Când ai deschis seiful meu şi ai luat cutia, mi-ai luat şi arma? Aia e arma mea?

Răspunsul lui Martin fu o împunsătură în spate.

– N-ai simţit-o niciodată în ipostaza asta, nu-i aşa?

– E arma mea preferată, Martin.

– O să mă asigur că vei fi îngropat cu ea. Va fi ultimul meu gest de mulţumire faţă de tine.

– Îmi găsesc fiul – Stephen se întoarse şi îl privi pe Martin în ochi – şi tu îl condamni la moarte?

– Nu-ţi face griji, nu veţi sta prea mult timp despărţiţi.

Stephen îl pocni puternic în faţă. Şi se simţi bine, ca atunci când era tânăr, când se mai bătea cu cineva în ring. Îl lovi pe bărbatul de cincizeci şi cinci de ani cu toată furia şi puterea, gândindu-se că fusese răpit şi că îl pierduse pe Michael din cauza lui. Martin se dădu înapoi, dar nu îşi pierdu cunoştinţa. Apăsă imediat pe trăgaci – cinci gloanţe în numai câteva secunde. Extrem de aproape. Focurile de armă răsunară strident, asurzindu-l. Însă Stephen continuă să lovească.

– Deştept băiat, Michael ăla, să pună gloanţe oarbe în pistoale. Fiul meu avea dreptate, nu trebuie să ai încredere în nimeni. Mi-a spus că unul dintre noi ne trădează, că îi trimite cineva permanent informaţii lui Julian. Nicio secundă nu m-am gândit că acea persoană eşti tu. Smulse arma din mâinile lui Martin şi îl lovi din nou, de data asta mult mai tare. Îşi concentrase în pumni toată furia pe care o ţinuse în el până acum. Martin încercă să se apere, dar degeaba.

– Ai încercat să mă omori, nenorocitule!

Stephen îşi pierdu cumpătul; nu se mai gândea la nimic, ci îl lovea pe bărbatul care îl vânduse, care îi trimisese pe Susan şi pe Michael la moarte. Se concentră din răsputeri pentru a da lovitura fatală. Îl lovi atât de tare, încât îi rupse osul temporal, fărâmiţându-l. Fragmente din el îi explodară în creier. Când se prăbuşi la podea, era deja mort.

Stephen luă arma şi o descărcă de cartuşe. Scoase din buzunar portţigaretul pe care i-l dăduse Michael şi despre care îi spusese clar că trebuie deschis mai târziu. Ei bine, ăsta era momentul! Scoase încărcătorul cu gloanţe adevărate şi îl fixă în patul armei, apoi o luă din loc.

Capitolul 66

Busch şi Simon ieşiră în fugă din laboratorul medical, ascunzându-se printre copacii din apropiere.

– Cum adică trupul ei a dispărut? întrebă Busch abia respirând. Unde e?

– Doctorii nu au prevăzut asta. Simon mai puse un set de cartuşe în armă, din mers.

– Cine ar fura un cadavru? spuse Busch dezgustat.

– Nu ştiu.

– Femeia asta dispare mai des decât banii din portofelul soţiei mele.

– Trupurile doctorilor erau calde. Oricine a făcut-o n-a ajuns prea departe.

– Cine bănuieşti c-a făcut-o?

Simon nu răspunse la întrebare, dar suspiciunile îi îngheţară sângele în vene.

Stephen Kelley alerga pe marginea drumului mai repede decât o făcuse vreodată în ultimii douăzeci de ani. Ştia unde îi duseseră pe Susan şi pe Michael, fiindcă îi auzise discutând despre asta. Văzuse clădirea pentru prima dată atunci când ajunsese în complex. O localizase pe hartă şi ştia ce fel de pradă avea generalul rus în scorbura sa.

Michael îi spusese numai lui ce se afla în cutia de aur. Construise copia doar pentru Julian; spusese că era posibil să vină şi să ia cutia cu forţa. Fusese o mişcare prudentă să angajeze mai mulţi paznici, însă se dovedise ineficientă. Îi spusese să nu subestimeze mirajul cutiei. Era o promisiune care punea la încercare până şi cele mai puternice caractere, chiar şi pe ei şi prietenii lor. Michael îi spusese că nu avea încredere în nimeni, dar lui îi acordase credit, lui Stephen, tatăl care îl abandonase. Ei bine, Stephen nu avea de gând să repete greşeala din trecut. Nu voia să-şi recupereze fiul doar ca să îl piardă încă o dată. Îşi forţă şi mai mult picioarele, rămânând în umbră, atent la orice mişcare şi la gardieni, adică la orice i-ar fi putut aduce moartea.

Apoi îi văzu în faţa lui, mişcându-se în umbră. I se făcu din ce în ce mai frică, dar îşi reveni repede.

– Eşti sigur că sunt înăuntru? întrebă Busch.

Stăteau ghemuiţi, la patruzeci şi cinci de metri distanţă de clădirea dedicată experimentelor ştiinţifice, ascunşi după frunzele pădurii tinere. Era singura construcţie în dezacord cu celelalte din complex. Structura de trei etaje din oţel şi sticlă contrasta puternic cu celelalte. Aproape toate celelalte din complexul Adevărului Domnului erau construite din pietre de moară. Doi bărbaţi o păzeau cu puştile în mâini, dar erau antrenaţi într-o conversaţie în momentul acela, aşadar nu foarte vigilenţi.

– Acum, spuse Stephen fără să se mai uite la Busch.

Simon se lăsă la pământ, cu faţa în jos; suportul biped pe care aşezase puşca rămase într-o parte. Ridică braţul cleştelui la maximum, fixă ţinta puştii pe primul dintre gardieni, apoi o roti spre cel de-al doilea. Repetă mişcarea de trei ori. Şi, când o făcu pentru a patra oară, cei doi gardieni se prăbuşiră morţi, neştiind ce îi lovise sau cum s-ar fi terminat conversaţia lor.

Simon îşi ridică puşca şi, alături de Busch şi Stephen, alergă până la intrare şi se strecură înăuntru.

– Bine lucrat, texanule! exclamă Busch în timp ce-şi verifică arma.

Micul hol de la intrare nu sugera deloc scopul ştiinţific al clădirii. Coloanele decorate, de suport, împărţeau spaţiul în saloane şi zone de întâmpinare. Văzând broşurile sectei Adevărul Domnului de pe mesele unde se servea cafeaua, te simţeai ca într-o casă parohială. Busch luă o broşură şi o răsfoi.

– Ce absurditate! O broşură care îi face reclamă lui Dumnezeu.

Simon studie un ghid de pe perete, verifică holurile dinspre centrul clădirii, deschise uşa care ducea la ieşirea de urgenţă şi aruncă o privire.

– Unde sunt? întrebă Busch întorcându-se spre Stephen.

– Spuneau că o să-i ducă în laboratorul de la parter.

Pe neaşteptate, afară izbucni o explozie de focuri de armă, gloanţele ricoşând în cameră. Zgomotele se auziră din ce în ce mai tare, iar câteva pătrunseră în zona holului. Ferestrele fură zdrobite, bucăţi din perete se împrăştiară în aer. Atacul creştea în intensitate. Atacatorii păreau a se înmulţi cu fiecare secundă care trecea.

– O luăm pe scări, îi spuse Simon lui Stephen, încercând să se ferească. Dacă vrei să-i oprim pe tipii ăştia, trebuie să te grăbeşti.

Fără a scoate o vorbă, Stephen deschise uşa care ducea la scara de incendiu şi coborî.

– Crezi că se descurcă? întrebă Busch.

Împuşcăturile nu se opreau. Gloanţele distrugeau pereţii şi le treceau pe lângă urechi. Zona arăta ca un front virtual de război.

– Fă-ţi griji pentru noi, el va fi bine.

Busch trase de mai multe ori în pădurea întunecată, dar nu-şi putea da seama dacă nimereşte ceva. Mai participase la confruntări armate, dar nu la nivelul ăsta. Ceilalţi erau în număr mai mare şi îi încolţiseră. Îl privi o secundă pe Simon, întrebându-se dacă avea vreo idee cu privire la cum vor scăpa de forţa nevăzută de afară.

*

Madris Habib se făcu comod pe scaun. Luciul cutiei luminase întregul laborator. Analiza agenţilor biologici fusese încheiată, iar computerul afişa rezultatele negative. Nu mai făcuse testul de explozibil, gândindu-se că nicio armă nucleară nu putea să încapă într-o cutie dreptunghiulară de dimensiuni atât de mici, construită cu sute de ani în urmă.

– Ei bine, spuse el, să-i dăm drumul!

– Cum zici tu, spuse Jenkins ridicându-se de pe scaun şi frecându-se la ochi de somn. Îşi puse din nou mănuşile mecanice şi îşi îndoi braţele şi degetele pentru a nu ştiu câta oară în ziua aceea. E timpul să confirmăm că e doar o altă vânătoare de himere!

– Nu ştiu ce să spun, cutia asta e mult mai grea decât prima. Cu siguranţă e ceva înăuntru.

– În momentul ăsta, dacă nu e o blondă cu picioare foarte lungi, nu-mi pasă deloc. Se întinse şi apucă şurubelniţa folosind braţul mecanic. Cu cealaltă mână îndreptă cutia, ţinând-o nemişcată şi aliniind-o astfel încât să poată vedea încuietoarea.

– Spune-i domnului Zivera că suntem gata.

Michael stătea în genunchi în faţa uşii, încercând cu disperare să spargă broasca. Smulsese câteva gratii de la o cuşcă goală şi încercase să improvizeze un beţigaş, însă metalul era prea gros ca să poată funcţiona. Pe partea aceasta nu era nicio fantă pentru cheie. Singura şansă era să spargă broasca, dar nu reuşea cu niciun chip. Se uită la ceas: trecuseră douăzeci de minute. Aştepta explozia. Ajunsese atât de departe şi acum dăduse greş: îşi pierduse tatăl, pe Genevieve, şi acum... O privi pe Susan.

– E în ordine, spuse ea.

Michael clătină din cap.

– Nu, nu este.

Se întoarse şi încercă din nou să deblocheze uşa. Acum era disperat şi foarte iritat. Anticipa detonarea inevitabilă, şi asta îl tensiona. Strânse pumnul şi lovi uşa, frustrat.

Chiar în acel moment, uşa se deschise pe neaşteptate. Michael se repezi şi o luă în braţe pe Susan pentru a o proteja. Uşa se trânti de perete cu un zgomot asurzitor. Michael îşi ridică privirea. Îl văzu pe Stephen zâmbind, cu o armă în mână.

– Bună, copii! E timpul să plecăm.

Busch şi Simon se fereau de atacul violent, ascunzându-se după câte o coloană, care abia reuşea să le acopere corpurile. Din când în când, îşi schimbau locurile, trăgând în duşmanul nevăzut. Fără îndoială, ceilalţi erau mult mai mulţi, dovadă torentul de gloanţe care cădea asupra lor. Curând, focurile de armă se înmulţiră şi nu mai conteneau. În aer se putea vedea o ploaie de gloanţe, iar holul de la intrare fu distrus şi sfărâmat în jurul trupurilor lor extenuate de atâta luptă. Praful şi fumul se amestecau, iar schije şi diverse frânturi săreau în toate părţile.

Busch observă ceva cu coada ochiului. Nu ţinu mai mult de o secundă, dar era de ajuns. O uniformă diferită de cea pe care o purtau gardienii. Brusc, înţelese totul: cei care îi atacau nu făceau parte dintr-o simplă echipă de gardieni. Erau coordonaţi, la ordinele unui soldat, cineva din cadrul armatei care ştia cum să lupte împotriva duşmanului. Simon privi în dreptul uşii, spre pădure, şi îl văzu pe general că se lasă din nou pe vine. Nikolai Fetisov îi prinsese şi ştia exact ce făcea.

Dintr-odată, pădurea întunecată părea să se însufleţească fiindcă o parte din gardieni trăgeau în uşă. Gloanţele veneau cu sutele, spărgând tot ce mai rămăsese din uşile făcute ţăndări, distrugând pereţii. Era o echipă de cincisprezece bărbaţi puternici, care mergeau de-a buşilea, iar ţevile armelor lor se înroşeau pe măsură ce înaintau. Domnea confuzia, iar holul arăta ca o scenă din Iad.

Busch şi Simon nu-şi spuneau nimic, era de ajuns să privească uşa dinspre scara de incendiu. Simon scormoni în rucsac şi scoase o bombă fumigenă; îi desfăcu dopul şi fixă cronometrul cu ecran LCD la zece secunde. Îl privi pe Busch şi numără până la cinci pe degetele de la mâna dreaptă. Apăsă butonul şi aruncă bomba pe uşă, în curte.

Se auziră ţipete şi ordine, iar focul de armă se opri brusc. Gardienii fugiră să se adăpostească. Odată cu explozia bombei, noaptea se transformă într-o explozie strălucitoare. Zgomotul traumatizant pe care îl provocă se asemăna mai mult cu urletul unui animal. Simon ştia că va fi o distragere de moment, dar era suficient pentru ca el şi Busch să se rostogolească din poziţiile în care se aflau, după coloane. Se strecurară rapid pe ieşirea de incendiu şi o luară pe scări, fugind cât îi ţineau picioarele. Era doar o chestiune de timp până când grupul de trăgaci, care abia aştepta să folosească armele, urma să reia raidul prin uşile din faţă şi să le iasă în cale.

Jenkins inseră şurubelniţa în încuietoarea cutiei de aur. Încă nu era treaz şi încerca să se dezmeticească.

– Ce mai aşteptăm? răsună din difuzoare vocea lui Julian.

Jenkins clătină din cap, fără să îi pese că angajatorul său îi putea vedea chipul dispreţuitor. Regreta că se lăsase cumpărat aşa uşor, că făcuse un compromis atât de repede. Vraja banilor oferiţi de Julian era puternică, dar acum, auzind cum un diletant încearcă să-l zorească, începu să regrete că se afla aici. Era însă o senzaţie care ţinu o clipă, fiindcă îşi aminti ce sumă mare de bani avea să câştige dacă misiunea va fi dusă la bun sfârşit. Recăpătându-şi brusc concentrarea, Jenkins răsuci şurubelniţa şi descuie cutia.

Busch şi Simon coborau scările în fugă, când dădură peste Michael, Stephen, şi Susan.

– Întoarceţi-vă, fugiţi! ţipă Simon. Toţi o luară la fugă pe hol. Simon răscoli în rucsac şi scoase de acolo ultimele două bombe pe care le aruncă în timp ce alerga.

– Bună! o salută Busch pe Susan în timp ce alergau cot la cot, dar ea nu-i răspunse.

Brusc, se albi la faţă. Împuşcăturile neîncetate de sus se auzeau din toate părţile şi păreau că o sleiesc de puteri.

– Trebuie să mai fie o altă ieşire! ţipă Simon, alergând împreună cu ceilalţi pe holul lung de patruzeci şi cinci de metri.

Apoi, pe neaşteptate, Fetisov năvăli pe uşa care dădea spre scara de incendiu de unde ei tocmai ieşiseră, însoţit de cincisprezece gardieni. Fetisov deschise focul în hol, trăgând în podea, chiar sub tălpile lor. Gloanţele explodau în toate părţile. Îşi scoase aparatul radio pentru a chema întăriri care să aştepte la cealaltă ieşire, dar pereţii pivniţei erau atât de groşi, încât nu putea prinde semnal.

Michael şi ceilalţi deschiseră o uşă antifonată din metal. Cei cinci începură să tragă pe scări şi în sus, iar uşa se închise în spatele lor. Mai urcară două etaje şi ieşiră într-un hol mic. Niciunul dintre ei nu se opri; Simon îşi ridică arma şi sparse cu o împuşcătură uşa din sticlă de care se apropiau. Ieşiră prin deschizătura improvizată şi ajunseră afară, în noaptea întunecată. Niciun gardian nu îi aştepta; era linişte deplină. O luară la fugă ca să se adăpostească în pădure.

Dar totul se întoarse pe dos, ca şi cum toată mânia lui Dumnezeu părea să se fi revărsat peste insula Corsica.

Explozia întrerupse calmul nopţii. Un hârşâit, la început uşor, crescu în intensitate până când o minge de foc ieşi pe uşa laboratorului, iar zgomotul iscat îi trânti pe toţi cei cinci la pământ. Flăcările se aprinseră în toate direcţiile, iluminând munţii şi transformând noaptea în zi. Focul părea că ajunge până la cer. Căldura provocată de explozie carboniză clădirea şi copacii din jur, înnegrind şi ofilind totul în calea ei.

Pereţii groşi ai clădirii rămaseră în picioare, dar acţionaseră ca ţeava unei puşti, împingând în sus, pe uşa dinspre scări, apoi direct afară. Dintre cei cincisprezece gardieni care se aflau mai devreme pe scări nu mai rămase nimic în afară de o ceaţă roşie de carbon care se ridica dintre dărâmături.

Simon şi Busch se sprijiniră de un copac. Stephen se ridică în capul oaselor şi întinse imediat mâna după Susan, care era jos, alături de el. Michael stătea la o parte şi îşi

îndrepta spatele. După ce-şi dădură seama unde se află, realizară cu toţii că sunt norocoşi că trăiesc. Un fum gros şi negru ieşea pe uşa clădirii din spatele lor, ca dintr-un horn în timpul iernii. Din clădirea distrusă nu se mai auzea decât ecoul distrugerilor, venind parcă din însăşi structura ei compromisă. Erau şocaţi cu toţii, văzând efectele exploziei; erau plini de vânătăi şi zgârieturi, însă supravieţuiseră.

Nici nu apucaseră să schimbe vreun cuvânt, când inima le stătu în loc: o ţeavă de puşcă era îndreptată spre capul lui Michael. Fetisov stătea deasupra lui, iar uniforma îi era zdrenţuită. Avea pielea înnegrită şi plină de băşici, şi îi curgea sânge pe o parte a feţei. Ochiul său bolnav, de culoarea laptelui, îl făcea să arate întocmai ca o arătare infernală.

Simon privi în jur, însă arma sa era mult prea departe ca să ajungă la ea. Busch căută şi el cu privirile o armă în tot acel haos, dar fără vreun rezultat. Deodată, se auzi o împuşcătură. Stephen căzu la pământ, iar arma îi alunecă din mână. Fetisov îndreptă din nou ţeava armei spre capul lui Michael.

– Îmi pare rău, tată, dar acest bătrân îşi păstrează încă reflexele slave, spuse Fetisov cu accentul său rusesc grosolan. În ochiul bolnav se putea vedea reflexia lunii.

– Nenorocitule, lasă-i în pace! spuse Michael neajutorat, din umbra unui copac.

Susan se târî lângă Stephen. Glonţul îl lovise în umărul stâng, iar sângele se vedea curgând prin cămaşa albă. Cu ochii în lacrimi, apăsă pe rană. Stephen nu spuse nimic, străduindu-se să stea în capul oaselor. Se uita la rus.

– Am câte unul pentru fiecare dintre voi, spuse Fetisov apucându-l pe Michael de cămaşă şi obligându-l să se ridice. Se întoarse spre Busch.

– *Pivet,* îl salută el în rusă. Ce mai faci, cowboy?

Busch nu răspunse. Îi aruncă o privire plină de ură omului care îi trădase pe toţi.

Fetisov îi privi în timp ce sângele continua să îi curgă pe gât, pătându-i uniforma zdrelită. Zâmbi la cei care se aflau în fața lui, pe jos. Erau plini de sânge și distruși, fără speranțe.

– Trebuia să vă fi omorât în Rusia, n-ar mai fi fost atât de dureros...

– Camarade? spuse vocea din spatele lui.

– *Shto?*

– *Kak ti Mozehesh?*

– Cum am putut să ce? întrebă Fetisov.

Cele două țevi îl loviră pe Fetisov în ceafă.

– Dă-i drumul.

Michael se întoarse și îl văzu pe rusul înalt, cu antebrațele tatuate îndoite, ținând câte o armă în fiecare mână. Raechen nu se mișca; avea ochii reci, ca de mort, și era tras la față. În vocea lui se simțea detașarea.

Fetisov îi dădu drumul lui Michael și lăsă arma jos.

– Ai venit până aici pentru mine?

Raechen îl trase pe Fetisov cu trei pași în spate. Nu se uita la nimeni, concentrându-se numai pe colegul său rus, de parcă ar fi fost amândoi încuiați într-o cameră.

Michael se îndepărtă de cei doi bărbați. Toți înlemniseră, acaparați de moment. Michael nu-și putea da seama dacă situația lor se îmbunătățise sau nu, când observă detașarea din ochii lui Raechen.

– Mi-ai furat speranța, Nikolai, mie și fiului meu, spuse Raechen de parcă Fetisov îi smulsese inima fiului său din piept la propriu. Ți-ai trădat uniforma și țara. Ești un om lipsit de onoare! spuse Raechen.

– Dar tu, camarade Raechen, vrei să spui că ești un exemplu de onoare?

– Nu, Nikolai, știi la ce sunt eu expert. Fără a mai ezita vreun moment, Raechen trase cu ambele arme, zburându-i creierii lui Fetisov din capul său pătrat.

Raechen rămase pe loc, îndreptându-și armele ba spre Michael, ba spre prietenii săi.

Michael se întoarse şi îl privi în ochi.

– Şi pentru mine ai venit?

Raechen nu răspunse.

– Lasă-i să plece, spuse Michael, arătând spre prietenii săi. Asta e doar între noi doi.

– El e tatăl tău? întrebă Raechen, arătând spre Stephen, care era la pământ, cu un glonţ în umăr.

Michael dădu din cap.

Raechen îl privi pe Stephen, apoi se întoarse spre Michael.

– Ai grijă de el.

Michael îşi privi tatăl care stătea nemişcat. Susan îi apăsa rana. Se întoarse spre Raechen, dar acesta plecase deja.

– Cine dracului mai e şi ăsta? întrebă Stephen.

– Un spirit aprins, mult mai înfuriat. Michael veni imediat lângă el. Cât e de grav?

– Atâta timp cât oprim sângerarea, o să fiu bine.

Stephen se ridică, ţinându-şi mâna apăsată pe rană.

Michael se întoarse spre Busch şi spre Simon; le aruncă o privire pe care cei doi o cunoşteau prea bine.

– Ce? întrebă Busch cu un fel de teamă resemnată în voce.

– Trebuie să ne întoarcem la casă.

– Cum? sări Busch ca ars. De ce?

Lui Simon nu mai trebuia să îi explice. Se apucase deja să strângă armele împrăştiate pe jos.

– Ai adus-o aici? După tot ce ţi-am spus? Vocea lui Simon era egală şi calmă, dar fără îndoială furioasă. Unde e?

– La etajul trei.

Simon îi aruncă lui Busch o puşcă, şi lui Michael un pistol.

Michael se întoarse spre Stephen.

– Poţi să te mişti?

– Aş putea să şi zbor dacă ar fi nevoie.

– Unde e ce anume? întrebă Susan. Despre ce vorbeşte?

Stephen se întoarse spre Susan în timp ce cei cinci arătară spre casa lui Julian.

– Cutia adevărată, Copacul Vieţii, se află în casă.

Capitolul 67

Julian privi imaginea laboratorului medical de pe monitorul computerului său. Ninsoarea liniştită fu urmată de o explozie strălucitoare de culoare portocalie. Câteva momente mai târziu, tunetul huruitor al exploziei se putu auzi în apropierea casei. Rămase pe loc pentru trei secunde, apoi se ridică nervos de pe scaun şi fu cuprins de o furie oarbă când realiză că fusese păcălit şi de data asta. Luă telefonul şi formă numărul laboratorului, dar nu răspunse nimeni. Fără îndoială, acolo se petrecea ceva necurat. Trânti receptorul. Totul se destrăma. Se crezuse atât de viclean când îl atrăsese pe Michael în capcană, însă fusese păcălit la rândul său de hoţ, care nu-l lăsase să-şi atingă scopul şi, odată cu aceste lucruri, îi refuzase practic dreptul la viaţă. Privi portretul mamei sale şi se înfurie.

Julian încercă să îşi pună gândurile în ordine, să se calmeze. Michael *furase* adevărata cutie din subterana Kremlinului, asta era sigur. Martin i-o confirmase. Însă Michael se antrenase într-un joc al măştilor, un joc cu trei variabile, mutând cutia de colo colo, inducându-i pe toţi în eroare în privinţa locului unde era ascunsă, cu toate că, probabil, cutia se afla mai aproape decât îşi imagina, cât mai la vedere.

Michael era mult mai deştept decât anticipase Julian. Îi păcălise pe Susan şi chiar şi pe Martin cu nişte cutii false, însă el o avea pe cea adevărată şi părea să nu aibă încredere în

nimeni şi nimic, nici măcar în siguranţa unui seif de avion. Cu niciun chip nu voia să se despartă de cutie.

Julian îşi limpezi gândurile, încercând să se pună în locul lui Michael. Se calmă şi se gândi la cutie, la forma şi la textura sa... şi la care ar fi fost cel mai bun loc în care putea fi ascunsă.

Îşi dădu seama într-o secundă. Fără să mai stea pe gânduri, Julian ieşi din bibliotecă şi urcă în fugă până la etajul al treilea. O luă pe holul care ducea la camera de conferinţă, dădu buzna înăuntru, se uită pe masă şi zâmbi, la început discret, apoi cu gura până la urechi. În cele din urmă, izbucni în râs, gândindu-se la viclenia cu care fuseseră toate puse la punct şi la felul în care mintea are tendinţa de a complica lucrurile degeaba şi de a căuta soluţii mult mai complexe decât ar trebui.

Julian ridică trusa medicală a lui Michael şi o întoarse în palma sa. Ieşi din cameră cu un aer solemn, coborî în bibliotecă şi o puse pe birou. Se aşeză apoi pe scaun, absent, trase capacul şi studie instrumentele medicale aflate înăuntru.

– Nenorocitul! şopti el, scoţând de acolo termometrul, bandajele şi bumbacul din spaţiul mic, descoperind apoi un fund fals.

Luă un briceag din dulapul biroului şi desfăcu bucăţile de plastic de deasupra şi din lateral, până dădu de cutia de aur. Deşi fusese vopsită cu portocaliu, modelul se vedea clar – nu încăpea îndoială că avea în faţă cutia Albero della Vita, Copacul Vieţii, închisă cu capacul etanş.

Se lăsă pe spate în scaunul său de birou, ridică receptorul şi formă numărul sistemului de intercomunicaţii, contactând fiecare linie telefonică în parte.

– Am nevoie aici, în momentul ăsta de toate persoanele înarmate. Îi vreau pe toţi, de la bucătari la medici, oricine poate fi găsit, ca să apere casa. Păziţi fiecare uşă şi fiecare fereastră din casă!

Julian puse telefonul în furcă, la fel de absent ca mai devreme, şi continuă să se holbeze la cutie. Respiraţia i se acceleră când îşi dădu seama că se află pe punctul de a-şi salva viaţa. Cutia din faţa sa conţinea veşnicia, o simţea. Era cea din tabloul care atârna deasupra patului său. Era un mit, o poveste pierdută în negura timpului, care fusese regăsită acum şi stătea în faţa ochilor lui.

Deşi laboratorul fusese distrus, Julian ştia că poate fi reconstruit. Nu ar fi durat mult; fundaţia rămăsese intactă. Acoperişurile – maximum o lună. Nu se va uita la bani când îl va reconstrui pentru a descoperi misterul din faţa lui.

Julian privi încuietoarea o dată şi încă o dată... Era diferită de celelalte, nu avea nicio crestătură. Era rotundă, acoperită cu un X perfect. I se părea cunoscută, dar nu-şi dădea seama unde o mai văzuse.

Julian era adâncit în gânduri când în cameră intrară cincisprezece gardieni, cu armele ridicate, îndreptate spre el. Zâmbi pentru o secundă, apoi îşi dădu seama că nu glumeau. Julian înmărmuri. Fu copleşit de frică, dar aceasta se transformă în curând în furie.

– Ce dracului faceţi? ţipă el.

Nu-i răspunse nimeni. Gardienii stăteau cu toţii acolo, cu puştile pe umeri, cu degetele pe trăgaci şi nu scoteau un cuvânt. Îl ocheau, pregătiţi să tragă în orice moment.

Julian se uită la fiecare în parte, plimbându-şi privirile de-a lungul şirului de gardieni, neînţelegându-le comportamentul. Apoi simţi că mai era cineva acolo care nu scotea un sunet, dar era foarte aproape şi îşi dădu seama că gardienii nu îl ocheau pe el. Se întoarse uşor şi văzu un bărbat înalt, cu ochii mustind de mânie, cu două pistoale la trei centimetri de capul său.

Lui Julian i se tăie respiraţia. Se afla în mijlocul unei confruntări mexicane[1], şi el era ţinta. Nu-l auzise pe bărbat

[1] Confruntare între trei părţi, în cadrul căreia una dintre ele este poziţionată la mijloc. (n. tr.)

intrând, nu făcuse nici cel mai mic zgomot. Acesta stătea cu spatele la perete, cu armele îndreptate spre el. Julian strânse cutia încercând să se calmeze, prins între un asasin şi cei cincisprezece gardieni care abia aşteptau să tragă.

– Fii atent! Vocea era a unui rus, răsunând la câţiva centimetri de urechile sale. Dacă vor trage, voi apăsa şi eu trăgaciul ambelor arme. Nu ai nicio şansă să supravieţuieşti.

– Raechen? spuse Julian, realizând cine era bărbatul.

– Foarte bine, vei fi capabil să-i spui Satanei cine te-a trimis la el.

Julian rămase pe loc, ţinând cutia în mână, iar luciul casetei i se reflecta în ochi. O privi, întrebându-se ce se afla înăuntru cu adevărat. Oare conţinutul său avea puterea să îl salveze? Nu avea cum să afle niciodată răspunsul, deşi fusese cât pe ce să-şi atingă scopul.

– Fiul meu e mort, şopti Raechen. Tu mi-ai dat speranţe false şi vei plăti pentru asta.

Julian nu avea cum să scape. Transpiraţia i se prelingea pe şira spinării şi pe gât. Încercă zadarnic să îşi controleze tremurul mâinilor. Nu mai trăise această frică de la întâmplarea de pe terenul de joacă, de la fapta crudă din copilărie care îi provocase un atac, când fusese înconjurat de întuneric şi se sufocase. Îşi amintea totul mai bine ca oricând; în ziua aceea murise în faţa copiilor care îl priveau. Înainte de a-şi veni brusc în fire, fusese îngrozit de golul şi de pustiul din faţa lui. Acum, de când aflase de ce boală suferă, ştia că avea să înfrunte din nou acel gol. Pornise aşadar în căutarea vieţii, făcuse orice pentru a găsi cheia nemuririi. Căutase mituri şi legende, lucru pe care numai un nebun îl putea face. Încercase totul, în afară ceea ce se afla în cutia din faţa sa.

Simţi apăsarea celor două arme la ambele tâmple şi fu copleşit de disperare. Căuta o ieşire dintr-o situaţie de viaţă şi de moarte, din această clipă care îl împiedica să-şi trăiască cel mai triumfător moment al existenţei sale.

Îşi aminti apoi unde mai văzuse o încuietoare asemănătoare cu cea a cutiei din faţa lui. Băgă mâna în buzunar şi scoase de acolo cruciuliţa de la gâtul mamei sale. O privi – nu era deloc o cruce. Era o sabie. Ea purtase mereu acest colier. Îşi amintea că îl avea de când era el mic. I-l rupsese cu brutalitate de la gât în urmă cu două ore. Studiindu-l, îi observă lama; vârful intra perfect în încuietoare. În toţi aceşti ani în care purtase colierul, Julian crezuse că e doar binecunoscutul simbol al credinţei ei. Însă numai cei care vedeau cutia îşi puteau da seama că era, de fapt, o cheie care dezlega misterul din faţa sa.

– Ai zece secunde să îţi spui ultima rugăciune, rosti Raechen.

Julian strânse cu putere mica sabie, ca şi cum acest lucru l-ar fi eliberat din această situaţie. Chiar nu avea cum să scape. Simţi metalul rece al ţevilor apăsându-i craniul. Se uită la grupul de gardieni, la puştile lor îndreptate spre Raechen, gesturi fără rost, care nu puteau preveni moartea sa inevitabilă.

Îl măcinau groaznic întrebările la care nu primise răspuns. Urma să moară fără să afle ce conţinea cutia cu adevărat, care era misterul ascuns de Ivan cel Groaznic, pe care îl ţinuse departe de urmaşii săi din Europa, făcându-l să dispară din conştiinţa colectivă a oamenilor. Lui Julian i se răpea şansa de a afla răspunsurile pe care le căutase. Înăuntru avea să găsească oare viaţa veşnică, conform legendei, sau moartea, aşa cum îl avertizaseră atâţia? I se va revela Dumnezeu? Va fi ruga lui ascultată? Sau cutia va dezlănţui moartea în cele mai rele şi mai dureroase forme posibile?

Fără să mai stea pe gânduri, ca şi cum corpul i se separase de minte, Julian inseră cheia în încuietoare. Dură doar o clipă. Nu avea de ales, trebuia să-şi satisfacă până la urmă curiozitatea, să afle adevărul. Dacă înăuntru se afla moartea, el avea să moară oricum şi astfel i-ar fi tras după el atât pe asasin, cât şi pe mulţi alţii.

Întoarse cheia. Un zgomot... Julian Zivera descoperi Copacul Vieţii.

Capitolul 68

Michael alergă pe marginea drumului care ducea la reşedinţă. Maşinile şi limuzinele erau abandonate, nicio patrulă de gardieni nu îşi făcea rondul şi nimeni nu se afla la intrarea din faţă a casei enorme. Părea că oamenii se evaporaseră pur şi simplu în noapte şi că lumea se liniştise, nemaifiind nevoie să îl păzească pe Julian.

– Unde a plecat toată lumea? întrebă Busch prinzându-l din urmă pe Michael.

Susan şi Stephen ajunseră şi ei, iar Simon apăru din spate de tot. Se opriră la marginea grădinii întinse, privind fosta casă regală, fosta mănăstire care fusese reamenajată astfel încât să arate lumii puterea omului care locuia înăuntru. Însă acest bărbat, atât de bogat şi de puternic, rămăsese fără apărare. Michael se învârti încolo şi încoace căutând pe cineva, însă complexul era pustiu. Simon îşi ridică arma şi mai sus.

– Ceva nu-mi miroase a bine, spuse Michael.

Într-o clipă, zona fu luată cu asalt. Focuri de armă izbucniră de la ferestre şi uşi, toate îndreptate spre ei. Întunericul nopţii fu brusc aprins de flacările provocate de patruzeci de puşti. Sunetele asurzitoare provocau confuzie. Reacţionară fără să se gândească şi o luară la fugă spre un adăpost, în spatele copacilor, rocilor, maşinilor şi camionetelor.

Simon se aşeză în spatele unui rând de copaci. La optsprezece metri depărtare, Susan şi Stephen se aşezaseră în spatele unor bolovani. Susan examina rana de la umărul lui Stephen, punând presiune pe ea pentru a stopa sângele care curgea din abundenţă. Fuga pe deal nu făcuse altceva decât să îi agraveze starea. Îi rupsese mâneca şi îi făcuse din ea un bandaj provizoriu. Folosi cureaua pentru a strânge braţul şi pentru a-l înfăşura. Îi acoperi umărul şi i-l imobiliză.

Împuşcăturile continuau să răsune în direcţia lor. Simon îl văzu pe Michael luând-o la fugă printre copaci, îndreptându-se spre el şi se angajă într-un contraatac pentru a-i forţa pe gardieni să ia o poziţie defensivă.

Michael ajunse în spatele unui pin înalt, se ghemui şi îşi trase sufletul. Aruncă o privire scurtă la baza copacului, ca să vadă intrarea în casă. Se aflau la mai mult de patruzeci şi cinci de metri distanţă – nu era îndoială că la fiecare fereastră stătea un lunetist, cineva care abia aştepta să apese pe trăgaci. Nu aveai cum să intri şi era clar ce anume protejau. Michael regretă amarnic faptul că nu luase cutia cu el.

– Trebuie să-i scoatem de aici, îi strigă Simon lui Michael, arătând spre Susan şi Stephen.

– În niciun caz! ţipă Stephen printre focurile de armă. Nu sunt un copil pe care îl trimiţi acasă când e vorba de luptă!

– Fără supărare, răspunse Simon, dar nu îmi pot permite ca o femeie şi un bărbat rănit să ne încetinească. Am putea fi omorâţi încercând să vă protejăm.

Stephen nu mai spuse nimic. Îl privi pe Simon şi îşi dădu seama că are dreptate. Pronunţase cuvintele ca şi cum ar fi fost o hotărâre judecătorească, iar Stephen dădu din cap aprobator.

Michael privi spre partea de est a casei, la vreo o sută optzeci de metri distanţă de ei, şi observă o pistă pe care se afla un elicopter mare şi alb, cu elicele lăsate în jos, adormit sub bolta nopţii. Pista era înconjurată de un zid solid şi înalt de metal, susţinut de nişte braţe lungi. Era suportul perfect pentru elice şi un loc bun de adăpost împotriva gloanţelor.

Simon privi în direcţia în care se uita Michael şi înţelese imediat la ce se gândea.

– Fugiţi, vă acopăr eu!

Fără a mai scoate o vorbă, Michael se uită la Stephen şi la Susan şi plecară cu toţii spre zidul de oţel, rămânând în umbră, acoperiţi de copaci. Simon trase un foc de armă în dreptul unei ferestre, sperând să ţintească vreun gardian neatent.

Cei trei se strecurară printre copacii a căror scoarţă pocnea în bătaia gloanţelor. Michael îi aruncă o privire lui Stephen care, în ciuda rănii sale de la umăr, nu se clătina deloc, ci lupta cu durerea. Rănile nu îl făcuseră să încetinească nici măcar cu un pas.

Pătrunseră în zona clădirii impunătoare, surprinşi de mărimea ei: măsura şase metri în înălţime şi patruzeci şi cinci de metri în lungime şi era construită integral din oţel. Părea adăpostul perfect pentru Stephen şi Susan. Michael se lăsă pe vine şi studie braţul lui Stephen, verificând bandajul improvizat de Susan. Îi imobilizase mâna pe lângă corp ca să evite ca rana să se deschidă şi mai mult. Bucata de material din cămaşa lui Stephen era deja plină de sânge. În curând trebuiau să îl ducă la spital.

– Ține asta, îi spuse Michael lui Susan, punându-i în palmă un pistol cu calibrul de nouă milimetri. Indiferent cine ar fi, dacă se apropie, omoară-l fără ezitări, pentru că el o va face de îndată ce va avea ocazia.

– Dă-mi arma, Susan, spuse Stephen pe un ton foarte serios.

– Nu, eşti dreptaci şi eşti rănit. Am încredere în ea, şi tu ar trebui să faci la fel, replică Michael. Dădu din cap aprobator şi o luă la fugă spre Simon.

În timp ce alergă, privi casa, văzu şirul nesfârşit de gloanţe, apoi se uită la Simon şi la Busch care trăgeau neîncetat şi se îngrozi. Nu aveau unde să fugă, iar retragerea nu era o opţiune. Julian avea cutia şi era înconjurat de un zid de gardieni înarmaţi.

Indiferent ce urmau să facă, Michael se temea că era prea târziu.

Capitolul 69

Cutia mică de aur era deschisă în poala lui Julian. Îşi ţinu respiraţia şi se uită înăuntru. Ameninţarea armelor lui Raechen îndreptate spre capul său era un gând nesemnificativ în comparaţie cu faptul că Julian putea vedea în sfârşit ce conţinea cutia care îl prinsese în vrajă atâţia ani la rând.

Interiorul era extrem de întunecos – cu toate că nu avea o adâncime de mai mult de zece centimetri, părea fără capăt. Julian o privi cu coada ochiului; caseta aurie părea că pâlpâie şi că se mişcă, la început foarte încet. Se uită în jur – lumina părea să se estompeze, iar razele se îndreptau spre el şi spre cutie, ca şi cum ar fi fost absorbite cu totul de aceasta. Lucrurile se petreceau tocmai invers în ce priveşte cutia, din care părea că se revarsă întunericul, curgând în afară, sub forma unei pâcle negre şi grele. Pătrunse în cameră şi se scurse printre picioarele lui, apoi acoperi podeaua. Se răspândi ca un fel de cerneală, acoperind covorul, scaunele şi întreaga cameră într-un întuneric ireal care absorbea toată lumina din jur.

Fumul negru trecu prin spatele lui, acoperindu-l pe asasinul rus care îşi ţinea cele două pistoale îndreptate spre Julian.

Raechen privi cutia, înlemnit. Lui Julian i se păru că vede o umbră plutind în jurul picioarelor asasinului şi urcându-i pe picioare, pe piept, pe umeri şi, în cele din urmă, în zona capului. Raechen începu să tremure, respirând adânc, ca şi cum

s-ar fi sufocat. Ochii i se împăienjeniră şi lacrimi de sânge începură să îi curgă pe obraji, contrastând puternic cu întunericul din jurul său. Negura se mişcă în scurt timp, plutind de parcă ar fi avut propria voinţă, ca o umbră rătăcitoare.

Gardienii rămaseră şocaţi – erau martori la un fenomen de domeniul fantasticului. Negura continuă să se extindă, iar Raechen se prăbuşi mort lângă Julian. Apoi, pe neaşteptate, substanţa se extinse cu o repeziciune nemaivăzută. Gardienii fugiră spre ieşire, dar nu avea niciun sens: negura îi acoperi şi îi lăsă inerţi.

La vederea masacrului, Julian era ca paralizat şi nu mai putea gândi. Dar, în ciuda ţipetelor terorizante, nu simţi nimic. Această plagă asemănătoare unei umbre părea să îl ocolească, de parcă ar fi fost uns cu sânge de miel[1].

Negura ieşi din încăpere pe sub uşi şi se împrăştie pe hol. Julian putea auzi ţipetele şi trupurile căzând. Oroarea pusese stăpânire pe întreaga casă, iar el era de-a dreptul îngrozit.

Apoi observă pe fundul cutiei ceva obscur care lucea tot mai mult. Băgă mâna şi o scoase. Era uşoară, aurită şi pură. Nu era solidă, nu avea textură sau greutate. Era pur şi simplu o lumină aurie care îi încălzea sufletul, îi dădea speranţă, alungându-i durerea din inimă şi din minte.

Când îşi ridică privirile, o văzu. Stătea în faţa lui, printre toate cadavrele răspândite în jur. Se apropie de el în tăcere, privindu-l cu asprime. Îi luă cutia din mâini şi închise încet capacul. Genevieve se opri şi îşi privi fiul; corpul ei emana o strălucire radiantă.

Julian rămase fără cuvinte, privindu-şi mama care se afla în faţa lui, dar nu putea înţelege ce se întâmplă. Încercă să vorbească, dar, ca într-un vis, amuţise brusc, şi buzele i se mişcau

---

[1] La venirea evreilor în Egipt, Dumnezeu a trimis ultima plagă, provocând moartea primilor născuţi ai egiptenilor şi a animalelor lor. Îngerul morţii nu intra însă în locurile însemnate cu sânge de miei, iar evreii îşi unseseră casele cu acesta. (n.tr.)

fără să producă vreun sunet. Se cutremură, temându-se mai mult de această apariţie decât de moartea care îl înconjura.

Genevieve zâmbi, cald şi grijuliu, şi asta îl îngrozi şi mai mult... O omorâse şi îi privise cadavrul doar cu câteva ore în urmă.

Julian se uită în jur, la corpurile neînsufleţite şi împrăştiate pe covor, neînţelegând de ce nu se afla printre ele. Simţea că pământul îi fuge de sub picioare şi era pe punctul de a ceda nervos. Nu se îndoia de fragilitatea sufletului său şi ştia foarte bine că de la genialitate la nebunie nu e decât un pas, dar nu înţelegea nimic din ce vedea. Era paralizat de frică. Inima îi bătea cu putere şi îşi simţea mintea amorţită şi confuză.

– Julian.

Buzele lui Genevieve nu se mişcau deloc, deşi vocea ei calmă era cât se poate de clară în mintea sa.

– Ce eşti? întrebă Julian, abia mai putând să respire de frică. Un heruvim cu misiunea de a apăra secretul vieţii? Julian închise ochii, încercând să se adune. Apoi izbucni din nou.

– Ce eşti?

Genevieve îşi lăsă privirea în jos, dezamăgită.

– Citeşti prea mult, şopti ea în mintea lui. Toate acele poveşti scrise de oameni care nu au fost martorii misterelor născute de-a lungul timpului... Multe dintre ele sunt simple poveşti şi, după cum ştii, altele sunt adevărate, dar tu le ignori intenţia şi avertismentele, uiţi faptul că au un scop demonstrativ şi o intenţie metaforică.

Julian privi cutia care se afla în mâinile lui Genevieve.

– Ce se află în acea cutie?

– Ştii bine ce e înăuntru, bănuiai ce conţine şi totuşi ai ales să ignori avertismentele. Are puterea de a oferi viaţă veşnică, dar, după cum vezi – Genevieve privi în jur, la carnagiul care îi înconjura – nu e tocmai ce ţi-ai imaginat. E pur şi simplu moartea care îl eliberează pe om de trupul său lumesc pentru a primi ce merită, pentru a fi recompensat fie în Rai, fie în Iad. E rău şi întuneric, e o cale spre porţile Iadului pentru cei care

nu merită să ajungă în Rai. Îi dă fiecăruia locul pe care îl merită, pentru eternitate.

– Atunci eu de ce nu sunt mort? întrebă Julian confuz, privind cadavrele din jurul său. Ce sunt? De ce nu am murit?

Genevieve se aplecă şi luă din mâna lui Julian crucifixul înfăţişând o sabie pe care îl purtase la gât.

– Câteodată, cele mai mari puteri nu sunt banii şi nici violenţa; sunt ascunse în cele mai simple şi mai neînsemnate lucruri. Genevieve ridică crucifixul la gât, unde îl purtase atâţia ani, şi îl prinse din nou. Cele mai sfinte lucruri.

– Acum voi muri, nu-i aşa?

Genevieve zâmbi:

– Toată lumea moare, Julian, iar destinul ni-l construim singuri, prin felul în care trăim şi preţuim viaţa. Nimeni nu ştie cât mai are de trăit şi totuşi omul îşi sacrifică plăcerile, satisfacţiile, nu se bucură niciodată de moment, punând mai mult preţ pe cantitate decât pe calitatea vieţii. Tu ai întors spatele familiei, credinţei, speranţei şi, mai presus de orice, ai refuzat iubirea. Eşti întruchiparea lăcomiei. Totuşi, în ciuda lucrurilor care s-au petrecut aici şi în viaţa ta, nu simţi niciun fel de remuşcare sau de regret pentru cei pe care i-ai omorât. De aceea, în momentul în care vei muri – poate peste zeci de ani –, vei fi închis într-o noapte eternă, fiindcă sufletul tău va fi uitat. Vei fi închis pentru totdeauna în locul de care te temi cel mai mult.

– Şi iertarea? întrebă Julian pe un ton rugător, cât pe ce să îşi piardă minţile. Şi Raiul?

– Pentru a primi iertarea, trebuie să te căieşti şi să te sacrifici. Acestea sunt lucruri care îţi sunt străine, Julian. Cât despre Rai, este cel mai frumos loc din lume; ţi s-a dat şansa de a-l întrezări, de a-i simţi iubirea şi căldura, ca să îţi aminteşti ce ai uitat şi ceea ce nu vei avea în veci. Oricât vei încerca să eviţi aceste lucruri, într-o bună zi moartea va veni la tine, iar până atunci vei şti ce te aşteaptă şi vei contempla o eternitate de suferinţă. Îmi pare rău.

Julian stătea nemişcat, ascultând vocea din capul său care îl condamnase la întuneric, la golul care îi bântuise visele de când murise, în acea zi pe terenul de joacă. Nimicul din care voia cu disperare să iasă avea să îl urmeze până la moarte. Frica pe care o simţea îi chinuia mintea, întorcând totul pe dos, şi îl paraliză până când înnebuni de-a binelea. De îndată ce se întâmplă asta, frica se transformă în furie; simţi cum îl acaparează şi cum îi dă putere, umplându-i încă o dată inima cu mânia care clocotea în el de atâţia ani.

– Nu eşti aici. Eşti moartă, ţi-am văzut cadavrul!

– Eşti sigur? întrebă Genevieve, imaginea sa părând că pâlpâie. Mă vezi acum?

Julian se ridică din scaun furios, îndreptându-se spre mama sa şi prinzând-o de gât şi, în cele din urmă, o luă razna. O strânse, zgâlţâindu-i trupul cu violenţă, în timp ce urla:

– Ce eşti?

Ea dispăru într-o clipă, corpul dizolvându-i-se în lumina strălucitoare a dimineţii. Julian rămase pe loc, fără să mai înţeleagă nimic. Se prăbuşi pe podea, distrus şi incoerent. Înnebunise.

Julian deschise ochii. Coşmarul pe care îl avusese era încă proaspăt în mintea sa. Zăcea întins printre gardienii morţi, cu trupurile contorsionate împrăştiate în toate părţile. Se ridică în picioare, încercând să-şi amintească ce visase şi ce se întâmplase aici, în timp ce soarele începea să strălucească pe cer.

Văzu cadavrul lui Raechen, omul care venise să îl ucidă; era mort sub biroul său. Părea ca o amintire ştearsă din memorie, pe care încerca din toate puterile să o recupereze.

Senzaţia de ameţeală începea să-i dispară, dar nu reuşi să-şi dea seama ce se întâmplase. Îşi amintea doar că era aşezat pe scaun, ţinând cutia în poală.

Apoi îşi dădu seama de faptul că aceasta dispăruse şi că nu mai era nici cheia. Privi în jur, dar nu le văzu. Se uită în

toate părţile, ferindu-şi ochii de soarele dimineţii care strălucea sus, pe cer, luminând prin ferestrele largi ale camerei.

Fugi spre Raechen şi îi smulse cele două pistoale cu ţevi lungi din strânsoarea rece a palmelor. Ieşi din holul casei şi dădu peste aceeaşi privelişte. Peste tot erau cadavre, lângă ferestre şi uşi, unde se postaseră pentru a-i proteja pe Julian şi cutia sa de ceilalţi... Dar adevărata ameninţare se afla în casă. Nu-i trebui mult până când îşi dădu seama că toţi angajaţii săi erau morţi.

Făcu un pas înapoi în timp, la propriu şi la figurat. Rămăsese în viaţă, în ciuda întunericului şi a morţii. Era încă viu. În acel moment îşi dădu seama că obiectul era mult mai puternic decât bănuise vreodată. Trebuia să recupereze cutia cu orice preţ.

Avea deja o bănuială unde ar fi putut fi.

O luă la fugă de-a lungul holului şi ieşi printr-o uşă laterală în dimineaţa răcoroasă de vară. Razele soarelui matinal poleiau elicopterul cu o pojghiţă aurie. Apoi îi văzu pe bărbat şi pe femeie dintr-o parte, rezemaţi de zidul de metal în spatele pistei de aterizare, încercând să se ascundă, fără să bănuiască faptul că se apropia.

Oricât de disperată devenise situaţia sa, Julian îşi regăsise speranţa.

Capitolul 70

Liniştea bruscă aproape că tulbura începutul dimineţii. După ce auzise ţipetele cumplite care veneau din casă, Michael devenise cu adevărat îngrijorat. Nu auzise niciodată astfel de sunete provocate de teroare şi agonie. După schimburi de focuri care îi încolţiseră pe el, pe Simon şi pe Busch, liniştea se aşternuse brusc în împrejurimi.

Tirul îi ţinuse pe loc, astfel că nu se putuseră apropia de casă. Acum părea că duşmanii lor nu existaseră niciodată, iar absenţa confruntării îl speria şi mai mult pe Michael.

Nici nu fu nevoit să întrebe ce se întâmplase, fiindcă nu exista nicio îndoială că Julian deschisese cutia. Acum, Michael ştia că era doar o chestiune de timp până când vor avea cu toţii aceeaşi soartă precum cei ale căror ultime cuvinte fuseseră înlocuite de ţipete, ale căror ultime gânduri fuseseră umbrite de frică.

Michael se întoarse şi îi căută cu privirea pe Simon şi pe Busch, însă o văzu pe ea – se afla acolo, la un metru distanţă în faţa lui. După toate ororile pe care Michael tocmai le auzise, după toate ţipetele de panică, vederea lui Genevieve îl sperie cel mai mult. Şi asta pentru că în faţa sa se afla o femeie al cărei trup îl văzuse pe monitoarele din casa de supraveghere, neînsufleţit, rece şi atins de paloarea morţii. Şi totuşi, stătea acum înaintea lui de parcă moartea ei nu fusese altceva decât un vis.

Însă, de îndată ce se apropie, un calm ciudat îl copleşi pe Michael. Chipul său radia în primele ore ale dimineţii şi avea ochii limpezi şi vii. O strălucire blândă părea să o înconjoare. Ținea în mână cutia de aur. Michael putea să vadă vopseaua portocalie care îi acoperea capacul aurit. Fără niciun cuvânt, îi întinse mâna. Michael luă cutia şi o strânse în palme.

– Ştii ce trebuie să faci, spuse Genevieve. Eu nu am cum, însă tu poţi face asta. În adâncurile oceanului, unde nimeni nu o poate găsi vreodată.

Michael rămase uimit; nu îi era teamă şi părea că înţelege perfect ce îi spune femeia pe care o văzuse ucisă de propriul fiu, pe care încercase să o salveze, scoţând-o din subteranele Kremlinului, din camera de la subnivelul zece, femeia care îi fusese prietenă. Lăsă îndoielile deoparte şi privi crucea din jurul gâtului său şi cutia din mână. Ştia exact ce era ea acum.

Fără să rostească un cuvânt, privi cum se evaporă în lumina crudă a dimineţii. Michael se simţi de parcă tocmai s-ar fi trezit dintr-un somn lung. Nu se putea aduna şi nu-şi putea lua ochii de la cutia din mâinile sale.

Un strigăt îndepărtat îl trezi din reverie şi îl aduse cu picioarele pe pământ. În câteva secunde, îl copleşi o senzaţie puternică de confuzie. Un hârâit de motor se auzea tot mai tare, ştergând calmul dimineţii, accentuat de ţipete.

Michael se întoarse şi îi văzu pe Busch şi pe Simon alergând către Susan, care îi tot făcea semn cu mâinile. O luă la fugă imediat printre copaci, prinzându-i din urmă pe cei doi. Când ajunseră cu toţii lângă ea, observară că tremura şi că avea chipul înecat în lacrimi.

Din cauza hârâitului elicopterului şi a bufniturilor surde care se auzeau din când în când pe fondul vâjâitului strident al motorului, nu puteau să audă ţipetele frenetice ale lui Susan.

Se întoarseră cu toţii şi văzură elicopterul alb ridicându-se de pe deal, plonjând apoi în aerul dimineţii. Michael înţelegea ce încercase să-i spună Susan, chiar fără să o audă.

Julian îi răpise tatăl.

Capitolul 71

Barca de pescuit a lui Gian Beliana tăia apele mării în amiaza târzie. Era prima şi singura dată când pescarul corsican o închiriase. Nu avusese niciodată intenţia să lase pe altcineva să se atingă de sursa sa de venit şi refuzase cererea lui Michael de a închiria barca, însă cei o sută douăzeci de mii de euro pe care îi oferise Susan nu numai că acopereau cheltuielile şi profitul timp de un an, dar erau suficienţi pentru a-şi cumpăra alt vas, permiţându-şi astfel să devină căpitanul unei flote formate din două ambarcaţiuni.

Era un Hatteras de şaptesprezece metri, cu două motoare diesel. Echipamentul se afla dedesubt, iar plasele de pescuit şi undiţele la babord şi tribord, pregătite pentru călătoria de optzeci de kilometri în larg. Michael se aşezase pe ponton, la cârmă, iar vântul îi răvăşea părul negru şi ondulat, împrăştiindu-i-l pe faţă. Avea ochii şi chipul obosite, însă era foarte hotărât să urmeze drumul pe care Julian i-l indicase lui Susan.

Julian îi luase prin surprindere, la fel şi Raechen, care îndreptase cele două pistoale spre ei. Susan era de neconsolat, fiindcă nu reuşise să îl protejeze pe Stephen. Situaţia o coplesise, iar arma pe care i-o lăsase Michael zăcuse aruncată lângă ea, până când Julian i-o luase. Privise neajutorată cum Stephen fusese luat cu forţa, legat şi împins în elicopter. Îi

aruncase un bilet cu o latitudine şi o longitudine, alături de cuvintele: *Adu-mi cutia sau tăticul moare.*

Michael încercase să nu fie influenţat de sentimentele sale, fiind conştient că îi vor înceţoşa mintea, şi se străduia să se concentreze pe noua misiune. Nu ajunsese atât de departe doar ca să îl piardă din nou pe Stephen Kelley, tatăl pe care abia îl regăsise.

Privi cutia din aur, Albero della Vita, Copacul Vieţii, care era aşezată pe bordul din faţa sa. Văzuse cu ochii lui urmările puterii acesteia şi, la gândul că i-o va înmâna celui mai nepotrivit om de pe pământ, singurei persoane care îi cunoştea adevăratul conţinut şi puterea, tremură din toate încheieturile.

Busch îşi făcu apariţia pe scările dinspre bucătăria navei, briza răvăşindu-i părul blond în timp ce se aşeză lângă Michael.

– Aşadar?

– Încă treizeci de kilometri, şi suntem acolo. Ar trebui să ajungem exact după ce se întunecă.

– Eşti sigur că ştii ce faci?

Michael îi aruncă o privire fugară lui Busch, apoi privi în zare, unde nu se vedea nimic.

– Scuză-mă că te-am întrebat asta.

Simon stătea pe margine, înconjurat de o mulţime de arme. Puşti, pistoale, ultimele bombe fumigene, trei bucăţi de Semtex. Verificase şi încărcase armele înainte de a le depozita într-o geantă din material impermeabil.

– Cum aflăm unde îl ţine pe Stephen? întrebă Busch.

– Nu avem cum, răspunse Michael.

– Şi de unde ştim că se află măcar pe vas?

– Nu ştim.

– Atunci ce ştim?

– Nu prea multe.

– Bine. Busch îşi clătină capul aprobator. Voiam doar să ştiu în ce ne băgăm.

*

Soarele coborâse mult sub linia orizontului, iar luna se ridica deja pe bolta întunecată, strălucirea ei fantomatică reflectându-se pe suprafața apei, iluminând drumul pe care Michael trebuia să îl urmeze. La orizont apăru şi iahtul lui Julian. Era mai mult decât un iaht; *Şoapta Domnului* era o navă în toată puterea cuvântului, o ambarcaţiune enormă, lungă de peste patruzeci şi cinci de metri. Carena bleumarin ieşea deasupra apei, expunându-şi cele cinci etaje, iar puntea şi hublourile străluceau în lumina portocalie. Nava fusese construită pentru a etala bogăţia: avea numeroase locuri de relaxare şi punţi, toate aparţinând unui om care nu avea nici familie şi nici prieteni care să se bucure de un asemenea lux. Michael estimă preţul vasului la peste două sute de milioane de dolari, nepunând la socoteală numeroasele bărci de rezervă şi nici elicopterul care se afla pe puntea din faţă, ce semăna cu o insectă uriaşă care se odihneşte.

Michael fu descurajat. Nu era pregătit să fie întâmpinat de o navă de asemenea dimensiuni; era mai mare decât şi-ar fi putut imagina vreodată şi avea atât de multe compartimente, încât nu i-ar fi ajuns o săptămână întreagă să-l caute pe tatăl său.

Simţi o mână pe umăr.

– Nu-ţi face griji.

Michael se întoarse spre Simon.

– Nu contează că e atât de mare, planul va funcţiona oricum.

Michael se apropie de iaht, iar Busch şi Simon coborâră.

Îndreptă barca lângă tribord, unde un bocaport imens, de trei metri pe şase, se deschise, iar de acolo ieşiră doi bărbaţi înarmaţi. Opri motorul vasului său şi îl lăsă să alunece uşor. Aruncă o frânghie spre unul dintre gardieni, care apropie foarte mult barca de vasul său. Luă cutia din aur, o aruncă în geanta de scufundări de lângă el şi se îndreptă către babordul navei sale.

Cei doi gardieni săriră pe vas şi îl împinseră în tăcere pe Michael la perete, apoi îl percheziţionară. Îi găsiră rucsacul, dar el îl trase într-o parte.

– Dacă nu ni-l arăţi, nu te urci în barcă, spuse cel mai slab dintre gardieni cu un accent franţuzesc.

Michael deschise rucsacul în care se afla un singur obiect. Gardienii clătinară din cap, iar el se pregăti să sară din barcă. Nu merseră cu el, ci coborâră pe scara principală, în galeră. Michael nu spuse nimic, încercând să se calmeze. Auzi uşi deschizându-se şi închizându-se, iar pe cei doi vorbind. Se întoarseră amândoi fără să îi adreseze vreun cuvânt sau vreo privire.

Michael păşi pe vas alături de gardianul cel slab. Celălalt rămase însă în urmă. Luă cârma şi porni Hatterasul, iar motorul său încălzit răspunse imediat comenzii. Trase de cârmă, întorcând vasul la patruzeci şi cinci de grade, acceleră la maximum şi, în timp ce barca se îndreptă spre largul mării, făcu trei paşi şi sări înapoi pe *Şoapta Domnului*. Privi neajutorat cum vasul se îndepărta, dar se simţi uşurat că Simon şi Busch nu fuseseră găsiţi.

Această senzaţie nu dură mult; îşi dădu seama că ambii gardieni stăteau cu ochii lipiţi de nava care se îndepărta tot mai mult, de parcă ar fi fost pe punctul de a-şi lua zborul. Tensiunea se simţea în aer. Barca explodă apoi într-un glob uriaş de flăcări, iar carena se rupse ca o bucată de hârtie. Michael se înfioră când văzu detunătura; privi rămăşiţele bărcii scufundându-se încet, lăsând în urmă bunuri şi mărunţişuri sub o pătură de fum care se risipea încet. Se uită în apă, dar nu îi văzu nici pe Busch, nici pe Simon.

Cei doi gardieni se întoarseră spre Michael, rânjind cu gurile până la urechi. Gardianul principal îl luă de braţ şi îl conduse în vas.

La cel mai înalt etaj al navei puteai ajunge atât cu liftul, cât şi pe scări. Salonul era zona principală de divertisment şi avea ieşire afară, astfel că fundalul încăperii era cerul înstelat.

Era mobilat ca o cabană de munte, un decor care contrasta puternic cu peisajul marin din jur. Peretele din spate era ocupat cu scaune groase şi duble, îmbrăcate în materiale închise la culoare, alături de un bar din lemn alb de pin. Ambianţa aproape nordică era completată de reflectoare de colţ, candelabre de alamă şi de un şemineu. Se pare că banii nu contaseră când fusese decorat salonul.

Julian era aşezat pe un scaun Adirondack, în partea deschisă a salonului. Pe punte erau răspândite o mulţime de scaune şi de mese. Parâma navei era strânsă şi zăcea într-un colţ.

Michael intră în salonul larg deschis spre perete, ţinându-şi strâns geanta de scufundări. Gardianul nu se dezlipea de el.

– Ei bine, ce cutie mi-ai adus în seara asta? întrebă Julian pe un ton încrezător de pe punte.

– Unde e tata?

– O, deja îi spui „tată“!

– Unde e?

– Arată-mi cutia!

– După ce îmi văd tatăl!

– Michael, zâmbi Julian, chiar nu cred că eşti în postura de a da ordine în acest moment, tu ce zici? Vreau să văd cutia!

– De ce te grăbeşti? Unde crezi că o să plec? Doar ai un grup de douăzeci de oameni care te protejează, nu?

– De fapt, sunt doar cincisprezece. Nava are nevoie doar de doi operatori, restul e controlat pe calculator.

– Aşadar, cincisprezece gardieni care te apără, spuse Michael privindu-l pe bărbatul care îl escortase.

Julian zâmbi în continuare.

– Eşti băiat deştept. Te-am subestimat, dar şi tu ai făcut la fel.

– Ce ai de gând să faci cu asta? urmă Michael desfăcându-şi geanta. Merse de-a lungul camerei, privind în jur, ajungând în cele din urmă pe ponton, aproape de Julian. Cerul era cu totul acoperit de stele. Privi peste punte, la marea întunecată care se afla la cinci etaje dedesubt, sperând că prietenii săi au supravieţuit folosind singura posibilitate de scăpare.

– Arată-mi cutia! repetă Julian.

Michael deschise încet rucsacul şi scoase singurul obiect de acolo.

– Vreau să îl văd pe tata şi să mă asigur că e în viaţă.

Julian râse.

– Nu eşti în postura de a cere ceva.

Michael se prinse de balustradă şi, lipindu-se de ea, îi simţi răceala pe piele. Îi aruncă o privire lui Julian şi, pe neaşteptate, balansă rucsacul pe marginea navei.

– N-o s-o faci, zâmbi Julian.

– O voi face dacă nu îl văd. De unde să ştiu că nu l-ai ucis deja?

– N-o s-o laşi să cadă.

– La patru mii de metri adâncime n-o s-o găseşti în veci!

Cei doi bărbaţi se uitară unul la celălalt. Amândoi erau încăpăţânaţi, amândoi sfidători, amândoi având puterea să distrugă misiunea şi să spulbere dorinţa celuilalt. Era un test de rezistenţă, o provocare pentru a vedea cine cedează primul.

În cele din urmă, Julian se întoarse spre gardian şi îi făcu un semn.

Gardianul cel slab se afla la capătul tribordului, urmărind cum se scufundă în flăcări ultimele rămăşiţe ale bărcii de pescuit. Privi luna în timp ce îşi aruncă puşca pe umărul stâng.

Deodată, o siluetă neagră ieşi din mare, apucându-l de picioare şi trăgându-l în apa întunecată. Îşi ţinu respiraţia şi se scufundă în apă. În ciuda faptului că se străduia din răsputeri să reziste, apa îi intră în plămâni. Dar nu mai putu face nimic cu rana din jurul gâtului.

Simon urcă până la tribord şi trase după el geanta sa impermeabilă; scoase de acolo armele şi le fixă în jurul corpului. Mai scoase o cutie mare gri. Fixă spatele magnetic pe corpul navei, în colţul îndepărtat al încăperii şi îi ataşă un întrerupător. Dispozitivul de transformare a semnalelor numerice de frecvenţă trimise imediat un semnal nedetectabil în aer, blocând toate transmisiile radio şi izolând nava de restul lumii.

După ce coborâseră în galera vasului de pescuit, el şi Busch ieşiseră pe partea din faţă a tribordului, pe partea bocaportului, şi săriseră în apă. Îşi puseseră echipamentul de scufundări, înotaseră în adâncuri şi rămăseseră ascunşi sub *Şoapta Domnului* în timp ce vasul lor explodase.

Simon se ridică şi privi camera mare, deschisă – merse până la colţ şi studie cu atenţie anexa de şase metri care era prinsă de marginea tavanului. Era o navă albă de agrement, cu o carcasă mare din mercur, construită pentru a transporta pasagerii de la mal la navă şi invers. Simon se ridică şi trase de mânerul care punea barca în mişcare, iar aceasta alunecă pe plafonul de sus, ajungând până la intrarea în tribord. Trecând prin uşa deschisă, şinele şerpuiră în noapte şi coborâră, lansând uşor barca în apa întunecată. Simon îi desprinse curelele cu care era fixată şi retractă şinele de ghidaj. Împinse uşor barca, trimiţând-o în larg, îşi verifică armele şi se îndreptă către camerele navei.

Busch înotă prin apele întunecate ale Mediteranei. Lanterna cu care era dotat echipamentul său nu îl ajuta cu nimic sub carena enormă a *Şoaptei Domnului*. Ura să facă singur scufundări şi, dacă se gândea bine, nu o mai făcuse de când era adolescent. Dar nu îl deranja doar faptul că nu era însoţit, ci şi faptul că era complet înconjurat de întuneric. Nu ştia ce se află în spatele său sau dedesubt. Era un sentiment de frică provocat de cei trei kilometri de neant dintre el şi fundul oceanului. Nu îi plăcea senzaţia că era prizonier într-un iad pustiu, prins pentru totdeauna între viaţă şi moarte. Busch respecta mereu prima regulă a scufundărilor: „niciodată nu o face singur“, dar, având în vedere că voiau să îl salveze pe tatăl lui Michael, regulile erau ultimul lucru la care se gândiseră.

Busch înotă pe lângă carena navei, lanterna ajutându-l să îşi croiască drum prin apă. Făcuse acest drum de trei ori. Tatăl lui Busch fusese pescar şi parcursese Atlanticul în lung şi-n lat, ca şi bunicul său de altfel. Astfel, Busch ajunsese să ştie

cum erau construite bărcile şi, lucrul care îl ajuta acum cel mai mult, punctele lor slabe. Ştia exact ce căuta şi găsi imediat acel obiect. Îşi puse lanterna în vestă, scormoni în rucsac şi scoase un aparat mare, de formă conică. Ridică apoi lanterna şi o folosi ca să lumineze locul unde cele două părţi ale navei erau sudate, de-a lungul vasului. Fixă aparatul exact pe sudură, banda magnetică ţinându-l lipit de metal. Michael pusese totul la cale: folosind bucăţi de fontă, adunase câteva boluri pe care le avusese la îndemână şi le umpluse cu Semtex. Forma avea să acopere încărcătura şi să direcţioneze explozia înăuntru, aproape dublându-i puterea sub vas şi cauzând pagube foarte mari.

Busch înotă repede spre pupa şi fixă acolo cel de-al doilea aparat, apoi se întoarse la mijloc, aşezând ultima bombă pe partea stângă, în zona sudurii navei. Fiecare fusese fixată astfel încât să distrugă cât mai mult carena vasului, atacând cele mai vulnerabile puncte; în caz că existau compartimente care se puteau închide în situaţia unei singure scurgeri, cu siguranţă mecanismele lor de ermetizare s-ar fi dovedit nefolositoare odată cu explozia celor trei bombe.

Se uită la ceas; avea trei minute până când trebuia să înoate pentru a căuta un adăpost. Speră din tot sufletul ca Michael să-şi fi găsit tatăl, pentru că, odată fixate bombele, nicio persoană care se afla pe *Şoapta Domnului* nu ar fi avut vreo şansă de supravieţuire.

Simon înconjură colţul celui mai de jos etaj, mergând ghemuit, cât mai aproape de perete. Doi gardieni coborâră şi se îndreptară în direcţia lui, prinşi într-o discuţie, neştiind că se afla acolo. Simon îi împuşcă în cap. Ascunse apoi cele două cadavre într-un depozit şi îşi continuă drumul. Găsi o uşă laterală din metal şi o deschise; era camera gardienilor, închisă şi întunecată, şi înăuntru se aflau cinci bărbaţi dormind, cu armele lângă ei ca o protecţie suplimentară.

Simon închise încet uşa şi scoase din rucsac un lanţ scurt; îl fixă în jurul încuietorii, blocând-o. Se îndreptă spre partea din spate a navei şi găsi compartimentul în care se afla motorul. Deschise încet uşa şi se strecură înăuntru.

Cele două motoare erau enorme, de mărimea unor camionete. Încăperea era imaculată; podeaua cuirasată, de culoare gri, strălucea de parcă tocmai fusese vopsită. Cu toate că erau în repaus, motoarele hârâiau în aşteptare. Componentele mai mici ale stabilizatorilor din spate se roteau neîncetat, în tandem cu cele din faţă, menţinând poziţia actuală a navei fără a fi nevoie de ancoră. Nu mai era nimeni în încăpere; nu mai era nevoie de echipaj în această eră automatizată. Monitorizarea tuturor operaţiunilor era realizată de un computer uriaş, montat pe unul dintre pereţii laterali. Simon ştia prea bine că nu aveau încredere deplină în calculatoare, iar suspiciunile sale fură confirmate îndată ce simţi o armă îndreptată în ceafă.

Bărbatul care ţinea arma nu îi ceru nimic şi nu puse nicio întrebare. Tot ce făcea era să îi împingă pistolul în ceafă. Acesta îl auzi cum butonează staţia, vrând să ia legătura cu căpitanul. Ştia că e inutil, deoarece dispozitivul de perturbare împiedica orice fel de comunicare.

În camera motoarelor timpul părea că stă în loc. Simon ştia că nu vor rămâne prea mult acolo, fiindcă, în momentul exploziei, încăperea în care se aflau ar fi fost prima inundată. Ei doi urmau să fie primele victime.

Stephen Kelley străbătu salonul şi ajunse la puntea de la pupa; arma de 375 de milimetri, Magnum, lipită de ceafă, îi reaminti că nu avea rost să fugă. Michael îl privi, ţinând încă rucsacul de scufundări deasupra apei. Era fericit că tatăl său era încă în viaţă, însă nu se simţea deloc eliberat. Umărul lui Stephen era încă imobilizat, bandajul făcut de Susan rezistând mai bine decât se aştepta. Michael văzu că tatăl său era foc şi pară; era exact senzaţia pe care se aştepta să o vadă.

– Michael, nici nu vreau să aud că ai adus obiectul ăla aici, spuse Stephen.

Michael nu răspunse, doar continuă să-şi privească tatăl.

– Se pare că nu te compătimeşti prea mult. Dar crede-mă pe cuvânt că nici viaţa mea şi nici a altcuiva nu merită sacrificate pentru acel obiect.

– Se pare că el gândeşte diferit, spuse Julian îndreptându-se spre marginea laterală a vasului, unde se afla Michael care ţinea rucsacul deasupra Mediteranei. Acum dă-mi cutia!

Michael nici nu se clinti.

– Kadrim!

Julian îl strigă pe gardian.

Şi, ca şi când ar fi urmat un scenariu, gardianul ridică pistolul la capul lui Stephen.

– Trei secunde.

Michael îl privi pe Stephen, care făcu un gest discret cu capul, şi ştiu că nu are de ales.

Îi dădu lui Julian rucsacul.

Italianul scormoni întocmai ca un copil care îşi caută cadourile în Ajunul Crăciunului şi scoase de acolo cutia de aur. O ridică şi zâmbi triumfător, cu gura până la urechi.

– Kadrim, continuă Julian.

Gardianul coborî puţin arma.

– Nu, chiar nu e nevoie să faci asta. Omoară-i pe amândoi.

Michael îşi privi tatăl; îşi intersectară privirile şi trecură prin întreaga paletă de emoţii umane. Erau străini, dar în acelaşi timp tată şi fiu. Într-un fel sau altul, trecuseră împreună peste ultima săptămână şi în cele din urmă ajunseseră în acest impas unde până şi ultimul strop de speranţă le fusese furat.

Michael îl fixă apoi pe Julian, care era îmbătat de satisfacţia îndeplinirii scopului său lacom; se holba la cutia de aur, la Albero della Vita. Michael se uită împrejur, căutând o armă, însă nu găsi nimic la îndemână; văzu colacul de parâmă, dar acesta se afla cam la şase metri distanţă. Spera ca Simon să intre pe uşă şi să îi salveze, dar, oriunde s-ar fi uitat, părea că

nu vine nicio speranţă. Planul său, pus la cale în grabă, se dovedise a fi ineficient. Kadrim era la mai puţin de un metru distanţă de Stephen şi îi pusese pistolul la cap. Nu exista cale de scăpare. Michael îi baricadase pur şi simplu pe toţi într-un colţ. Aşa că acum, ca rezultat al eşecului său, era pe punctul de a-şi privi tatăl murind.

Căpitanul Bertram se afla la cârma vasului, cu privirea departe, în largul mării. Visul său se împlinise – era căpitanul celei mai luxoase nave din întreaga lume. De doi ani era angajatul lui Julian Zivera şi nu regretase acest lucru nicio secundă. Era o slujbă mult mai satisfăcătoare şi mai aventuroasă decât cea pe care o avea cât timp fusese angajat al pateticei Forţe Navale a Franţei. Ca să nu mai punem la socoteală faptul că salariul îi permitea să se pensioneze în următorii trei ani, câştigând o sumă destul de mare încât să îşi poată permite propriul vas şi să navigheze pe toate mările lumii.

Luă aparatul de radio şi îl porni.

– Jean Claude?

Bertram încerca să ia legătura cu mecanicul navei. Trebuiau să pregătească vasul pentru a ieşi în larg în mai puţin de o oră şi voia să asigure o verificare în detaliu a navei înainte de plecare. Nu îl îngrijoră faptul că nu i se răspunse; mecanicul-şef era unul dintre cei mai buni pe care îi cunoscuse şi pleca de la postul său numai atunci când era necesar. Bertram luă o sorbitură mare din cafeaua sa belgiană şi privi noaptea liniştită.

O armă la tâmple este un lucru înfricoşător: victima nu poate decât să tremure, pentru că vulnerabilitatea sa este maximă. Pentru Simon însă, acest fapt constituia un avantaj. Atacatorul se afla la un metru depărtare, iar glonţul îi putea perfora craniul înainte să apuce să facă măcar un pas. Însă din poziţia în care se afla acum, cu arma lipită de cap de către mecanicul-şef, avea opţiuni, pe care le folosi. Simon îşi feri

capul şi se învârti în acelaşi timp, apucând ţeava armei; o împinse în sus şi îşi înfipse celălalt pumn în gâtul bărbatului.

Acesta, luat prin surprindere, dădu drumul armei şi căzu pe spate; îşi duse mâinile la gât, încercând să respire, dar laringele îi fusese distrus. Simon îndreptă arma spre el şi îi curmă chinul.

Mai erau doar câteva secunde până când bomba de sub camera motorului avea să explodeze. Ieşi alergând şi îl lăsă pe bărbatul mort pe podea. Lovi broasca uşii în spatele căreia se afla motorul şi o deschise, apoi o luă la fugă de-a lungul holului.

Chiar atunci izbucni prima explozie.

Cele trei bombe explodară la intervale mici de timp. Carena din oţel a navei scotea sunete stridente, fiind zgâlţâită din încheieturi. Vasul se zdruncină din cauza exploziei, care fu urmată de un vuiet înfricoşător de îndată ce apa întunecată pătrunse pe vas. *Şoapta Domnului* se dezechilibră într-o clipă, clătinându-se ca un beţiv, mişcându-se încoace şi încolo în timp ce apa pătrundea tot mai mult pe pontoanele care se aflau jos de tot.

Kadrim îşi pierdu echilibrul, căzând pe spate.

Julian făcu ochii mari de îndată ce realiză faptul că Michael avea un plan ascuns şi că totul fusese distrus. Se lovi cu capul de zid, căzând în genunchi; cutia aurită îi scăpă din mâini şi se rostogoli pe podea.

Vasul se lăsă tot mai mult pe partea dreaptă; ochelari, fotografii, tot ce nu era fixat se prăbuşi şi se făcu ţăndări, de parcă ar fi fost smulse de la locul lor.

Michael alergă spre tatăl său, dar se opri brusc în momentul în care Kadrim reuşi să se adune şi îl prinse pe Stephen de beregată, punându-i pistolul Magnum la gât. Michael continuă să înainteze în direcţia sa, însă Kadrim trase de două ori în tavan, făcându-l să încremenească.

Spoturile principale de lumină se stinseră, iar vasul se pierdu în noapte. Luminile de urgenţă porniră însă la scurt timp, pâlpâind intermitent. Julian se ridică şi se împletici pe

podeaua înclinată; se împiedică de câteva ori, dar se prinse de o lampă de perete.

– Ce mai aştepţi? urlă Julian la Kadrim. Omoară-l acum!

Căpitanul Bertram îşi dădu seama că sunt atacaţi imediat ce explozia îl clătină. Nu avea nicio îndoială cu privire la sunetul de carcasă distrusă. Nici nu trebuia să vadă ca să ştie că mai erau doar câteva minute până când nava avea să fie făcută praf. Încercase din nou aparatul radio, însă nu avea ton. Apăsă apoi butonul de pericol ca să trimită un avertisment automat, dar nici acesta nu păru să funcţioneze. Încercă apoi alarma Klaxon, comunicându-le tuturor să părăsească nava. Deschise sertarul central al cârmei, scoase pistolul şi plecă de pe punte.

Simon alerga pe holul cel mai de jos când fu trântit de forţa exploziei. Se strădui să se ridice, dar curând explodară şi celelalte bombe, care practic ridicară vasul pe suprafaţa apei.

În câteva clipe apa inundă holul, iar Simon se simţea ca şi cum s-ar fi aflat pe un baraj inundat. Simon coborî şi fu luat prin surprindere de un val care tocmai se ridicase. Se prinse de balustrada scărilor; fusese cât pe ce să fie smuls de ape. Reuşi să urce, conştient că valurile se ridicau tot mai mult în urma sa. Ajunse la etajul al şaselea urcând câte trei trepte deodată. Sistemul de iluminare de urgenţă funcţiona la capacitate maximă. Nu întâlni niciun gardian; se asigurase că nu au cum să supravieţuiască – pe unii îi închisese, pe alţii îi trimisese deja pe lumea cealaltă.

Simon ajunse la ultimul etaj al navei şi o luă pe hol, spre consolă, chinuindu-se să îşi menţină echilibrul pe puntea înclinată; îşi croi drum către salon. Văzu umbra, auzi vocile lui Michael şi lui Juliana, apoi se lipi de perete, privind spre Michael şi tatăl său, încolţiţi de un gardian masiv, care îşi îndreptase arma către Stephen.

Simon îşi ridică uşor pistolul şi trase un glonţ în capul gardianului. Se echilibră pe vasul înclinat, lipindu-se din nou de perete şi apăsă uşor pe trăgaci.

Capul gardianului explodă, iar arma acestuia se descărcă din întâmplare în perete în timp ce căzu pe spate, neînsufleţit. Simon îşi îndreptă pistolul către Julian şi, pentru prima oară, îl privi pe acest bărbat. Îngrijit şi atrăgător, charismatic şi rafinat – masca perfectă pentru un om care lupta pentru lucruri absolut opuse principiilor lui Simon. Julian reprezenta chintesenţa tuturor lucrurilor pe care Simona le ura, purtând haina duhovnicească pentru a-şi ascunde adevăratul sine parşiv; un bărbat care ucidea fără remuşcări, care promitea Raiul în schimbul unui dolar, care îşi ucisese propria mamă, privind cu încântare cum îşi dădea ultima suflare. Dar mai era ceva.

Acel moment de furie, oricât de scurt fusese, îl costă acum. De îndată ce-şi îndreptă arma spre el şi îl privi cu ură, recunoscându-l, o altă armă îi atinse spinarea şi se trase repede înapoi. Simon privi peste umăr şi îl văzu pe căpitanul vasului stând la o distanţă care nu-i punea viaţa în pericol. Nu era la fel de necugetat ca mecanicul şi era în mod evident antrenat pentru situaţii-limită ca acestea, asemănătoare cu atacurile piraţilor. Simon ştiu că orice mişcare i-ar fi grăbit moartea, iar el nu era pregătit pentru asta, ţinând cont că Julian era teafăr şi nevătămat, iar cutia nu fusese încă distrusă.

Căpitanul îl împinse pe Simon în cameră şi îi luă pistolul.

– Domnule, nava se va scufunda în aproximativ trei minute, îi spuse căpitanul Bertram lui Julian, întinzându-i arma lui Simon. Trebuie să luăm o barcă de salvare.

– Unde sunt ceilalţi? întrebă Julian.

– Sunt morţi, spuse căpitanul, arătând spre Simon.

Julian se holbă la bărbatul brunet şi se îndreptă spre el.

El şi Simon se aflau acum faţă în faţă, schimbând priviri, studiindu-se, gândind cu rapiditate.

– Cine eşti? întrebă Julian.

Simon zâmbi.

Julian îl privi mai îndeaproape; nu dură mai mult de o clipă până când emoţiile îl copleşiră, odată ce înţelese cine stătea în faţa lui.

– Se vede? întrebă Simon, în timp ce ochii lor albaştri identici se fixau reciproc.

În afară de culoarea pielii şi de diferenţa de 16 ani dintre ei, erau perfect identici.

– Bună, frate, spuse Simon cu un surâs înfricoşător.

– Frate? râse Julian, dar se opri imediat.

Privi în ochii lui Simon şi văzu adevărul. Lui Julian i se tăie respiraţia.

– Cum...?

– Nici măcar nu am ştiut că exişti până acum patru luni, când Genevieve mi-a spus adevărul despre fiul său. Ştiai că nu putea avea copii?

Julian tăcu pentru o secundă; părea că îl înghite un hău, în timp ce vasul continuă să se scufunde. Încremenise pur şi simplu, cu mâinile pe lângă corp, cu arma atârnându-i în mâna stângă.

– Domnule! i se adresă din nou căpitanul.

Julian îl ignoră şi continuă să-şi privească fratele.

– Domnule, ţipă căpitanul, panicându-se. Dacă nu părăsim acum nava, vom muri!

– Lasă-mă să te scutesc de grija asta. Şi, fără măcar să se uite în direcţia lui, Julian îşi ridică pistolul şi îl împuşcă în faţă.

– De ce eşti aici? întrebă Julian continuând să-l privească, studiindu-i chipul şi dându-şi seama că seamănă, lăsând la o parte culoarea pielii şi vârsta.

– *Nascentes morimur* – din momentul în care ne naştem, începem să murim.

– Ai venit ca să te rogi pentru mine?

– Nu, am venit să te omor, spuse Simon fără vreun fel de emoţie în glas, pe un ton foarte bine cunoscut de Julian.

Acesta din urmă izbucni într-un hohot de râs sincer, amplu, voluptuos... şi înfricoşător totodată.

– Bineînţeles, zbieră el, râsul părând să-l scoată din starea sa obişnuită. Doar eşti fratele meu.

Nava se înclină şi mai mult spre dreapta, construcţia uriaşă gemând adânc în timp ce era deformată şi sfărâmată de apele nemiloase.

Julian făcu câţiva paşi înapoi, cu mintea la discuţia lor. Se aplecă, ridicând cutia aurită de lângă perete, ce părea să aibă puterea unei adevărate *axis mundi*. Privind-o îndeaproape, observă că încuietoarea arăta altfel.

Julian privi cutia şi încuietoarea la care se vedea că umblase cineva.

– Ce ai făcut?

– Cutia nu va mai fi deschisă niciodată, spuse Michael.

– Deschide-o!

– Nu pot, răspunse Michael.

– DESCHIDE-O! ţipă Julian, în timp ce înfipse ţeava armei în tâmpla lui Michael, apăsând cât putea de tare.

– Nu am cheia, spuse Michael calm.

– Ba da, o ai. Trebuie. Sigur ţi-a dat cheia.

– Nu, e la Genevieve. Ai uitat că ai omorât-o?

Julian îl privi pe Michael şi, fără un cuvânt, fără să îl ameninţe, întoarse arma spre Stephen şi apăsă pe trăgaci, nimerindu-l în picior. Stephen se rostogoli pe pontonul vasului.

– Deschide-o! spuse Julian pe un ton mai liniştit.

Michael se întoarse către tatăl său. Acesta îşi strângea piciorul, zvârcolindu-se de durere, dar clătină din cap:

– Nu, Michael!

Arma izbucni din nou, descărcându-se în celălalt umăr al lui Stephen.

– Deschide cutia! şopti Julian.

Stephen închise ochii, umărul i se înroşea, însă continuă să clatine din cap.

– Nu pot, spuse sincer Michael; i se rupea inima la vederea execuţiei lente a tatălui pe care nu avusese şansa să-l cunoască prea bine.

– Deschide cutia! şopti Julian, şi mai încet de data aceasta. Îşi ridică arma trase şi-l răni pe Stephen în piept, în partea dreaptă.

Dar Michael nu se clinti; se simţea de parcă el ar fi fost cel împuşcat.

Julian alergă la Stephen, care abia se mişca, şi îi puse pistolul la tâmplă.

– DESCHIDE CUTIA! urlă Julian, pierzându-şi complet controlul.

Michael îl privi siderat pe Stephen, care fusese găurit de gloanţe şi abia mai respira. Îşi ţinea ochii întredeschişi în direcţia lui Stephen. Privirile li se întâlniră, într-un moment greu de descris.

– Îmi pare rău, şopti Michael.

Julian apăsă trăgaciul armei lui Simon. Michael tresări înfricoşat; devenise călăul propriului tată.

Însă, spre surprinderea tuturor, nu ieşi niciun glonţ din ţeavă; arma era descărcată.

Furia puse stăpânire pe Michael. Îl atacă pe Julian, lovindu-l cu putere; îl trânti de perete, iar cutia căzu la picioarele lor. Michael îl lovi cu pumnul; îi fractură coastele pe rând. Julian îi răspunse la lovituri, dar în zadar. Furia îl aprindea pe Michael la vederea bărbatului din faţa sa. Julian leşină, dar Michael nu încetă; luă arma fără gloanţe, sări deasupra bărbatului şi o ridică foarte sus, pregătit să-i aplice lovitura mortală. Se aplecă şi îşi concentră toată furia şi durerea în lovitura pe care urma să o execute, dar fu oprit înainte să-i curme viaţa. Simon îi reţinu braţul, împiedicându-l să-i ucidă fratele.

Michael îşi ridică privirea spre Simon.

– Nu îndrăzni să mă opreşti...

Simon clătină din cap şi îi luă uşor arma din mână, punând-o deoparte.

– Michael, spuse el uşor. Du-te şi ajută-l pe tatăl tău.

Michael se ridică, reticent. Alergă la tatăl său în timp ce apa năvălea în încăpere. Nava era scufundată trei sferturi. Valurile oceanului se izbiră de pupa, acoperind-o.

Simon își privi fratele – avea chipul vânăt și fața sângerândă – și nu simți decât repulsie față de el.

– Mulțumesc, șopti Julian printre buzele umflate și sparte.

Simon luă frânghia de parâmă și îi legă picioarele.

– Există un motiv pentru care Genevieve nu ne-a spus cine sunt adevărații tăi părinți. Mă cunoștea și îi era teamă de ce ți-aș fi putut face. Tu... Tăcu pentru o clipă. Ești fratele meu, dar asta nu mă va împiedica să te ucid.

– Nu mă poți omorî.

Simon zâmbi în timp ce înfășură frânghia în jurul spatelui lui Julian, terminând cu un fel de spânzurătoare în jurul gâtului acestuia. Îl întoarse, apoi și îi legă mâinile în față, lăsându-l pe predicator legat pe puntea de tec a navei. Se ridică, apucă celălalt capăt al funiei de patruzeci și cinci de metri și o fixă bine de balustrada punții, legându-și fratele de preaiubita sa navă.

– Dacă ești binecuvântat în vreun fel, dacă acea cutie a fost capabilă să îți ofere nemurirea, dacă vei reuși cumva să scapi de răni și să găsești veșnicia pe pământ – Simon făcu o pauză, apoi zâmbi –, atunci îți vei petrece eternitatea contemplând-o din adâncurile oceanului, dintr-o lume a întunericului nesfârșit, unde vei fi singur-singurel, unde trupul tău va fi distrus, unde plămânii tăi vor tânji pentru o singură gură de aer... o lume în care nimeni nu îți poate auzi țipetele. Nu-mi doresc să mori. Sper să-ți găsești nemurirea.

Șoapta Domnului se scufunda, din ce în ce mai repede acum. Apa invadase holul, înghițind până și balustrada de la cel mai înalt etaj, începând să se învolbureze în jurul lui Michael, care stătea aplecat peste tatăl său pe moarte.

Stephen îl privi pe Michael, străduindu-se să își ascundă durerea.

– OK, asta a durut.

– Nu te mișca!

Michael apucă rucsacul, folosind breteaua pentru a-i lega piciorul. Îi verifică rana de la piept, dar nu-şi putu da seama dacă îi fusese afectat vreun organ.

– Trebuie să plecăm de pe vasul ăsta!

Simon alergă spre el.

– Găseşte-l pe Paul, îi spuse Michael. Trebuie să-l scoatem pe Stephen de-aici. Privi apoi cutia aurită care se afla pe podea, lângă ei. Şi să îngropăm odată obiectul ăla în navă.

Simon dădu fuga în galera imensă; căută dulapul şi găsi acolo o rolă de foiţă de tablă în care înfăşură cutia, acoperind-o complet. Luă caseta şi o trânti în cuptorul de jos şi o încuie, în timp ce apa năvăli în jurul său. Simon se luptă cu apa care îi ajungea până la piept, apoi se scufundă şi înotă până la ieşirea din încăpere. Trebuia să îl găsească pe Busch şi barca de salvare. Altfel aveau să moară cu toţii în mijlocul Mediteranei, într-o zonă unde nu naviga niciun vas. În plus, nimeni nu ştia unde se aflau.

Pupa, ultima parte a *Şoaptei Domnului,* rămăsese singura parte vizibilă din întreaga navă; se scufundă şi ea în curând, urmându-şi călătoria de trei kilometri spre cele mai întunecate adâncuri ale Mediteranei.

Michael înotă prin apa care îi ajungea până la umeri; tatăl său plutea lângă el, pe salteaua unei canapele.

Julian trăgea cu frenezie de frânghia din jurul picioarelor sale; avea mâinile legate, dar zgâria, se îmbrâncea, făcea tot ce îi stătea în putere ca să prevină inevitabilul. Luptase întreaga sa viaţă pentru a afla secretul vieţii, şi acum...

Michael trecu pe lângă el şi se prinse de balustradă; îşi susţinea tatăl şi începură să plutească amândoi, privind nava care se scufunda tot mai adânc. Julian se afla în apropiere implorându-l.

Curând salonul dispăru – tot ce se mai vedea din iahtul de aproape o sută douăzeci de metri era capătul pupei şi coarda

de patruzeci şi cinci de metri care plutea pe suprafaţa apei. Michael se uită în altă parte; Julian încerca să îşi menţină capul deasupra apei, dar nu reuşea decât să amâne inevitabilul. Se agită şi îşi contorsionă trupul, străduindu-se din toate puterile să se elibereze, cu toate că era un efort inutil.

Nava dispăru odată cu pupa. Bule de aer se ridicau la suprafaţă, în jurul lor. Frânghia cu care era legat Julian începu să alunece tot mai jos, coborând printre valurile mici ca un şarpe în iarbă. Julian privi cu oroare cum dispare; cincisprezece metri rămaşi, apoi doisprezece, apoi, şi mai repede, şase, apoi trei. Fără un sunet, Julian fu tras încet sub apă, îngropat în cele mai mari adâncimi ale oceanului, alături de vasul său distrus. Cutia de aur, Albero della Vita, Copacul Vieţii, era şi ea ascunsă acolo, pierdută pentru veşnicie. Julian urma să-şi găsească sfârşitul lângă obiectul care îl obsedase întreaga viaţă.

Oceanul avea o adâncime de patru kilometri, unde nicio misiune de salvare nu ar fi putut acţiona. Nu mai avuseseră niciun contact radio de când părăsiseră Corsica la ordinele exprese ale lui Julian. Nimeni nu anunţase că ar fi vreun pericol. Acest vas avea să fie cu adevărat pierdut, şi la fel şi posesorul său, lăsând în urmă un mister care avea să îl şteargă pe Julian Zivera de pe faţa pământului.

Michael şi Stephen pluteau singuri în apele albastre ale Mediteranei. Luna, alunecând deja la orizont, lăsase un întuneric care accentua situaţia disperată în care se aflau. Singurele sunete pe care le puteau auzi erau mişcările apei şi respiraţia grea şi şuierătoare a lui Stephen.

Michael îi ţinea capul tatălui său deasupra apei, corpul său balansându-se printre pernele plutitoare. În ciuda întunericului, Michael putea vedea sângele lui Stephen şiroind în mici valuri. Numără cele trei răni proaspete făcute de gloanţe şi aplică presiune în jurul lor într-un efort disperat.

– Aşteaptă, spuse Michael.

Se apropie mai mult de tatăl său, înotând agitat și împroșcând apă în jur, făcând tot soiul de improvizații ca să îl mențină la suprafață.

– Lasă-mă să mor, șopti Stephen.

Respira foarte încet, cu pauze lungi, care îi făceau inima lui Michael să stea în loc de fiecare dată.

Michael scutură din cap.

– În niciun caz! După tot ce s-a întâmplat? Ți-ai ieșit din minți?

Stephen zâmbi cu ochii pe jumătate deschiși.

– E în regulă, Michael.

Michael auzi motorul unei bărci mici, Busch și Simon anunțându-și apariția. Lumina se revărsă brusc pe ei, și Busch opri motorul, lăsând barca să alunece încet.

– Michael, când Mary a venit la mine, chiar înainte să moară, vorbea despre tine cu foarte multă iubire. Mi-a spus că ești unul dintre cei mai buni oameni pe care i-a cunoscut și că un tată ar fi mândru să te numească fiul său. Ochii lui Stephen se închiseră, dar un scrâșnet puternic îl trezi. Avea dreptate. În ultimul an, singurul lucru la care m-am gândit a fost moartea, nu mai aveam pentru ce să trăiesc. Dar acum...

– Merită să trăiești, spuse Michael, străduindu-se să zâmbească.

Stephen îl privi, chinuindu-se să își țină ochii deschiși, și îi zâmbi înapoi fiului său, înainte să-și piardă complet cunoștința.

Capitolul 72

Michael, Simon şi Busch stăteau la mormântul proaspăt săpat. Piatra funerară era veche, dar într-o stare surprinzător de bună. Lespedea de piatră de granit proaspăt tăiată de la baza mormântului fusese încrustată în acea dimineaţă şi aşezată lângă movila de pământ acoperită de flori.

Michael şi Simon au ţinut un discurs la slujba de înmormântare. Cuvintele lor au fost elegante, spuse din inimă şi omagiau o viaţă marcată de bunătate, dragoste şi valorile familiei. Michael s-a uitat la numele de pe piatra funerară. Numele de familie al soţului şi soţiei care au murit la mulţi ani unul faţă de celălalt. Dar pe lespezile de la picioare... s-a decis să se înscrie doar un nume, fără să se includă şi date, poate pentru că nimeni nu ştia data ei de naştere. Nu existau nicio dovadă, niciun certificat de naştere, niciun document care să fi atestat că ea s-ar fi născut vreodată.

Era a doua oară când Genevieve era comemorată într-o slujbă de înmormântare, a doua oară când Michael stătea la mormântul ei jelind-o.

Michael aruncă o privire asupra pietrei cu numele lui Julius Urian Ziviera, soţul lui Genevieve, care murise cu atât de mulţi ani în urmă. Femeia vorbise rareori despre el, şi numai cu Simon. El o cunoştea şi o înţelegea mai bine decât oricine. El cunoştea marea iubire pe care o avusese în cea mai

scurtă perioadă din viaţa ei. Simon ştia adevărul, pe care nu îl împărtăşise nimănui în afară de Michael şi Busch. Unele mistere chiar nu trebuiau să fie dezvăluite. Genevieve era mult mai în vârstă decât se putea crede. Nu îl crescuse numai pe Julian, ci avusese grijă şi de mama lui Simon şi de cine ştie câţi alţii înaintea ei. Bărbatul ştia că dispăruse de nenumărate ori numai pentru a se întoarce din nou, pentru că ea, la fel ca Simon, era un păstrător şi un protector al secretelor atât în cer, cât şi pe pământ. Era vorba despre mistere care erau bine ascunse, secrete pe care nu am vrea să le ştim.

Michael se uită la piatra funerară de la mormântul soţului lui Genevieve, fără să fie surprins de data înscrisă acolo, deoarece ştia că ea era mult mai bătrână, mult mai în vârstă decât soţul ei care murise în 1845.

Busch, în maniera lui obişnuită, găsea întregul subiect de neconceput şi complet iraţional. Michael îl întrebă discret pe Simon dacă vârsta ei era o consecinţă a faptului că protejase cutia, că poate chiar o deschisese... sau era ceva mai mult decât atât...

Simon nu ar fi putut să răspundă, dar prefera să creadă că posesoarea acestei inimi calde era, într-adevăr, mai mult de-atât.

Cei trei prieteni luară fiecare o mână de pământ, o aruncară peste mormânt şi ieşiră din cimitir. Ei erau singurii oameni din lume care aveau să ştie vreodată că pământul pe care îl aruncaseră în groapa de mai bine de un metru şi jumătate căzuse pe un sicriu gol.

Doctorii au făcut tot ce le-a stat în putinţă. Au scos gloanţele din picior, din umăr şi din piept, însă unul dintre gloanţe îi nimerise plămânul. Hemoragia era gravă. Pierduse foarte mult sânge pe drumul de întoarcere la mal. Elicopterul privat, pe care îl adusese Susan, era plin cu doctori care se apucaseră de treabă chiar înainte de a decola spre spitalul insulei Corsica. Corpul lui Stephen era într-o stare extremă de şoc, iar doctorii îi dăduseră o şansă de supravieţuire mai mică de zece

procente. Michael şi Susan stătuseră de veghe, plecând de lângă el doar ca să mănânce. Stephen făcuse de două ori stop cardiac şi fusese reanimat de două ori. De fiecare dată, îşi recăpătase funcţiile vitale pentru încă o oră.

Michael şi Susan nu-şi vorbiseră decât puţin şi rar, dar cuvintele pe care şi le spuseseră fuseseră pline de bunătate şi respect. Amândoi trecuseră prin tragedia pierderii partenerului de viaţă şi acum erau îndureraţi, rugându-se împreună ca omul care era întins pe pat în faţa lor, cel pe care se străduiseră atât de mult să-l salveze, să reuşească să rămână în viaţă.

Era ora trei dimineaţa când şi el şi Susan au adormit.

Michael a visat Kremlinul de la suprafaţă şi din subterană şi drumurile pe care le făcuse numai pentru a se reîntoarce fără speranţă. I-a visat pe părinţii lui adoptivi, familia St. Pierre, şi pe Mary.

Trecuseră luni bune de când o văzuse în vise, faţa ei zâmbitoare – purtată într-o amintire a dimineţii – ajutându-l să răzbească în ziua aceea. Mary s-a întors în sfârşit, uitându-se la el cu ochi ei de smarald, în timp ce Michael îşi amintea viaţa petrecută împreună. Erau cu toţii în casă, în camera cea mare. Razele soarelui luminau ca niciodată şi intrau prin geamuri.

Apoi Stephen apărea printre ei, de parcă se întâlneau pentru prima dată. Nu era nevoie de cuvinte. Ei erau familia lui Michael, fiecare îi îmbogăţea viaţa în felul său, dar acum îi pierduse pe toţi.

Iar dintr-un colţ apăru Genevieve. Doar se uită la Michael şi zâmbi pentru o clipă. Era un zâmbet respectuos, plin de iubire şi apreciere. O recunoaştere nerostită a faptelor şi a sacrificiilor. Apoi dispăru pur şi simplu din vis, topindu-se într-o rază de lumină din cameră. După aceea, asemenea ei, toţi ceilalţi îl părăsiseră – părinţii lui adoptivi, Mary şi în cele din urmă Stephen, lăsându-l din nou singur cu o lume întreagă întunecându-se în jurul lui.

Michael se trezi, ridicându-şi gâtul înţepenit din cauza poziţiei neconfortabile de pe scaun. Îi luă câteva momente să

se dezmeticească, uitându-se de jur împrejur prin cameră. O privi pe Susan care era încă adormită, apoi pereţii albi de spital şi întunecimea de afară care era străpunsă de primele raze de soare ale dimineţii.

Apoi dădu de Stephen, care stătea întins în linişte, privindu-l intens, de parcă ar fi avut aceleaşi gânduri şi ar fi trăit acelaşi vis. În acel moment, Michael ştiu că tatăl său va supravieţui.

Capitolul 73

Serghei Raechen fugi prin curtea din spate a casei lui din Alexandria, Virginia. Bunica lui, Vera Bronshenko, îl urmărea cu privirea în timp ce se urca pe tobogan şi îşi dădea drumul să alunece. Inima ei era plină de bucurie. Nu exista nicio explicaţie pentru boala băiatului şi niciuna pentru însănătoşirea sa. Tot ce îşi amintea era că el adormise şi era cât pe ce să moară, strigând după tatăl său, şi că se trezise a doua zi dimineaţă povestindu-i cu însufleţire bunicii sale visul său minunat.

– Tata era acolo cu mama, zise Serghei, şi mai era o femeie frumoasă care îmi zâmbea mereu.

Vera îşi asculta nepoţelul. Bucuria de a-i vedea ochii sănătoşi şi strălucitori o copleşea.

– Tata a spus că totul o să fie bine acum, zise Serghei în timp ce aluneca pe tobogan, concentrându-se la joacă.

Vera Bronshenko se uita la nepoţelul său şi ştia că, într-un fel, avea dreptate. Totul avea să fie bine.

Julian Ziviera fusese expus în faţa întregii lumi. Chipul charismatic, bine-cunoscut în lumea religioasă, se dovedise a fi doar o faţadă. Copertele de reviste şi ziare erau pline de imagini cu el torturându-şi mama şi alte poze înfăţişau cadavrele răspândite în tot complexul său, fără ca aceste decese în masă să poată avea o explicaţie vizibilă. Era o sursă inepuizabilă de ştiri care făceau furori, iar media şi publicul intraseră

într-o adevărată frenezie în jurul acestui om ipocrit în slujba lui Dumnezeu. Proprietatea sa vastă, nucleul lumii sale, fusese rechiziţionată prin ordin judecătoresc şi, printr-o turnură fericită, fusese transformată într-o casă pentru orfani, săraci, cei fără locuinţă şi pentru alte suflete pierdute.

Congregaţia sa şi toţi adepţii acestei religii dispăruseră fără urmă, de parcă nici nu existaseră vreodată. Nimeni nu ar fi riscat oricum să pretindă că fusese vreun adept al lui Julian Ziviera, al predicilor şi filozofiilor sale egoiste. Unii se orientaseră spre grupuri mai radicale, dar mulţi dintre ei se întorseseră la rădăcini, la învăţăturile şi credinţele religioase în care fuseseră crescuţi, cele care nu le părăsiseră niciodată inimile cu adevărat şi care aşteptau cu răbdare să fie recunoscute.

Asemenea membrilor Adevărului lui Dumnezeu, liderul acestei organizaţii dispăruse. Locul unde se afla Julian Ziviera a rămas un mister pierdut în timp. Asemenea lui Jimmy Hoffa, Amelia Earhart, August Finsteer şi D. B. Cooper, moartea lui avea să devină o inepuizabilă sursă de dispreţ, de ipoteze şi de teorii ale conspiraţiei.

Julian Ziviera îşi încheiase călătoria în căutarea vieţii eterne, doar că el nu trăise să o vadă.

Capitolul 74

Michael privea pe fereastra dormitorului său luminat de razele soarelui. Busch se ocupa de grătar, fripturile fiind aproape gata, iar soţia sa Jeannie împreună cu cei doi copii ai lor de-abia sosiseră. Stephen Kelley se plimba pe peluza din spate, iar Şoimul şi Corbul stăteau pe lângă el. În ciuda faptului că era sâmbătă după-amiaza, el purta sacou şi cravată şi era absorbit de o convorbire de afaceri la telefonul mobil.

Ochii lui Michael se opriră asupra lui Susan, care punea masa. Părul ei brun îi încadra chipul care, de când se întorseseră în America, era mereu zâmbitor. Susan nu mai avea aceeaşi alură dură. Era acum o femeie relaxată, care părea că se bucură din nou de viaţă. Era, fără îndoială, frumoasă, atât pe interior, cât şi pe dinafară.

Michael nu ştia ce le va aduce viitorul. Relaţia lor era bazată pe experienţe comune în care viaţa le fusese pusă în pericol. Nu era chiar cel mai potrivit context pentru a începe o relaţie de dragoste. Între ei erau diferenţe mult mai mari decât ar fi fost pregătiţi să recunoască. Dar, indiferent dacă era cu Susan sau cu altcineva, Michael era convins că Mary ar fi dorit ca el să poată iubi din nou.

El se uită la inelul de pe comodă, analizând problema în minte. În cele din urmă, îl luă şi trecu un lănţişor de aur prin el, pe care apoi şi-l puse la gât. Michael simţea că ceva nu era

în regulă. Degetul fără verighetă îi dădea o senzaţie ciudată, dar trebuia să încerce. Cu toate că nu o va mai jeli pe Mary, nu va înceta niciodată să se gândească la ea.

– Hei, ştii despre ce n-am vorbit noi? Busch îl făcu pe Michael să tresară. Intră în cameră şi îi oferi o sticlă de bere rece.

– Despre ce anume?

– Despre tatăl tău.

– Adică Stephen?

– Da, taică-tu. Nu ţi-a picat încă fisa?

– Ce fisă?

– Taică-tu e bogat, zise Busch cu sprâncenele ridicate.

Michael zâmbi şi dădu din cap aprobator.

– Asta-mi aduce aminte de ceva. Michael deschise un sertar al comodei, de unde scoase un săculeţ. Întinde mâna, zise el.

Busch se uită întrebător la prietenul său în timp ce puse berea deoparte şi întinse palma deschisă. Michael desfăcu săculeţul şi deşertă conţinutul în mâna uriaşă a lui Busch.

Busch înmărmuri şi se holbă la colierul cu rubine pe care Michael îl furase din Liberia; nestematele roşii prindeau viaţă în soarele după-amiezii care se revărsa pe fereastră.

– Şi ce-ar trebui să fac eu cu ăsta?

– Extragerea la loto din seara asta... graţie lui Ivan cel Groaznic.

– Da, dar nu se potriveşte cu ochii mei.

Busch zâmbi. Reflectă la bijuteria elegantă în timp ce-o ţinu în mână un moment, frecând-o cu degetul mare pentru a-i simţi frumuseţea.

– Cât face asta?

– Sincer, e nepreţuită. Aş putea s-o vând pe piaţa neagră şi te-ai căpătui pe viaţă sau pe zece vieţi dacă vrei.

– Nu ştiu ce să zic, adică apreciez gestul, zise Busch uitându-se la colier. Dar, când mă uit la el, nu pot să nu mă gândesc la vechea zicală: aşteptarea e mult mai dulce decât răsplata. După toate prin câte am trecut, nu mai sunt omul care s-o ia pe scurtătură. E o chestie legată de karma. Cred c-am să

i-o dau lui Jeannie şi îi spun că e o imitaţie. Poate că aşa o să înceapă să vorbească din nou cu mine.

Era trecut de ora nouă. Toţi plecaseră de mult binedispuşi, chiar şi Paul şi Jeannie, care începuseră în cele din urmă să-şi vorbească în timp ce se servea desertul. Casa era cufundată în linişte, iar Şoimul şi Corbul dormeau în faţa şemineului.

Michael stătea pe canapeaua din camera cea mare şi avea harta cu subteranele Kremlinului întinsă în faţa lui. Se gândea la valoarea ei, uitându-se la focul pe care îl aprinsese în acea noapte răcoroasă de vară. Harta ducea la o lume ascunsă a bogăţiilor şi a istoriei, iar acum, fiindcă nu mai erau vieţi în pericol, poate, într-o bună zi...

Soarele răsărea. Michael se afla în cimitirul Banksville, înconjurat de mormintele celor care îl părăsiseră. Mary, dar şi părinţii săi adoptivi, familia St. Pierre. Stătea de unul singur, lăsând să treacă peste el valurile mâhnirii, dar şi sentimentul de pierdere care îi golise inima.

Se trezi dintr-odată în dormitorul său încă întunecat, la ora patru dimineaţa. O văzu stând în linişte în scaunul favorit al lui Mary şi nu se sperie deloc, de parcă o aştepta.

– Mi-a spus să-ţi mulţumesc, zise Genevieve încet.

Michael zâmbi, dar nu-şi putea găsi cuvintele.

– A spus că poate în sfârşit să se odihnească şi să nu mai fie îngrijorată pentru tine. Vocea ei era ca o briză uşoară. Mary mi-a mai zis că rufele s-au cam adunat şi că trebuie să cureţi frigiderul din când în când, dar asta după ce te trezeşti.

Michael se întoarse pe partea cealaltă. Razele de soare ale dimineţii inundară camera. Pe scaun era o grămadă mare de rufe, iar Şoimul şi Corbul dormeau încă la picioarele patului. Michael se trezi şi se îmbrăcă degrabă. Mergând prin camera largă cu cei doi dulăi după el, privi tabloul de curând agăţat deasupra căminului – îngerul cu braţele întinse strălucind în lumina dimineţii.

Când opri camioneta pe pietrişul de pe aleea cimitirului, îşi privi mâinile care ţineau volanul. Îi atraseră atenţia linia fără bronz şi micul şanţ care-i brăzda degetul inelar şi avu un sentiment ciudat.

Iar acum, când stătea lângă mormânt în lumina dimineţii, simţea greutatea verighetei atârnând de lanţul de la gât, legănându-se din când în când pe piept. Avea mintea înceţoşată încă, rătăcind prin aburii dimineţii. Nu luase o hotărâre conştientă când venise aici, dar se simţise obligat să o facă. Îi era dor de ea, îi lipsea compania ei şi dorea să-i simtă prezenţa. Singurătatea îl acaparase din nou şi îl sufoca. Michael ştia că era singur.

Apoi o zări în partea cealaltă a cimitirului, cu chipul radios şi cu un zâmbet afectuos. Se gândi la scrisoarea ei, la cuvintele sincere, spuse din inimă...

Familia ne întregeşte într-un fel aparte, umplând golul care ne sufocă inimile, readucând speranţa pe care credeam ca am pierdut-o pentru veşnicie.

Te iubesc, Michael. Te voi iubi mereu şi voi rămâne în inima ta pentru totdeauna.

Mary încuviinţă uşor dând din cap şi Michael zâmbi în timp ce aburul somnului se îndepărta uşor, iar silueta ei se dizolvă în ceaţa dimineţii.

Michael auzi maşina apropiindu-se din spate. Roţile scrâşniră pe pietriş şi uşa se închise uşor. Apoi auzi paşi apropiindu-se. Într-o clipă, simţi atingerea mâinii de pe umărul său. Era o atingere puternică, reconfortantă, dându-i o senzaţie pe care nu o mai simţise de mult. Când se întoarse şi îl văzu pe Stephen, pe tatăl său, inima i se dezgheţă şi fu cuprins de un sentiment pe care credea că îl pierduse pentru totdeauna.

Era speranţă.

Mulţumiri

Viaţa e mult mai frumoasă atunci când lucrezi cu oameni pe care îi placi şi îi respecţi sincer. Doresc să mulţumesc în mod special următoarelor persoane:

Lui Gene şi lui Wanda Sgarlata, pentru sprijinul lor susţinut. Fără prietenia lor n-aţi fi putut citi această carte. Lui Irwyn Applebaum – pentru lansarea acestui vis; Nitei Taublib – pentru că l-a continuat; lui Kate Miciak – pentru că mi-a îndrumat cariera şi pentru că m-a învăţat mult mai multe decât crede. Lui Josh Pastemak, care m-a inspirat, m-a ghidat şi mi-a insuflat entuzismul lui parcă din senin. Sunt foarte fericit că am lucrat împreună. Lui Madeleine Hopkins, care m-a corectat de fiecare dată acolo unde am greşit. Lui Joel Gotler – pentru consilierea profesională cu privire la Coasta de Vest. Mariei Faillace şi tuturor celor de la Fox 2000 – pentru entuziasmul susţinut cu privire la întreaga colecţie a *Hoţilor*.

Mai mult decât oricui îi mulţumesc Cynthiei Manson. Rar se întâmplă să găseşti un prieten adevărat, iar faptul că poţi lucra împreună cu el este de-a dreptul uimitor. Îţi mulţumesc pentru gândirea ta inovatoare, pentru constanta încredere şi pentru perseverenţa cu care ai lucrat.

Mulţumesc familiei mele: lui Richard pentru spiritul său creativ, tăria de caracter şi simţul umorului în ciuda necazurilor. Lui Marguerite pentru filozofia de viaţă, pentru implicare,

şi pentru un simţ al stilului de neegalat. Lui Isabelle pentru râsul ei, pentru dorinţa de a îmbunătăţi lucrurile mari şi mici deopotrivă, şi pentru entuziasmul constant în faţa miracolelor lumii. Mulţumesc tatălui meu, el va rămâne întotdeauna persoana care m-a învăţat atâtea lucruri pe care abia acum le pot înţelege cu adevărat.

Editura RAO vă recomandă
de același autor

RICHARD DOETSCH
HOȚII PARADISULUI

Într-o încăpere mică, adevărata fortăreață, din imediata apropiere a Capelei Sixtine, un hoț de primă mână se pregătește să dea lovitura. N-are nevoie decât de o clipă ca să fure cea mai importantă comoara din muzeul Vaticanului: două chei străvechi – una de aur, cealaltă de argint – care apără secretul mântuirii... Însă pe Michael St. Pierre misterul din măruntaiele Vaticanului îl obligă să fugă ca să scape cu viață de pe străzile Romei, într-o mică biserică din Israel, căci consecințele faptei sale îndrăznețe sunt mult mai mari decât și-ar fi închipuit vreodată. Comoara pe care a scos-o la lumină – trofeul strălucitor îngropat în cea mai bine ascunsă construcție de pe pământ îl va pune față în față cu un dușman mai șocant, mai înspăimântător și mai insidios decât și-ar fi imaginat...